
Lenka Lanczová
Petížistka
román pro dívky

Lenka Lanczová

Potížistka

VYDAVATELSTVÍ VÍKEND

1. NÁVRAT ZTRACENÉ DCERY

Jedu na prázdniny domů.

Vždycky jsem byla divná, říkali mi to od malička, tak proč bych se měla najednou změnit a jít s davem? Pravda, určitě bych tím spoustu lidí překvapila, ale já nemám překvapení ráda. Divní lidé dělají divné věci, prostě se v době, kdy si všichni vyráží užít léta, vracím do rodné vísky. Že bych z toho byla nadšená, to zrovna nejsem! Ba naopak, čím méně kilometrů mi zbývá, tím hůř se cítím. Dokonce se párkrát přistihnu, jak si zuřivě okusuji nehet na palci levé ruky. A to jsem si myslela, že jsem se ohavného zlozvyku zbavila a doby, kdy jsem mívala nehty na rukou ohlodané do půli nehtového lůžka, což tedy byl pěkný humus, jsou dávno pryč!

Jsem *tak* divná, že cestu delší o pětapadesát minut strávených v rozpáleném dálkovém autobuse v zácpě na Dl snad i přivítám! Co na tom, že mi ujede navazující spoj, není první ani poslední – a jestli budu doma ve dvě nebo v pět, to je přece úplně jedno. Tak jako tak mě od setkání s rodiči stejně nic nezachrání, těžko mohu strávit zbytek života pendlováním mezi Prahou a Brnem, takže když se v půl páté odpoledne celá ukodrcaná a uvařená ve vlastním potu vypotácím z karosy, která vesele přešvihává dobu životnosti o dobrých deset let, jsem se svým osudem smířená, a kdybych se rohem velké těžké krosny nezasekla při vystupování, až mě musel jít nevrlý řidič vyprostit, jinak bych s sebou na rozpálené prostranství před

motorestem POCESTNÝ vzala i odrbané sedadlo, mohla bych konstatovat, že cesta utekla rychle a klidně.

„Aby ses nezbláznil," procedím skrz zuby a s úsměvem roztomilému šoférovi na rozloučenou zamávám, aby viděl, že jsem veselá kopa. Cholerici se potřebují vyvztekat, vyventilovat špatnou náladu.

Partě čundráků, která můj výsadek s plnou polní pozorovala z lavičky před motorestem, jsem naopak den zpříjemnila, takže se to vyrovná. Pokusím se najít co nejpohodlnější pozici na svých zádech pro objemnou krosnu, což jde ztuha, levý popruh mám už poněkud otrhaný, nepříjemně se mi zařezává do ramene, optimisticky si ji nadhodím a vydám se zdolat poslední zhruba kilometr po svých. Autobus se totiž nenamáhal zajet na náves, ale vysypal mě coby jediného cestujícího s cílem NÍŽANY před motorestem u hlavní silnice na samém kraji vsi. Tady to docela žije, připustím překvapeně. Nebyla jsem tu tak dlouho… Na parkovišti před motorestem parkují dobré dvě desítky automobilů a kromě zmíněných trampů se kolem motá spousta dalších lidí. No, není divu, červenec načal z druhé poloviny, prázdniny frčí v plném proudu, a to, že i takovou díru, jakou jsou Nížany, navštíví během léta kvanta turistů, svědčí o absenci zajímavých míst v okolí. Abych nebyla nespravedlivá, motorest je nově natřený na veselou oranžovou barvu, která docela vkusně ladí s dřevěnými okenicemi a trámy podpírajícími střechu. Zapátrám v paměti, jakou měl barvu předtím, ale nevzpomenu si, stejně jako si nejsem jistá, zda se nejmenoval nějak jinak! Výpadky v mé paměti nejsou důkazem toho, že bych se svému rodišti vyhýbala tak dlouho, bohužel, svědčí o mé zapomnětlivosti, podle Sandry, kámošky, o občasné senilitě.

Dopatlám se po rozpálené asfaltce na náves. Tak tady se oproti motorestu nezměnilo nic! Základní škola, kostel, jednopatrové nákupní středisko, obecní úřad a hospoda Na Růžku, všech pět pilířů společenského života stojí na svých místech. To, že je náves takřka pustá, pokud nepočítám pár kluků u plastových stolků v zahrádce restaurace a dvě babky s nákupními taškami, co klevetí před samoobsluhou, je také běžný obrázek. Nic se nezměnilo… Možná je to dobře. Potřebuji vnést do svého života klid a řád… Vida, přece jen nějaká změna – kostel, na poměrně malou obec zbytečně monstrózní a rozlehlý, je obehnaný lešením

kolem dokola. Že by taky dostával nový, oranžový nátěr? Místní farář je pokrokový člověk, podle naší babičky místy až moc, ovšem jeho ovečky by to asi nerozžvýkaly, moje babča by z toho měla smrt.

„Jdeš špatně," upozorní mě jeden z pivních kamarádů zpod červenobílého slunečníku. „Kemp je na druhou stranu."

Přehlédnu ho jako náhorní plošinu. Za á ho vůbec neznám, což ovšem neznamená, že není místní, díky své izolovanosti od zdejších lidí tu neznám skoro nikoho, a za bé mě pokřikování uráží. Přidají se k němu i druzí dva, prý mám zajít svlažit hrdlo. Leda nohama napřed! Tak tohle mi v Praze opravdu nechybělo, ty tři sice neznám, přesto se z dob mého dětství opravdu nic nezměnilo – někdejší spolužáky a vrstevníky mám zapsané v paměti jako blbečky.

Kluk sedící na lešení ve výši druhého patra nepokřikuje, zato ale přestane oklepávat odfouknutou omítku, aby se mohl lépe podívat dolů. Tedy na mě. Vzájemný pohled je kraťoučký, jakmile se naše oči setkají, hledím si zase pěkně svého, přesto si stihnu všimnout, že je to docela borec. Do půl těla nahý, k odřeným džínám si vzal akorát pracovní helmu, opálený a šlachovitě svalnatý, žádná nadupaná bedna kytu, ale sportovní postava. Vrtá mi to v hlavě ještě na konci návsi, takže než zabočím kolem autobusové zastávky do jedné z nemnoha ulic vybíhající z náměstíčka, hodím okem dozadu. Kruci! Nejspíš se řídí heslem, že práce neuteče neb nemá nožičky, a stále civí! Mám na sebe zlost, jsem na vesnici pár minut a už chytám vesnické způsoby!! Byl to frajer, to se musí nechat… Tak přece jen se tu změnilo víc věcí než nátěr na motorestu a lešení kolem kostela. A něco se změnilo i ve mně samé, když už se zase otáčím po klukách!!!

„Šárko…?!" mámin údiv je nehraný. Zavrzání branky ji přimělo zvednout zrak od vřesoviště dovedeného k dokonalosti podél západního boku domu, a následný široký úsměv mě překvapí a potěší. Čekala jsem spíš výčitky a nepříjemné dotazy! „Kde se tu bereš? Neměla jsi přijet za týden? Myslela jsem, že ta brigáda je na čtyři neděle."

„I tři byly ažaž," ujistím ji, s úlevou shodím krosnu a přidřepnu na výstavní anglický trávníček, abych se mohla přivítat s Lindou, máminým jorkšírem. V jiných rodinách říkají ostatní členové „náš" pes, u nás je Linda čistě mamčina, vybrala si ji za svou paničku a nás ostatní sice trpí, ovšem veškerou náklonnost si nechává pro mámu. Teď štěká, div se

nezvencne, poskakuje přitom dobře deset cenťáků nad zem. „Linduš, pst… Ty už mě neznáš, obludo?“

„Divíš se?“ zastane se mamka svého miláčka. „Kdy jsi byla naposledy doma?“

„Nevím…“

„Ale já vím,“ převeze mne. „V dubnu! Štěpánce zbývaly do porodu dva týdny, ještě jsme jí tehdy s tátou vynadali, že je na rozsypání a jede takovou dálku…“

Máma má pamatováka, to se musí nechat. Svou minulou návštěvu si vybavím přesně, i když byla jen na otočku, ještě týž den jsme zase se Štěpkou a Markem jeli zpátky, protože ségře začaly odpoledne bolesti a měla strach, aby neporodila tady, když je objednaná na kliniku u svého lékaře. Nakonec to byl planý poplach, do večera bolesti přešly a Mareček se narodil o dva týdny později přesně v termínu. Vlastně všechny moje návštěvy za poslední dva roky byly krátké a sporadické, vždycky jsem se svezla se Štěpou a Markem, doma strávila sobotní večer a noc a v neděli zase pěkně šupky dupky zpátky do Prahy. Nechtělo se mi jezdit takovou dálku autobusem, a pak, nic mě domů netáhlo… V Praze jsem měla spoustu kamarádek, zájmů a zálib… A taky Ondru… Během května a června přijeli naši kvůli prvnímu a jedinému vnoučeti párkrát do Prahy, ségra nechtěla tahat novorozeně sem a tam, a jednou se tam vypravili kvůli mně. Museli.

Máminu tvář zastře mrak. Že by si vzpomněla na totéž?! Prosím tě, nemluv o tom, aspoň ne teď, zaříkávám ji v duchu, neptej se na to, neptej se na to!!

Nejspíš ji telepaticky přesvědčím, protože mi sice položí otázku, ale na jiné téma: „Jak bylo v Irsku?“

„Pracovně, mami,“ odvětím s úlevou.

Ve dveřích francouzského okna se objeví babička přilákaná hovorem na mámině přepychové zahradě. Zatímco většina lidí na vesnici využívá vlastního pozemku kolem domu k pěstování okurek a rajčat a jiných bio produktů, mamka se vyžívá v kytičkách a celkové úpravě. Minula se povoláním, coby zahradní architektka by se jí dařilo rozhodně víc než na obecním úřadě, kde dělá účetní, a ještě ke všemu by ji to bavilo. Zahrada je sice jako z katalogu, ovšem je to také pořádný bič a požírač času. Táta

postavil vilu pro svou choť a tři dcery v dobách, kdy jsem byla ještě v plenkách, předešlé bydlení si nepamatuji, vyrostla jsem uprostřed květin a zurčících minijezírek.

„No ne, kdo to zabloudil domů?“ předvede babička údiv. „Návrat ztracené dcery? A že jsi ještě našla cestu?“

„Měla jsem kompas,“ zklamu ji. „Ahoj, babi.“

„Hubatá jako vždycky,“ pokývá moudře hlavou. „Nic tě v tom světě nenaučili…“

Jsem opravdu ráda, že měl autobus zpoždění a já se vrátila v době, kdy je máma z práce doma! Setkat se na úvod pouze s babičkou, to by byl větší záhul na nervy.

„Kdybys dala vědět, táta by pro tebe dojel třeba až do Brna,“ upozorní mě mamka. Neříká mi žádnou novinku, vím to – a právě proto jsem vědět nedala.

„Kdy jsi přiletěla?“ vyzvídá dál, odloží maličkou motyčku, kterou nakypřovala půdu kolem různě vybarvených chomáčů vřesu, a už mě postrkuje do domu. Nejspíš má pocit, že bych dalších pět minut bez jídla nepřežila a zhroutila se totálním vyhladověním.

„Ráno v devět. Letadlem jsi tu raz dva tři.“

„Ráno? Tak to jsi byla u Štěpky, že? Co dělají?“ vyptává se s nehraným nadšením, zatímco mi chystá obložený talíř a zručně krájí zeleninu.

„Anorexii už nemám, nemusíš mě cpát jako husu,“ ujistím ji, opláchnu si ruce v dřezu, což se mámě moc nelíbí, a utrhnu si plátek ledového salátu rovnou z hlávky. „Jedla jsem cestou, koupila jsem si na nádraží bagetu.“

„Bagetu!“ povzdychne si. „Kdo ví, jak čerstvá v ní byla majonéza… Teď v létě bych tomu nevěřila ani trochu… Tak co Mareček, jak povyrostl?“

„Nevím,“ pokrčím rameny.

Máma si přestane hrát s plátkovým sýrem. „Ty jsi k nim nezašla?“

„Ne. Proč bych měla?“

Babička, která nemůže o nic přijít, spráskne ruce. „Protože je to tvá sestra a tvůj synoveček a tvá rodina.“

„To jsem ale bohatá, co?“ odfrknu. „Tolik mých věcí…!“

„Ty nejsi na Marečka zvědavá?“ nechápe mamka.

Vezmu si připravený talíř a odkráčím do obýváku. Všechny tři kočky, které se tu povalují na rohové sedačce, z toho mají poprask, Kačena, ta nejdivočejší a přes roky společného soužití s lidmi stále polodivoká, vystřelí francouzským oknem na zahradu jako klikatá čára, Tom s Bárou jsou civilizovanější, po chvíli váhání si mě přijdou očuchat a když zjistí, že mám jídlo, otírají se mi o nohy, aby vyloudili salám.

Máma i babička mě samozřejmě následují, mamka s tichou výčitkou ve tváři, babička s pohoršením.

„V tom vedru se mi prostě nechtělo matlat se přes půlku Prahy," odpovím posléze, když vidím, že na odpověď stále čekají, slupnu ještě dva plátky sýra, spořádám zbytek okurky a zbytek vrátím mámě. „Díky, bylo to dobré."

„Vždyť jsi skoro nic nesnědla," zlobí se. „Podívej, jak jsi hubená…"

„Nejsem hubená," opravím ji. Vážím víc než o jedenáct let starší ségra a není to jen tím, že jsem o hlavu vyšší než ona. Máma si mě prostě zafixovala jako tu oplácanou holčičku, kterou jsem byla na základce. Jenže za tři roky, co od té doby uplynuly, se stala spousta věcí, ubyla kila i naivita, přibyly problémy a zážitky – dobré i špatné.

„Štěpánka s rodinou brzy přijedou," potěší mě mamka, abych nebyla smutná, že jsem o dnešní setkání přišla.

„Super…," prohodím suše. „Jdu si vybalit."

Dovleču do svého pokoje zaprášenou krosnu, na níž dosud ulpívají miniaturní částečky irské hlíny, pohodím ji do rohu, kecnu si na postel a se zvláštním pocitem se rozhlížím. Všechno je tak… cizí! Plakáty nad postelí mě sice přimějí k úsměvu, ale není vyvolaný veselím, spíš nostalgickým smutkem. Páni, jak se mi kdy mohl líbit Fernando Alonso natolik, abych si ho pověsila nad postel? A to už vůbec nemluvím o plyšákovi z *High School Musical*, vůbec celá ta jejich vymydlená sladká banda stojí za to! Neváhám vstát a servat je do jednoho, raději prázdné zdi než tohle! Fotky připíchané špendlíky či připínáčky do nástěnky nad psacím stolkem, kterou mi kdysi táta vlastnoručně vyrobil, abych pořád nezatloukala hřebíčky do stěn, jsou osobnější, ale také mě nijak nepotěší. Na jedné jsem se ségrami, proti nim ještě malá holka, druhá byla focená samospouští předloni o prázdninách na Pálavě, Marek tehdy postavil foťák na kapotu auta a rychle utíkal, aby se ke mně a Štěpánce připojil,

stojí uprostřed a objímá nás kolem ramen… Fotka skončí v koši spolu se Zacem Efronem a všemi ostatními, cenzuru přečká jen jedna, nejnovější. Vznikla během loňského léta, které jsem celé strávila u Markéty v USA, zvonu Svobody se mi totiž zželí. Ne té vysmáté holky, jíž jsem tehdy byla… Dávno tomu!!

No… zase tak dávno ne. Ještě letos na konci dubna jsem si naivně myslela, že když je člověku fajn, je zamilovaný a šťastný, že to tak musí zůstat navždy!

Nakouknu do skříní se zasouvacími dveřmi. Šatna je takřka prázdná, na poličkách se válí pár zbytků prádla, jež jsem za dva roky nestihla nebo spíš nechtěla odtahat do Prahy. Spolu s tím, co jsem měla s sebou v Irsku a momentálně se krčí špinavé a zmačkané v krosně, jde o moje veškeré oblečení, které tu mám. Bezútěšný stav vystihuje psychické rozpoložení. Jsem uvnitř prázdná jako ty poličky!

Sprcha mě zbaví prachu a potu, starosti pochopitelně neodplaví, ale i tak se po ní cítím o dost lépe, takže se na tátu, který mě po návratu z betonárky, kam si za chvíli odstěhuje dle mámy i postel, taťka není ten správný podnikatel, přestože je jedním ze tří podílníků, maká tam od nevidím do nevidím mnohem víc a déle než řadoví zaměstnanci, někdo to prý zachránit musí, dokážu i usmát. Vítá svou nejmladší dceru opravdu srdečně. Těch nej mám ostatně víc, avšak není to jako v pohádkách, kde král má tři dcery, přičemž nejmladší z nich bývá nejkrásnější, nejchytřejší a nejúžasnější… Moje nej jsou poněkud těžšího kalibru, tak třeba nejproblémovější!

„Tys ale vyrostla, děvče…," vtipkuje a maže mi med kolem pusy: „A do krásy… Hm, hm… Poslyš, nebyla jsi dřív blondýna?"

„Jo, tati, ale to už jsou dva roky," ujistím ho. Změna školy, prostředí i získání přátel přinesly celkovou proměnu k lepšímu, nechtěla jsem být ani oplácanou (na základce), ani vyzáblou (v prváku na gymplu) blondýnkou!

K druhé večeři podávané na terase si vezmu ovocný salát, ačkoli po třítýdenní otročině na jahodových plantážích jedné irské farmy mám dojem, že takový kuřecí řízek by měl hodnotu vstupenky do ráje.

Zadívám se k nedalekému lesu. Jelikož bydlíme v krátké ulici, pokud se tomu tak vůbec dá říct, když tu jsou pouze tři rodinné vilky s rozlehlými zahradami a ještě jen po jedné straně, nemáme to do přírody krůček – my

jsme totiž přímo v ní. Táta, který si nedopřál dovolenou už několik let za sebou, se ohání průhlednou výmluvou: nač jezdit k moři či někam do kempu, když je tady tak krásně? Jenže, krásně… Jak se to vezme, záleží na úhlu pohledu. Je tu hezky, budiž, ale taky mrtvo. Člověk je pak sám se svými myšlenkami, což není vždycky nejlepší společnost, s kým trávit dlouhé zimní, letní, podzimní i jarní večery!

Uvědomím si, že na mě naši mluví. „Cože…?“

„Ale nic,“ kapituluje máma a já uhnu očima. Nemohu nevidět, jak podezíravě i soucitně zároveň si mě oba měří! Dovedu si představit, co se jim honí hlavou. Ta holka byla vždycky divná, ale teď je to ještě horší, změnila se… Nejhorší je, že mají pravdu! Hlavně se mě na nic neptejte, prosím je oba v duchu…

„Dáš si s námi víno?“ napadne tátu. Možná chápou, že se mnou musí jednat v rukavičkách – a nezavalit mě hned po příjezdu lavinou dotazů, výčitek a případných sloganů „já jsem tušila, že to takhle dopadne“, se kterými by babička dozajista vyrukovala – a pro které bych vraždila, protože JÁ jsem to tedy netušila ani náhodou!!!

„Ne, díky,“ odmítnu. „Půjdu se radši vyspat. Dobrou.“

„Dobrou,“ popřejí mi. Táta nastaví tvář: „Pusa nebude?“

Jako malá jsem mu ji dávala pravidelně, jenže… Teď nejsem malá a všechno je jinak! Přiblížím se k němu na půl metru a poskytnu jeho plešce letmý dotek rtů.

Zdržím se ještě v obýváku, abych pohladila kočky, a zaslechnu mámu, jak si stěžuje tátovi: „Představ si, byla v Praze a u Štěpánky se ani nezastavila, nešla se podívat na malého…“

Poslouchat za dveřmi se sice nemá, ale nějak se nedokážu odtrhnout, využiji příležitosti dozvědět se pravdu, kdy o mně rodiče nevědí a mluví bez skrupulí.

„Z letiště to měla dost daleko,“ zastane se mě taťka.

Mamka takový optimista není: „Ba ne… Ten kluk ji úplně zničil, skoro ji nepoznávám.“

Ušklíbnu se.

„To bude dobrý,“ prohodí táta a z jeho hlasu je slyšet, že jde víc o přání než konstatování. „Zase se zklidní.“

Ačkoli jsem po cestě utahaná, ještě brzy ráno jsem podupávala na letišti v Dublinu, proletěla se a projela přes půl Evropy, jakmile zalehnu do vlastní postele, je mi jasné, že neusnu. A pokud, tak to nebude brzy! Poté, co babička u sebe vypne televizi, zavládne kolem strašidelné ticho. Odvykla jsem mu, přímo mi rve uši! V pražském bytě bylo pořád něco slyšet, auta z parkoviště, sousedy z vedlejších bytů, lidi povykující na ulici, a kdyby nic jiného, jistotou se stal pes z horních pater, co nechtěl být sám a kvílel do světa svůj stesk. Klid nebyl ani v Irsku, přestože jsem pracovala na zapadlé farmě kdesi v zastrkově, v ubytovně, co vypadala jako po vydrancování Avary, byl díky ostatním brigádníkům neustálý rachot. To, co kvůli práci nestihli přes den, doháněli v noci: jídlo, legrácky, chlast, sex. A u všeho řvali.

Hlavou se mi míhají různé obrazy. Škoda že samé nepříjemné! Na Ondru si zakážu myslet, stejně jako jsem si to zakazovala dávno – a postupem času se mi skutečně podařilo vyloučit ho z mysli, za ty tři měsíce jsem se vypracovala. Jen ve slabých chvílích, když mě podvědomí zradí, si vzpomenu… Vždycky to zabolí. Pekelně.

Ani následující dvě noci nejsou o moc lepší. Nemůžu usnout, a když už se mi to po dlouhé době podaří, za chvíli se vzbudím a vše pokračuje nanovo. Mlátím sebou v posteli jak kapr na suchu, poslouchám ticho, což je tedy pěkně nudná zábava, co chvíli nakukuji na displej digitálních hodin s nadějí, že už noc spěje k ránu. Ačkoli, přes den také není o co stát. Necítím se tu totiž jako doma a co je úplně nejhorší, teď už nejsem doma ani v Praze. Tak asi nikde… V jistém smyslu jsem bezdomovec, přestože mám střechu nad hlavou.

Motám se od ničeho k ničemu, snažím se prostě zabít čas a stále nemohu kápnout na nic, co by mě trochu zaujalo, když už ne bavilo. Obsah krosny naházím rovnou do pračky, díky teplému počasí je prádlo usušené raz dva, proberu a vytřídím zbytky ve skříních a napíšu esemesku Štěpánce, aby mi poslala poštou moje oblečení, alespoň to letní a já měla v čem chodit. Ani ne minutu poté, co mi pípne doručenka, se mým pokojem rozezvučí Beethovenova skladba *Pro Elišku*. Jediným mrknutím na displej zjistím, že je to právě starší sestra, která touží po konverzaci, a dál se nevzrušeně probírám knihovničkou. Nemám chuť si povídat. Ani se

ségrou, ani se Sandrou či kýmkoli jiným. A to je Sandra opravdu dobrá kamarádka! Ani té nedám vědět, že už jsem z Irska zpátky.

Odpoledne se přes mámin notebook připojím k netu, nicméně tahle činnost mi také nevydrží dlouho. V poště neobjevím nic zajímavého (a co jsi čekala, naivko…?!), z dob, kdy mi připadalo chatování jako úžasný vynález, jsem vyrostla, pročtu zprávy na *iDnes*, prolétnu novinky na *Seznamu*, podívám se na stránky školy a nakouknu inkognito pod cizí identitou mezi *Spolužáky*, za poslední dva školní měsíce jsem se jim poněkud vzdálila, avšak díky prázdninám je pusto i tam, a tak notebook zase otráveně vypnu.

Do měkkých polštářů venkovní lavičky z ratanu si nakonec zalezu s *Polní žínkou Evelínkou*, mou někdejší nejmilejší dětskou knížkou. Oproti oblíbenému Kafkovi dost velká změna žánru! A vida, ani v pohádkách to vždycky neskončí svatbou! Chudák Francínek se ze žárlivosti nechal naverbovat na vojnu, a ačkoli se s Evelínkou usmířili, narukovat musel. Ušklíbnu se. Sice mu slíbila, že na něj bude čekat, ale… Milý Franci, měl jsi šanci a prošvihl jsi ji. Tak to prostě chodí, tomu se říká realita.

Kdybychom měli normálního psa, mohla bych ho vzít na vycházku, ale to ne, Linduška se jako pes moc nechová a normální není určitě, raději se celé dny povaluje s kočkami po gauči a čeká na svou milovanou paničku, aby se zbytek dne těšila její přítomností. To i ty kočky jsou vstřícnější, aspoň Tom s Bárou, ale zase vyrazit ven s Tomem na vodítku, tak to už by mi muselo hodně hrábnout.

„Proč nejdeš navštívit přátele?“ snaží se mi máma poradit něco smysluplnějšího než pohupování v houpačce a čučení na modrý blankyt nebe. Její snaha u mě vyvolá pobavený úsměv. Plete si mě s Markétou a Štěpánkou, nebo už zapomněla, že jsem tady žádné kamarádky, pokud nepočítám Aničku Krausovou v první až třetí třídě, neměla?

„Které myslíš?“ zeptám se s podivem.

„Pod lipkou u zastávky sedí denně tlupa mládeže, občas hrají dole na hřišti volejbal, jdi si s nimi pinknout.“

Jestliže jsem se při první radě pousmála, při druhé vyloženě vyprsknu. Já a sport, to dohromady nikdy moc nešlo. Na tělocvik jsem byla dřevo odmalička, vzpomínky na sebe coby roztomilou faldatou modrookou blond holčičku, co při povinné rozcvičce, kdy se obíhal ovál školního

hřiště, supěla daleko vzadu za ostatními rudá jako rak a zralá na infarkt, jsou vlastně spíš smutné než k smíchu.

„No proč ne?“ nechápe mamka.

„Nikoho tam neznám.“

„Jak to? Vždyť jsi tady chodila na základku, potom s ostatními dojížděla na vyšší stupeň.“

„To už je dávno,“ přeruším ji. „Nezapomeň, že jsem tři roky mimo místní dění… Nikoho z nich jsem za celou tu dobu neviděla! A nechybělo mi to.“

Mamka si povzdychne. „Potom popřemýšlej, kde je chyba.“

První rada vyvolala úsměv, druhá smích, třetí vztek.

„Jasně, ve mně,“ odseknu. „Vždycky za všechno můžu já.“

Na tohle mi neodpoví, dál se raději věnuje vytrhávání plevele kolem zářivě oranžových afrikánů.

Když se to tak vezme, za celou školní docházku jsem měla jedinou kamarádku, Aničku. A jak to dopadlo! Ve školce jsem řvala jako tur, bála jsem se učitelky Švecové, která mě jednou za trest, už nevím, co jsem udělala, zavřela do černé komory. Řekla jsem to na ni doma, máma udělala ve školce rachot, na učitelku si stěžovala, ředitelka slíbila celou záležitost prošetřit a vyvodit z ní důsledky. Švecová samozřejmě popřela, že by něco takového udělala, a jelikož žádné další dítě pravdivost mého tvrzení nepodpořilo, dokonce ani Tomášek, co jedl holuby a v komoře byl každou chvíli, tudíž to, co se z celé aféry vyvodilo, bylo jednoznačné: rozmazlená Šárka Macková si to vymyslela. Tahle aféra měla ovšem následky – trauma ze sadistky Švecové mě pronásledovalo ještě dlouhé roky a dodnes bych nevstoupila do místnosti bez oken, a co bylo ještě horší, víckrát mě už do školky nedostali. Nepomohlo přemlouvání ani sliby, nezabral dokonce ani domeček pro bárbíny, který jsem si tenkrát moc přála! Máma musela přestat chodit do práce a být v domácnosti až do doby, než jsem nastoupila do první třídy místní základky. Než strávit Švecku, raději jsem se obešla bez růžového domečku pro dlouhonohé anorektičky se silikonovými ňadry.

Až do třetí třídy byl klid a ve škole se mi líbilo, tichá zakřiknutá Anička, třídní outsider s nehty okousanými do krve, jiné kamarádky neměla, byla vděčná i za mě, a mně to vyhovovalo, protože jsem měla v naší dvojce

hlavní slovo. Všechno klapalo až do doby, než se mi jednou svěřila, že se bojí svého tatínka, protože ji každý večer koupe ve vaně, vždycky ji celou pořádně namydlí, a pak jí strká prst mezi nohy a Aničku to bolí. Jelikož jsem měla dvě starší sestry a byla díky osvícené výchově varovaná před podobnými záludnostmi světa, především babička viděla pedofila i v člověku, co nám přišel zkontrolovat stav elektroměru, rozhodla jsem se kamarádku, která se to bála říct komukoli jinému, zachránit. Šla jsem s tím rovnou za naší učitelkou…

A už jsem se vezla. Obvinit doktora Krause z něčeho tak ohavného, to jsem si dovolila moc! Manželé Krausovi patřili k místní honoraci a bylo nepředstavitelné si něco myslet, natož vyslovit nahlas. Paní Krausová běžela tenkrát k nám domů a hysterčila, ať naši tu prolhanou holku, co poškodila dobré jméno jejího muže i celé rodiny, přísně potrestají, doktor Kraus si na mě počkal cestou ze školy a vyhrožoval mi, že za takové lhaní přijdu do pekla, a učitelka, která z toho také měla polízanici, mě potrestala důtkou. Nejspíš za to, že mi uvěřila. Anička totiž všechno popřela, její skvělý tatínek ji zastrašil natolik, že se z ní stala úplná troska, vozil ji do školy a zase pro ni jezdil, a nejen že se mnou nesměla kamarádit, musela sedět v lavici sama, aby unikla mému vlivu. Přišla jsem o svou jedinou přítelkyni a jinou už jsem si nenašla. Ostatní děti se mi posmívaly, nikdo mi nevěřil. Svým rodičům jsem tím zavařila pořádnou ostudu, na vesnici se taková „senzace“ neututlá, o tom, jak mě naši špatně vychovali, se mluvilo ještě dlouho poté, co se Krausovi odstěhovali, a punc lhářky mi nikdo neodpáral. Od té doby jsem ani jim, ani nikomu jinému nic neřekla. Vůbec nic. A že bylo co vyprávět!!!

Dodnes nechápu, proč se o dětství mluví s takovou láskou a nostalgií. To moje, přestože jsem z úplné, nerozvrácené a dobré rodiny, pěkné nebylo.

Teprve na pátek se jakž takž vyspím, podaří se mi usnout v relativně krátkém čase, už asi po dvou hodinách převalování, a probudím se jen dvakrát. A to ještě podruhé díky neúprosnému zvonění telefonu, jinak bych asi spala až do oběda. Patrně jsem natolik vyčerpaná nespavostí, že únava zablokuje mou mysl a dopřeje mi několikahodinový luxus spánku. S mohutným zíváním nahmatám mobil zapadlý kdesi mezi postelí a

stolkem a rozespale poslouchám seznam věcí, co na mě mamka vychrlí, aniž bych byla schopna jednotlivé položky vnímat, natož si je pamatovat.

„Zapsala sis to?“ ujišťuje se máma.

„Cože?“ zívnu znovu. „Páni, to už bude deset…?“

„Šárko, ty mě vůbec neposloucháš,“ zlobí se.

„Když člověk spí, většinou neposlouchá,“ ujistím ji. „Ale teď jsem vzhůru, povídej.“

Než mi znovu nadiktuje potraviny, pro které mám jít do místní samoobsluhy, donutí mě vylézt z postele a vzít si k ruce papír a tužku. „Máš to?“

Kývnu, načež si uvědomím, že mě nevidí, takže dodám. „Jo. Na co tolik? Chceš pohostit skautskej tábor, či co?“

„Zítra přijede Štěpka, před chvílí mi volala. Marečkovi budou brzy tři měsíce, broučkovi… Musíme něco upéct a –“

„Na jak dlouho přijedou?“

„Bohužel jen na víkend, Marek si nemůže vzít dovolenou,“ lituje mamka. „Jdi nakupovat raději hned, odpoledne by nemuseli mít tvaroh… A můžeš vyluxovat a vyklidit myčku, zapínala jsem ji na noční proud.“

Nevím, co si představuje pod pojmem hned, ale než absolvuji ranní hygienu a za pomoci kosmetických přípravků se drobátko vylepším, než se nasnídám, vyměním letní pyžamko za džínsovou mini a dvouvrstvé tričko a napíšu Štěpánce esemesku JESTLI JSI MI JESTE NEPOSLALA OBLECENI, PRIVEZ MI VSECHNY MOJE VECI ZITRA AUTEM, je skoro poledne. Babičku, která nazve moje tempo slimáčím, údajně by za tu dobu byla i se svou francouzskou holí třikrát zpátky, o čemž vážně pochybuji, vždycky se někde zapovídá s jinou babkou, úspěšně ignoruji.

K nákupnímu středisku to schválně vezmu po pravé straně prostorné návsi architektonicky řešené do čtverce, to abych musela projít v těsné blízkosti kostela. Zednické náčiní se povaluje všude kolem, široko daleko živou nohu nevidět. Pravda, křesťanská víra je stará nějaké dva tisíce let, jeden z jejích svatostánků to bez oranžového nátěru ještě nějaký časek vydrží, není kam spěchat.

Prosklenými dveřmi polepenými akčními letáky málem přizabiju tmavovlasou dívku, která vychází ze samoobsluhy, zatímco já se snažím dostat dovnitř. Brano zavírá samo, ovšem ne vždycky! To na sámošce je

nejspíš odpojené, takže když silou zatlačím, očekávaje odpor, samotnou mě překvapí, jak lehoučce velké a zdánlivě těžké dveře vyletí a holka má pilno uhnout, jinak by ji koupila doprostřed čela.

Místo aby mi vynadala jmény skotu či jiných domácích zvířat, objevím v jejích očích záblesk překvapení. Taky mi momentík trvá, než ji poznám, a to se nezměnila tolik co já. Ahoj, které si vyměníme, je oboustranně rozpačité. Zatímco ona z obchodu vyjde, já se vydám odškrtat položky z mámina dlouhého seznamu. A pak že nikoho neznám!

Mě tu také kupodivu poznají. „Šárinko?“ osloví mě žena sedící za pokladnou paní Soukupová. No jasně, Ivanina máma tu pracuje snad odjakživa, kam až sahá moje paměť.

„Dobrý den,“ pozdravím a přidám zdvořilý úsměv.

„Jsi na prázdninách?“ snaží se zapříst hovor.

„Tak napůl,“ pokrčím rameny a dál se věnuji hledání zboží, abych dobu v obchodě zkrátila na minimum.

„Je to prima být zase doma, co?“ domnívá se rozšafně.

Na tohle jaksi není co říct, další úsměv vlkodlaka a změna tématu: „Prosím vás, kde máte kvasnice?“

„V chlaďáku, vlevo dole… Kde vlastně studuješ?“

„V Praze,“ odvětím, dorejduji s naplněným košíkem až k ní, aniž bych si všímala zvědavých pohledů dalších dvou zákaznic, a rychle pokládám zboží na jezdící pás. Paní Soukupová se mi při markování svěří, že ona by nechtěla bydlet v Praze ani za nic, požádá mě o 496 korun a když jí podám pětistovku se slovy „to je dobrý“, zírá na mě, jako kdybych vytáhla z klobouku králíka.

„Čípak je to děvčica?“ vyzvídá na paní Soukupové tetka v šátku, kterou nezařadím mezi povědomé lidi, natož snad známé, aniž by ji třeba nějak iritovalo, že jsem stále ještě v obchodě! Ivanina máma jí se stejnou samozřejmostí záhadu vysvětlí: „To je přece Šárka, vnučka staré paní Mackové. Její maminka pracuje na úřadě…“

Naskládám nákup do dvou igelitek a než samoobsluhu opustím, zavrkám: „Pro úplnost – boty mám sedmatřicítky.“

S hlubokou úlevou vyjdu na rozpálenou náves a při pohledu na někdejší spolužačku Ivanu sedící na jednom z několika betonových květináčů, jimiž je náves vylepšena, jsou stejně mohutné jako hnusné, zaváhám.

Mám jít až k ní…? Co když tam sedí jen tak a její čekání nemá s mou osobou vůbec nic společného? Budu za blbku…

Ivana tohle dilema rozsekne za mě, protože z květináče seskočí a jde mi naproti. Nejistý úsměv svědčí o tom, že také ona pochybuje, zda dělá dobře. Paradoxně si tím u mě vyžehlí skóre a já vyloudím na tváři úsměv.

„Tebe už jsem neviděla…," prohodí neutrálně. „Od rozlučky s devítkou… Anebo počkej, tys na ní nebyla, že jo? Takto bude ještě dýl… Jak žiješ?"

„Ztuha," prohodím a ona se tomu zasměje jako vtipu.

S Ivanou jsme se nijak extra nepřátelily, možná zkraje na vyšším stupni, když jsme začaly dojíždět do sousedního městečka, ale protože Ivana patřila mezi věrné nohsledy a obdivovatele krásné a oblíbené Nikolky, neměly jsme moc společného. A pak, když mě přeřadili z nové školy do staré a já celou devítku vychodila ve druhé račické základce, nekamarádily jsme se už ani v tom autobuse.

„Spěcháš?" zajímá se.

„No, teď zrovna asi trochu jo, máti čeká na kvasnice, nejspíš mezitím dorazila domů, v pátek má krátkou."

„Matky maj někdy divný choutky, co?" prohodí a obě se tomu zasmějeme. „Přijď večer, pokecáme," pozve mne. „Zavzpomínáme na starý dobrý časy…"

„Na starý jo, na dobrý ne, ty žádný nebyly."

Ivana se pobaveně zazubí, asi jí to připadne veselé.

„Dneska se mi to ale nehodí, radši zítra," navrhnu.

„Klidně, já můžu skoro pořád, pokud zrovna nedřu tam," ukáže bradou na nákupní středisko, „anebo nehlídám otravnou ségru. Je tu příšerná nuda."

Aha, tak proto jsem ti přišla vhod, dovtípím se, ale nechám si tenhle poznatek pro sebe. Vlastně i ona přišla vhod mně, jsme vyrovnané.

„Co se zajít vykoupat?" navrhne, a když kývnu, doplní: „V jednu na koupáku. Tam totiž bývají občas i kluci…"

„Fakt?" protáhnu v šokovaném úžasu.

„No jo," baví se, „ale ne vždycky stojí za pohled."

„Tak to je bída," uznám ironicky. „Bývají tam i dopoledne? Mám čas hned od rána."

„Možná jo, ale já nemůžu," zklame mne. „Musím vařit, máti má sobotní službu."

„Dobře," souhlasím tedy. Pár kroků máme společných, Soukupovi obývají chalupu v uličce hned za kostelem. Na lešení i pod ním je živěji než před chvílí, frajer, jemuž se na opáleném těle blyští v horkém červencovém sluníčku zlatý řetízek, visí na laně jako Tarzan, ze zaprášeného přehrávače mu k tomu hraje pěkně svižně kapela *Sweet* skladbu *Ballroom Blitz* a pokud je placený za okukování kolemjdoucích dívek, svůj plat si opravdu zaslouží. Neujde mi, jak moje staronová kamarádka znejistí, změní chůzi z klátivé na div ne taneční, a vypne hrudník. Pobaveně se pousměji, jak je vidět, nemusí se plahočit až na koupaliště k Žabáku, když chce potkat někoho zajímavého!

Mamka mi ten relativně příjemný pocit vyvolaný nadějí na zítřejší program zkazí v zárodku. „Kde jsi, prosím tě?"

„Tady, maminko." Pro jistotu na sebe ukážu prstem. „Ve dveřích a co chvíli se přiblížím ke stolu. Protože na mě Linda štěká, soudím, že jsem se v neviditelnou neproměnila a tudíž bys mě měla vidět i ty."

„Kde jsi tak dlouho s tím nákupem, ptám se?"

„Zase špatně. Kdyby ses zeptala, kde jsem *byla* s tím nákupem, mohla bych říct, že mezi obchodem a naším domem, ale protože se ptáš, kde *jsem*, znovu opakuji, že tady."

„Proboha!" kapituluje, teď už s úsměvem.

Zakvedlám prstem. „I tohle je sporné. Být tu babička, řekla by ti, že se nemáš obracet na Boha s každou prkotinou. Jé, tys byla na borůvkách? Místo práce?"

„To by mi starosta dal," zasměje se.

„Kdo ti je natrhal?" Strčím si do úst pár sladkých fialovočerných kuliček, zdají se být přímo přezrálé.

„Ty ne," oznámí mi s výtkou a hned dodá: „Ale mohla bys, beztak nemáš co na práci. Je to pro ostudu, kupovat borůvky, když máme les za barákem. Víš, kolik stojí litr?"

„Tak proč je kupuješ, když jsou drahý?" pokrčím rameny. „Rybíz máme taky za barákem a rozhodně jde natrhat snáz."

„Víš, jakou bude mít Štěpka radost? Je to její nejmilejší koláč. A Marek si taky rád dá, tohle mu v Praze neupeče," vysvětlí mi svoje pohnutky.

„Hm,“ zakřením se. „Ani do budoucna nepočítej s tím, že budu ohýbat hřbet kvůli koláči, kterej by sežral švagřík.“

„Co to je za výrazy?“ hrozí se. „A neříkej že ty si taky nedáš. Uvidíme, kdo z vás sní víc.“

„Já ne,“ převezu ji. „Nebudu zítra doma, jdeme s Ivanou Soukupovou na koupák.“

„Zítra máme návštěvu,“ připomene mi.

„No a?“ trhnu rameny. „Já tu návštěvu dobře znám, vždyť jsem u nich dva roky bydlela. Ty si jich užij, za tebou přijedou, ne za mnou.“

„I tak bys měla být doma.“

„Ještě včera jsi mě mezi místní mládež posílala, pamatuješ? Nechtěla jsi, abych si tu našla kamarádky?“

„Dobře, ale…“ vrtí nesouhlasně hlavou. Než se z kuchyně zdekuji, váhavě a s čitelnými obavami v hlase se otáže: „Jaký máš vlastně další program na prázdniny…?“

„Můžeš klidně spát,“ odfrknu. „Žádný.“

Mamce se viditelně uleví, přesto se ještě ujišťuje: „Takže s tím klukem je definitivní konec?“

Naježím se jako dikobraz. I tak se máma dlouho vydržela nerýpat v mém soukromí! „Nehodlám se o tom bavit. Nikdy.“

„To je dobře,“ ujistí mě a určitě nemá na mysli moje rozhodnutí o tabuizování ošemetných témat. „Jsem ráda, že jsi to ukončila, Šárko. Zachovala ses rozumně.“

„Bez komentáře!“

Občas je máti nejspíš hluchá. „Po tom, co ti udělal, si nic jiného nezasloužil. Přinesl ti trápení, takový…“

„Nemluv o tom!!!“ vyletím jak torpédo, až splaším Báru a ta přede mnou začne prchat. Linda se rozštěká. „Prosím.“

Až prudká reakce přiměje mámu vyslyšet mou prosbu přednesenou poněkud drsněji, a přestože je na ní vidět, že toho má na srdci mnohem víc, s povzdechem pouze mlčky pokrčí rameny. Mohu tak opustit kuchyni. Jako vítěz se ovšem necítím. Spíš borec na konec, co dostal palec dolů. Žuchnu na svou postel a s rukou na břiše, mé nejčastější poloze poslední doby, civím na bílý strop. To, že jsem si nevypnula rádio před odchodem

na nákup ani teď po návratu do pokoje, se mi vymstí. Nemám sílu vstát a umlčet písničku, která krutě aktivuje zapovězené vzpomínky.

Někdy lidem zbyde jenom víra, co se ztrácí při pohledu na svět. A milovaný lidi mizej v černých dírách a někdo doufá, že se potkaj cestou nazpět…

Tohle byla moje a Ondrova písnička! Na Vánoce jsme se při ní poprvé milovali…

Ztrácíš se z mojí paměti a lidi od nepaměti se znovu scházej, a doufám, že stihnem těch pár vět, že najdem cestu zpět, tvý oči mi scházej…

Naše chyba. Měli jsme si vybrat něco veselejšího!

Pocit prázdna a otupělosti, na který se mi díky setkání s Ivanou povedlo pozapomenout, je zpátky v plné parádě.

2. VZPOMÍNKY VESELE NEVESELÉ

Nepotřebuji křišťálovou kouli, abych z mohutného hlaholu prokládaného Lindiným štěkotem nepoznala, která bije. Návštěva je tady. V půl deváté ráno! To si museli řádně přivstat. Možná jsem divná, jak mnozí tvrdí, ale ne šílená, aspoň ne natolik, abych vystartovala a fungovala od časného rána. Přestože už neusnu, ani se o to nepokouším, zůstanu v posteli a snažím se zaměstnat mysl Kafkovým *Zámkem*, četbou temnou jako hořká čokoláda. Vzhledem k tomu, že tenhle román patří mezi moje oblíbené a četla jsem ho několikrát, celkem ani nevadí, když se nesoustředím a co chvíli se přistihnu, že vůbec nevím, kde jsem, o čem jsem četla v předešlé minutě.

Kdybych nepotřebovala na toaletu, zůstala bych v posteli do oběda, takhle musím v jedenáct chtě nechtě vstát.

„Konečně!“ přivítá mě Štěpánka dobromyslně. „Vůbec jsem netušila, že už jsi doma. Šári. Kdybys mi nenapsala o ty věci… Volala jsem ti, proč jsi to nezvedla?“

„Měla jsem vypnutý zvuk.“ zalžu z voleje.

„Mohla jsi brnknout zpátky. Nebo stačilo prozvonit, zavolala bych ti já, jestli nemáš kredit.“

„Všimla jsem si toho až večer,“ pokračuji ve svých lžích, jako by se nechumelilo. „Dnes se nevaří či co?“

Ne že by mě studený sporák rozčílil, přesto mi to přijde vzhledem k pokročilé době minimálně podivné.

„Pojedeme na oběd do motorestu. Štěpka měla chuť na svíčkovou… Kdyby byla řekla o pár dní dřív, uvařila bych domácí, takhle táta zavolal Hádkovi, s majitelem motorestu se dobře zná, a naštěstí svíčkovou dnes na jídelníčku mají,“ vysvětlí mi máma obšírně.

„Ale klidně bych snědla i ty řízky, co jsi plánovala, mami,“ namítá ségra omluvně.

„Takhle je to lepší, aspoň máma nemusí vařit a může se mazlit s Marečkem,“ konejší ji táta, aby Štěpka neměla špatný pocit, že se tu tancuje podle ní.

Tím samozřejmě nahraje mamce. „Podívej na Marečka, Šárko, ten od minule vyrostl, co?“ hučí do mě a div že mě nedovleče ke křeslu, v němž si hoví Marek s Marečkem v náruči. Dosud se mi dařilo hlídat své pohledy, aby nezamířily právě jejich směrem, a nehodlám to měnit!

„Ty prstíčky, řasy, nosík… Podívej, jaké má černé vlásky, ani mu nevypadaly, to nebývá,“ rozplývá se dál.

„Je to kluk jako buk,“ přisadí si také babička. „Ten se vyvedl. A celej fešák tatínek.“

V tomhle jí dám za pravdu, po ségře by totiž byl blonďatý a modrooký, zatímco jižanský fototyp zdědil po Markovi. Všechny tři sestry jsme od přírody světlovlasé, avšak pouze Štěpánka blondýnou zůstala. Markéta si stejně jako já od puberty barví vlasy a i když je má o dost kratší, většinou nosí rozježené číro, jsme si mnohem podobnější než se Štěpánkou. Ta se k nám nehodí, je moc drobná, malá, křehká a něžná. Všechno má své pro i proti – určitě se jí snáz shání podprsenky! V menších velikostech mívají větší výběr, zatímco kombinace poměrně útlých zad a objemnějších košíčků bývá vražedná. Nemluvě o tom, že Štěpánka by svou laskavostí směle mohla konkurovat matce Tereze, kdežto my s Markétou jsme hrubšího zrna. A já navíc ještě těžká potížistka.

Švagřík, který se až do této chvíle zdržel jakýchkoli hlasových projevů, mi nabídne: „Chceš si mrňouse pochovat?“

„Ne, díky, jdu do koupelny,“ odmítnu rychle.

„Šárko, snad se na něj aspoň podíváš, ne?“ žasne máma.

„Co na něm mám vidět?“ odseknu napruženě, ačkoli se v duchu snažím zachovat klid. „Normální mimino.“

„Ale mimino tvé sestry,“ snaží se máma.

„Ta holka je hrozná,“ vynese babi svůj argument.

„Nechte ji,“ zastane se mě Štěpánka soucitně. „Musí to pro ni být těžký…“

Jo, to se neplete! Nejen vydržet jejich řeči! Přežít rodinný oběd je také pořádná kláda. Babiččiny artritické klouby velebím do oblak, prý ji dnes bolí víc než jindy, a tak táta musí vytáhnout auto z garáže a dopravit ji do motorestu na čtyřech kolech. Využiji příležitosti a přidřu se k nim, protože kráčet se zbytkem výpravy hrdě za kočárkem přes celou vesnici by mě odrovnalo úplně.

Takhle si toho užívá alespoň máti, cestou se stihne pochlubit vnoučetem nejspíš každému na potkání – podle doby, kdy na ně u limonády čekáme, to tak vypadá! Číšnice, holka maximálně sedmnáctiletá, mi není povědomá vůbec. Zaujme však hned ze dvou důvodů. Jednak díky uhrům rozrýpaným do krvavých boláků na bradě i čele a hlavně pro nemotorné pohyby. Nejspíš je tu pouze na brigádě, ale i tak je to síla, tác s nápoji drží jako monstranci a přestože kráčí co noha nohu mine, stejně tátovo nealko pivo a mou kolu rozbryndá. Babiččina hláška, že to by snad i ona obsluhovala rychleji, není zase tak od věci, mít lepší náladu, snad by mě i rozesmála!

Talíře s polévkou a pak i se svatební svíčkovou, jak je jídlo v jídelníčku prezentováno, roznáší paní Hádková osobně a je to tedy o něčem úplně jiném, mnohaletá praxe i profesionální přístup se nezapře, a když se zastaví u kočárku s Marečkem a malého náležitě vychválí, zadělá si u mámy na pořádné spropitné. Natož když neváhá doběhnout do kanceláře pro svého chotě! Pan Hádek, prošedivělý sympaťák, je v tomhle rozumnější, řekne „pěknej kluk“ a zapřede hovor s tátou na téma, která venkovní dlažba je lepší, zda stříkaná či vymývaná.

„Ti chlapi,“ mávne odevzdaně rukou paní Hádková. „Vůbec tomu nerozumí. Moc a moc blahopřeju, ten se vám povedl…“

„A co vaši kluci?“ napadne mamku. „Určitě taky nebude trvat dlouho a nějakého vnoučete se dočkáte.“

„To nebude tak honem,“ míní Hádková, načež se zasměje: „Tedy doufám! Nejdřív musí dodělat školy, a pak, u děvčat je to přece jen rychlejší.“ Věnuje mi zpytavý pohled a se zamrkáním dodá: „Koukám, že i ta nejmladší je už na vdávání, za chvíli třeba budete mít vnoučat celej houf.“

„Na vdávání? To ještě radši ne,“ hrozí se mamka.

„Zato na jiný věci jo, co, Šáruš?“ nechá se slyšet Marek s rádoby vtipnou průpovídkou.

Střelím po něm nenávistně očima, ani nevím, jestli na poznámku reaguje někdo další, a musím odejít od stolu, přestože ještě nemám zdaleka dojedeno, jelikož se mi udělá nevolno. Kretén, kretén, kretén!!! Po směru dřevěné šipky s nápisem WC proběhnu dlouhou chodbou a otevřu bílé dveře na samém konci. K mému překvapení za nimi neobjevím záchody, ale něco jako miniaturní čtvercový dvorek, nejspíš světlík, jak usoudím z úzkých okének s matným sklem, co na něj vedou ze skutečných toalet a kuchyně. Světlík nebo kabinka WC, to je přece fuk! Tady se dá sedět na oprýskané dřevěné židli, kterou sem kdosi dotáhl, je tu krásný klídek a soukromí a nikdo mě tu hledat nebude!

Tedy, to si myslím do doby, než se do mého azylu přidře nazrzlý kluk v bílých kalhotách. Moje přítomnost ho překvapí, ale ustojí to. „Ahoj.“

Přejedu ho pohledem a zase si opřu hlavu o sluncem vyhřátou zeď.

„Jsi celá zelená,“ všimne si. „Je ti blbě?“

„No, párkrát v životě už mi bylo líp,“ odfrknu.

„Z jídla?!“ zhrozí se. „To mi radši ani neříkej…“

Znovu po něm hodím okem. „Proč? Taky jsi měl svíčkovou?“

„Něco horšího – já ji vařil!“

Navzdory těžké náladě se musím zasmát. „V pohodě, není to z jídla, neboj. Ty jsi fakt kuchař? Nechají tě vařit všechna jídla? I tu svíčkovou?“

Pobaveně se zazubí. „Byli by blázni, kdyby mě platili za vaření a přitom mě k němu nepustili, nemyslíš?“

„To jo, ale… jako pomocnou sílu.“

„Dovol?“ ohradí se pobaveně. „S výučákem s maturitou přece nebudu mejt nádobí.“

„A jak dlouho ho máš? Od června, co?“

Rozřehtá na plnou pusu. „Jo, ale pět let zpátky.“

Nejradši bych si nafackovala! Můžu za to, že ten nakrátko ostříhaný nevýrazný blond – zrzek s docela pěknýma šedýma očima vypadá s bídou na osmnáct? „Tak promiň.“

„Dobrý.“ Vytáhne ze zadní kapsy kalhot krabičku cigaret a z okenního parapetu sundá keramický popelník. „Kouříš?“

„Jak kdy,“ odpovím váhavě. S Ondrou jsme si občas dali cígo, někdy brčko…

„A teď?“ informuje se.

„Už dlouho ne, díky,“ rozhodnu se.

„Správný rozhodnutí,“ pochválí mě, nicméně sám si zapálí, a protože židle, na které sedím, je ve světlíku jediná, jednoduše se posadí na vystouplý práh u dveří.

Ocením, že mi dá pokoj, nevtírá se více či méně duchaplnou konverzací, užívá si svou krátkou pauzu a mlčí.

Teprve když uhasí nedopalek, cosi ho napadne: „Počkej momentík, jo?“

Jelikož nemám v úmyslu někam spěchat, sedím dál bez hnutí až do doby, než se vyloupne ze dveří nanovo a podá mi panáka se zlatohnědou tekutinou. „Na ex.“

Podezíravě přičichnu. „Co to je…?“

„Žaludeční likér.“

„Fuj,“ zakřením se jen při pouhé představě.

„Žádný fuj, lék je to,“ upozorní mě. „Na účet podniku. Když je ti blbě z jídla, musím tě nějak napravit.“

„Není to z jídla,“ zopakuji.

„To by mi šéf neuvěřil…“

Už podruhé se mu podaří mě rozesmát. „Když myslíš!“

S nadechnutím a bez ochutnávání do sebe vyklopím panáka, brrr, přesně podle očekávání pekelně hořkého, a s povděkem přijmu skleničku vody, kterou mi prozíravě přinesl na zapití. Teprve pak se přestanu otřásat, zhluboka se nadechnu a poděkuji: „Dík. Aspoň budu vědět, z čeho mi bude blbě odteď. Z toho utrejchu.“

„Neboj," směje se mi. „Musím se vrátit… Svět je plnej hladovců, věřila bys?"

„Ber to tak, že máš perspektivní povolání," utěším ho a s povzdechem se zvednu. „Taky musím jít."

„Ty nejsi zdejší, co?"

Pokrčím neurčitě rameny.

„Škoda," dodá sympaticky, čímž si u mě zvýší už tak dost vysoký počet bodů, které jsem mu v duchu přidělila.

Podle všeho se o mně u stolu mluvilo, protože při svém návratu na sobě cítím pohledy všech, leč dotazů typu „kde jsi byla" jsem ušetřena. Svíčkovou mám dávno odnesenou a v poháru nazvaném *horká láska*, což je v překladu zmrzlina zalitá horkými malinami a zazděná kopcem šlehačky, se povrtám o něco úspěšněji než v omáčce. Jelikož jsem si do auta rovnou přihodila batůžek s ručníkem a opalovačkami, nemusím se vracet domů a hned po kávě se zdekuji.

Na koupaliště kousek za vsí přijdu i tak se zpožděním, až mám obavy, zda to Ivana mezitím nevzdala. Naštěstí ne, všimne si mne a mohutným máváním upoutá mou pozornost.

„Čau. Rodinná sešlost se kapku protáhla… Máš pěkný plavky," pochválím jí její tankini blankytně modré barvy.

„Hm," udělá pochybovačně.

„Myslím to vážně," ujistím ji a přímo na koupališti se začnu převlékat do svých opalovaček. Nejsem exhibicionista, abych vyvalila ňadra na odiv všem, takže mi to dá docela práci, než si přímo pod tričkem vyměním podprsenku za vršek a za pomoci ručníku omotaného kolem boků převleču i spodek. „Chválím a závidím, já bych si je vzít nemohla."

„To je právě to," vzdychne upřímně, zadívá se na můj objem a dodá: „Tankini za to nemůžou."

Pobaveně se pousměji. „Prosím tě! Tyhle opalovačky taky vypadaly mnohem líp na modelce v katalogu."

„Nemáš si na co stěžovat," namítne Ivana. „S takovou figurou…!"

Neujde mi jak závistivý, tak překvapený podtón. Rozumím jí, musela jsem ji docela šokovat. Asi nechápe, kam se poděla nakynutá buchta, jakou mě znala. Už v šestce jsem musela nosit podprsenku a v osmičce a devítce jsem byla vyvinutější než většina učitelek. K tomu silná stehna a

zadek… Moje postava á la holka krev a mléko byl ten důvod, proč jsem byla na vlastní žádost přeřazena do jiné školy! Abych se zbavila třídního učitele Václava Duška, který si na mě zasedl poté, co jsem mu v kabinetě dala mlaskavou facku, protože mě za mapou republiky osahával!!! Po předešlých zkušenostech s upřímností, která se mi podvakrát krutě nevyplatila, jsem to na něj nepráskla… A ten prasák místo aby byl rád, mstil se mi a vozil se po mně. Naši pravý důvod neznali, mysleli si, že za to mohu já, že jsem ho vyprovokovala svou drzostí, věčně si na mě stěžoval a konec osmé třídy byl hotovým očistcem… Deptal mě tak moc, že jsem prostě ve škole nemohla zůstat a raději celou devátou třídu dochodila jinde, ačkoli jsem tam neměla ani zdánlivé známé, natož snad kamarády!

„Buď klidná, každej většinou touží po tom, co nemá, já bych si to s tebou docela ráda vyměnila," ujistím ji.

Ivana mi to samozřejmě nevěří, jako všechny holky, co mají mindráky s plochým hrudníkem, si myslí, bůhvíjaká to není paráda tahat se takovou zátěží. A ještě ke všemu si kdejaký pablb myslí, že velká ňadra rovná se holka do větru, která s tím nedělá drahoty a dá každému. Pch.

Na základce jsem naopak záviděla mé nejbližší sousedce Nikole (stejně jako všechny holky) krásu i postavu, Ivaně pak její mrštnost. Od útlého věku reprezentovala školu v různých sportovních disciplínách, co chvíli odněkud dovezla medaili. O tom se mně, neohrabanému dítěti s nadváhou, mohlo pouze zdát! Podle očekávání si Ivana vybrala za střední školu sportovní gympl a věřím, že i tam boduje a získává diplomy. Až na problematickou pleť, i když ne tak moc poďobanou, jakou měla ta holka v motorestu, je dost hezká, proti základce se vybarvila, sluší jí i vlasy stažené do jakéhosi bobku.

„Držela jsi dietu, nebo děláš nějakej sport?" vyzvídá.

„Ani jedno," ušklíbnu se. „Na sport jsem pořád kopyto, to se nezměnilo, a tou *dietou* byly starosti ve škole."

„Ty jsi v Račicích na gymplu, ne?" vzpomene si.

„Už ne. Strávila jsem tam akorát rok… Víceméně… A teď mám za sebou dva roky umělecký průmyslovky v Praze."

„Aha," řekne chápavě, protože si myslí, že právě odhalila důvod mého nepochopitelného zhubnutí. Myslí si, že mi to na gymplu tak strašně

nešlo, až jsem se trápila a hubla a hubla… a nakonec mě vyrazili a já musela začít jinde a od prváku. Nechám ji při tom, i když je mimo, špatné známky byly důsledkem, ne příčinou. Dokonce se mě snaží utěšit: „Ber to z té lepší stránky – takhle máš do maturity ještě dva roky, mě to čeká už ten příští!“

Pobaveně se rozesměji. „Vidíš, to mě nenapadlo.“

To, že jsem zhubla o spoustu kil, samo o sobě nevadilo, byla to beztak kila navíc, a to, že jsem zhubla i přes prsa, jsem považovala za druhý klad. S Markétou jsme tyhle dispozice zdědily po mámě, akorát Štěpánka je celá tátova sestra. I tak mi zbyla ňadra, která bych si nejradši nechala zmenšit, kdyby to nebylo tak drahé. Problém byl, že jsem to shodila příliš rychle, takže jsem si poněkud rozhodila zdraví a musela se léčit. Vzhledem k tomu, že mě doktor označil za anorektičku, poslali mě i ke cvokaři, a protože jsem ani tam neotevřela pusu a nepípla o skutečných důvodech, tahle nálepka mi zůstala. Naši si mysleli, že blbnu kvůli nějakému klukovi! Jakkoli jsou staří, pořád jsou naivní. V té době by si o mě žádný kluk kolo neopřel, a pak, pokud se dá sebevědomí měřit stupnicí od 0 do 10, to moje bylo asi na -20, což znamená totálně zadupané, neodvážila bych se na kluka ani *podívat.*

„Nepůjdeme vyzkoušet vodu?“ navrhnu.

„Tak jo,“ souhlasí. „Na suchu stejně nikoho nesbalíme.“

„Zatímco ve vodě se to jen hemží skvělými partiemi,“ doplním pobaveně a obě se rozesmějeme, jelikož kromě houfu hlučných dětí školního věku, co se častují výrazy, za které by se styděl i dlaždič, jsme na pláži přírodního koupaliště takřka samy. U stánku s občerstvením sice pár lidiček zahlédneme, já jim věnuji letmý pohled, Ivana je prolustruje důkladněji, ovšem výsledek je týž. Její výraz mluví za vše: nic, co by za to stálo.

Po prvotním šoku při osmělení si zvyknu a už se mi voda studená nezdá, vydržíme se v ní plácat, dokud nám nehrozí smrt podchlazením, což je díky počasí předešlých třech týdnů necelá půlhodina. Jak se od Ivany dozvím, se začátkem prázdnin přišla kosa, teprve poslední dny se to o dost zlepšilo. Ostatně, v Irsku také žádná sláva, na jahodových plantážích jsme se matlali v bahně až po kolena.

Na dece nastavíme těla ozdobená husí kůží hřejivým slunečním paprskům a docela dobře se bavíme vzpomínkami na různé školní zážitky. Ivana si dodnes pamatuje, jak jsem údajně zamořila račickou základku krysami! V šestce jsem totiž dostala od Markéty k narozeninám krysu Vasilisu coby domácího mazlíčka. O mámu se pokoušel infarkt a nechtěla ji doma ani vidět, tudíž jsem ji nosila přes zákaz učitelek denně do školy. Vasiliska byla, náhodou, přátelská a čistotná, vydržela mi po celé vyučování sedět na rameni nebo za krkem. Spolužáci si zvykli brzy, učitelky nikdy. Hlavně češtinářka Vitásková vždycky vyjekla, když se mi na svetru na prsou klimbal dlouhý krysí ocásek. Pak mi jednou při tělocviku Vasilisa zmizela, nečekala na mě v šatně a já ji už nenašla. Problém byl, když se nějaký čas poté objevily ve škole myši. Žily ve sklepě i na půdě, prohánělly se ztichlými chodbami, tu a tam někomu ohlodaly pomůcky nebo v šatnách boty či batoh, při písemkách je bylo slyšet, jak pracují ve větracích šachtách či šramotí v panelech rozvodu plynu v učebnách fyziky a chemie. Bylo to docela veselé, vidět mladou učitelku Peškovou, která při hodině stepovala v jehličkách na učitelském stolku a hystericky vřískala jen proto, že z odpadkového koše vykoukla myška, byl zážitek, který nás znovu rozesmál ještě teď, po tolika letech. Protože nepomohly pastičky, ředitel si musel pozvat odbornou firmu a my měli tři dny mimořádného volna. Poté, co naši dostali k úhradě fakturu za deratizaci, mě smích přešel. Údajně jsem totiž zamořila celý komplex základní školy já svou ubohou Vasilisou! Táta o tom sice pochyboval, Vasilisa byla krysa ochočená a domácí, těžko by asi měla poměr s nějakým místním krysákem, navíc ve škole byly nejen krysy, ale hlavně myši, nicméně fakturu zaplatil a já měla s veškerými domácími mazlíčky utrum. Linda i kočky přišly až mnohem později. Lindu si pořídila máma poté, co děti odešly z domu, aby prý měla něco roztomilého, koťátko Toma přivezla Štěpánka, Báru přitáhl táta, to když ji sebral zraněnou u silnice, a Kačena se k nám zatoulala sama coby dospělá kočka a už zůstala.

Docela mě překvapí, kolik veselého se ve škole stalo!

„Je to tu mrtvý," podotkne Ivana, když ani s pokročilým časem nepřibydou žádné zajímavé objekty k pozorování, když už k ničemu

zážívnějšímu. „Taky kdo by se chodil koupat sem, když nedaleko je Žabák! Kempy plný čundráků…“

„Na pěšky trochu z ruky,“ namítnu, jelikož pochodovat dobře deset kilometrů tam a deset zase zpátky, abych mohla očumovat čundráky, mě ani nehne.

„A co na kolech?“ napadne ji.

„Nemám kolo,“ zklamu ji a jelikož vidím její nevěřícný výraz, vysvětlím: „Jako dítě jsem po něm nikdy netoužila, kolo znamenalo pohyb, chápeš… A teď jsem dlouho nebyla doma, takže jsem ho nepotřebovala. Naši jezdí všude autem. Ségry asi kdysi kola měly, ale kdoví, v jakým jsou stavu, musí se válet někde vzadu v garáži mraky let.“

„Aha…“ Náhle ji napadne: „Počkej, půjčím ti ségřino!“

„Kolik let je tvé sestře?“ zeptám se podezíravě. „To je ta, jak jsi ji ještě nedávno vozila v kočárku…?“

Ivana se rozřehtá. „Jo, ale není to tak nedávno. Katce bude devět.“

„No však!“ vyprsknu. „Nemá kolo s takovými těmi přídavnými kolečky vzadu…?“

„Koni,“ baví se. „Náhodou, má tříčtvrteční.“

„To jsi mě uklidnila. Pomocná kolečka vzadu bych nerozchodila, ale pokud tříčtvrteční znamená, že si při šlapání vyrazím zuby kolenem, je to ještě v pohodě.“

„Není moc malý, neboj,“ těší mě. „U Žabáku je jinej šrumec, uvidíš. Jezdí tam i místní kluci…“

„Tak to není žádná výhra,“ odfrknu. „Tady přece žádní zajímaví nejsou, nepamatuji si jedinýho. Leda exoty jako Tomáše, co měl věčně dva prsty v nose najednou, nebo blba Skřivánka, kterej odtrhával mouchám křidýlka a strašil holky tím, že si otáčel horní oční víčka naruby…“

Ivana se kroutí smíchy. „Nesmíš taky vzpomínat na spolužáky, ty pako!“

Nechápavě se na ni podívám. „A na koho?“

„Přece na ty starší,“ mrkne potutelně.

Moje paměť připomíná rybník po výlovu, nemohu na žádného vhodného adepta kápnout. Starších kluků jsem se tenkrát bála ještě víc než spolužáků, coby prsatá a faldatá holka s rovnátky jsem bývala často terčem posměchu a různých narážek, které zraňovaly do krve!

„Třebas Vojta Hádků," napoví mi, když vidí, že se nechytám. „Nebo Iggy, to je fakt kořen! A co teprve Ben!"

Vojta Hádků, ano, toho si vybavím, chodil o dva roky výš… Pěknej zmetek! Jednou řekl v autobuse nahlas, že bych měla platit za dva lístky, taková *špekýna!* A všichni se tomu strašně smáli. Určitě i Ivana… Děti se k sobě chovají hnusně, umí vycítit slabinu a deptat!

„Přijď si někdy zahrát volejbal," navrhne mi. „Nebo se aspoň dívat, nemusíš hrát, když nechceš. Ale tam chodí jen ti mladší, no."

„A kam chodí starší?"

„Do hospody," vysvětlí pobaveně. „Jenže tam zase nesmím chodit já, máma by mě přerazila, takže jsem jaksi mimo."

Tohle mě zaujme. Páni, já byla mimo celé dětství, že by se to najednou otočilo?! „Máš tu přátele?"

„Moc ne," přizná se. „Jak říkám, volejbal si mám s kým zahrát, ale jinak… O prázdninách je tu mrtvo."

„A mimo prázdniny ještě víc, ne?"

„Jo," zasměje se mému postřehu. „Jenže během roku mi to nevadí, protože jsem na intru a tam mám plno kámošek, ve škole taky, s partou chodíme ven, to je pak pohoda."

„Žádnej kluk?" zeptám se přímo.

Zavrtí záporně hlavou, pak pokrčí rameny a sebekriticky prohodí: „Ty si snad dovedeš představit někoho, komu by se líbily moje uhry? Já teda ne… Leda úchylovi!"

Pobaveně zachrochtám. „Nemáš přece jen uhry, proboha."

„Bohužel mi přijde, že jo," vzdychne.

„Vidělas tu holku, co pingluje v motorestu? Té mi bylo líto, má akné příšerným způsobem po celém obličeji."

„To je Vendula Kosová z Vlčic," vysvětlí. „Její brácha tam vaří."

„Fakt?" Svět je menší, než jsem si myslela. „Ta by mohla mluvit o mindrácích. Tvých pár beďarů za to nestojí. Jdeme na nanuka, v kiosku by nějaký mít mohli, ne?"

Mohli a mají, dva kluci v plavkách bermudoidního typu si zrovna před námi kupují jahodové mrože.

„Já si dám taky mrože," rozhodne se Ivana, když na ni dojde řada. Abych neproháněla prodavače pro totéž zboží dvakrát těsně za sebou, požádám ho: „Pro mě taky."

„Smůla, děvčata," oznámí nám poté, co vystrčí z mrazáku hlavu. „Mrož je už jenom jeden. Pak je tu ruská, míša a kornouty, vanilkový a čokoládový. Tak co to bude?"

Z nabízeného sortimentu zrovna odvařená nejsem, nicméně nechci zdržovat. „Tak toho míšu…"

Zaplatíme každá za jeden nanuk a postavíme se k odpaďáku, abychom si nanuky rovnou vybalily.

„Klidně si to s tebou čenžnu," nabídne mi kluk, co mi prakticky vyfoukl nanuk, na který jsem měla chuť.

„Jestli není moc oslintanej…?"

Jeho kámoš se rozřehtá, kluk se ohradí: „Ještě jsem ho ani nevybalil!"

„Tak to radši nedělej," poradí mu kamarád pobaveně. „Holky by se mohly vyděsit…"

„Já si ho vybalím sama," ujistím ho s úšklebkem.

„Fakt…?" machruje frajer a významně se podívá na svoje bermudy. Natáhnu ruku, schválně mnohem níž než drží nanuk, a dostanu ho – jelikož šlo o silné řeči a skutek utekl, cukne sebou! Pochopitelně jsem neměla v nejmenším úmyslu se ho dotknout, i z mé strany šlo o honění vody, ale z malého souboje vyjdu vítězně. Kluci se řehtají a my s Ivanou se bavíme také. Dozvíme se, že jsou na cestě do kempu pod Kozím hrádkem a než slížeme vyměněné nanuky, přemlouvají nás, abychom se za nimi zítra zastavily.

„Možná," pokrčím rameny, zatímco Ivana se jen usmívá. Za celou dobu nevydala hlásku! Promluví teprve na dece, kde začneme balit saky paky, protože se mezitím rozfoukal vítr a nebe se celé zakabonilo.

„Ty s někým chodíš, co?" překvapí mne konstatováním.

„Ne, už ne."

„Ale chodilas," prohodí přesvědčeně. „Je to znát. Kluci po tobě jedou… I ti dva zvali nás, ale mysleli tebe."

Pobaveně se ušklíbnu. „Blbost. Měla jsem jen jednoho. Ondru… Seznámila nás kámoška vloni v září, byl to kamarád jejího kluka…"

Píchne mě pod klíční kostí. Kruci, ani mluvit o tom nemohu, i když se snažím o odosobněný tón!

Jelikož jsem řekla A, Ivana chce vědět i B.

„Chodili jste spolu dlouho?“

„Od září až do prvního května.“

„Rozešli jste se v tak významný datum? Máj, lásky čas!“

„Jo, bylo to významný datum,“ řeknu sevřeně. „Ten den se narodil můj synovec… A přesně týž den byl konec s Ondrou.“

Bohužel nestačilo ani B, zajímá ji i C.

„Proč jste se rozešli? Našel si jinou…?“

Vyhnu se jejímu pohledu. „Prostě se to podělalo.“

„Promiň,“ omluví se za svou zvědavost. Cestou ke vsi nemluvíme, uvolněná přátelská nálada je tatam. Mlčení poruší až mezi prvními domy Nížan: „Stejně ti závidím.“

Tak tohle je bomba! Přes tíhu na duši se musím rozesmát. „To bys měla komu…!“

Ivana to myslí vážně. „Lepší je být smutný z lásky, než ji neprožít. Já neměla nikdy nikoho.“

„Prosím tě, kdybys s tímhle moudrem vyrukovala v osmdesáti, budiž, ale v osmnácti je to dost předčasný,“ ujistím ji. Stejně je psina, že holka, která patřila na základce mezi ty, co byly in, závidí mně, takovému zoufalci!!!

„Pojď k nám, vyzkoušíš si to kolo,“ napadne ji.

„Fajn nápad!“ Jsem jí za pozvání vděčná. Zatočíme na náves a úzkou uličkou kolem kostela zamíříme k chalupě s bohatou výzdobou převislých muškátů za každým oknem. Neujde mi, jak hodila okem po opuštěném lešení. Pousměji se. „V sobotu zedníci nepracují. Ani ti pěkní.“

Trhne sebou, jak kdybych ji přistihla při něčem nekalém. Pak se zazubí a rýpne si: „A že si starších nevšímáš…! Bena jsi zaregistrovala hned, co?“

„Spíš si všímal on,“ usměji se. „Div nespadl z lešení.“

„Je moc krásnej,“ vzdychne roztouženě. „Nikola sice říkala, že ne, že má hranatou bradu a úzký oči, ale… Nerozumí tomu. On má totiž v sobě něco… něco…“

„Nikola?“ vzpomenu si na naši společnou spolužačku a mou sousedku, se kterou jsem se nekamarádila nikdy ani trošku, přestože bydlela hned vedle. „Co vlastně dělá?“

„Studuje medicínu. To je úspěch, viď?“

Ivana patřila odjakživa mezi nohsledy školní hvězdy Nikoly Janáčkové, v níž se shlíželi jak spolužáci, tak spolužačky, učitelé a dokonce i rodiče, spousta z nich si přála mít tak krásnou a chytrou holčičku. Mívala jsem ji coby vzor na talíři dost často. Skvělý jedináček skvělých rodičů – tatínek ředitel základky v Nížanech, maminka ředitelka místní mateřské školky, Nikolka ideální dítě. Od první do deváté třídy nosila samé jedničky, dojížděla na soukromé kondice angličtiny a francouzštiny, hrála na klavír, recitovala, dělala moderní balet a vyhrála školní maškarní ples maskou, když si vzala lodičky, jednodílné plavky a přes ně šerpu s nápisem MISS UNIVERSUM. Mnou tahle úžasná osoba pohrdala, chovala se ke mně povýšeně a arogantně, skoro jako ty blbky na gymplu, *cool holky*…

„Na medicíně?“ Tohle mě zaujme. „Jak k tomu došlo? Vážně je tak geniální?“

„Proč geniální?“ podiví se. „Chytrej je určitě, jinak by nemohl být na medicíně, to je jasný, ale geniální…?“

„Kdo?!“

„Přece Ben,“ podiví se. „Mluvíme o Hádkovi, ne?“

Vyprsknu. „Možná ty. Já se ptala na Nikolu. Ani nevím, že měli Hádkovi dva kluky, znala jsem jen Vojtu.“

„Vojta je Benův mladší brácha,“ vysvětlí mi. „Ale jinak ses docela strefila, protože Nikola chce jít po matuře taky na medicínu. Zatím studuje na nějaký soukromý škole v Brně, ani nevím, jak se jmenuje… A má vážnou známost.“

„Kolik jí navážili?“

Ivana se zachechtá. „Ty jsi fakt pako.“

„Přijde mi ujetý mít v osmnácti vážnou známost, notabene když chce ještě bůhvíkolik let studovat, aby z ní byla paní doktorka.“

„Náhodou,“ pokrčí rameny. „Ten její kluk je hezkej a bohatej. Vysokou školu má hotovou, dělá manažera nebo co, vozí ji v krásným červeným bouráku… V červnu spolu byli v Egyptě. Letěla tam místo školy, chápeš?

Staví pro ni barák. Tedy on nestaví, bude to stavba na klíč, aby měli kde bydlet, až se vezmou.“

„Aha,“ ušklíbnu se. „A pak už jen samá pozitiva a sociální jistoty, jo? Dovolená v Egyptě, dokončení školy, první dítě, dovolená v Riu, druhý dítě…“

„To bylo v tom filmu, já vím,“ směje se pobaveně. „Ale jí fakt vychází úplně všechno. Je to úžasný.“

Zavrtím hlavou. Holka, tys z toho obdivování své modly dodnes nevyrostla! Tohle mě nebralo nikdy a rok na gymnáziu ve mně vypěstoval přímo patologickou nenávist k těm rádoby skvělým a úžasným! Chytrých lidí si vážím, respektuji je, ale *dokonalé* nesnáším. A ty, co je obdivují, také nemusím! Ivaně však prominu, i když si o ní pomyslím svoje. Už proto, že se mi tak strašně nechce domů!

„Co se tady dá dělat po večerech?“

„Nic moc. Akorát ten volejbal, ale v sobotu tam nikdo nebude, nebo zajít na pivo do hospody, na oheň, občas tu bývá letní kino a sem tam nějaká taneční zábava…“

Vyberu si: „Zajdeme večer do hospody?“

Ivaně se objeví v očích plamínky. „Ráda bych, ani nevíš, jak, ale moje máma… Je proti vysedávání v hospodách.“

„Tak si sedneme na zahrádku.“

Tohle řešení ji rozesměje, ovšem i naladí, okamžitě a teď už bez okolků souhlasí, prý je to skvělý nápad. V té chvíli se otevře okno nad její hlavou a Ivana přímo poskočí, když se v něm objeví hlava paní Soukupové.

„Proč stojíte venku, holky?“ nechápe. „Ivčo, vezmi Šárku dovnitř, zrovna jsem napekla vdolky…“

Ivana, která právě přestála kolaps, mě postrčí do domovních dveří. „Ty jo, já už myslela, že nás slyšela!“

„V osmnácti trochu přehnaný, ne?“ namítnu tiše, když shodím žabky a do chodby vstoupím bosky. „Na to, jak mladou máš mámu… Přece musí mít vědět, jak to chodí.“

„No právě proto, že to ví!“ uchichtne se. „Nic jí nenabulíkuju. Měla mě v sedmnácti, takže.

Vida, tenhle úhel pohledu mě nikdy nenapadl! Vždycky jsem si připadala proti ostatním méněcenná i proto, že mám *staré* rodiče… Proti

rodičům mých spolužaček rozhodně! Naši se mnou nelyžovali ani nekempovali, nejezdili do kina ani na výlety, nehráli Člověče, nezlob se ani karty, moje máma se mnou nešla ani na pouť, natož aby si jako ta Ivanina vlezla spolu se svou dcerou do kabinky twisteru!! Neznamená to, že by naši byli špatní, to vůbec ne, ale jednak neměli čas… a jednak prostě na takové věci neměli věk, už je to nebavilo. Z vyprávění Štěpánky a Markéty vím, že tomu tak nebylo vždycky, moje sestry si s nimi také užily spoustu legrace a s dětstvím je pojí plno hezkých vzpomínek a zážitků. Mě ne.

Ivana nabere ještě teplé vdolky na talíř, pod paži zasune láhev minerálky, mně strčí do rukou skleničky a z pokoje, který sdílí společně s Katkou, pracně mladší sestřičku vyžene. Musí ji vystrnadit násilím a pro jistotu zamknout dveře. Katka vřeští jako pavián, prý si chce s námi povídat!

„Buď ráda, že už jsi skoro jedináček," ujistí mě Ivana, nalije limču a zasvětí mě do fotek zastrkaných pod sklem psacího stolku. Vesměs jde o snímky z posledního školního výletu, jelikož mezi studenty sportovního gymplu neznám živou duši, poslouchám její vyprávění spíš jen jako kulisu. V pokojíku vládne holčičí nepořádek, všude samí plyšáci a bárbínky, nejen Katka, ale i Ivana jich má plnou postel, skoro nechápu, jak se tam může vejít.

„Tohle je pěkná fotka," ukážu na obrázek zachycující obě Soukupovy holky v podvečerním sluníčku před velkou vodní plochou.

„Jé, na tu se radši vůbec nekoukej," brání mi. „Byly jsme s našima na Liptovský Maře na Slovensku. Měla jsem tam větší úrodu uhrů než jindy."

„Uhrů!" zavrtím hlavou. „Mluvím o té fotce, má hezkou kompozici a pěkný světlo, zvlášť ty mraky ozářené zapadajícím sluncem jsou super. Takový snímek by pochválil snad i náš profesor, co ho máme na fotografování, a že ten je na pochvaly a dobrý známky fakt lakomej."

„Zapomněla jsem, že jsi na umělecký škole," omluví se a pustí se do líčení největšího hororu svého života. Trvá to zhruba dvacet minut, stihnu za tu dobu sníst tři vdolky, a celá ta hrůza spočívá v tom, že se Ivana na jakémsi volejbalovém turnaji v kempu Mokrá louka spletla a vlezla do pánských sprch, kde byl právě jejich sporťák. Což je nejspíš něco jako trenér nebo učitel.

„Myslela jsem, že tu ostudu nepřežiju!“

„Měl aspoň co ukazovat?“

„Viděla jsem ho jen zezadu! Naštěstí! Jak mě zaslechl, pootočil se – a omotal se igelitovou plentou sprchy. Strouhal je stydlín. Ještě kdyby zepředu… To bych se snad ani nemohla vrátit do školy!“

Pobaveně se pousměji. „Chtěla bych mít tvoje starosti.“

Pokrčí rameny. „Myslíš si, že jsem hloupá, co?“

„Ne,“ odpovím podle pravdy. „Prostě každej považuje něco jinýho za důležitý, jednoho trápí to, druhého ono…“

Uklidněna mým vysvětlením se natáhne, aby pustila rádio. Naladěnou má regionální stanici, jak se dozvíme ze znělky.

„Dobře tu hrají,“ vysvětlí mi. „Hlavně teď večer, když jsou písničky na přání. Lidi si přejí samé pěkné.“

„Jo, až na formulace vzkazů,“ zasměji se, „u toho rostu. Berušce posílá broučínek, nebo pro milovanou prdelku a podobný infantilnosti, anebo když takový ty třináctiletý školačky vyjmenují půl třídy…“

Hned následující vzkaz je velice podobný, podle hlásku velice mladá dívka posílá pozdrav Leničce, aby se už na ni nezlobila, Veronice a Klárce, aby se už nehádaly, Pájovi, Honzovi, Denče, Karolíně a Anetě… Ivana se řehtá ještě přes půlku Landovy písničky, mně moc do smíchu není. Landu mě naučil poslouchat Ondra, který ho zbožňoval…

„A máme tu další vzkazík,“ informuje nás moderátor, „tentokrát od Renka. Rendo, můžeš!“

„Čau, baby,“ ozve se jakýsi kluk a v pozadí jsou slyšet další hlasy a smích. „Mám tu vzkaz pro všechny volný holky, co se teď nudí a nacházejí se poblíž Žabáku. Slavíme narozky, je nás tu osm kluků a jen jeden má svou holku, takže katastrofa… Neváhejte, přijďte zapařit! Třetí chata směrem od Vlčic, hned na chobotu, nemůžete nenajit. Se mějte a přijďte. Čau.“ A hlas z pozadí dodá: „Těšíme se!“

„Tak jste to slyšely, slečny,“ baví se moderátor a moderátorka, která pořad uvádí společně s ním, zalituje: „Škoda že mám službu… Pošlu vám tam alespoň éterem nějakou pěknou ženskou… Co třeba Shanya Twain?“

„Konečně zajímavej vzkaz,“ bavím se.

„Musí tam být veselo, osm kluků a jedna holka…“

„Tak vyrazíme, ne?“ mrknu na ni.

Ivana zkoprní. „To jako vážně…? Není to blbý?“

„Proč? Vždyť nás pozvali, ne?“

„No nevím, jestli zrovna nás,“ směje se.

„Najdeš to podle toho popisu? Třetí chata na chobotu?“

„Myslel zátoku u Vlčic, nejblíž k nám.“

„Tím líp,“ usoudím. Ivana se nenechá přemlouvat dvakrát, vážně jí asi prázdninová nuda leze na mozek, rychle se převleče, poněkud zmateně vysvětlí rodičům, že jedeme navštívit „kamarády“, a už mě vleče pod přístřešek za domem, kde má ustájené kolo. Přítulnost vlčáka Mártyho, který se po dvorku bezcílně poflakuje, zaplatím otiskem tlap na svých prsou a oslintáním levé tváře. Jakmile uvidím Katčino kolo, jdu do kolen! To, že je o kus nižší než Ivanino, není až takový problém, zuby si nevyrazím, ale to, že je celé růžové a na řidítkách visí velké růžové střapce, tak to je fakt nářez!

„Takový kolo si přeje každá holčička,“ směje se mi.

„Jenže já jsem nikdy nebyla taková ta sladká holčička!“

„Tak máš aspoň příležitost si na ni chvíli hrát. Jedeme,“ pobídne mě. „Vezmeme to k vám kolem hospody, nakoukneme, jestli tam není někdo zajímavej…“

„S tímhle kolem snad radši ani ne,“ krotím ji, ale ona se jen směje a už si to sviští přede mnou. V zahrádce restaurace Na Růžku sedí pár místních štamgastů, nemusíme ani zpomalovat, spočítáme je i za jízdy a vytřídíme ještě rychleji. Zastávku u nás doma pojmu také letecky, sotva se domem mihnu, houknu na mamku, že jdu ven, hodím na sebe džíny, tričko a mikinu a už zase běžím. Ačkoli jsem hodně rychlá, mamka mi nadběhne zkratkou přes francouzské okno.

„Jsi jak utržený vagon,“ oznámí mi. „Kam že to letíš?“

„S Ivanou se jedeme projet.“

„A kdy se vrátíš?“

„Netuším,“ pokrčím rameny. „Klíč mám, takže na mě rozhodně nečekej. Ahoj.“

„Šárko!“ zadrží mě.

Ohlédnu se přes rameno. „Co ještě?“

„Budeme koupat Marečka…“

„To vám přeju. Užijte si to.“

Zavrtí hlavou stylem komu není rady, tomu není pomoci. „Netoulej se nikde dlouho… V noci je to nebezpečné.“

„Mami, prosím tě,“ požádám ji. „Nížany nejsou Praha. A i tam jsem chodila večer ven!“

„Taky jak to dopadlo…!“ připomene mi zákeřně.

Na tohle neodpovím, nehodlám se v tématu pitvat ani normálně, natož před Ivanou, šlápnu do pedálů a ta mi málem nestačí, dohoní mě až na návsi.

3. TAKOVÁ DIVNÁ HOLKA

Kopec u Klikova vážně stojí za to. Nepomůže mi ani x převodů, jimiž Katčino kolo disponuje, musím vyšlapat pěšky a kolo vytlačit. Ivana solidárně se mnou.

„Stejně to máš doma dobrý. Řekneš netuším, kdy přijdu, nečekejte na mě… Vidělas u nás, výslech třetího stupně!“

„Hm… Už budou Vlčice? Abychom to neminuly.“

„Neboj, není možné přehlédnout vesnici,“ směje se.

Vesnici patrně ne, ale než k ní dojedeme a objedeme ji zezadu, abychom se dostaly k zátoce, setmí se natolik, že sama bych polní cestu vedoucí k cípu lesa, v němž začínají soukromé chaty, určitě nenašla. Tu správnou chatu poznáme z dálky – tmu prosvětluje zář velkého táboráku a rachot decibelů přerušovaný ještě hlasitějšími výkřiky a smíchem mluví sám za sebe. Ivana znervózní, znovu vyrukuje s námitkou, že je to blbý, takhle tam vpadnout.

„Blbý neblbý, když už jsem vydupala ten krpál, neotočím to před cílem,“ ujistím ji.

Jakmile se přiblížíme natolik, abychom viděly míhajícím se osobám do obličejů, zděsí se: „To jsou kluci z Nížan!!“

„Kteří?“ zeptám se.

Než mi stačí odpovědět, jeden z nich si nás všimne. „No ne?! Hele, ženský! Přece se někdo chytil, super!“

„Čau, holky! Pojďte blíž!“ zvou nás i ostatní a dva nám spěchají naproti. Protože Ivanu znají podle vidění, všem přijde celá situace správně ujetá. Přijmu nabídnuté místo v křesle vydlabaném do velkého pařezu a vrátím úsměv brigádníkovi od kostela. Prý že zedník, uchichtnu se v duchu, a on to medik Ben! Ivana je jistě v sedmém nebi, tohle si mohla představovat za bezesných nocí. No, vlastně jen v pátém, opravím se, jakmile zjistím, že ta jedna jediná dívka v jejich společnosti patří právě k Benovi. Krom Bena poznám i jeho mladšího bráchu Vojtu, ale to jen proto, že se mi představí jménem a mně docvakne, o kterého Vojtu jde. Neviděla jsem ho pět let – co vyšel ze základky – a za ty roky se hodně změnil, je z něj dost fešák. Ačkoli na bratra nemá, v tom měla Ivana pravdu. Ben není vymydlený hezoun, delší tmavé vlasy mu neuspořádaně padají do očí, na bradě neoholené strniště a celkově vypadá tak nějak drsně mužný, přesto mi připadá mnohem přitažlivější než jeho kámoš Iggy, který je vysoký, černovlasý a modrooký tak, až mu oči svítí z pohledného obličeje. Řekla bych, že jsem ho v Nížanech v životě neviděla! Ale to bych mohla tvrdit takřka o všech kromě Vojty a Libora, toho si časem také vzdáleně vybavím. Ono není divu, těch, co jsou starší než já o čtyři a více let, jsem si všimnout nemohla, protože jsme se míjeli. Jak tak vypozoruji, Ivana je sice zná jmény, ale oni ji ne, maximálně si vzpomenou, že ji vídají v obchodě. Osobně s nimi nejspíš nikdy nemluvila!

Narozeniny slaví Bezbřich, jak říkají klukovi civilním jménem Bedřich, a krom Iggyho, Bena, Vojty a Libora se seznámím ještě s Oldou, Rendou a Ditou. Holka, kterou není Ivana zrovna nadšená, je docela sympaťanda, hned se s námi začne bavit a kupodivu nás nepovažuje za vetřelce. Podle vyprávění je zvyklá na podobné akce z kolejního života.

„Kam chodíš na vejšku?“ zeptám se jí konverzačně.

„Zatím do Brna,“ usměje se.

„Zatím?“

„Než mě vyrazí,“ přizná se pobaveně. „Na září mi zbyla jedna hnusná zkouška, mám na ni poslední pokus, v červnu jsem z ní dvakrát vyletěla… Radši se nikomu nesvěřuju, že jsem na vejšce, protože co je dnes, nemusí být zítra.“

„Vysoká škola je jak počasí v dubnu,“ souhlasí Ben. „Proměnlivá a nestálá.“

Iggy si mě změří od hlavy až k patě, očima se popase na vydouvající se mikině, a zeptá se: „Taky vysokoškolačka?“

„Potenciální,“ zakřením se.

„Za jak dlouho to začne být aktuální?“ vyzvídá.

Cvrnknu se do nosu. „Jestli je to pokus, jak ze mě vytáhnout, kolik mi je let, tak je to nezdařenej pokus.“

Kluci se pobaveně rozesmějí, posmívají se Iggymu, že jsem ho dostala, a on kapituluje: „Dobrý, odhalilas mě. Chtěl jsem jen vědět, kdy tě můžu potkávat v Brně.“

„Kecá, nevěř mu,“ varuje mě Ben. „Chtěl vědět, jestli nejsi pod zákonem…“

Všichni se válí smíchy, skoro mě není slyšet, když se Bena otáži: „Vypadám snad na to?“

„Vypadáš dobře,“ povídá. „A to je právě ten problém. U ženských se věk někdy rozpoznává těžko. Bezbřich by mohl vyprávět… Viď, Béďo?“

Zvědavě se na jmenovaného zadívám, ale ten se jen ošije, svěřovat se mu nechce. Úkolu se ujme Renda: „V jednom baru ho sbalila skvělá baba. Prý zlato, pojď na to.“

„On to byl chlap?!“ vyděsí se Ivana tak upřímně, až může Renek vyprávět teprve co se vysmějeme.

„Ne, ale když ráno zjistil, že by mu mohla dělat babičku, necítil se zrovna nejlíp.“

„Když ho nevarovaly ani zuby ve skleničce,“ namítne Ben.

„Volové,“ mávne Bezbřich rukou. „Byla tma.“

Teď už jsem mrtvá smíchy taky.

„Tohle je opačnej případ,“ mrkne na mě Ben. „Na tobě je vidět, že neskrýváš pod nánosy pudru stařecký skvrny…“

„Dík za lichotku, Bene,“ uchichtnu se. „Fakt jsi Ben?“

„Jo,“ kývne.

„A jak se jmenuješ?“

„Ben.“

„To přece není jméno.“

„A cos myslela? Příjmení?“ opáčí pobaveně.

„Zní to jako jméno pro psa.“

Kluci se rozesmějí, Ben se zazubí: „Náš pes se jmenuje Zuzanka, to si nevybereš.“

Stejně mi to hlava nebere. „Ben jako Benedikt?“

„Ne, tak blbě ne,“ opraví mě. „Ben jako Benjamín.“

Ačkoli to není zrovna taktní, rozřehtám se. „Benjamín Hádek… Vašim to trochu ujelo, ne?“

Mrkne na mě. „Kdyby ne, nebyl bych tady… Já jsem důvod jejich sňatku.“

„Myslím to jméno,“ bavím se. „Ale teď už chápu důvod, proč se ti tak pomstili…“

Společnost se hroutí smíchy, Ben si mě změří s pomstychtivým výrazem. „Poslyš, ty jsi normálně drzá!“

„Vůbec ne,“ uklidňuji ho. „Spíš s tebou cítím. Ty sis to jméno nevybral, nemůžeš za ně. Znám kluka, co se jmenuje Kevin Švihálek.“

Všichni dostanou po mé hlášce záchvat smíchu.

„Prostě se Švihálkům líbil film *Sám doma* a malej Kevin je okouzlil natolik, že po něm pojmenovali svého syna.“

„To nepochopím,“ řehtá se Ivana.

„Já taky ne,“ ujistím ji. „Fandila jsem zlodějům, aby toho smrada konečně dostali… Ale to je vedlejší.“

„Náhodou, Kevin je samo o sobě pěkný jméno,“ usoudí Dita. „Určitě mu nikdo neříká Kevine Švihálku…“

„To ne,“ souhlasím s ní. „Říkají mu Švihlej Kevin.“

Ben, který si zrovna přihýbal z láhve, se málem utopí v pivu. Teprve když mu Dita bušením do zad vrátí dech, vzpamatuje se natolik, aby se mě zeptal: „Helehelehele, co tím naznačuješ…?“

„Vůbec nic,“ hájím se s úsměvem. „Jen to, že je to někdy legrační a nejsi v tom sám… Třeba náš soused v Praze se jmenuje Narcis Zajíček, což je snad ještě o stupeň horší než Benjamín Hádek.“

Ačkoli jsem si to u něj chtěla vyžehlit, podle mohutného aplausu i Benova výrazu usoudím, že se mi to zrovna dvakrát nepovedlo.

„Já tu holku vykostím,“ prohodí Ben skoro výhružně.

„Náhodou,“ baví se Iggy, „to by nebylo až tak špatný. Šárka je docela dobrá kost.“

Věnuji mu úšklebek, aby si nechal zajít chutě i řeči.

„Jména jsou na palici," připojí se ke mně Renda. „Pořád našim vyčítám, proč mi nedali třeba Radek. René Oulehla je jak když střelí a uskočí."

„To jo," souhlasím s ním soucitně. „Taky pěkná darda. Ačkoli furt lepší než Benja –" V poslední chvíli se zarazím, nicméně je pozdě, všem, tedy i Benovi, je jasné, co jsem chtěla říct.

S úsměvem mě varuje: „Neprovokuj, příšerko."

„Beru zpět," rozhodím omluvně rukama. „A abys věděl, na tvou počest pojmenuji svého prvního psa po tobě."

Pak už musím vzít roha, chce mě totiž za trest odtáhnout do rybníku a vykoupat. Samozřejmě je rychlejší a mrštnější než já a navíc zná zdejší terén, ale předpokládám, že ho nebude bavit dlouho nahánět mě kolem ohně a chaty! Kupodivu baví – a kdyby z osvětlené verandy nevyšel kluk s dvěma plechy čerstvě upečené domácí pizzy, nejspíš by mě i dohonil a výhrůžku proměnil v čin!

„Ahoj!" řekne mi překvapeně nový příchozí.

„Pořád mi nešly dohromady ty počty, prý osm kluků a jedna holka… Ráda tě zase vidím," ujistím ho.

„Vy se znáte?" všimne si Ben.

„Potkali jsme se dneska v motorestu," vysvětlí kluk za oba a směrem ke mně dodá: „Myslel jsem, že nejsi zdejší."

„Já jsem všudezdejší," zakřením se. „A navíc Šárka."

„Jarda," představí se mi a rychle pro mě ukořistí jeden díl pizzy. „Jsou děsně žraví, podáš jim prst a sežerou ti ruku. Nevyšlo by na tebe."

„Díky." S chutí se zakousnu do pizzy a huhlám s plnou pusou: „Fakt výborná… Ptát se, jestli jsi to dělal sám, se radši nebudu…"

Jarda se široce usměje. „Radši ne."

„Zeptám se jinak: tobě nestačí vařit v motorestu, že to děláš ještě o svém volnu? To tě to tak baví?"

„Jsem vykořisťovaná dělnická třída," vysvětlí mi.

„A kdo tě vykořisťuje?"

„Hádkův rodinnej monopol," zasměje se a všichni se dobře baví. „Vykořisťujou mě oba, otec i syn."

„To víš," mrkne na mě Ben. „Jsem typickej kapitalista."

„Ale kdeže," vyvedu ho z omylu. „Ty jsi jen synáček tatíčka podnikatelíčka, co se z nudy převléká za chudáka a chodí dřít na kostel…"

Ben dodává: „Chci poznat, jak žije pracující lid."

„A co jsi zjistil?"

„V televizi to vypadá líp, ve skutečnosti je to pěkná dřina," vysvětlí mi a oba se rozřehtáme.

Celkově je s nimi dost legrace, smějeme se prakticky stále. Alkohol za to rozhodně nemůže, dám si všehovšudy jedno pivo, přece jen nás čeká dlouhá cesta domů. Ivana se do hovoru takřka nezapojuje, ale baví se také, visí očima na Benovi a směje se úplně všemu, co řekne. Abych nebyla nespravedlivá, Ben je vtipný a jak vypozoruji, společenský a oblíbený. Jarda je proti němu tichá voda, poslouchá, směje se, ale nijak se neprojevuje. To i Ditu je slyšet víc, což je v partě užvaněných hlučných kluků docela výkon!

„Nemáš to jednoduchý," uznám vesele, když se asi deset minut snaží vstoupit do debaty o plánovaném čundru, ale jaksi se na ni stále nedostává.

„To ne," směje se. „A přitom by se řeklo, že sama holka mezi tolika kluky bude za princeznu… Taková pitomost!"

„Asi jak mezi kterými," bavím se.

„Všichni to jsou stejní dobráčci," shrne mužné pohlaví do jednoho pytle.

Nehádám se s ní, je o něco málo starší a určitě má víc zkušeností, přesto si jsem jistá, že nikdy není nic přímočaré. „Kam se tady chodí na toaletu?"

„Kluci do lesa, protože to jsou čuňata, kterým se nechce do chaty, tak si prostě stoupnou za strom…"

„Mají výhody ve všem," podotknu.

„… a jinak záchod je uvnitř, druhé dveře vpravo."

Vydám se dle jejích instrukcí a kabinku obloženou dřevem snadno najdu. Koupelna s umývadlem je hned vedle, a protože se v místnosti naproti přes chodbu svítí, zvědavě nakouknu i tam. Zastihnu Jardu, jak v kuchyni myje nádobí, které zašpinil při přípravě pizzy.

„Jdeš mi pomoct?" usměje se na mne a když vidí, že stáhnu z věšáčku vedle miniaturní linky utěrku, namítne: „To byl vtip, Šárko, zvládl bych to sám. Jako vždycky."

„Nemůžu podporovat zneužívání," ujistím ho.

„Takže budeš radši taky zneužívaná, jo?“

Odfrknu. „To já už jsem.“

Všimnu si, jak se po mně zpytavě podívá, takže se přinutím k bezstarostnému úsměvu: „Jarda jako Jaroslav?“

„Jaromír.“

„Jaromír zní hezky,“ zapřemýšlím. „Můžu ti říkat Jarku?“

„Jestli se ti to líbí,“ souhlasí.

Zasměji se. „Jde o to, jestli se to líbí tobě.“

„Jaromírku mi říkávala máma, jinak jsem pořád pro všechny jen Jarda. Budu rád, když to změníš.“

Utřené nádobí skládám na kuchyňský stůl, protože netuším, kam patří. Všimnu si fotky irského setra visící v rámečku nad ním. „To je Zuzanka?“

„Jaká? Jo, myslíš Hádkovic čokla?“ zasměje se. „Nene, Zuzanka je pudlice. Rendův děda byl myslivec, tohle je jejich chata a nejspíš jejich bejvalej pes.“

„Krásnej,“ pochválím ušlechtilé zvíře.

„Jestli tě zajímají psi, můžu ti ukázat naše,“ nabídne mi. „Máme šest štěňátek.“

„Fakt?“ rozněžním se. „To musí být nádhera.“

„Chceš je vidět?“

„Teď?“ bavím se. „O půlnoci? To asi budou spát, ne?“

„No to jo,“ přikývne, „ale ty jsi neříkala, že je chceš vidět, když jsou vzhůru…“

Náš smích přiláká do kuchyňky Bena. „Co tady soukromničíte?“

„Prima, další pracant,“ zaraduji se a hodím mu utěrku.

Sice ji obratně chytí, postřeh má dobrý, do práce se však nehrne. „Utírání nádobí je zbytečný, uschne samo.“

„Ty jsi přece takovej lidumil, zkoušej slasti obyčejných lidí, nikdy nevíš, kdy se ti to může hodit.“

„Poslyš, příšero,“ osloví mě s úšklebkem, „nevím, proč si myslíš, že jsem exot, kterej nikdy nemakal, nebo co?“

„A nejsi exot…?“

Naštěstí je kuchyňský kout malý, takže když se schovám za Jarka, už se přes něj za mnou nedostane.

„Tady jsi,“ osloví od dveří Dita svého miláčka. „Říkala jsem si, kam ses vytratil…“

„Jen jsme ti ho chtěli zapojit do pracovního procesu,“ vysvětlím Ditě se zamrkáním. „Ale bránil se.“

„Žádná novinka,“ ujistí mě Dita. „Nádobí a úklid vždycky zbyde na Jardu a na mě, pánové práci nevymysleli.“

Smějeme se tak nahlas, až Dita netuší, co řekla veselého. V návaznosti na Benovo předešlé tvrzení to sedlo!

Společnými silami uklidíme v kuchyni a vrátíme se k ohni. Neposadím se zpátky na své místo, ačkoli mi Bezbřich podává skleničku s vínem, abych si s ním přiťukla.

„Díky, už ne. Stejně musíme jet domů,“ odmítnu.

Ivana s povzdechem také vstane.

„Jak tu jste? Autem?“ zajímá se Ben.

Pobaveně mrknu na Ivanu: „Ten kluk je vážně trochu mimo. Ne každej má auto, natož chudej študent… Na kolech.“

„Zůstaňte přes noc,“ přemlouvají nás kluci, protože oni samozřejmě nehodlají oslavu rozpustit tak trapně brzy. V podkroví je prý místa na spaní dost, určitě se nějak namačkáme… Hm, to si dovedu představit! Nenecháme se přesvědčit, Ivana se stejně děsí, že bude doma bengál, a tak nás jdou vyprovodit alespoň na cestu.

„Svezu vás,“ nabídne nám Jarek. „Taky už musím, zítra sloužím… Kde máte kola? Hodím je do kufru…“

Jakmile kluci spatří růžové kolo se střapci, na kterém jsem přifrčela, řehtají se tak, že je musí být slyšet až na druhé straně rybníka. A že je Žabák nějak rozlezlý a členitý! Ben neváhá doběhnout pro foťák a vyfotit si to, tohle by mu prý nikdo neuvěřil.

„Sice nevím, komu bys měl ukazovat moje fotky,“ připustím, nicméně pro pobavení všech s kolem zapózuji: opřená o řidítka předvedu holubičku.

„Přece vnoučatům,“ vysvětlí mi.

„Našim…?“ rýpnu si pohotově.

Zazubí se od ucha k uchu. „Skvělej nápad.“

„Nevím, nevím,“ ozve se Dita, ale zní to naštěstí pobaveně, správně pochopila, že se prostě jen provokujeme.

„Jedeme,“ přeruší naše špičkování Jarek, do kufru třídveřového otřískaného fordu, co už je pěkných pár let za zenitem, naloží obě kola, sice trošku čouhají ven, ale ne moc, jednoduše nechá kufr nedovřený, zalezu si na zadní sedadlo, Ivana se posadí vedle řidiče, Jarek se s partou rozloučí dvojím stisknutím klaksonu, čímž určitě sousedy potěší, a vyrazíme po hrbolaté lesní cestě směrem Vlčice.

Ukáže nám, ve které chalupě bydlí, ale podle očekávání jede dál, nevypakuje nás v půlce cesty, nýbrž pěkně doveze až do Nížan, kde ho Ivana naviguje uličkou od kostela až k nim, a ještě galantně vyloží obě kola, jelikož se mu svěříme, jak to s růžovým kolečkem á la Barbie vlastně je.

„Ty jsi u nich na prázdninách?“ kývne k Soukupovic domu, za jehož vraty štěká vlčák na domnělé lupiče jako zběsilý. V tichu liduprázdné vesnice se to skvěle rozléhá!

„Márty, drž hubu!!“ krotí Ivana psa poněkud nešťastně.

„Bydlím tady. Ale nemusíš mě vozit, ten kousek dojdu.“

„Naskoč a ukazuj. A radši co nejdřív, než ten pes vzbouří celý Nížany,“ pobídne mne, takže mávnu Ivaně na pozdrav a navedu Jarka až do naší miniulice.

„Tady přece bydlí Nikola,“ uvědomí si.

„Jo,“ kývnu. „Janáčkům patří první vila, nám druhá a v té poslední žijí Halouzkovi.“

„Vy jste se přistěhovali? Nikdy jsem tě tu neviděl…“

„Ne,“ pousměji se. „Akorát jsem tu teď dlouho nebyla, ale vyrostla jsem tady. Stůj, zbytek dojdu…“

Pochopí, proč nechci, aby mě vyklopil přímo před našimi okny, a zastaví u Janáčkových. „Škoda že jsem nechodil na základku sem, žijí tu samé krásné holky…“

Pousměji se. „Jak které. Nikola určitě.“

„Nejen Nikola,“ oponuje. „Ale ono je to stejně jedno.“

„Rozhodně. Školní časy dávno minuly. Naštěstí.“

„Taky,“ kývne. „Myslel jsem to ale jinak… Nemám takovej ksicht ani nejsem tak krutě oblíbenej jako Ben, aby se na mě holky dívaly, natož si mě pamatovaly.“

„O tom bych ti mohla vyprávět, ale naopak,“ ujistím ho.

„Tak to někdy pokecáme,“ zamlouvá si.

„Fajn,“ souhlasím. „Dík za odvoz, Jaromíre. Ahoj.“

„Papa. Krásný sny,“ popřeje mi.

Překonám vzdálenost k naší brance, co nejtišeji si odemknu a proplížím se ztichlým tmavým domem. Nerada bych, aby mě Linda postřehla, rozštěkala se a vzbudila všechny… Pro úspěch akce oželím i večerní hygienu.

Sprchu si dám těsně před polednem, vymyji z vlasů kouř z táboráku i ten cigaretový, Bezbřich si zapaloval jednu od druhé a ostatní se taky zrovna nežinýrovali, nekouřili snad jen Ben s Ditou, když nad tím tak přemýšlím.

Řízky, které mamka původně plánovala na sobotu, jsou dnes k obědu podávané s lahůdkovým bramborovým salátem, co mi připomene Vánoce. A jako dezert mám na talíři výčitky.

„Poslala jsem ti tři esemesky, kdy přijdeš.“

„A já ti na jednu odpověděla,“ pokrčím rameny.

„Nevím není odpověď!“ zlobí se mamka.

„Ale já to opravdu nevěděla,“ hájím se. „Byly jsme s Ivanou za jejími známými posedět u ohně.“

„Přišla jsi moc pozdě,“ upozorní mě. „Až ve tři!“

Vida, přes mou takřka stoprocentní bezhlučnost mě stejně odhalila! „Záleží na tom, jak to bereš.“

„Tři v noci je prostě pozdě,“ vede máma svou.

„Anebo taky časně ráno…“

Štěpánka se neubrání smíchu, táta, který nesnáší hádky rodinné ani jakékoli jiné, mamku požádá: „Nemusíte to přece řešit teď… Hlavně že přišla v pořádku.“

Mamce to tak jednoznačné nepřipadá. „Byli tam kluci?“

„Jistěže jo,“ trhnu rameny. „Jinak by byla nuda.“

„Kluci na sex?“ popíchne mě Marek.

„Kluci na sex jsou úplně všude,“ potvrdím. „Ale ne všichni jsou hovada.“

„Šárko!“ zavrtí mamka pohoršeně hlavou.

„Aspoň si to pamatuje propodruhý,“ míní babička.

„No tak,“ zakročí táta, čímž dá červenou dalším hovorům na toto téma. Štěstí že jsem valnou část skvělého salátu snědla předtím, teď už bych do sebe nedostala ani sousto!

A ještě mi máma nabízí: „Běž si povozit Marečka, můžeš ho jet ukázat Ivaně, jakého máš synovce…“

„Nechci, díky,“ procedím skrz zuby a jdu raději nanosit použité nádobí do myčky. Markovo tam protestně nechám! Když umí vést hloupé řeči, ať se o sebe postará sám.

„My už stejně budeme muset jet,“ rozhodne Štěpánka a je na ní vidět, jak moc se jí nechce. „Navečer by byly před Prahou zácpy a v tomhle vedru a s malým v autě…“

Naši uznají, že tohle řešení je rozumné, teď ještě bude relativně volná dálnice, a neví, co by Štěpánce s sebou nachystali, jak kdyby snad ti tři třeli v Praze bídu s nouzí! V nestřežené chvíli, kdy jsou všichni zaměstnaní balením, se skloním nad kočárkem se spícím Marečkem. Pohled na buclaté růžové tvářičky a dojemně miniaturní pěstičky podél obličeje mě rozlítostní. Chápu sestru, proč je tak šťastná, a přeju jí to, nicméně si nadávám, že jsem vyměkla a na malého se podívala… Mohla jsem si ušetřit svíravý pocit v krajině břišní!

„Jo,“ vzpomene si Štěpánka při odjezdu. „Přivezli jsme ti nějaké letní věci, Šári. Máš to v hale ve dvou taškách.“

„Jen letní? Chtěla jsem všechny!“

„Na prázdniny nemá cenu vozit zimní bundu a čepici,“ zasměje se. „V Praze to budeš potřebovat víc. Přibalila jsem akorát tvůj notebook, ten se hodí, ne?“

„Jo, dík,“ zavrčím. Do podzimu daleko, pravda, proč rozdmýchávat problémy už teď! Relativní klid, co nastane po odjezdu návštěvy, by byla škoda kazit.

Zvlášť když přídavné jméno relativní skutečně sedí!

Navečer táta rozdělá malý ohýnek, proti tomu včerejšímu opravdu maličký, opečeme si na něm k večeři klobásy, a to, jak se cítím dnes, se s včerejškem také nedá vůbec srovnat.

Mamka se mě totiž snaží zapojit do hovoru, neodradí ji moje jednoslabičné odpovědi „jo“ a „ne“. S pohledem upřeným k nedalekému lesu se mi hlavou honí úplně jiné myšlenky, než abych se spolu s mamkou

a babičkou rozplývala, jaký je Mareček krásný a šikovný. Včerejší akce byla fajn, určitě mockrát lepší než sedět doma a bavit se s návštěvou, ale vyvolala ve mně vlnu nežádoucích vzpomínek na všechny plány, které jsme s Ondrou chtěli o letošních prázdninách zrealizovat…

„Šárko?“ snaží se máma po stopadesáté. „Měla sis ho aspoň pochovat. Mluvit na něj, aby tě příště poznal. Takhle tě nebude vůbec znát, když si ho nevšímáš. Nás si pamatoval, hned zatřepal ručičkama a usmíval se…“

„Mami, je to mimino,“ upozorním ji ostře, protože už mám těch řečí akorát. Zvednu se k odchodu. „Nejspíš by se smálo na každýho, kdo by se na něj pitvořil a šišlal. Nezúčastněný posluchač by si mohl myslet, že mluvíš o příštím Albertu Einsteinovi! Když jsme u toho, Mareček nemá být po kom geniální.“

„Sedni si, klídek,“ uklidňuje mě táta a hodlá mi nalít druhou skleničku červeného vína.

Přikryji ji dlaní. „Jdu spát, dobrou.“

„V půl sedmé večer?“ užasne mamka.

„Jsem ospalá po včerejšku.“

„Ta holka je prostě divná,“ podotkne babička.

Nic nového pod sluncem! Skutečně se navzdory zvyklostem převleču do spacího a plácnu sebou na lůžko. Usnout se mi samozřejmě nepodaří ani v sedm, ani v osm, vzhůru jsem ještě v devět, kdy naši rozpustí večerní seanci s vínkem a ohníčkem, a jelikož mě přijde mamka navštívit, hořce zalituji skutečnosti, proč jsem se v pokoji nezamkla.

„Já si myslela, že nebudeš spát,“ prohlásí vševědoucně.

„Četla jsem si, ale už usínám, dobrou!“

Zástěrka je příliš průhledná, nebo máma nedůvtipná, vystrnadit se mi ji nepodaří, ba naopak, vyrukuje v ryze přátelském a chápavém tónu: „Nechceš si popovídat, Šárko?“

„Ne,“ potvrdím. „Chci spát.“

Ukáže se, že to, co chci já, není až tak důležité.

„Bylo by to lepší,“ přemlouvá mě. „Vidím na tobě, že tě to stále trápí. Nesmíš si dělat výčitky, Šárko, bylo to –“

„Mami, nemluv o tom,“ přeruším ji prosebně.

„Bylo to jediné rozumné řešení,“ pokračuje, jako bych nic neřekla, a ještě se mě snaží pohladit po vlasech. Prudce ucuknu, osobní kontakt je mi nepříjemný. „Aspoň propříště víš, jak důležitá je prevence.“

„Mami!“

„Byli jste oba nezodpovědní,“ vzdychne. „Od tak mladého kluka ani zodpovědnost čekat nemůžeš, měla jsi spíš ty –“

„Nech toho!“

„Dítě se má narodit do zabezpečené rodiny. Až vystuduješ a najdeš si *odpovídajícího* partnera, budeš mít jednou kupu dětí, uvidíš.“

„Nechci o tom mluvit, rozumíš?!“ vyjeknu hystericky.

Můj tón mamku zaskočí. „Myslím to s tebou dobře, Šárko. Neměla by ses tím dusit, promluvit si a vypovídat se je víc než celé plato antidepresiv, já jsem –“

„Nechci slyšet, co jsi ani co nejsi! Nechci slyšet NIC!“

Chvíli na mě mlčky hledí, pak zavrtí hlavou. „Ty jsi opravdu divná holka, Šárko. Nevím, po kom jsi taková hlava umíněná. Měla by ses nad sebou zamyslet…! Štěpánka ani Markéta takové nebyly, ty mi všechno řekly, zasmály jsme se tomu, to špatné vyřešily, zatímco ty jsi od malička samorost a tajnůstkář…“

„Dej mi pokoj!!“ vyletím jak čertík z krabičky a mamka se uraženě stáhne. Ačkoli vím, že druhý pokus nepodnikne, přinejmenším ne dnes, pro jistotu se zamknu. Jestliže se mi nedařilo usnout doteď, po mamčině návštěvě mám o celonoční převalování ze strany na stranu postaráno!

Poté, jak to dopadlo s Aničkou Krausovou, jsem jim doma neřekla nikdy nic. Zatloukala jsem dokonce i známky – a to i ty pěkné, špatné jsem na základce nenosila! Moc dobře si pamatuji, jak mi máma po aféře s Aničkou domlouvala, že lhaní je špatné, babička vyrukovala se stejnou hrozbou, co pan doktor Kraus – lhaní je hřích a za hříchy přijdu do pekla… Neřekla jsem jim nic. Ani když ze mě horem dolem páčili důvod, proč si na mě v osmičce zasedl třídní Dušek, chtěli vědět pořád dokola, čím jsem ho tak naštvala! Já jeho!! Vůbec je nenapadla možnost, že by mohl třeba něco udělat on mně. Neřekla jsem ani důvod, proč jsem tak strašně v prváku na gymplu zhubla, ani proč jsem měla tolik zameškaných a neomluvených hodin. Kdepak by za to mohl kluk… Ten jediný, Ondra, se objevil až později a ukázal mi ty hezčí stránky života. Celkově dva

roky na umělecké průmyslovce v Praze byly tím nejhezčím obdobím v mém pokaňkaném životě!

Ondra, jeho oči… jeho rty… jeho doteky… Nene, dost! Okamžitě se snažím vyhodit si vzpomínky z hlavy. Už se mi to dařilo, to jen díky mámě a její snaze mě zatáhnout do upřímného rozhovoru mi zase zalezly do mozku a mají nejspíš ostny, že se tam tak bolestivě zarývají!

Ano, mami, miniinterrupce byla nejrozumnějším řešením dané situace, nicméně prázdno, co po ní zůstalo, nezaplnily ani poněkud divočejší pařby, které jsem pak podnikala s Adrianou, největší pařankou a bohémkou ze třídy. Závěr školního roku byl hodně hektický a zvláštní, prvního května jsem stoupla na skluzavku a jela dolů, klouzala po stále strmějším sklonu… Žádný večer jsem neseděla doma, vlastně jsem nechodila domů ani ze školy, šly jsme rovnou s Adrianou pařit do zapomnění… Stejně strmě klesly i známky, stačily dva měsíce, abych se zhoršila o dva stupně, z jedniček a dvojek na čtyřky… Sandra to prostě nechápala a nejspíš nechápe dodnes. Ani té jsem neřekla důvod!

Stejně jako se ho nedozvěděl Ondra.

Traumatizující zážitky z dětství ze mě udělaly introverta nosícího v sobě tíhu celého světa. V Irsku, kam jsem pro rodiče i sestru Markétu naprosto nečekaně a nelogicky odjela, místo abych strávila prázdniny v Americe jako předešlé léto, jsem se sice zklidnila, pařby vyměnila za dřinu na plantáži a večery s knížkami, neúčastnila jsem se mejdanů a družby s nikým z ubytovny, ale ztracenou rovnováhu jsem stejně nenašla. Aspoň ne zatím.

Pokud ji vůbec kdy najdu!!!

Po několika Ivaniných esemeskách typu *černý muž pod bičem otrokáře žil***,** na koupáku jsme si vyměnily čísla mobilů, se mi jí zželí a vyrazím na návštěvu.

Projít kolem kostela znamená setkat se s dělníky. Ben v orvaných špinavých pracovních džínách a černém tílku bez rukávů právě posílá ručním výtahem fungujícím na způsob kladky, na laně přehozeném přes kolečko umístěné takřka pod střechou kostela, kbelík s vodou, přitahuje druhý konec lana, kbelík stoupá a Benovi se efektně napínají svaly na opálených pažích. Taková podívaná za námahu spojenou s návštěvou v

tomhle vedru určitě stála, popasu se pohledem na jeho bicepsy a oplatím mu úsměv.

„Čau, Čárko," pozmění moje jméno se zazubením.

„Ahoj, Puntíku," oplatím mu. „Přidej, seš pomalej…"

Nenechá se rozhodit. „Kam vyrazíme?"

„My dva?" zvednu překvapeně obočí.

„No, myslel jsem, že chceš, abych pohnul, protože na mě čekáš," mrkne těma pěknýma přimhouřenýma oříškovýma očima.

Pobaveně se usměji, tentokrát mě dostal. „Tak nemysli."

„Škoda," zalituje. „Přinesla jsi mi aspoň sváču?"

„Příště, Puntíku," slíbím mu, protože ostatní dělníci si nenechají naši duchaplnou konverzaci ujít a se zalíbením lustrují krátké tričko, co jsem si vzala k bokovým pláťákům.

Kamarádku zastihnu na zahradě, kam mě za ní pošle paní Soukupová, jak dřepí na nízké stoličce u keře obtěžkaného rybízem a s otráveným výrazem trhá jednotlivé ranečky. Jakmile mě uvidí, její tvář se rozjasní. Než si však můžeme popovídat, musím se náležitě přivítat se psem.

„Márty, fuj je to!" krotí Ivana rozvášněného vlčáka.

„Jaký fuj?" ohradím se pobaveně. „To jsem já… Ukaž, ty pse, no jo, hodnej pejsek… Kolik mu už je?"

„Tři a pořád se chová jak praštěný štěně," vysvětlí. „Márty II. Sice slyší na Mártyho taky, ale už to není ten co kdysi, to byl pan pes, tohle je šílenec."

„A Márty, co jsme s ním tenkrát stanovaly…?"

„Ten už je dávno v psím nebi. Ale to stanování…"

Vzpomenu si na léto mezi druhou a třetí třídou, kdy jsme se s Aničkou a Ivanou rozhodly přespat ve stanu u Soukupů na zahradě. Protože jsme se bály, vzaly jsme si s sebou na noc psa. Zablešené jsme pak byly všechny tři!

„Jedna noc a blech, že bychom si mohly otevřít cirkus."

„A to prý psí blechy na lidi nejdou," směje se Ivana.

„Aspoň vidíš, že i lidová moudrost má svoje slabiny."

Ivana setřepe z prstů mravence. „Slyšela jsi o Aničce?"

„Co se tenkrát odstěhovala, ani jednou."

„Odstěhovala, ale ne nijak daleko, Nikola s ní chodila na tu soukromou školu," vysvětlí mi.

Uvědomím si minulý čas. „Už tam nechodí?"

„V prváku snědla haldu prášků. Našli ji pozdě."

Ztěžka polknu. „Proč to udělala…?"

„Nenechala dopis na rozloučenou, jedině kvůli nějakýmu klukovi," pokrčí rameny.

„To se tak říká vždycky," ušklíbnu se. „I když třeba žádnej ani neexistuje."

„Učila se dobře, známky v tom být nemohly," míní ta naivní čistá duše.

Nepřu se s ní, nemám zájem zapříst se na tohle téma! Raději si přisednu na obrácený kbelík a pomáhám jí rybízovou úrodu zlikvidovat, což je práce sice sladká, ale ulepená a plná mravenců a škvorů. Samozřejmě přitom probereme sobotní akci, Ivana je z ní úplně nadšená.

„Co doma, prošlo to?" zeptá se mne s účastí.

„Jo, akorát řeči," pokrčím rameny.

„Tak to je všude stejný." oddechne si.

No nevím, pousměji se v duchu trpce, kdybych se vsadila, že řeči u Soukupů byly přece jen na jiné téma než u nás, určitě bych sázku vyhrála!

„Kvůli Benovi bych vydržela tisíckrát víc řečí," vzdychne toužebně. „Je úžasnej, viď?"

„Docela sympaťák."

„Docela?!" opáčí pohoršeně. „Kam se na něj Iggy hrabe! Co bych dala za to, kdybych mohla být na Ditině místě… Aspoň jeden měsíc. Nebo týden, stačil by mi týden lásky!"

„Týden?" užasnu. „To by ti za to stálo?"

„Rozhodně."

„A co by bylo pak?" zajímá mě. „Kvůli týdnu štěstí bys byla třeba půl roku smutná a trápila se?"

„Ale měla bych zážitky, vzpomínky," tvrdí zarytě.

„Vzpomínky bolí," varuji ji.

Pohodí hlavou. „I tak."

„Proč to tedy nezkusíš?"

Nechápavě se na mě podívá. „Co mám zkusit?"

„Sbalit ho. Flirtovat s ním."

„Vždyť má holku a je jí věrnej!“

„Jak můžeš vědět, že je jí věrnej? Třeba není takovej svatoušek. Těch, co mají svou jistou a klidně si užijí bokem, těch je…! A okolí se nic nedozví.“

„To je pěkně hnusný,“ svraští nesouhlasně čelo.

„Neříkám, že není,“ potvrdím. „Ty chceš mít zážitky.“

Poškrábe se upatlanou rukou na čele, kde jí zůstane sladká červená stopa. „Stejně by si mě ani nevšiml… Nenašla bych příležitost, kdy s ním flirtovat.“

„Prosím tě, máš ho hned vedle baráku,“ pousměji se.

Viditelně pookřeje: „Potkalas ho?“

„Jo, cestou k vám ho nelze nepotkat.“

„No,“ poškrábe se znovu, „chodím sem a tam několikrát denně, a nic.“

„On tě nezdraví?“

„To jo, vždycky řekne čau,“ pokrčí rameny. „Mně je blbý dát se s ním do řeči, zvlášť když vůbec netuším, o čem bych měla mluvit, a on nikdy nezačal…“

„Třeba že přivezli čerstvý melouny,“ poradím jí.

„Ty seš pakůň!“ rozřehtá se.

„A tebe brzy sežerou mravenci. Nešmátrej pořád po sobě, máš rybízovou šťávu všude,“ krotím ji.

„Pro dnešek padla,“ rozhodne, společnými silami odvlečeme rybíz do kuchyně, kde jím naplníme několik mikrotenových sáčků, aby měli Soukupovi vitaminy i v zimě, a ze zbytku se rozhodne upéct koláč. Její matka už dávno odkráčela na odpolední směnu a pan Soukup, řidič autobusu, dosud nedorazil, Ivana se musí dost ohánět a ještě k tomu hlídat mladší sestru, která se vrátí kolem páté z lítačky špinavá jak vepř. Zaženeme ji do vany a zbytek podvečera za moc nestojí, protože se od nás nehne, aby náhodou o něco nepřišla, nemůžeme mluvit o ničem.

„Všechno napráská,“ varuje mě Ivana.

„Kdo?“ zeptá se Katka bezelstně.

„Márty,“ uchichtne se, vystrnadí sestru do sousedního pokoje, aby si pustila Večerníček, uvaří dva šálky „3 v 1“ a nakrájí dílky z čerstvě upečené buchty, která je sice ještě dost teplá, hlavně o rybízovou náplň si málem spálím ret, ale naprosto vynikající, kombinace třeného těsta s

kyselým rybízem a sladkým sněhem navrstveným nahoře je fantastická, olizuji všech deset.

Známá znělka z oblíbených pohádek mě skoro rozněžní, pohádky z mechu a kapradí jsem neslyšela snad roky, a záhy k nám dolétne i název dnešní epizody: „Jak ohnivý mužíček dostal škrtavku."

Ivana se zatváří znechuceně: „To budou nějaký nový díly. A dost odporný, co? Jak ohnivej mužíček dostal škrkavku, to je nechutný."

Jestliže jsem u táboráku litovala Bena, kterému prošlo pivo nosem, záhy vyzkouším, jaké to je málem se utopit v kapucínu! A ještě ke všemu horkém!

„Ty tele!" vyhekávám ze sebe a tečou mi slzy smíchu i bolesti zároveň. „On dostal škrtavku, ne škrkavku!"

„Co je to škrtavka?" zeptá se podezíravě.

„Nevím," bublám pobaveně, „ale vzhledem k tomu, že jde o *ohnivýho* mužíčka, tak patrně něco se zapalováním, ne?"

„Jo tak," rozřehtá se. „No promiň, prostě jsem myslela, že se z toho vyklube pohádka s ponaučením, aby si děti myly před každým jídlem ruce, nebo dopadnou jako ohnivej mužíček se škrkavkou. Když je všude tolik žloutenky…"

Na zbytku buchty si nepochutnám, protože smích nemohu vůbec zastavit. Ivana sice umí vařit a péct, což mně nic neříká, ale jinak je to trdlo! Ale aspoň se s ní člověk pobaví, takhle jsem se nezasmála kolik měsíců!

Pochichtávám se ještě celou zpáteční cestu a kdyby před Janáčkovic vilou nezastavil červený sportovní vůz značky BMW se stahovací střechou a neseděla v něm Nikola s tou svou skvělou partií s nalajnovanou budoucností, nejspíš bych se smála až do domu. Takhle si ten její objev zvědavě prohlédnu, Ivana Nikolu vždycky baštila a lichotila jí i za to, co nebylo k obdivování… Hm, ten její borec ale vážně vypadá dobře, v tom nepřeháněla. Vzápětí se opravím: oba vypadají báječně. Zatímco frajer vytahuje z vozu jakousi krabici, Nikola vystoupí a její pohled se střetne s mým. Je mi hloupé uhnout očima, proto pozdravím: „Čau."

Teprve teď jí zapálí! Odpoví s malým zpožděním a poněkud váhavě: „Ahoj. Nemohla jsem tě poznat, dřív jsi vypadala…" Okamžik trapného ticha. „Nebyla jsi bruneta."

Blahosklonně se pousměji. Chtěla říct něco jiného! „Zato já tě poznala hned. Jsi úplně stejná jako na základce.“

Vyzní to poněkud jedovatě, Nikola podtón postřehne, ostatně její lichotka také nebyla dobrosrdečná!

„Jak žiješ?“ přemůže se k dotazu.

„Báječně,“ ujistím ji. „Jeden den mám lepší než druhej.“

„To je prima,“ prohodí uštěpačně.

„Taky myslím,“ usměji se cukrkandlově. „Ale ty si taky nemůžeš stěžovat, koukám. Prý se budeš vdávat.“

Nikola se poohlédne po svém příteli, který s krabicí právě zmizel v domě, a odsekne: „Jednou určitě.“

„Aha. Myslela jsem, že je to víc aktuální.“

„A co ty?“ opáčí bystře. „Taky máš někoho, kdo si tě chce vzít a strávit s tebou celej život?“

Zazubím se. „Víš, já nejsem zboží, aby si mě někdo bral, kdy se mu zachce. Natož se v osmnácti uvazovat… Kdepak.“

Nikola blýskne očima, ale odpovědět nestačí, ten její se vrátí k autu a přátelsky se na mě usměje, načež se otočí na svou nastávající: „Neseznámíš nás?“

„To snad ani nemá cenu,“ opáčí Nikola. „Šárka už je na odchodu, zrovna se loučila.“

„No jo, strašně spěchám,“ zakřením se na něho a navzdory svému tvrzení odcházím co nejpomaleji to jde.

„Škoda. Tak snad příště!“ volá za mnou.

Zabouchnu za sebou branku a rozesměji se nahlas. Tak tomu se říká masakr! Celý rozhovor bylo špičkování, kdy se jedna snažila přechytračit druhou.

Mamka, která se ve společnosti Lindy i všech tří koček rýpe v záhoncích podél plotu, sice nemohla slyšet, o čem jsme mluvily, ale musela nás vidět, protože hned naváže: „Ten její je inženýr. Ing. Kamil Berka.“

Shýbnu se, abych podrbala Toma. „To jim přeju.“

„Janáčková mi to tuhle říkala,“ vysvětlí zdroj informací. „Není divu, že se chlubila. Má čím. Nikola se jim vyvedla, je cílevědomá a rozumná, dělá svým rodičům radost. Už jako dítě byla hezounká, teď je krásná, kam se

na ni hrabe kdejaká Miss. Do soutěže prý ale nepůjde, má vyšší cíl – chce být dobrou lékařkou.“

„Ach,“ sepnu ruce v teatrálním gestu. „Nemá někde pomník? Že bych se k němu chodila modlit.“

„Místo posmívání by ses měla nad sebou zamyslet,“ poradí mi mamka, zatímco babička, která se na terase u domu probírá svou nejoblíbenější četbou, tedy reklamními letáky, vyrukuje s něčím ještě lepším: „Měla by ses snažit být taky taková.“

„Dej mi sto tisíc a zkusím to,“ pokrčím rameny.

„Cože? Na co?!“

„No nemysli si, plastika nosu bude stát tak dvacet táců, zmenšení prsů jakbysmet, přešití očních víček dobře deset, nastřelení vlasů taky není zadarmo… Jinak totiž nevím, jak bych měla dosáhnout toho, abych byla jako ona.“

Mamka si zhluboka povzdychne. „Víš dobře, jak jsme to myslely. Nejde o vzhled, ale o chování.“

„Tak mě dobře poslouchejte,“ oznámím těm dvěma sudičkám. „Nejsem ničí klon a nebudu nikoho napodobovat, a to ani ve vzhledu, ani v chování, ať se vám to líbí nebo ne.“

Na odpověď si nepočkám, nicméně si ji dokážu domyslet.

4. NÝMANDI A NÍŽANŠTÍ DRACI

Pronikavé zaječení klaksonu přivede Lindu do tranzu a kočky k smrti vyděsí, rozprchnou se na všechny strany.

Vyhlédnu z okna a křiknu: „Ahoj! Jdeš dovnitř?“

„Spíš ty ven,“ zasměje se Jarek.

„Fakt? Že o tom ani nevím,“ bavím se.

„Teď už jo,“ ujistí mne. „Máš totiž ideální příležitost podívat se na psy, protože mamka není doma.“

To zní spiklenecky, pousměji se v duchu, požádám ho o strpení a za pět minut už sedím na předním sedadle oprýskaného fordíku. „Vadilo by, kdyby doma byla?“

„Mně ne,“ zavrtí hlavou. „Ale třeba by to mohlo vadit tobě. Znáš vesnici… Nebo možná neznáš, když bydlíš v Praze. Nížany jsou díra a Vlčice úplná katastrofa… Tam nás někdo spolu zahlédne a už si budou babky v kostele šeptat, že jsi se mnou ve třetím měsíci. Přestože jsi přijela teprve před týdnem.“

„Tohle mi žíly netrhá, neboj,“ zasměji se pobaveně. „Můžu a budu kamarádit s kým chci.“

Jarek odtrhne oči od červeného sporťáku, nastartuje, na úzké silnici otočí vozítko poněkud nešťastně, rozjede při tom manévru jednu ze dvou tújí, kterými mamka ozdobila vjezd k naší brance, a aniž by si toho všiml, prohodí: „To jsem sám rád. Holky totiž s nýmandy moc nekamarádí.“

Zapadnu hlouběji do sedadla. „Proč se podceňuješ?“

„To není podceňování, ale realita,“ opraví mě. „Nemám bourák ani titul, nevypadám jako playboy…“

„A proč si myslíš, že zrovna na tomhle záleží?“

„A ne snad?“

„Ne vždycky,“ ubezpečím ho.

Ve Vlčicích jsme coby dup a jakmile Jarek otevře vrata od garáže a vstříc mi cválá něco mezi oslem a koněm, polekaně couvnu a rychle vrata zabouchnu. „Co to bylo…?“

„Přece Baruška,“ směje se Jarek. „Je moc hodná, neboj.“

Pootevřu na malou špehýrku a teprve když vidím, že velké zvíře přátelsky vrtí oháňkou a vyloženě se na mě usmívá, aspoň to tak vypadá, odvážím se vstoupit.

„Neříkal jsi, že chováte slůňata…“

„To jsou vlkodavové,“ opraví mě. „Baruško, k noze!“

„Je úžasná,“ vydechnu. „Proti našemu jorkšírovi!“

„Jorkšír není pes,“ zasměje se pobaveně. „Barča váží devadesát kilo a Toníček, otec štěňat, má devadesát sedm.“

„To je šílený,“ připustím a mohu se rozplynout něhou, když se dostanu ke štěněcímu hemžení. Není štěně jako štěně, štěňátka irských vlkodavů jsou mnohem větší než Linda už teď, ale i tak nádherná. Vypustíme je na

zahrádku, aby se mohla vyskotačit po trávníku. Sednu si uprostřed a jsem z nich naprosto odvařená, motají se jeden přes druhého, lezou mi na klín a čenichají do kapes, nechají se šimrat a přetlačují se o mou přízeň. Ani si nevšimnu, že Jarek mezitím odešel a vrátil se s miskou pomazánky, ke které naservíroval celozrnnou bagetu nakrájenou na tenké plátky.

„Kdybych se jednou nedej bože vdala, vezmu si jedině kuchaře," oznámím mu se smíchem. „Je to fakt výhoda."

„Ty se vdáš brzy a líp než za kuchaře," namítne.

„Neplánuji vdavky… Kde jsou vlastně vaši? V práci?"

„Máma je listonoška, takže dopoledne je vždycky v práci," vysvětlí. „A protože já mám dneska až odpolední, využil jsem situaci."

„A táta?"

„Na hřbitově."

„Kope hroby?"

„Leží."

Mám tisíc chutí si nafackovat. „Promiň, Jarku."

Mávne rukou. „Byl jsem tehdy malej a neurotickej… a byl jsem rád, když se uchlastal."

„To je drsný," usoudím tiše. „Vždycky mě mrzelo, že mám starší rodiče, ale být rád, že je táta mrtvý… Nechápu."

„Protože jsi to neprožila," pokrčí rameny. „Starší rodiče ti možná nerozumí, ale máš je ráda, zatímco ožralýho fotra jsem nenáviděl a přál si, aby se mu něco stalo… Jo, až tak daleko to došlo. Kdykoli se vrátil z hospody, strachy jsem koktal… Ve škole se mi kvůli tomu posmívali… Mamka se mnou jezdila na logopedii, nic nepomáhalo. Teprve když umřel, koktání přestalo. Blok byl v psychice, ne v hlasivkách."

Začínám těm jeho řečem o nýmandech rozumět!

Z domu vyjde poďobaná holka, což mě dost překvapí, myslela jsem, že jsme sami, na moje „ahoj" neodpoví, s potutelným pochichtáváním a s neustálým otáčením vytáhne z kůlny kolo a zmizí ven ze vrátek. „Ségra?"

„Vendula," přikývne. „Jede do práce. Domluvil jsem jí brigádu v motorestu, však jsi ji tam musela vidět, ne?"

„Viděla. Koukám, že tu máte samé rodinné podniky."

„No, jenže na rozdíl od Benjiho, kterej si brigádou zpestřuje prázdniny, ségra makat musí. Když si chce koupit nový džíny a nějaký další blbosti, nic jinýho jí nezbývá.“

Podívám se mu do očí. „Vážně si myslíš, že Ben zabíjí prázdniny u zedníků z puberťáckých vrtochů?“

Trhne rameny. „Určitě by nemusel, jeho fotr má peněz dost, když k němu přijde a nastaví ruku, určitě dostane.“

„Možná ne,“ namítnu, jelikož si nedovedu představit, že by si Ben nenašel příjemnější způsob a zajímavější místo, kde a jak trávit prázdniny! „To, že Hádkovi mají peníze, neznamená, že je synům cpou horem dolem. A třeba ani Ben nechce přijít a natáhnout ruku, třeba nechce být vděčnej.“

Tváří se pochybovačně, tudíž ho víc nepřesvědčuji.

„Proč se tvoje ségra tak blbě uculovala? Taky si myslí, že jsem s tebou ve třetím měsíci?“

„Protože je pitomá,“ zasměje se. „Zamilovaná do Bena.“

„Ona taky?“ užasnu.

„Proč – taky? Snad ne i ty…?!“

„Ne,“ vyprsknu pobaveně. „Myslela jsem Ivanu.“

„To se mi ulevilo,“ zazubí se. „Tady jsou totiž všechny holky bůhvíproč zamilovaný do Benjiho. Kromě tebe a Nikoly, ta si dala vyšší laťku a má známost těžšího kalibru… Co ty, když máme hodinu pravdy? Pochlub se, do koho ty?“

„Momentálně jsem single a nehodlám to ještě hodně dlouho měnit… Zkomplikovala jsem si život už takhle dost, další city by mě dorazily. Nezačnu si s nikým.“ Zachytím jeho pohled, ale když se mu podívám do očí, uhne. Kruci, to asi nebylo moc diplomatické… „Nenaštval ses?“

„Ne,“ ujistí mě rychle. „Je to fér vědět od začátku, na čem jsem. Stejně mi bylo od začátku jasný, že tak pěkná holka, jako jsi ty, by se se mnou nezahodila.“

„Už zase?!“

Omluvně se usměje. „Zkušenosti, Šárko. Poslyš, a nebrání ti ty předešlý potíže se občas kamarádsky sejít a pokecat, nebo si někam jen tak společně vyrazit?“

„Proč by měly?“ nechápu. „Naopak, budu ráda! Akorát…“

Vyčkávavě se na mě podívá.

Vezmu si jedno ze štěňat do náruče. „Jsem potížistka.“

Rozesměje se. „Co je to za blbost?“

„Není to blbost,“ varuji ho. „Pořád jsem v nějakých potížích – a nikdy nejde o nic malého. Nosím smůlu.“

Předvede mi, že se nebojí: „Já to risknu.“

Ve chvíli, kdy naháníme štěňátka zpátky do garáže, což je horší než dát dohromady stohlavé stádo ovcí, ty by byly určitě poslušnější a ne tak živé, se za plaňkovým plotem vedlejší zahrádky objeví hlava v květovaném šátku.

„Je maminka doma, Jaroušku?“ zeptá se medovým hláskem a sama si odpoví: „Asi ne, to bys tu neměl slečnu.“

Strčíme Barušce do garáže šestého potomka a kvůli zvědavé sousedce zahraji menší divadýlko – chytím Jarka zezadu kolem krku a lípnu mu pusu na tvář: „Pojedeme?“

Jarek se mnou drží basu: „Hned, lásko.“

Pohled na babču, které spadla čelist tak nízko, až zcela zakryla uzel šátku, za to stojí!

Než vystoupím před naším domem, dostane se mi pozvání: „Přijď v sobotu odpoledne do motorestu, budu dělat extra specialitu na objednávku, nechám ti.“

„Abych nevypadala jako hladovec,“ obávám se pobaveně.

„Tak s sebou vezmi Ivanu,“ poradí mi.

Taky pravda. Dva hladovci vypadají líp než jeden!

Nonstop, já chci žít nonstop…

Vyhrávání mobilu mě vytrhne z příjemného lenošení v houpací lavičce. Vlastně jsem si ani nečetla, jak zjistím ze *Škváru* od Bukowského, co mi dosud neotevřen leží na prsou. Už z melodie, kterou mám nastavenou pro čísla pod souborným označením PŘÁTELÉ, poznám, že volá někdo z pražských spolužáků a kamarádů. Pohled na blikající jméno SANDRA na displeji mě v tom ujistí. Váhám zhruba půl minuty, pak hovor přijmu. „Ahoj, Sany.“

„Máš zlámaný hnáty?!“ osopí se na mě.

„Ne, proč?!“

„Že nemůžeš napsat!“ rozčiluje se. „Dneska jsem mluvila s Hankou, v pondělí se vrátila, ty jsi prý doma už dávno!“

„Dávno ne,“ namítnu. „Sany, nestíhala jsem, sorry.“

„Tak se snaž stíhat, nebo uvidíš,“ varuje mne, nicméně další tón je mnohem přátelštější. „Nemám moc kreditu, koukej se připojit na net, ať můžeme pokecat přes ICQ… Proč hlavně volám: nechceš jet s námi na Sázavu? Šári…?“

Kousnu se do rtu. „Ráda bych, ale nemůžu. Už něco mám.“

„Ty mě štveš,“ vzdychne s upřímnou lítostí, až se stydím, že jí lžu. Slíbím, že brzy napíšu mail a připojím se na net, abychom probraly novinky posledních dní, a Sandra jakž takž uklidněna, byť stále zklamána, zavěsí.

Nemůžu s nimi na chalupu, protože Ondra je nejlepší kamarád jejího Jirky, který nás seznámil… Vzali mě mezi sebe, do své party… Bylo to všechno strašně moc super, aby to vydrželo! Tak to zkrátka chodí, bohužel.

Ještě se ani nestihnu vzpamatovat z předešlého telefonu, a už mi mobil zvoní znovu. Tentokrát jde o Beethovena, čili někdo z rodiny. Konkrétně máma. A protože ta nevolá nikdy jen tak pro nic za nic, není tomu tak ani dnes.

Ne zrovna nadšeně na sebe hodím krátkou letní zavinovací sukni a tričko na ramínka, pročešu polodlouhé vlasy, důmyslný postupný sestřih ztratil tvar a co hůř, u hlavy mahagon odrůstá a objevuje se moje původní barva, musím co nejdřív ke kadeřnici!, přešmrncnu rty leskem, na oči narazím černé sluneční brýle, přeslechnu babiččin komentář o neochotě a lenosti, v předsíni změřím kriticky svůj obraz – a zase se jdu převléct, respektive vyměnit klasickou podprsenku za podprdu s gelovými ramínky, ta černá totiž byla širší než šňůrky trička.

„Nechápu, kvůli komu se tak šlechtíš. Na úřadě mladí fešáci nepracují,“ komentuje mou snahu babička.

V osmdesáti má sice právo být protivná, ale nemusela by to přehánět! Samozřejmě mi nejde o starostu, notabene ani netuším, kdo tenhle post zastává! Vydám se mámě naproti s předstihem, abych mohla prohodit pár slov s Ivanou. Vyrovnává do regálu plechovky s kočičím a psím žrádlem a tváří se notně otráveně, dokud mne nezahlédne.

„Jé, čau! Jdeš mi píchnout?“

„Kam chceš? Do očí, nebo do ledvin? Jdu ti říct, abys v sobotu doma nic neklohnila, a pokud, sama nejedla a ani neochutnávala. Jarek nás pozval na baštu k *Pocestnýmu.***“**

„Chceš říct, že vaří líp než já, jo?“ urazí se.

„Přesně to chci říct. Mám sice úctu k tvým schopnostem, ale jsem objektivní a nestranný pozorovatel,“ bavím se.

„Dobrý, no,“ vezme mě na milost. „V sobotu vaří máti.“

„Tak to bude ještě těžší odolat a neobědvat, co…?“

„Ty…!“ hodí po mně mokrý a ne zrovna čistý hadr, se kterým nejspíš předtím utírala prach z regálů.

„Za dobrotu na žebrotu,“ vzdychnu tónem těžce nepochopeného člověka. „Musím jít, zavářím broskve…“

„Příjemnou zábavu,“ oplatí mi moje vtipkování. „Ahoj.“

„Čau,“ rozloučím se s ní, v mrazáku najdu dva jahodové mrože, u pokladny zaplatím a jeden přímo před obchodem vybalím. S druhým zamířím přes silnici ke kostelu. Nemám obavy, že Bena nezastihnu, zaprášený přehrávač opět stojí na lešení ve druhém patře a zastupuje nejspíš funkci místního rozhlasu, akorát že v tomhle hrají jiné skladby. Minule poslouchal U2, dnes opět poznám staré dobré Sweet, písnička *Little Willy* vyřvává na celou náves pro potěchu a nejspíš i pro zlost, dvě babky, co si povídají na rohu, musí pěkně hlasitě křičet, aby se slyšely.

„Ahoj, Kevine!“ upozorním na sebe, tentokrát je zabraný do práce, že nevidí a neslyší. „Přinesla jsem ti sváču.“

Roztáhne pusu do širokého úsměvu. „No konečně! A kde ses s ní flákala tak dlouho, co?“

Dolů se dostane jednoduše: ani ho nenapadne zdržovat se lezením po žebříku, slaní na pevnou zem jako zkušený horolezec, odhodí rukavice, nakloní se ke mně a místo aby si vzal zabalený nanuk, který mu strkám pod nos, urafne kus toho mého olízaného! A jelikož netroškaří, málem překousne i dřívko, zůstane mi ubohý zbyteček.

„Ty zloději! Tenhle je tvůj!!“

„Nevíš, že nejlepší ovoce je vždycky u sousedů?“

„Pch,“ prsknu pobaveně, počkám, až si pochoutku rozbalí – a šup, ukousnu si z toho jeho, dřív než mi stačí zabránit.

„Tedaaaa!“ žasne nad mou drzostí, popadne mě za zápěstí s torzem mražené pochoutky a násilím si nanuk přistrčí až k ústům, aby mi slízl i zbytek! Tohle si samozřejmě nemohu nechat líbit, vrhnu se po jeho nakousaném, je z toho tahanice a pošťuchování, až mi spadnou brýle, avšak podvakrát kousek urvu, než zblajzne všechno.

„Jsi příšera,“ oznámí mi pobaveně. „Přinést mi občerstvení a přitom ho sníst sama, no je to normální, ty lakoto? Pro kus žvance by sis nechala koleno vrtat, co?“

Otřu si hřbetem dlaně ulepené tváře. „Taky mám pro tebe přirovnání: tohle byl přesně případ, kdy jeden podá prst a druhej mu urafne celou ruku.“

„To si ještě vyřídíme,“ slibuje mi tajuplně.

„I na tohle existuje přísloví: čiň čertu dobře, peklem se ti odmění!“

„Ty jsi úplná studnice lidových moudrostí,“ baví se. Chce ještě něco dodat, ale zpoza rohu se vynoří auto s nápisem ODTAHOVÁ SLUŽBA RYCHLÝ, a protože míří přímo na nás, polekaně uskočím, div se nepraštím o lešení.

Touran zabrzdí půl metru od nás. „Čau, lidi.“

„Tys mi ji vyplašil,“ vyčte vyzubenému řidiči Ben. „Už jsem ji měl tak pěkně rozdělanou…“

„To by ti Dita dala,“ směje se sympaťák za volantem a směrem ke mně vyšle omluvný úsměv: „Promiň. Za ten úlek máš u mě volňásek na sobotní zápas.“

„Takhle se shánějí diváci,“ řehtá se Ben. „Dobrý.“

„Diváci? Hlavně fanynky,“ směje se, načež mi vštípí varování: „Ale musíš fandit těm pravým, jasný!“

„A kdo je levej?“ zajímám se.

„No přece tady mistr,“ ukáže na Bena, zatímco ten se zatváří samolibě: „Se uvidí. Staříci dostanou ranec, že ho ani neunesou…“

Z dalšího hovoru pochopím, že jde o zápas v nohejbale, tedy sportu, co mi vůbec nic neříká, kluk se rozloučí a zmizí. Nechám se inspirovat, jenže než řeknu ahoj, Benovi zahraje mobil. *Better Sweet Symphony.* Chlapec je romantik, kdo by to byl řekl! Naznačí mi posunkem, abych minutku posečkala, a s kýmsi se domlouvá na jedenáctou.

„Ne, spacák neber, bude teplá noc… Okej,“ ukončí rychle hovor, jelikož vidí, že jsem na odchodu.

„Půlnoční rande s Ditou?“ bavím se.

„Ale ne,“ směje se. „S kámošem.“

„Ty jsi podobojí?“

„Já jsem na roztrhání,“ vysvětlí mi pobaveně. „Jdeme na ryby. Na úhoře se chodí v noci. Nechceš se přidat?“

„Někdy jindy,“ uchichtnu se.

„Beru tě za slovo. Musíš mi to ale říct s předstihem, abych nechal kamaráda doma.“

„Hele, mladej,“ houkne z lešení asi pětatřicetiletý chlapík, „nestát, nelelkovat, makat!“

Ben vzdychne. „Nejsem já chudák?“

„Měls pravdu – jsi na roztrhání,“ připustím pobaveně.

„Aspoň někdo to uzná. Dík za ten nanuk, máš to u mě.“

Velkorysým gestem naznačím, že na maličkostech nelpím, a konečně se vydám mámě naproti v očekávání tisíce a jedné výčitky ohledně zpoždění a nespolehlivosti a tak podobně. Naštěstí se nic z toho nekoná, jelikož máma přetahuje pracovní dobu. Čekání si zkrátím prohlídkou síně slávy, jak soukromě nazvu vestibul obecního úřadu, ve kterém je nainstalovaná stálá výstava zachycující historii i současnost místního spolku divadelních nadšenců. O existenci souboru *Tyláček* samozřejmě vím, funguje snad padesát let. Na některých fotkách objevím i své aktivní sestry, na těch novějších Nikolu s Ivanou. Chodily tam ještě při základce. Jelikož by mě v té době na prkna, co znamenají svět (jakkoli amatérská!) nedostal nikdo ani za milion, nezajímala jsem se z principu ani o představení. Na nejčerstvějších fotkách za poslední tři sezony nikde Ivanu nespatřím, nejspíš na ni v pubertě také dolehly mindráky, Nikola je zvěčněná při děkovačce letošního kusu. A nejde o nic menšího než o *Blbce k večeři* od Francise Vebera, jak se dozvím z popisku. Na tom jsem byla s Ondrou vloni v Praze v kamenném divadle a moc se u toho nasmála… Prohlížím si nadšené obličeje a přijde mi skoro líto, že jsem byla takový asociál, co v tomhle prostředí vyrostl, ale seděl doma za pecí. Tak nějak jsem ty roky promrhala.

Noční vánek si povívá se záclonkou, okno jsem si nechala na noc jako tradičně otevřené, jinak bych se v pokoji udusila. Tu a tam dolétne závan čerstvého vzduchu až k mé posteli, což je hodně příjemné. Kdesi v domě cvakne zámek, slyším kroky a následný šramot těsně za dveřmi mě přinutí posadit se na posteli. V pokoji není úplná tma, měsíční světlo dostačuje natolik, abych viděla pomalu se sunout kliku dolů a v rozšiřujícím se prostoru spatřila temnou postavu. Polije mě nepopsatelný strach.

„Mami, to jsi ty…?“ šeptnu sevřeným hrdlem.

Nezvaný host sice nemluví, zato jedná. Přiblíží se těsně k mé posteli a než stačím vykřiknout, sevře mě pevnými pažemi. Jelikož je proti světlejšímu obdélníku okna, nevidím mu do tváře, neidentifikuji ho dokonce ani podle vlasů, protože má na sobě mikinu s nataženou kapuci, jako to s oblibou nosíval Ondra. O tom, že je to muž, v nejmenším nepochybuji! Silou mě k sobě tiskne a snaží se mě políbit, svírá mi ruce za zády a mokrými ústy šmejdí po mém obličeji ve snaze najít moje rty. Z alkoholu, který je v jeho dechu cítit, se mi udělá špatně ještě víc.

„Nech mě! Pusť mě! Ne!!!“ Snažím se vykroutit, mrskám sebou jako had, kopu nohama, ale stejně mě přemůže, natlačí pod sebe do postele, je strašně těžký, skoro nemohu dýchat, vsune mi ruku mezi nohy a roztahuje moje stehna, div mi nevykloubí kyčle.

„Drž a neupejpej se… Když to můžeš dělat s těmi puberťáky, proč bys nemohla se mnou! Aspoň si trochu užiješ, udělá ti to pořádnej chlap…“

Slzy mi tečou proudem, cítím kapky potu po celém těle, mezi nohama mám odporné vlhko a kdesi v dálce slyším miminkovský pláč… Už ne, už ne, prosím!!!

Dvakrát shodím lampičku na zem, než se mi povede třesoucí se rukou nahmatat vypínač. Teprve když pokoj zalije elektrické světlo a já se ubezpečím, že jsem sama a že to byl opravdu JEN sen, odporná noční můra, mohu se rozbrečet nanovo, tentokrát úlevou. Nejsem případ pro psychologa, nýbrž pro psychiatra!!! Příšerný sen se mi zdává v mírných obměnách docela často, pokaždé jsem z něho ještě dlouho mimo. Odhodím propocený a slzami nasáklý polštář, který se mi nějakým nedopatřením dostal až na obličej, a sáhnu si na stehno, kde cítím vlhkost. Krev!

Kruci, dostala jsem to. Vypotácím se z postele a podobna mátoze se doškobrtám do koupelny, kde si dám osvěžující sprchu. V půl druhé v noci přijde k duhu!

Pečlivě se namydlím, abych ze sebe smyla pomyslné doteky toho hnusáka. Nikdy mu nevidím do obličeje!

Konejšivými pohyby hladím svoje tělo a nemohu si při tom nevzpomenout na Ondrovy doteky. Bývaly něžné i drsné, občas mě milování i bolelo, hlavně ze začátku…

Zapudím tyhle myšlenky a zavedu si tampon. Vlastně bych měla být ráda, že moje tělo po zákroku zase správně funguje. Tehdy v květnu, když jsem menses stále vyhlížela a ono nic, den za dnem rostl můj strach… To už bylo v době, kdy se mě Ondra nesměl dotknout, ba přímo jsem s ním nechtěla ani mluvit, vyhýbala jsem se mu a nebyla schopná říct, PROČ to tak je… A když těhotenský test potvrdil moje obavy, sesypala jsem se úplně…

Dojdu se do kuchyně napít vody, posadím se k oválnému stolu a trpělivě vyhlížím svítání. Trvá to hodně dlouho, než šero ustoupí novému dni, a když mě tam zastihne mamka něco málo po šesté, vyděsí se. „Jsi bledá! Děje se něco?!“

„Bolí mě břicho. Dostala jsem to.“

Mamka si hlasitě oddechne. Patrně čekala nějakou větší jobovku! Dokonce prohodí, že je to dobře, poštrachá se v lékárničce, najde mi vhodnou tabletku a zažene zpátky do postele. Beztak už neusnu.

Ivana, která se objeví na naší nepříliš rušné avenue něco málo po poledni, má výjev u sousední vily z první ruky. A já z druhé, jelikož sedím s takřka přečteným *Škvárem* v houpačce na terase a vidím jak červený sporťák, který dorazil těsně před Ivaniným příchodem, tak Kamila v bílém obleku a s obrovskou kyticí a Nikolu ve světlemodrých koktejlkách, ve kterých by v tu ránu mohla vylézt na předváděcí molo. Ivana, která kolem projde v plátěných golfkách a pruhovaným tričku, si musí připadat jako Popelka, uchichtnu se v duchu.

„Vidělas?“ vyhrkne místo pozdravu.

„Myslíš tvou úžasnou kámošku?“ rýpnu si. „Nebo toho jejího gigola?“

„Hlavně ty šatičky, co měla na sobě," vzdychne toužebně. „Kámoška… S tou už dávno nic není. Dala se s ním dohromady hned v prváku… a od té doby spolu chodí."

Podívám se jí do očí a ona si můj pohled vyloží jinak.

„Já jí to nevyčítám," vysvětlí rychle. „Chápu, že jí je Kamil přednější… Na jejím místě bych taky dala přednost klukovi. Závidět se nemá, ale… Všimla sis té kytice? Ta musela stát balík, byly to orchideje. A já jsem nikdy nedostala ani pitomou kopretinu, natož takovej puget!"

„Radši kopretinu utrženou na louce a normální vztah, než žít od šestnácti jak vdaná paní. Nepřijde ti to divný?"

Nemusí odpovídat, čtu z jejího výrazu jako z knihy. Svoje názory jí však nevnucuji, nakonec, třeba má pravdu ona, za tu „divnou" jsem odjakživa já.

Jít somrovat do motorestu se nám zdá příliš brzy, proto se vydáme na stadion podpořit místní sportovce. Jestliže jsem počítala, že se naším příchodem počet diváků zdvojnásobí, pletla jsem se.

„Ty jo, tady je lidstva…!" užasnu při pohledu na čumily posedávající na lavičkách pod zastřešenými tribunami i mimo ně jen tak na trávníku. „A ještě ke všemu vypadají, že je to vážně baví!"

Ivana má ze mě záchvat. „Proč by sem jinak chodili?"

Pokrčím rameny. „Fakt nevím… V tomhle vedru trávit sobotní odpoledne na hřišti koukáním na upocence, co kopou míč přes síť… To mi hlava nebere."

„Tobě nechuť ke sportu zůstala, co?" baví se.

„Je to lepší," pousměji se. „Dřív jsem nenáviděla pohyb jako takovej, pak jsem objevila, že jsou sporty, které mohou i bavit, dotáhla mě k tomu Sandra, kámoška, a mě to kupodivu chytlo, ale *dívat* se na druhé, jak se hýbou?"

„Náhodou," mrkne na mě. „Pěkně formovaný lidský tělo stojí za pohled…"

Zapátrám očima na hrací ploše. „No jistě, Beník…"

„Není k sežrání?" vzdychne roztouženě.

V krátkých trenýrkách a tričku s číslem a nápisem *NÍŽANŠTÍ DRACI*, bože, oni mají vlastní dresy!, mu to sluší, dokonce i zplihlé a potem zcuchané vlasy do jednotlivých pramínků působí tak nějak… sexy, a když

ho chvíli pozoruji, musím přiznat, že jeho vztah ke sportu a pohybu bude rozhodně dlouhodobější a mnohem vřelejší než můj. Iggy také není žádné béčko a čím déle zápas pozoruji, u sítě je úspěšnější než Ben. Jejich soupeři, staříci, jak se Ben vyjádřil, jsou pánové nad třicet, a i když většinou fortelnější, tedy krom toho z odtahovky, nohejbal válí.

Rozhlédnu se. „Kde se platí vstup?“

Ivana na mě pohlédne jako na cvoka. „Nejsi v Praze.“

Pobaveně odfrknu. Proto mi ten vtipálek tak velkoryse nabídl volňáska! Na jedné z laviček zahlédneme Oldu a spol, tudíž se vydáme k nim, načež si všimneme Dity sedící osamoceně v nejvyšší řadě. Přátelsky nám zamává. „Ahoj!“

„Čau,“ pozdravím ji. „Co ta separace?“

Pokrčí rameny. „Nechci dělat dusno.“

Vyměníme si s Ivanou nechápavý pohled, nicméně Dita se k vysvětlení nemá, a proto si jednoduše přisedneme. Ivana sice s povzdechem, který mi vyvolá úsměv na rtech, ale záhy svou falešnou averzi vůči Ditě coby sokyni přemůže a bavíme se ve třech docela slušně.

„Večer bude oheň u Iggyho na zahradě, přijďte,“ napadne ji. „Budeme péct kuřata.“

„My jdeme na lepší,“ prohodím tajuplně.

„Tak se aspoň zastavte, když vám to vyjde,“ sleví, načež dodá další nepochopitelnou hlášku: „Aspoň si tam budu mít s kým popovídat.“

„Uvidíme,“ přislíbím neurčitě.

Jelikož jsme dodržely Jarkovy pokyny a žádná z nás od rána nejedla, nepočkáme ani do konce zápasu.

„Byla nějaká smutná, všimla sis?“ prohodí Ivana cestou k motorestu soucitně, aby vzápětí toužebně dodala: „Třeba se s Benem pohádali!“

Kontrast účasti s kamarádkou a přáním něčeho mnohem horšího je tak šílený, až se řehtám nahlas. „Ty jsi zlá.“

Rozpačitě se poškrábe za uchem, až si trochu rozcuchá bobek ze smotaných vlasů. „Nejsem zlá, já jsem jen –“

„Zamilovaná,“ doplním pobaveně. „Víš, co je nejhorší? Že se to vzájemně nevylučuje. Ve jménu lásky se i vraždí.“

„Zase *tak* zlá nejsem!“ ohradí se.

„Neboj, nepodezírala jsem tě, že si po večerech brousíš mačetu," bavím se. „Mluvila jsem všeobecně."

„Vraždit může jen totální úchylák," namítne.

„Nebo zoufalec."

„Spíš magor," opraví mě.

U motorestu, kam se celé umořené horkem dopatláme po silnici s ostrůvky poloroztekléhо asfaltu, překvapeně hvízdne. Pokud se mi u stadionu zdálo hodně lidí, tady je hotové mraveniště! Parkoviště je plné tak moc, že se na něj další auta nevejdou, tudíž spousta připozastavších hladovců obhlédne situaci a zklamaně pokračuje v cestě. Červený sporťák místo našel, asi tu stojí už delší dobu, jelikož hned v první řadě. Všechny stolky na předzahrádce jsou obsazené, uvnitř motorestu to není o nic lepší a jak si všimnu, v salonku hoduje uzavřená společnost. Vendula krutě nestíhá a jen díky tomu, že kromě ní obsluhují další dvě servírky, které jsou přibližně o deset let starší a zhruba o třicet let zkušenější a rychlejší, může *Pocestný* šlapat i v největší špičce a nezkolabuje. Vendula není zrovna rychlík, jak jsem si všimla už minule.

Podle všeho ji asi navíc štve, podle výrazu pekelně, že zatímco ona musí pracovat, my se flákáme, tentokrát se totiž neuchichtává, ba přímo se tváří velice nepřívětivě a když se jí zeptám, zda je Jarek v kuchyni, odsekne: „No na půdě ne! Brácha je kuchař, ne kominík."

„Vidíš!" otočím se pobaveně na Ivanu. „A já si celou dobu myslela, že jo. Kominíci taky nosí bílé čepice. Vendy, tebe nemít, tak jsem sto let za opicemi."

Ivana dostane záchvat smíchu, až se po ní hosté otáčejí. Vtáhnu ji za ruku do chodby a vedu k lítačkám s cedulkou KUCHYNĚ – NEPOVOLANÝM ZÁKAZ VSTUPU. Bradou hodí k dodatku.

„V pohodě," konejším ji. „Nás přece Jarek povolal."

„Aha," bublá pobaveně. „Jenže on tam asi nebude sám…"

Opatrně nahlédnu a mám docela štěstí, protože si mě náš osobní šéfkuchař, co u pultu naproti dveřím krájí cibuli takovým fofrem, až zůstanu zírat jako o vytržení, všimne dřív než paní Hádková, která se činí u plotny zády k nám.

Jarek odloží nůž, kterým bych se dřív zapíchla než něco nakrájela, natož cibuli na tak drobounké kousíčky, vyjde za námi na chodbu a uklidí nás k malému, leč prostřenému stolečku v šatně zaměstnanců.

„Hned to bude, dámy," slíbí nám a zmizí.

Uchopím do prstů umně složený ubrousek, co připomíná labuť. „To je jako origami, co?"

„Myslíš, že to dělal on…?" váhá Ivana.

„A koho bys tipla? Vendulku?" bavím se.

„Dal si s tím dost práce… Je dobrej," uzná.

A to tedy vskutku je! Jídlo, které nám vzápětí přinese, chutná úplně úžasně. Nestihneme se zeptat, jak se bašta jmenuje, jde o medailonky z pravé panenky ve zcela zvláštní omáčce s červeným vínem a višněmi, což jsou složky, které poznám, podávané s bramborovými noky, cpeme se jak protržené. Jarek s námi v šatně pochopitelně nemůže zůstat, zase se rychle vrátí do kuchyně.

„Ještě že jsem odolala a doma neobědvala," funí Ivana.

Vyčistím talíř takřka dosucha. „A co jste měli?"

„Žemlovku s jablky…"

Štěstí, že jsem dojedla, jinak by mi zaskočilo smíchy! „Tak to se ti odolávalo dost lehce, co?"

„Jo," směje se. „Uf, jsem plná… Chtělo by to zapít… Myslíš že nás tady Vendulka obslouží…?"

Málem mi zaskočí podruhé. „Myslím, že ne. Natož tady! Jdu něco sehnat."

„Jdi," souhlasí. „Já už se ani neodvalím…"

Potichoučku otevřu dveře šatny a špehýrkou nenápadně vyjuknu na chodbu. Opět mám štěstí na Jarka, ačkoli tentokrát je to trochu jiné. Nejspíš aby se snáz vyvětralo horko a všechny vůně z kuchyně, dveře do světlíku či jak jinak nazvat maličký prostor mezi křídly budov, jsou dokořán. Na židli v miniaturním dvorečku sedí Nikola v těch svých koktejlkách a dopřává si nejen cigaretu, ale nejspíš i soukromí, protože jinak by šla kouřit do kuřácké části motorestu. Že to soukromí není až tak dokonalé, netuší, jelikož Jarka krčícího se za pootevřenými kuchyňskými lítačkami vidět nemůže, leda by se prudce otočila. Je to docela psina, Jarek pozoruje Nikolu a já oba dva, aniž by o mně věděli. Nikola neví o

nikom a je v pohodě. Máma měla pravdu, uznám neochotně, jako holka bývala hezká, dokonce moc, jako čerstvě dospělá je vyloženě krásná. Jak je možné, že jí blonďaté vlasy sluší? A to je má určitě vylepšené barvou, vždycky mívala svůj odstín blond o něco tmavší než já. Poprvé od doby, co se barvím na mahagon či granátové jablíčko, zalituji, proč jsem si nenechala svou barvu. Přirozených blondýnek je přitom málo – a já měla pěkné vlasy, akorát že v pubertě věčně mastné a bez jakéhokoli střihu…

Z úvah mě vyruší vpád dalšího aktéra v naší napínavé hře *Soukromé očko*. Do chodby směrem od salonku nakráčí Kamil a dá o sobě naštěstí vědět z dálky: „Nikol? Jsi tu?“

V tu ránu se stane víc věcí najednou – Jarek bleskově a beze stopy zmizí za dveřmi, aniž by se ty ještě kývaly, nejspíš je takticky podržel rukou, Nikola sebou trhne, rychle uhasí nedopalek a rukou odhání kouř, a já zmenším mezírku na minimum. Nezavřu úplně, takže mohu vidět, jak Kamil napochoduje až ke své dívce, vytkne jí, kam zmizela, načež ji chytne kolem ramen a odvádí zpátky do salonku.

Za mými zády se objeví Ivana. „Kde jsi tak dlouho? Ty jsi žádný pití nesehnala?“

„Dáme si ho u baru,“ pobídnu ji a u pultu požádám Vendulu o dva stoprocentní grepové džusy ve skle. Neřekne ani á, ani bé, bůhvíproč vyleští několik sklenic, které k ničemu nepotřebuje, zase je uloží zpátky, namočenou houbičkou umyje pult, podle mého bez poskvrnky, a teprve pak nám podá z chlaďáku dva cappy a přistrčí dvě skleničky.

„Sice umím otevřít láhev o hranu,“ pokrčím rameny, „ale přece jen by asi toho pultu byla škoda, ne?“

„Tss,“ udělá povýšeně a hodí nám otvírák.

„Tady je to jako v automatu,“ bavím se. „Urob si sám.“

Než k tomu stihne Ivana cokoli dodat, objeví se Jarek, tudíž obě máme okamžitě úplně jiné myšlenky a zavalíme ho lavinou chvály a nadšení, až se proti své vůli červená.

„No tak,“ krotí nás. „Měl jsem strach, aby se mi to povedlo, tyhle dražší věci se často nevaří…“

„Ne?“ optám se naoko zklamaně. „A já se chtěla zeptat, kdy to bude příště v meníčku za šede i s polívkou!“

Jarda se dobře baví. „Nebuď smutná, až se objeví někdo, kdo si objedná třicet porcí, budu s vámi počítat.“

„Co mají Janáčkovi za sešlost?“ zajímám se. „Zásnuby?“

„Ne!“ vyhrkne, načež rozpačitě, asi se za ukvapenou reakci stydí, vysvětlí: „Nikoly mamka slaví čtyřicátiny.“

„Vidíš?“ mrknu na Ivanu. „Záviděla jsi zbytečně, orchideje nebyly pro Nikolu.“

„Necháš se zdržovat ještě hodně dlouho?“ osloví Vendula svého bratra jedovatě.

„Momentálně nemám žádnou objednávku…“

„Zato já jich mám plno!“ odsekne. „Můžeš se zapojit!“

Podívám se na ni s pobaveným úsměvem, čímž ji vytočím možná víc než svou otázkou: „To jako že má jít roznášet pivo a limonády v zástěře a čepici?“

Ivana nás poprská grepovým džusem, Vendula zrudne, jo, holka, když chceš někoho setřít, musíš si promyslet, co hodláš vypustit z pusy, a Jarek se baví.

„Dvakrát kuřecí prsa Praga s amerikami a jeden smažák s hranolky,“ oznámí Jarkovi nejstarší číšnice.

Ten směrem k nám pokrčí rameny. „Jsem žádán jinde.“

„Tak ať ti to uteče a přežiješ to bez stresu, máš tu frmol,“ lituji ho. „A ještě jednou děkujeme.“

„Není zač,“ mávne rukou. „Zítra sloužím, ale pondělí mám volný, zastavím se, jo?“

„Jasně,“ kývnu. „Budu ráda. Já mám volno pořád.“

„Díky a čau, Jardo,“ rozloučí se Ivana.

Jakmile zaplatíme džusy a vyjdeme do horkého srpnového podvečera, zeptá se mě: „Vy spolu chodíte…?“

„Ne, proč?“

„Vypadalo to tak,“ pousměje se.

„Hloupost,“ namítnu. „Jsme kamarádi. Taková vymoženost, jako je přátelství mezi klukem a holkou, ještě do Nížan nedorazila?“

Povolí sponu ve vlasech, rukama opraví bobek a zase ho přikurtuje k hlavě, teprve pak odpoví: „Já tomu moc nevěřím. Podle mého je v tom vždycky něco víc. Třeba ne z tvé strany, ale od toho kluka. Nebo naopak.“

Zavrtím hlavou. „Přátelství existuje, ale nesmí se do něj tahat city, jinak by nefungovalo. A protože u mě teď žádný city nehrozí, v pohodě.“

„Právě, u tebe,“ podotkne. „Ale jak to bere on?“

„Podobně. On už totiž nejspíš zamilovanej je. Platonicky. Nekoukej tak na mě, ty pako, nemluvím o sobě!“

„Platonická láska, o tom bych mohla vyprávět,“ vzdychne.

„Jdeme ji trochu přiživit?“ mrknu na ni.

„Cože?“

„Jestli zajdeme k Iggymu na oheň,“ přeložím do srozumitelnější formy. „Abys mohla objekt své platonické lásky olizovat alespoň očima.“

„Ty jsi sprostá,“ vytkne mi, nicméně se u toho směje. „Když… To je vlezlý…“

„Tobě se zdá všechno vlezlý,“ bavím se.

„Stejně tam bude s Ditou…“

„Tak to rozhodně. Sama nám to říkala,“ připomenu vesele.

„Kdyby aspoň byla blbá!“

„Kdo? Dita? Proč?“ užasnu.

„Protože by byla šance, že by se s ní mohl rozejít, ale takhle… Těžko. Přece nezahne pro nic za nic fajn holce! Natož aby ji kvůli jiné opustil. To by byl blázen!“

„Koukala bys, jací lidi jsou schopni zahnout partnerovi pro nic za nic, jen když je příležitost,“ odfrknu temně. „Věrnost neexistuje, stejně jako neexistuje věrnej chlap. Vždycky je to otázka času.“

„Jsi moc skeptická,“ usoudí zachmuřeně. „Nemůžeš strkat všechny do jednoho pytle jen proto, že ti Ondra zahnul…“

„Ondra mi nezahnul!“ vyletím zbytečně prudce. Okamžitě se vzpamatuji: „Promiň, Ivano. Kde bydlí Iggy?“

Není to nijak daleko, ostatně, v Nížanech je všude blízko, Ivana to vezme zezadu směrem od hřiště rovnou na zahradu obehnanou drátěným plotem, který ani nemusíme přelézat, protože jsou v něm zadní vrátka otevřená dokořán, aby ani ostatní návštěvníci nemuseli procházet průjezdem zřejmě bývalé hospodářské usedlosti, zrenovované na dva rodinné domky spojené vraty a společnou zahradou. Ta slouží až na pár záhonků kousek od domu spíš coby ovocný sad a prostranství kolem malého přístřešku, původně nejspíš na zahradnické náčiní nebo tak něco, k

rekreaci. Alespoň Iggy toho využívá a hojná sešlost s ním. Je jich tu totiž zhruba dvakrát tolik co před týdnem na Žabáku! Tentokrát nechybí ani dívky, dvě z nich poznám, protože chodily o rok níž, jedna je mi podle vidění povědomá, byť je o něco starší, a tu čtvrtou, co sedí Benovi na klíně a afektovaně se řehoní, sice neznám, avšak okamžitě k ní pojmu nesympatie. Nejspíš jde o Benovu a Iggyho vrstevnici.

„To je Žanetka," šeptne mi do ucha Ivana a už z jejího tónu je mi jasné, že ji navzdory zdrobnělince nemiluje. Což vzápětí potvrdí: „Děsná kráva. Ta dala snad všem."

Vypadá na to, pousměji se v duchu. Plazí se po Benovi jako psí víno a hlubokým výstřihem volného trička dopřává všem pohled na sice drobná, ale pěkná kulatá ňadra.

„Divím se, že to Dita trpí!" procedí Ivana skrz zuby.

Benova dívka sedí hned vedle a nezdá se, že by jí Žanetino chování nějak pobuřovalo. To už si nás všimnou ostatní a vítají nás, jako bychom do jejich party patřily. Ben dokonce kvůli nám setřese Žanetu a přijde až k nám.

„Asi by vám měl první skleničku nalít Iggy coby hostitel a pan domácí, ale jelikož drobátko přebral, je to zase na mně," vysvětlí nám. „Pivo, limo, bowli?"

„Třeba tu bowli," usměje se na něho Ivana rozechvěle.

„Proč první skleničku? Druhá už nebude?" informuji se.

„Jo, ale bez obsluhy," baví se.

„A já se těšila, že bude nahoře bez…" vtipkuji.

„Neboj, Žanda si dá ještě jedno dvě piva a bude bez i dole," ujistí mě.

„A proč myslíš, ty bloude, že chceme koukat na svlečenou holku?" uchichtnu se.

„Jako že se mám obnažit já, jo?" dovtípí se pobaveně. „Helehele, vy jste nějaký drsný a já stydlivej kluk!"

„To ti tak věříme," bavím se.

Ben sežene dvě skleničky, opláchne je pod vodovodním kohoutkem a naběračkou nabere z velké skleněné mísy ovoce s vínem. „Radím vám skleničky nepustit z ruky, jinak o ně přijdete tak, jako jste je teď vyfoukly někomu jinýmu."

„Vždyť jsi je ukradl ty!"

„Takový ošklivý slovo," vrtí hlavou. Nalije si také a zapřemýšlí nad přípitkem: „Na tykání…?"

„Tykáme si od začátku," pípne Ivana.

„A to vadí?" namítne pobaveně.

„Jen se snaž," popíchnu ho.

„Hm… Tak na prázdniny?"

Odfrknu. „Originalita nic moc, ale budiž, už jsem se bála, že řekneš na lásku, to by bylo na kulku."

„Jsi moc náročná, Čárko. Prázdniny, to je léto, čundr, konec brigády… Takových skvělých věcí zahrnuje jedno slovo – a madam se to zdá málo! A když jsme u té nevděčnosti, jak to, že jste nám nefandily až do konce?"

„Ty sis nás na stadionu všiml…?" pookřeje Ivana.

„Mám oči všude," zazubí se. „Stíhám víc věcí najednou."

„Na jakou že chodíš školu?" otáži se.

„Na medicínu. Proč?" zeptá se podezíravě.

„Myslela jsem, že na policejní akademii…"

Ben se zasměje, nicméně vzápětí vyhrožuje: „Poslyš, ty provokatérko, máš u mě i tak vroubek, tak si to nezhoršuj."

„Vroubek? Člověk by řekl, že očko…," nadhodím.

„To spolu souvisí," mrkne na mě. „Abyste tedy neřekly, dám vám protekční kousky masa, za chvíli bude hotový."

Podíváme se s Ivanou na sebe a obě se zděsíme: „Ne!"

„Byly jsme na lepším," vysvětlím nechápavě hledícímu Benovi. „S Jarkem."

„No to mě podrž," ušklíbne se pohrdavě. „S ním, jo…?"

„Máš proti Jarkovi něco?" zeptám se přímo.

Trhne rameny, slovní odpověď nehodlá poskytnout. Pak už zavolají Bena kluci, Olda s Liborem, o cosi se přou a chtějí slyšet od něj, jak to bylo. Na nás zamává Dita.

„Neee," zakvílí tiše Ivana, ztěžka si oddechne a společně za ní zamíříme. Vidím jí až do žaludku: chce se kamarádit s Benem, ne s jeho dívkou, to je jasné!

Ben ale nemá čas ani na Ditu, natož na nás. Chvíli neposedí, baví se snad úplně s každým, pořád ho někdo volá a něco s ním řeší. Nebýt nás, Dita by strávila večer sama! Je to pěkný večer – nejen počasím, a kdyby

se Žaneta nechovala jak idiotka, byl by ještě hezčí. Holky, co se snaží za každou cenu být středem pozornosti, nemusím.

Jedním z témat je čundr, na který se pár lidí z party chystá, proto se Dity zeptám: „Kam to plánujete?“

„Ani nevím, rozhodují páni kluci,“ usměje se. „Já jsem jen přibalena do batohu… Někam kolem Mácháče, tuším. Nechcete se k nám přidat, holky? Byla by legrace.“

„My? Na čundr? S vámi?“ žasne Ivana.

„Proč by ne? Vždyť jde jen o pár dní, týden. Nebo máte nějakej lepší program?“

„Žádnej, natož lepší,“ odfrknu.

„Naši by mě nepustili, to je marný…“ lituje Ivana.

Se soumrakem vytáhne Olda kytaru a my si přisedneme blíž k ohni i zdroji hudby, Olda je sice takový budulínek, jak se vyjádří Ivana, čímž naznačuje, že je robustnější postavy, ale na kytaru fakt umí a má melodický hlas.

Dita zůstane na svém místě, chvíli je sama, pak si k ní přisedne Renda. Co se tam řeší nebo o co vlastně jde, vůbec netušíme, stejně jako nechápeme následnou roztržku mezi Benem a Rendou. Vidíme až následky: Rendu s vrtěním hlavy a mumláním, že je Ben žárlivej vůl, zpacifikuje Bezbřich s Liborem, odtáhnou ho na druhý konec, zatímco Benovi se snaží Iggy s Vojtou vnutit názor, ať to nechá plavat a hodí se do klidu. Obojí je zbytečné, Ben vypadá naštvaně a určitě také je, protože cosi řekne Ditě, ta si sbalí pět švestek a společně odcházejí. Nebo spíš spolu, protože Ben je rychlejší a Dita se ho snaží dohonit. Jak to dopadne, nevidíme, zmizí nám ve tmě letní noci.

Partu tenhle incident nijak nepoznamená, všichni se baví dál, jako by se vůbec nic nestalo!

„Co to bylo?“ zeptám se Iggyho, když se posadí vedle.

„Normálka,“ mávne rukou. „Běžná manželská hádka.“

„Normálka?“ užasnu. „Vždyť moc nechybělo a porvali se.“

„Však říkám, že normálka,“ zasměje se, strčí mi pod nos z poloviny vypitovu láhev piva a když odmítnu, dorazí ji.

Kývnu na Ivanu, jestli není čas také to zabalit.

„Ten byl před čtyřmi hodinami," vzdychne a vytratíme se ze zahrady po anglicku. „Ale když se tu sedělo tak příjemně… To bylo romantický, viď? To s Benem…"

„Romantický?! Žárlivost mi romantická nepřipadá."

„Náhodou," pokrčí rameny. „Kdo žárlí, ten miluje."

„Žárlivost není k obdivování a nedělej si iluze, ono by se ti to brzy zajedlo, kdybys chodila se žárlivcem."

„Kdybych chodila s tak skvělým klukem, jako je Ben, nikdy bych mu nedala nejmenší příležitost k žárlení."

„Takže bys byla jeho vězeňská koule?"

V tichu, které se rozhostí, slyšíme monotónní bzučení elektrické lampy veřejného osvětlení, kolem které poletuje hejno můr.

„Ty jsi divná, Šárko… Prostě bych byla věrná!"

„Já tě přece nenavádím k nevěře," odfrknu. „Pochop, nemůžeš být jak kůň s klapkami na očích a to, co existuje kolem, nevidět, ignorovat. Přišla bys o svou osobnost."

Sice se dál nepře, ale její zarputilé mlčení je odpovědí samo za sebe. Kvůli Benovi by to obětovala. Ráda!

5. MUŽ ŽELEZNÝ I ZLATÝ

Starší lidé jsou na tom se spánkem hůř, mají můj soucit, sama jsem během posledních měsíců poznala, co je nespavost, nicméně zneužívat nočního bdění k donášení by nemuseli!

„Víš, že přišla domů až v jednu?" pokazí totiž nedělní oběd babička otázkou adresovanou své snaše.

Vložím se do hovoru: „Vážně? Tak brzy? A já měla za to, že už byly tři…"

„Ty jí to dovolíš?" útočí babička na mámu, aniž by si mé ironické poznámky všímala.

„Mám ji snad zamknout?“ vzdychne mamka a střelí po mně pohledem. „Zákazy samy o sobě nic nevyřeší.“

Ani tahle odpověď babičku neuspokojí, protože namítne: „Jak myslíš. Nech ji flámovat po nocích, ale až ti přijde znovu domů s břichem, vzpomeň si na mě.“

Odložím vidličku, až cinkne o keramický talíř.

„Všichni kluci snad hned nevlečou holku do postele,“ namítne máma, avšak babička se jí vysměje:

„Však je znám! Pozdravit neumí, ale celý dny prosedět v hospodě, na starosti chlast a sex, to by jim šlo.“

„Nech toho!“ vyletím. „Když do toho nevidíš, tak si svoje soudy nech pro sebe, sakra!“

„Šárko!“ zakročí mamka. „Chovej se slušně.“

„A od ní jsou tyhle řeči fér?!“

„Nebudeme to teď řešit,“ zvolí máma neutrální postoj.

Babi tak diplomatická není. „Asi zapomínáš, Šárko, že už jsi s jedním takovým na potratu byla.“

„Vždyť vůbec nevíš, jak to bylo!“ zaječím hystericky. „Je strašně jednoduchý odsoudit to, co neznáš.“

„No tak nám to řekni,“ požádá mě mamka. „Prosím tě o vysvětlení od května.“

Zpupně pohodím hlavou, rty pevně semknuté.

„Vidíš, jaká jsi,“ upozorní mě babi. „Celá Jitka.“

Pohrdavě odfrknu. Teta Jitka, tátova nejmladší a zároveň nevlastní sestra, babi totiž přežila dva manžele, je považovaná za černou ovci rodiny, protože je stále svobodná, bezdětná, svého času tancovala u tyče a nyní dělá hostesku kdesi v Itálii. Podle babičky je hosteska synonymem mnohem jadrnějšího slova. Babi jí nejspíš nikdy neodpustí, že místo aby se vdala a měla děti jako každá pořádná ženská, lítá po světě a nechává si za to platit!

„Zvolila si svůj způsob života,“ odseknu. „Není povinnost se vdát a rodit proto, že to ostatní dělají.“

„Slyšíš ji?“ posteskne si babička směrem k mamce. „Celá Jitka. S tou si ještě užijete, ale to já už tady nebudu, tak se té ostudy naštěstí nedožiju.“

Jelikož obědváme pouze ve třech, přes léto je v betonárce největší frmol a táta si vzal nedělní službu, nemá kdo babičku usměrnit, mamka si to buď nedovolí, anebo s ní souhlasí, tudíž se zvednu, uklidím nedojedené jídlo a vyvalím se na houpačku, abych přišla četbou na jiné myšlenky. Š*kvár* už jsem dočetla, zopakuji si tedy Salingera, *Kdo chytá v žitě* nezklame ani tentokrát, svým způsobem mě uklidní, a když si ke mně přijde přilehnout Bára a já ji šimrám pod krkem, kočka blaženě přede a co chvíli si protáhne packy, zase se pomalu srovnám. Kačena odbývá osobní hygienu na cestičce v bezpečné vzdálenosti a i tak po mně stále podezíravě pokukuje. Nakonec usoudí, že jí bude nejlépe na stromě, plavnými pohyby vyskočí na mírně nakloněný kmen jabloně a vyšplhá se do její koruny. V příštím životě bych chtěla být divoká kočka…!

Nikola je také kočka. Nohy má sice jen dvě, ale ty stojí za to. Když se objeví na sousední zahradě v miniaturních plavečkách, neubráním se závistivému švidrání přes hřbet knihy. Janáčkovi mají na svém pozemku velký modrý bazén tvaru laguny, někdejší spolužačka si sváže vlasy do ohonu a ačkoli se tváří, že o mně vůbec neví, nejspíš aby nemusela pozdravit nebo nedej bože zapříst hovor, určitě kvůli mně předvede efektní šipku. Skoro mám chuť jí zatleskat!

Paní Janáčková, co se objeví na zahradě v letních šatech na úzká ramínka, na čtyřicet nevypadá ani náhodou, Nikola má být po kom hezká, koupat se sice nejde, ale je slušnější než její dcera.

„Ahoj, Šárko,“ zamává na mne, tudíž si přestanu hrát na zažraného čtenáře a odpovím hlasitým „dobrý den“. „Tebe už jsem neviděla… No, ani si nevzpomenu. Jak se ti daří?“

„Fajn,“ zalžu a přidám sluníčkový úsměv.

„Je to na tobě vidět,“ přizná paní Janáčková. „Opravdu jsi prokoukla.“

„Dík za kompliment,“ vyprsknu pobaveně. Slovo *neomalený* nedodám, i když si ho myslím. Vlastně se na Nikoly mamku nezlobím – má totiž pravdu. Proti faldatému uhrovitému buřtíkovi bez sebevědomí je to opravdu rozdíl. Aspoň navenek. Moje nové a pracně vybudované ego sice dostalo květnovými událostmi hodně na frak, ale v jiném smyslu.

Dozvuk polední hádky ve mně stále doznívá. Sice jsem už vychladla a trochu mě mrzí, že jsem byla na babičku sprostá, až mi bude přes osmdesát, předpokládám, že generaci osmnáctiletých rozumět také

nebudu, přesto s babi nesouhlasím. Srovnávat mě s tetou Jitkou!! Já tátovu sestru neodsuzuji, to, čím se živí, je její věc a nikomu do toho nic není, dokonce ani její matce, protože je dávno dospělá a vybrala si to sama. Něco ale s Jitkou společné máme – krom tvrdé hlavy berana – ani já nechci mít děti, i když z jiného důvodu. Dřív jsem nad dětmi nepřemýšlela, tak nějak jsem s nimi počítala, jednou… S Ondrou nám bylo skvěle, prožívala jsem lásku a úžasný vztah stylem teď a tady, neplánovali jsme žádnou dalekou budoucnost, domlouvali se na další rande, vymýšleli program na víkend a nejdále na prázdniny… Kdepak perspektiva stylem po maturitě zásnuby, po promoci svatba, první dítě v šestadvaceti, druhé o tři roky později… Mrknu k sousedům, kde se hraje ne na pětiletky, ale rovnou desetiletí. Paní Janáčková nasedá do vozu ke svému muži a vzápětí odjíždí, Nikola udělá ještě dva bazény, načež vyleze, aby své dokonalé tělo nastavila slunečním paprskům a relaxovala v lehátku bez horního dílu plavek.

Znovu nalistuji stránku, kde jsem četla naposledy. Soucítím s hlavním hrdinou, je mi blízký a dovedu se vžít do jeho pocitů, současně ale na rozdíl od něj vím, že mu útěk nepomůže. Nikdo neuteče sám před sebou! Interrupce byla za dané situace nejrozumnějším řešením a šla jsem na ni s odevzdanou otupělostí, avšak netušila jsem, co to se mnou udělá. Neuměla jsem si představit prázdno, které ve mně po zákroku zůstalo! Nepřehlušily ho ani divoké pařby s Adrianou, ani Irsko s Hankou… Kdepak útěk. Člověk se s tím musí prostě vyrovnat. Což je to nejtěžší! Buď je na to sám, anebo mu pomůže rodina, přátelé…

Já byla sama. Rodině jsem neřekla nic a přátele odradila svým nepochopitelným chováním… Vybudovala jsem kolem sebe bariéru ne nepodobnou čínské zdi, neprodyšnou a vysokou, a nikoho, vůbec nikoho za ni nepustila!!

Stejnou chybu už neudělám, proto se rozhodnu zajít za Ivanou. Ivana sice není Sandra, ale dá se s ní mluvit a navíc od rána poslala několik esemesek, na které jsem nereagovala. Posbírám knížku, pantofle i poloprázdnou láhev minerálky, aby neměla babička další důvod ke kritice, leč úpěnlivé kočičí mňoukání, které se ke mně nese od jabloně, mě přinutí všechny věci zase odložit a jít se podívat, co se Kačce stalo. No, dohromady nic, až na jistou maličkost – nejspíš se bojí slézt, přešlapuje v

koruně, naříká, jak kdyby jí pes ukousl ocas, a přestože ji domlouvavým „čičičiči“ lákám dolů, neodváží se. Vždycky zkusí pár krůčků a zase se vrátí do bezpečí koruny. Než promyslím, co dál, zavrčení motoru v naší jinak tiché ulici mě přinutí pohlédnout k silnici. Před Janáčkovou vilou právě zastavuje červený sporťák a Kamil v bílých kalhotách, bílé košili a černých brýlích á la mafioso umlčí motor. Víc než on mne však zaujme pohyb za nízkým plotem. Nikola vystřelí ze svého lehátka, no jo, jen se kvůli drahoušovi nepřeraz, ovšem místo aby mu běžela vstříc, jak jsem si myslela, mihne se zahradou a ukryje za boční zeď zahradního altánu, co zadní stěnou supluje plot mezi jejich a naším pozemkem. Teprve když se skryje, zjistí, že její schovka není zase tak dokonalá, jak si nejspíš myslela. Kamil na ni sice od branky ani vchodu do domu nevidí, leč já mám ze své pozice výhled na oba a dobře se bavím! Výraz, který jí přelétne tváří, když mě spatří, za to vážně stojí! Vyjádřit se o něm jako o zaskočeném je naprosto nevýstižné!! Zatímco Kamil trpělivě mačká tlačítko zvonku dveří s ozdobným kováním, vyměníme si s Nikolou kratičký pohled z očí do očí. V těch jejích čtu krom rozpaků a vzteku i strach!

Kamil se poohlédne po oknech domu i zahradě, načež si všimne mé maličkosti. „Ahoj. Nevidělas Nikol?“

Vrátím mu úsměv a ani se do roztomilosti nemusím nutit. Vskutku zajímavá situace! Asi pět vteřin si ji vychutnám, načež odpovím: „Já ji nehlídám.“

„Tak to nemyslím,“ usměje se. „Ale přece jen tady na konci světa by sis musela všimnout, kdyby jela pryč, ne?“

„Pokud bych byla venku,“ upozorním ho.

„A bylas?“

„Byla,“ zasměji se. „Janáčkovi někam jeli, jejich auta jsem si opravdu všimla, to je fakt.“

„Aha,“ poškrábe se na nose. „A Nikol s nimi, nevíš?“

Rozhodím ruce. „Neposloužím.“

„I tak díky.“

„Není zač,“ uchichtnu se a znovu zkusím přesvědčit Kačenu, aby nechala efektů a slezla. „No, Kači, čičiči!“

Kamil zamíří zpátky ke svému vymazlenému autíčku a já hodím kradmým pohledem po Nikole krčící se na svém místě.

„Nechceš pomoct s tou kočkou?“ ozve se Kamil nečekaně.

Všimnu si, jak sebou Nikola trhne – a nutno říct, že lehce zatrne i ve mně. Přesto se dobře bavím: „Strážníku, sundal byste mi kočičku…?“

Nejspíš také viděl *Policejní akademii***,** protože se pobaveně rozesměje. „Bouchačku s sebou nemám, ale tak lézt na stromy jsem snad ještě nezapomněl…“

„To je dobrý, není třeba,“ krotím ho. Nejspíš nerad se smíří s představou, že se dnes žádné životy zachraňovat nebudou, ani ty kočičí, a tentokrát odejde doopravdy. Jakmile ševelení silného motoru zanikne v dáli, Nikola vystoupí ze schovávačky, co se málem proměnila v past, zamíří k domu, načež po pár krocích zpomalí, až se s viditelným váháním zastaví úplně, otočí se a *poděkuje* mi:

„Sice o nic nešlo, ale i tak… díky, Šárko.“

„Je mi to jasný,“ zakřením se, „chtěla jsi na něj vybafnout a já ti to zkazila.“

Podíváme se na sebe – a obě se ve stejnou chvíli rozřehtáme jako na povel. „Takhle aktivní je vždycky?“

„Bohužel,“ potvrdí se smíchem. „A to byl jen zlomek!“

„Možná jsem ho měla nechat,“ bavím se. „Byl by to zážitek vidět ho lézt po stromě v tom bílém oblečku.“

Nikola si otře smíchem uslzené oči, pohlédne na mňoukající kočku a navrhne: „Nemám přinést žebřík?“

Kačena, která jí patrně rozuměla, usoudí, že by takovou potupu její kočičí hrdost nepřežila a svižně bez nejmenšího zaváhání sešplhá po kmeni a zmizí v trávě!

Jarek dodrží slovo a skutečně se v pondělí objeví.

„Vyjedeme si na výlet,“ slibuje mi, a ačkoli přijel tou svou otřískanou popelnicí, plánuje: „Na kolech.“

„Cože?“ vyprsknu. „Kolo, co jsem měla na chatě, bylo dost strašné, vzpomínáš? A ještě ke všemu ne moje.“

Jarek má ovšem promyšlené i podrobnosti: „O té tříkolce taky nemluvím. Půjčím ti Vendino. Pohni, čas letí.“

Autem se tedy přemístíme do Vlčic, kde vyměníme motorizovaný dopravní prostředek za prostředek mnohem ekologičtější. Vendin bicykl docela ujde, rozhodně je lepší než Katčin, i když ne v tak krásných pastelových barvách, ovšem ten Jarkův je opravdu vymakaný. Ačkoli tomu moc nerozumím, na první pohled vidím, že nejde o žádnou popelku z obchoďáku, ale pěkně drahého frajera.

„Super," pochválím mu ho a strefím se do černého, na Jarkovi je přímo vidět, jak se dme pýchou. „Tebe to asi cyklistika hodně baví, co?"

„Jak jsi to poznala?" podiví se naivně.

„Jezdíš závodně?"

„Ne organizovaně," vysvětlí. „Není čas, jak se začne chodit do práce… Je po všem. Ale jinak, jo, je to můj koníček, fakt velkej. Účastním se akorát závodů pro amatéry, jako je Železnej muž a takový věci."

„A vyhráváš?" mrknu na něj.

„V kraji jsem byl druhej," pochlubí se rozpačitě.

„Skvělý," pochválím ho.

„No," pousměje se, pohladí kolo po sedle a přizná se: „Tohle je jediná pořádná věc, co jsem si kdy koupil."

„Bereš v motorestu málo?" zeptám se se zájmem.

„Což to ani ne, nestěžuju si, jenže dávám půlku mámě, aby to vůbec utáhla," pokrčí rameny. „Musel jsem si vybrat řemeslo a hned po vyučení makat. Ale baví mě to."

„To je asi hlavní," usoudím. „Samotný titul spokojenost nezaručí. Ani štěstí."

„Studovat půjde Vendula, máme to rozdělený," zasměje se. „Tak šup, naskoč a jedeme. Trasu necháš na mně?"

„Jo," dám mu zelenou, přesto ho varuji: „Ale pokud ses rozhodl jet jenom do kopců, otočím to."

„To by bylo proti přírodním zákonům," směje se. „Když kopce vystoupáš, musíš je zase při zpáteční cestě sjet."

Jarek zná okolí mnohem lépe než já, takže nejen že nezabloudíme, což by se v mém případě určitě stalo, ale ještě se pěkně projedeme, vybírá totiž cesty a cestičky spíš polní a lesní než okresky. Uděláme něco jako velký okruh kolem Kozího hrádku, který máme většinou stále na dohled, vyčuhuje dochovalou a zrekonstruovanou hranatou věží nad vrcholky

stromů kopce vysokého i tak, a jednoduše ho objíždíme zpovzdálí. Do jeho těsného sousedství se nepřiblížíme, stejně jako oklikou mineme Mokrou louku a tábořiště na Žabáku, nejsme zvědaví na invazi turistů, co každé léto okupují naše končiny. Větší kopce místy tlačím, místy popojíždím, a ten největší u Loukovic vyšlapu celý pěšky. Jarek ne, to by byla pro železného, ba vlastně stříbrného muže ostuda, čeká na mě na vrcholu, kde navrhne pauzu. Uklidíme kola za příkop pod strom a plácneme sebou do trávy na nesečené louce pokryté kobercem lučních kytek a kytiček. Z nedaleké pastviny k nám doléhá občasné zabučení některé z krav, kolem hlav bzučí čmeláci a jiní hmyzáci, po modré klenbě si poskakují běloučcí beránci, prostě pohoda, jazz. Přihnu si z láhve čisté vody, kterou mi Jarek podá, zase se natáhnu a nohy, co dostaly tolika kilometry pěkně do těla, opřu o kmen jeřabiny.

„Jsi hodně zničená?“ zeptá se s účastí.

Uchichtnu se. „Vypadám tak zdrchaně, jo?“

„Ne, vůbec,“ hájí se. „Jen abys mi zítra nenadávala…“

„Neboj. Je to moje vina. V Praze jsme chodily s holkama jezdit na Letnou na in-linech, občas na spinning a pilates. ale teď jsem už pár měsíců, přesně řečeno tri měsíce, nedělala ze sportu nic, tak jsem dost ochablá.“

„Byla jsi někde mimo Prahu? Nebo mimo republiku?“

„Tak nějak. Ale to já jsem pořád… mimo,“ vysvětlím neurčitě. Zachytím jeho pohled, proto dodám: „Potížistka.“

„Nejvyšší čas to změnit, ne?“ usměje se.

„Ráda bych,“ ujistím ho. „Jde to ztuha.“

„Nerozumím tomu, ale asi to chce něco podnikat.“

„Třeba výlet na kolech?“

„Třeba,“ souhlasí s úsměvem.

„Jsem ráda, že jsi mě vytáhl,“ ujistím ho, „a lituji tě, protože z toho budeš mít problém. Nebo snad Vendula ví, že se tu proháním na jejím kole?“

„Ne,“ potvrdí mou domněnku. „Proč by jí to mělo vadit?“

I ty má prostoto, zasměji se v duchu, leč nahlas vysvětlím jinými slovy: „Nechovala se ke mně zrovna přátelsky, skoro jako kdyby na mě žárlila.“

„Jo, tohle,“ zazubí se. „Taky že žárlí.“

„Cože?“ užasnu. „Na tebe? Probůh, tak jí vysvětli, že jsme kamarádi a že jí nechci ukrást jejího bráchu!“

„Ona nežárlí na mě,“ baví se. „Je sice ujetá, ale ne tak moc. Má dojem, že prý balíš Benjiho.“

„Benjiho?“ zopakuji včetně americké výslovnosti, jen mi chybí správný ironický tón, s jakým Jarek Benovo zkomolené jméno vyslovil. „To byl takovej ten roztomilej chundelatej pejsek v jednom filmu, že? No, takže zpátky k tématu: dojmy tvé ctěné sestry jsou mylné. Kde k tomu přišla?!“

„Někde vás spolu viděla, u kostela či co.“

Pravda, někdo mohl naši tahanici o nanuky považovat za flirtování, přesto je vedle. „Blbost.“

„Já jsem jí říkal, že nejsi tak hloupá, abys naletěla takovýmu…,“ zaváhá, „abys naletěla na líbivej ksicht.“

Položím nohy zpátky na zem a přetočím se na bok, podepřu bradu dlaní a do úst strčím stéblo trávy. „Ty ho nemáš rád, viď?“

„No…“ Očividně zrozpačití. „Z jistých osobních důvodů mi nesedí, ale že bych ho nesnášel, to by bylo přehnaný.“

„Z jakých důvodů?“ vyzvídám. „Že na něj holky letí?“

„To jsem mu sice vždycky záviděl,“ připustí, „ale není to ono. Vadí mi jeho chování. Velkej king, hlavně když se trochu lízne, pak je nesnesitelnej. K holkám se chová místy pěkně hnusně, jak baron k děvečkám a poddanejm…“

Vyplivnu rozžvýkanou trávu. „Mně přijde docela v pohodě. Navíc je hodně oblíbenej, přátelskej, pořád má kolem sebe houf kámošů. A ti ho berou. To asi nebude náhoda, ne?“

„Spíš mu lezou do zadku,“ ušklíbne se. „V každý společnosti je vždycky někdo privilegovanej, kterýho všichni obdivujou, a pak nějakej přespočetnej nýmand.“

Podívám se mu do očí a on klasicky zčervená. Závist je hnusná vlastnost! V podstatě mu ale rozumím, to, co říká, jsem prožívala před lety na základce!

„Máte to tady pěkně rozdělený,“ změním maličko téma, aby se mohl vydýchat. „Holky jsou zabouchlé do Bena, *všichni* kluci do Nikoly…“

Trhne sebou, protože mu neujde důraz kladený na slovo všichni, a začne blekotat: „Nevím, kdo všichni a –“

„Šetři síly,“ přeruším ho pobaveně. „Viděla jsem tě v sobotu, když ses na ni díval, jak ve světlíku kouří.“

Pochopí, že tvrdit opak by byl čirý nerozum, mám ho přečteného! Místo toho celý zvadne. „Jsem trapnej, co? Slintat za tak nádhernou ženskou, která ani netuší, že existuju… Ten její panák musí být nejšťastnějším člověkem pod sluncem!“

Plácnu komára, co mi drze sedl na lýtko a hodlal se přisát. „Tak se jí ukaž, ať ví, že existuješ.“

Vyděsí se, jako kdybych ho poslala vykrást národní banku! „Blázníš?! Já?! Nemám ani na tebe, natož na ni!“

„Jak, natož?“ vyprsknu. „Dík za poklonu, Jaromíre.“

Uvědomí si, co řekl, a zrudne ještě víc. „Nemyslel jsem, že bys byla horší nebo –“

„Myslel, ale to je jedno,“ přeruším ho s úsměvem. „Na mě by sis troufl?“

„Ne,“ zavrtí smutně hlavou. „Kdybys tam tehdy neseděla jak hromádka neštěstí, neodvážil bych se nikdy. Lekl jsem se, že je ti blbě z jídla.“

„Proč by ses neodvážil? Jsem snad nedostupná pevnost?“

„Jo… Jsi pěkná, sebejistá, suverénní, nedostupná…“

„A dál?“ pobídnu ho.

„Správná a normální… Ale to jsem nevěděl, vypadala jsi o dvě třídy výš, než jsem já,“ vysvětluje.

„Tak ses aspoň přesvědčil, že to jsou jen předsudky. Něco ti prozradím: Nikola je taky jen člověk. Všechno je v tvém sebepodceňování. Byla jsem na tom úplně stejně.“

„Ty…?“ odfrkne nevěřícně. „Dobrej vtip.“

„Tak já ti ten vtip budu vyprávět, doufám, že se budeš řezat smíchy,“ ušklíbnu se. „Na základce moje sebevědomí nestálo za nic a když jsem přišla do prváku na gympl, užila jsem si. Měli jsme tam partu cool holek kolem jedné krásné a úplně pitomé vůdkyně. Všechny ji obdivovaly a snažily se jí podobat – a taky zavděčit, takže když si mě vybrala za terč posměchu, nejspíš aby si něco dokazovala, chovaly se ke mně stejně, ještě se předháněly, kdo mě víc sejme, zesměšní… Zažila jsem vážně strašnou psychickou šikanu… Bavíš se?“

Samozřejmě se nesměje a je na něm vidět, že mi věří. „Řekla jsi to učitelům?“

„Ne. Nemělo to cenu, víš,“ oddechnu těžce. Přestože se to stalo před dost dlouhou dobou, dodnes si dokážu vybavit strach, jaký jsem z těch nádher měla! „Naše třídní byla totiž přesně jako ony – mladá, hezká, štíhlá – a měla ráda ty úspěšné. U několika psychických ponižování byla, normálně se těm hláškám smála! Smála se *mně*. Chápeš to?! Cool holkám tak dala úplně volnou ruku.“

„Ve třídě nebyli kluci?“

„Jen dva. Oba zamilovaní do princezny bojovnice.“

„Jak jsi to řešila?“ zeptá se s účastí.

„To je to,“ vzdychnu hlasitě. „Úplně pitomě. Užírala se, trápila, nejedla, hubla, nervovala se, až jsem si z nich vypěstovala takový trauma, že jsem prostě nemohla chodit do školy… Celý dny jsem se courala kolem řeky nebo v parku, s sebou skicák a uhel, a kreslila si… Kříže, lebky, anděle smrti, hřbitovy… Jo, přemýšlela jsem o sebevraždě a těšila se, až to udělám, že se jim všem pomstím, že pak budou litovat… Ale pořád jsem se nemohla odhodlat, jakým způsobem. No, než jsem na to přišla, ve škole to prasklo, měla jsem x neomluvených hodin, naši strašně vyšilovali, že jsem pořád se mnou jen potíže, vozili mě k psychologovi… Do školy mě už ale chodit nepřinutili. Radši jsem šla do nemocnice coby anorektička, ačkoli jsem jí nebyla, než do školy. Ségru pak napadlo, že potřebuji změnit nejen školu, ale i prostředí, ve druhém kole jsem prošla přijímačkami a dostala se na uměleckou průmyslovku, druhá ségra mě vzala na celé léto k sobě do Ameriky a zasloužila se nejvíc o mou změnu. V září jsem nastoupila znovu do prváku, tentokrát v Praze… Byla to nádhera! Škola mě bavila, měla jsem kámošky, ve druháku i kluka… Moje sebevědomí mi nejvíc zvedl právě Ondra…“

Vždyť mluvím v minulém čase! O všem, nejen o Ondrovi!! Krucinál, seber se, nadávám si v duchu. Ondru už sice nemám, to je fakt, ale kamarádky ano a ve škole jsem šťastná stále, v Praze také, jenom budu muset – „Cože?“

„Řekla jsi to aspoň psychologovi, když ne učitelce?“

„Blázníš?“ odfrknu. „Co je mu do toho…! Od začátku se mnou jednal jako s anorektičkou, když mu naši řekli, o kolik jsem za relativně krátkou

dobu zhubla, určil mi diagnózu a byl spokojenej sám se sebou, ještě si liboval, jak mě z toho dostal. Bodejť, když jsem anorexii neměla. Neřekla jsem to nikdy nikomu.“

„Ani doma?“ užasne nevěřícně.

„Tam teprve ne!“

Pořád se tváří nechápavě. „Vaši se zdají v pohodě, určitě by s nimi šlo mluvit a rozhodně by ti pomohli.“

„Ale jo, jsou celkem fajn,“ trhnu rameny. „Jenže já jsem jim neříkala nikdy nic. Kdysi dávno se mi spolužačka svěřila, že ji tatínek osahává při koupání a ona se ho bojí. Tehdy jsem to řekla, abych jí pomohla, protože jsem věřila, že se má říkat pravda… Bylo nám devět. Nakonec to dopadlo tak, že se naši málem styděli vylézt z baráku, protože Aničku doma tatínek zastrašil, ona vše popřela a já byla za lhářku. Nikdo mi nevěřil. Ani máma s tátou! Domlouvali mi, že si nemám vymýšlet a dělat ostudu…“

„To je smutný,“ připustí.

„Jo, to je,“ souhlasím. „A pro Aničku ještě víc. Musela to snášet až do patnácti let.“

„A pak to konečně řekla?“ zadoufá.

„Pak snědla prášky.“

Jarek sebou plácne naznak.

Chvíli ležíme na louce mlčky a přestože čmeláci bzučí stejně jako předtím, slunce svítí a beránci si to líně cválají po nebeské modři, je to nějak jiné. „Nepojedeme?“

„Pokud sis odpočinula, můžeme,“ vyskočí, pomůže mi na nohy a vzápětí už polykáme zbývající kilometry do Vlčic. Vendula ještě doma není, což je fajn, uklidíme její kolo na původní místo a Jarek mě autem zaveze do Nížan.

„Díky za prima výlet,“ usměji se na něho.

„Já jsem rád, že jsi se mnou jela.“

„Zdržovala jsem tě,“ bavím se. „Sám bys to objel za hodinu, netrvalo by ti to půl dne!“

„Ale nebylo by to ono, kdybych jel sám,“ vysvětlí s úsměvem. „Šárko, stejně si myslím, že jsi to říct měla.“

Ačkoli čas se od důvěrného rozhovoru na kopci za Loukovicemi řádně posunul, vím dobře, o čem mluví.

Podívám se mu do očí. „Neřekla jsem to nikdy nikomu.“

Proč jsem se s tím svěřila v podstatě úplně cizímu klukovi, to mi taky nějak hlava nebere!!

„Každej máme nějakýho kostlivce ve skříni,“ usoudí tiše. „Já jsem ti taky o tom koktání řekl.“

Pokusím se o úsměv. „Já vím. Díky za všechno, Jarku. Že jsem ti to *mohla* říct.“

„Klidně cokoli a kdykoli,“ ujistí mě.

„Tolik terapie by projeden den stačilo,“ zasměji se. „Bacha na túje, až se budeš otáčet, mamka se s nimi nedávno sázela…“

Zatváří se uraženě. „Copak jsem nějakou přejel?“

„Minule jen jednu,“ uchichtnu se.

„Fakt?!“ zhrozí se.

„To je dobrý,“ bavím se. „Zasadí jinou.“

Než vystoupím a zabouchnu za sebou dveře, všimnu si, jak Jarkův pohled zalétne k Janáčkovic vile.

„Ani ona nemusí být tak šťastná a spokojená, jak vypadá,“ prohodím s mrknutím.

Přistiženě sebou cukne. „Jak to myslíš…?“

„Víš, co jsi říkal o tom kostlivci, ne?“ připomenu mu. „Spousta věcí je jinak, než se na první pohled zdá.“

„No jo, jenže…“

„Prostě o tom přemýšlej. Ahoj!“

Od rána mě bolí hlava. Nejspíš jsem včera chytla trochu úžeh, na cyklistickou túru bylo dost vedro, asi jsem se přehřála. Jiný důvod mě nenapadá, doprovodná laskomina k menses to nebude, při menstruaci mě vždycky bolí břicho – a to ještě jen první den, máminy prášky zabraly. Dám si co nejstudenější sprchu, abych se ochladila, kolem čela uvážu mokrý šátek a přes ICQ si část dopoledne píšu se Sandrou. Ta totiž vyráží s Jirkou a ostatními na chalupu k Sázavě, kam jsem měla jet původně také, a snaží se mě přesvědčit, abych dostala rozum a přidala se k nim.

Sany: Vážně se nerozmyslíš? Jsi jak beran, Šárko. Je to jen na pár dní, neříkej, že by tě vaši nepustili! Když překousli Irsko, Sázavu slupnou jako malinu!

Šárka: No, ono jim víceméně nic nezbylo:-) Postavila jsem je před hotovou věc, mám koupenou letenku a ráno letím… Ani jsem je neviděla, letěly jsme přece s Hanou o pár dní dřív, než skončila škola.

Sany: Jo, to si vzpomínám, ty ulejvačko!

Nešlo o ulití ze školy, termín byl stanoven a právě proto, že mi zaručil oddálení setkání s rodiči o měsíc, jsem se rozhodla nahradit Hančinu kámošku, co si dva dny před odletem zlomila nohu. Přišlo mi to jako zásah osudu…

Sany: Ty jo, budu muset končit, ten nervák mě už potřetí prozvání, plašan jeden. Jak kdyby nebylo jedno, jestli tam dorazíme ve dvě nebo ve tři. Fakt za námi nepřijedeš?

Šárka: Nejde to, pochop.

Sany: Ne, tohle nepochopím nejspíš nikdy:- (

Šárka: Někdy ti to možná vysvětlím…

Sany: Budeš muset, jinak tě zaškrtím! Šáruš, tak zatím… A víš co, kdyby ses rozmyslela, jsi vítaná!!! Stejně budou všichni zklamaní, že jsem tě nepřesvědčila…

Ačkoli mě svrbí prsty, tak ráda bych se zeptala, kteří všichni, jestli na Sázavě bude i Ondra… Tak strašně moc by mě zajímalo, jestli se dostal na vysněnou žurnalistiku, o které celý čtvrťák mluvil… Ani to nemohu!

Šárka: Pozdravuj je a užijte si to. Ahoj.

Sany: Papapapa!

Vzápětí její ikonka zešediví, kamarádka je offline. Odhlásím se tedy také a vypnu celý notebook, načež si bolavou hlavu položím na desku psacího stolku jako meloun. Tak ráda bych s nimi jela…! Tak strašně moc… Jet na chalupu jen se Sandrou, neváhala bych ani minutu. Nakonec by to nebylo špatné ani se Sandrou a Jirkou, ale s celou partou… Prý všichni budou zklamaní…! To určitě. Byli zklamaní, když jsem dala Ondrovi bezdůvodně kopačky, protože jsem tím jaksi rozhodila náladu a celistvost. A pokud bych přežila i jejich přítomnost, možná jim vážně chybím a Sandra to neřekla jen tak, abych měla větší pocit viny, docela

určitě bych nezvládla Ondrovu přítomnost! Možná s nimi nebude, možná bude… Těžko říct.

Nechám šlapání vody v bažině sebelítosti a jelikož se blíží poledne, přesunu se do kuchyně, abych připravila těstoviny se sýrem, jídlo lehké na přípravu a i na čas. V Irsku jsem jedla nudle prakticky pořád ve dvou obměnách – s kečupem nebo se sýrem, jelikož dál moje kuchařské schopnosti zatím jaksi nepokročily.

„To je dost, že taky něco děláš," pochválí mě babička způsobem, kdy i pochvala vyzní jako výčitka. Ostatně, v těch se vyloženě vyžívá! „Podívej, co má máma práce na zahradě, neubylo by tě, kdybys jí vyplela skalku."

„Babi, zahrada není pro mámu práce, nýbrž aktivní odpočinek," upozorním ji.

„Hlavně že máš na všechno odpověď," zlobí se. „Já bych tě jinak proháněla, ale to ne, máma je na tebe slabá a táta si tě vůbec nevšímá, pak se všichni diví –"

„Táta má taky spoustu práce," skočím jí do řeči. „Že bych šla za něj do betonárky míchat směs na tvárnice?"

Pochopitelně si svou námitkou u babičky nešplhnu, z jejích řečí mě rozbolí hlava ještě víc, takže poté, co nacpu nádobí do myčky, narazím si slamák a s gumovými rukavicemi se v tom vedru snažím zbavit rozsáhlou skalku plevele. Prevít roste všude, daří se mu v každé spáře a ačkoli se máma o zahradu stará vzorně, díky velké rozloze obhospodařované plochy to plevel v rychlosti prostě vyhrává, byť ne nijak převratně. Zvítězí i nade mnou, zatímco jemu slunce svědčí, já toho mám už po hodině plné kecky a jdu se zchladit pod sprchu.

„To jsi moc nepokročila," konstatuje babička zpoza nového letáku z Makra. Plete se. Úspěšně jsem pokročila až k migréně, jelikož bolest hlavy začíná mít migrénový charakter. Není mi dopřáno klidu v pokoji se zataženými žaluziemi, zapnutým ventilátorem a mokrým hadrem na čele. Nejprve mě vyruší Ivanina esemeska: PRIJD ZA MNOU DO OBCHODU NEBO VECER K NAM, MAM UZASNOU NOVINKU!!!

Jelikož na ni nereaguji, záhy přilétne druhá: RADSI DO OBCHODU, DO VECERA BYCH TO NEVYDRZELA!!!;-)

Maličko se pousměji. Že by s ní Ben sám od sebe prohodil víc slov než ahoj? Jinou tak úžasnou novinku si jaksi nedovedu představit, ale jelikož se mi nechce, nedumám nad tím, natož abych vstala a běžela pro drby.

Druhého narušitele se tak snadno zbavit nelze, je jím máma a Beethovenovou skladbou se dožaduje osobního jednání.

„Přijď mi naproti, Šárko, potřebuji pomoc odnést –“

„Zase broskve?“ zaúpím. „Nebo tentokrát meruňky?“

„Ale kdepak. Okurky nakládačky.“

Což je prašť jako uhoď! Žádné výmluvy mi nepomohou, nezbyde mi než se zaštítit před ostrým slunečním světlem černými brýlemi, abych maličko ztlumila projevy migrény, a s odevzdaným výrazem nakráčet na náves. Na kostele se sice pracuje, Bena však nikde nezahlédnu a ptát se po něm pochopitelně nehodlám, díky fyzické indispozici bych neměla sílu ani vtipkovat. Udělám tedy radost Ivaně, objevím se v obchodě a ona mi celá rozzářená sdělí: „Představ si, že jsem doma nahodila téma čundr… A stal se zázrak! Prý bych na pár dní mohla! Chápeš to?! Já skoro ne, pořád se z toho nemůžu vzpamatovat.“

„To máš dobrý,“ přikývnu. „Tak si to užij.“

„Počkej,“ uchichtne se, „jak, užij? Snad užijeme, ne? Byl by hřích nevyužít souhlasu, když už jsem ho dostala!“

„Na čundr? S nimi?“ váhám. „Bolí mě hlava…“

„Ber to z té lepší stránky, jestliže tě bolí hlava dnes, nebude tě bolet na čundru,“ lanaří mne. „Půjdeme? No?!“

„Nevím,“ pokrčím rameny.

„Pustí tě vaši?“ strachuje se. „Když to dovolila moje máma, natož tvoje, Šári… To by bylo, aby tě nepustili na pár dní pod stan. Bude to super, uvidíš. Nikdy jsem na čundru nebyla, zažijeme spoustu dobrodružství!“

„Nepředstavuj si to jako verneovku,“ krotím její nadšení pobaveně. „A pak, vždyť ty kluky skoro neznáme.“

„Přece jsou fajn,“ připomene mi nechápavě.

„Na pokec určitě,“ přikývnu. „Jenže je rozdíl posedět u ohně, anebo s nimi být čtyřiadvacet hodin celý týden v kuse. Můžeme si jít brzy vzájemně všichni dost na nervy.“

„Ale když to nevyzkoušíme, tak to nepoznáme,“ namítne.

„Taky pravda. Zatím čau, musím za mámou.“

„Hned se jí zeptej a přesvědč ji!“ nabádá mě.

Milá Ivanko, jádro pudla není v tom, zda mě naši pustí nebo nepustí, problém je ve mně. Nejsem si jistá, jestli mám psychicky na to, abych byla týden v nepřetržitém kontaktu s opačným pohlavím!

Před nákupním střediskem sedí na velkém betonovém květináči blondýnka Žaneta s ještě jednou holkou, u Iggyho jsem ji také zahlédla, ale nezapamatovala si její jméno. Žanda se chichotá tím svým afektovaným způsobem a právě říká své kámošce, jak strašně ji dnes bolí hlava, a zase blablablabla, až mám chuť ji něčím majznout. To aby ji ta hlava skutečně rozbolela! Nejspíš zachytí můj nepřátelský výraz, protože skutečně přestane holce líčit svoje neduhy a pozornost soustředí na mne. „Ahoj. Můžeš na moment?“

U Iggyho na zahradě jsme spolu neprohodily slůvko, tudíž se ke sladkému tónu postavím nedůvěřivě. „No?“

„Ty prej spíš s kuchtíkem Jardíkem, je to pravda?“

Překvapeně zamrkám. Ivana se zeptala, zda spolu chodíme, Žanda použila jiný výraz, slovo chození asi ve svém slovníku vůbec nemá. „Proč se ptáš, chceš se přidat?“

Druhá holka pobaveně vyprskne, Žanda zakroutí očima směrem k nebi a prohlásí: „To ani náhodou. Spíš mi neleze do hlavy, že někdo může chrápat s někým, kdo je přitažlivej asi jako utopená krysa.“

„Já to taky nechápu,“ přikývnu souhlasně. „A přesto jsem slyšela, že se takových zoufalců, co mají chuť dělat to zrovna s tebou, najde pořád dost.“

Žanetina kamarádka zalapá po dechu a s obavami pohlédne na Žandu, co takové drzosti říká. Té chvíli trvá, než jí to docvakne, což je přesně doba, než přes náves dokráčím k budově obecního úřadu, a poté za mnou volá nadávky typu vymaštěná krávo. Ivana ji charakterizovala coby holku s nebývalou štědrostí, která roztáhne nohy každému, kdo si řekne. Spletla se. Žanda dá i těm, co si neřeknou!

Ještě než mamka zamkne kancl, zeptám se esemeskou Ivany:

ZANDA BUDE NA CUNDRU TAKY?

Odpověď mi sice přijde vzápětí, cítím, jak mi mobil v kapse bermud vibruje, ale mohu si ji přečíst až doma, jelikož v každé ruce vleču po tašce zelených okurčiček.

ASI JO, TA CUZA NEMUZE NIKDE CHYBET. JEDE PO BENOVI, ALE STATECNE ODOLAVA UZ SPOUSTU LET:-)

Ušklíbnu se. Kdyby neodolal právě Žanetě, klesne v mých očích hodně hluboko! Ivana je nedočkavá jako dítě o Štědrém dnu. PTALA SES???

Pomůžu mámě nanosit do kuchyně zavařovací láhve a než se pustíme do pracného drhnutí okurky po okurce kartáčkem, abychom je zbavily nečistot i nepříjemných štětin, odepíšu: NEMUZU, BOHUZEL. ALE TY MUZES, TAK SE K NIM PRIDEJ, IVCO.

Očistím s bídou dvě okurky a už mi mobil vibruje nanovo.

„Kdo ti pořád píše?“ zeptá se mamka. „Ten kluk…?“

„Neřekla jsem jasně, že s tím je dávno konec?!“

„Řekla, ale –“

„Tak se mi pokus věřit!“ odseknu napruženě, otřu mokrou ruku o tričko, zruším vibrace a nastavím tichý režim.

„Nediv se, mám strach,“ vysvětlí mi, ale protože po ní vyjedu vzteklým pohledem, tohle téma uzavře a bez přechodu si libuje: „Znojemské okurky jsou prostě nejlepší. Krásně maličké, viď? Budou výborné, recept na lák, co mi předloni dala Karásková, je pikantnější než ten náš bývalý…“

„Proč tolik?“ mumlám nespokojeně. „Copak vy s tátou sníte čtyři tašky okurek? Babi je jíst nemůže kvůli zubům, jak tvrdí, a já skoro nebudu doma.“

„Polovinu dáme Štěpce, Markovi ty naše domácí chutnají. Zrovna se to hodí, ve čtvrtek přijedou, rovnou si je odvezou, ani je nebudeme muset skladovat.“

Zbystřím: „Který čtvrtek?!“

„Tenhle,“ ujistí mě v mém neradostném odhadu.

„Už zase?“ švihnu okurkou do kbelíku, až voda vystříkne. „Vždyť tu byli tuhle! Proč sem pořád jezdí?“

Mamka můj výbuch nechápe. „Ty to říkáš, jak kdyby ti tu vadili,“ vytkne mi. „Jezdí sem, protože jsou u nás rádi, a pak, malý potřebuje na zdravý vzduch, v Praze to není ono. Marek bude mít v pátek a v pondělí dovolenou, krásně si prodlouží víkend a my si víc užijeme Marečka.“

„Super,“ zavrčím. To mi ještě k migréně chybělo!

„Proč se tak tváříš? Šárko, kvůli tomu, že jsi… měla ten zákrok, přece nemůžeš Marečka ignorovat, nebo ho snad nemít ráda! Je to tvůj synoveček, za nic nemůže…“

„Ano, máš pravdu,“ potvrdím kysele. „Mareček za nic nemůže, tomu nic za zlé nemám, neboj.“

„Tak vidíš!“ oddechne si, jako bych otočila kouzelným prstenem a sláva, problémy jsou pryč. Jenže já nejsem princezna Arabela, milá maminko!

„Vlastně mi nevadí, že přijedou na tenhle víkend,“ ujistím ji, „protože tu stejně nebudu.“

„A kde bys byla?“

„Pojedeme s Ivanou a pár lidmi stanovat,“ vysvětlím. Všechno zlé je nakonec k něčemu dobré, naši předci se v lidových moudrostech nepletli. Jestliže se mi ještě před chvílí na čundr vůbec nechtělo, nyní jsem rozmyšlena na to šup! Ivana mě za moje rozhodnutí láskou zulíbá, zaksichtím se v duchu, protože si dovedu představit, co mi píše!

„Stanovat…?“ převaluje mamka slovo na jazyku, jako by bylo sprosté. „Zdá se ti to jako dobrý nápad, Šárko?“

„Za dané situace ano,“ přikývnu.

„Kluci tam budou také?“

„Myslíš, že by pro nás bylo bezpečnější vyrazit samy?“

„Ne, to ne,“ uvědomí si. „Potřebuješ se zotavit, ne –“

„Právě, mami. Podniknout něco s partou přátel je dobrá terapie,“ přeruším ji. Slovo „přátel“ jsem sice přehnala, tak daleko zase nejsme, ale v principu jde o totéž.

Ivaně obrat o stoosmdesát stupňů napíšu až večer, kdy už jsou všechny zatracené okurky nacpané v láhvích a zalité lákem a celý byt čpí octem. Jásání a chvalozpěvu se nedočkám – SMSka jí totiž nedojde. Asi se jí vybil mobil.

Tajně spolknu druhý prášek, nechci, aby mě mamka viděla, měla by důvod rozmlouvat mi stanování. Stačí, že s tím vyrukuje na tátu, sotva uondaný námahou i vedrem dorazí z odpolední směny domů. „Šárka chce jít stanovat!“

Nejprve vyloká půllitr vody se šťávou, skoro slyším, jak to v něm zasyčí, a pak řekne: „A kde je problém?“

Sama od sebe mu dám pusu na tvář. „Nikde, tati.“

6. ČÍM VONÍ TICHO

Musím si umýt hlavu hned po ránu, stále totiž z vlasů cítím ocet. Ke svému překvapení potkám v koupelně mamku. „Ty nejsi v práci?“

„Vzala jsem si do konce týdne dovolenou,“ oznámí mi.

„A proč jsme tedy zavářely jak cvoci včera do noci?“ odfrknu, ačkoli odpověď je nasnadě: aby byl dnes pokoj a ona mohla navařit a napéct na zítřejší návštěvu!

„Na desátou jsem objednaná ke kadeřnici, odpoledne chci upéct ovocný dort a udělat pomazánku na chlebíčky, tu rybí, která Markovi tolik chutná…“

„Tomu chutná všechno,“ ušklíbnu se. „Ke kadeřnici…?“

„Chceš jet se mnou?“

Zatvářím se pochybovačně. „Myslíš kadeřnici, co má svůj salon ve sklepě v bytovkách? Ta umí akorát trvalou podle jedné šablony, všechny babky v Nížanech vypadají stejně jako naše babi – je to tu samá fialová ovečka.“

„Ale kdepak,“ zasměje se, „k Pachtové bych opravdu nešla, na to mám ještě pár let čas… Jezdím do Račic.“

„A tam je to lepší, jo?“

„Pojeď a uvidíš. Kadeřnictví je tam několikero, chodím k mladé holčině, je opravdu dobrá.“

Nakonec, za malý výlet nic nedám, usoudím v duchu a ve třičtvrtě na deset už společně vstoupíme do malé továrny na krásu v nenáviděném městečku. Údajná holčina zase tak mladá není, podle všeho se blíží třicítce, nicméně je opravdu sympatická a hustě popsaný diář s objednávkami až do půlky září svědčí o tom, že je vyhledávaná, tudíž když mi sama nabídne coby dceři své dobré zákaznice, jestli nechci s těmi

odrosty něco udělat, souhlasím a sednu si na křeslo dokonce před mamkou.

„Zase tenhle odstín?‘“ promne v rukou pramínek mých vlasů, načež povzdychne: „I když je věčná škoda prznit tak krásnou přírodní barvu, jakou máš u kořínků.“

„Pořád jí říkám, že jí tyhle tmavé vlasy moc nesluší,“ přisadí si mamka.

„Což o to, sluší,“ namítne kadeřnice, „ale nemáš představu, kolik mých zákaznic by dalo tisíce za to, kdyby mělo tvou barvu. Většinou je to totiž naopak, z přírodních brunet vyrábím umělé blondýnky.“

Vzpomenu si na Žanetu a její „blond“, tu příšernou žlutobílou chemii, co má na hlavě. A taky na Nikolu, která se uměle zesvětluje proužky melíru.

„A šlo by to… zkusmo… zpátky na blond?“

„Určitě,“ ujistí mě, načež mi vysvětlí, že nejprve musí vlasy odbarvit a teprve pak je nabarvit na odstín co nejvíce podobný mé původní barvě. Teprve až mi odrostou úplně, což bude při mé délce trvat rok dva, dostanu se zpět na odstín, který mi namixovala matka příroda. Jelikož souhlasím, vlasy mi trochu zkrátí, sestříhá tak, aby připomínaly účes a ne roští, a pak si vyhraje s barvením. Na mámu se dostane teprve v pauze, kdy musím čekat, než se barva chytí, a o tom, že jaksi díky mně naroste časový skluz pro ty, co jsou objednány po nás, raději nemluvit. Výsledek je docela parádní! Ne, výsledek je parádní, opravím se. Na máminy názory nedbám, ty jsou zkreslené, jelikož matky asi vidí dcery vždycky jinak než cizí lidé, sama jsem se sebou spokojená a když mě pochválí i kadeřnice, člověk od fochu, připadám si jako vyměněná. Barvu strefila snad na 99 %! Skoro takovou jsem měla naposledy v patnácti… Přesto se na mě ze zrcadla dívá někdo jiný než tehdejší zamindrákovaná nešťastnice.

Babička si vymění brýle, těmi na čtení by si mou změnu správně nevychutnala, načež prohlásí: „Konečně vypadáš trochu normálně.“

Babi prostě nezklame! Kdyby mě pochválila, divila bych se, co se jí stalo, ovšem slovo *trochu* dodá pochvale hned jinou šťávu! Táta je naopak mistr lichotek, tomu se také věřit nedá, takže když si vezmu zlatý střed jeho nadšení a babiččiny skepse, usoudím, že to tak špatné nebude. Z vděčnosti pomohu mamce s roládou, chtě nechtě se zapojím do akce velký úklid, který zakončím vyluxováním koberců ve všech místnostech kromě

kuchyně, kde máme lesklou dlažbu, tu jsem totiž předtím sjela mopem, osvěžím se sprchou a v bílých plátěných bokovkách a meruňkovém topu předstoupím před mámu, která nejspíš v domnění, že k nám zavítá horda vyhladovělých Hunů, ještě honem matlá slaný závin s brokolicí a nivou. „Skáknu si k Ivaně, hned jsem zpátky."

„Hned?" pochybuje mamka. „To známe, vy dvě tetky než se vypovídáte… Abys byla doma před půlnocí!"

Vzhledem k tomu, že ještě ani neodbila osmá, mi tyhle obavy přijdou bezpředmětné a hlavně přehnané.

„V hospodě čas letí," rýpne si babi.

Mamce nasadí brouka: „Šárko, ve městech se ztratí, když chodí děvčata na pivo, ale tady… Všichni tě tu znají a v pondělí budu vědět i to, kolik jsi toho vypila!"

„Má to svoje výhody," uchichtnu se. „Tady aspoň rodiče nemusí vyzvídat na svých dětech, kde byly a co tam dělaly, všechno se dozvědí od sousedů a dalších dobrých duší, co? Ale kdybys poslouchala mne místo babičky, mohla sis tenhle proslov odpustit. Jdu k Ivaně, ne do hospody."

„Dobře," přikývne. „Brzy se vrať, ať tě ještě před odjezdem na tramp vidím. V kolik zítra vyrážíte?"

„To právě netuším, proto se musíme s Ivanou domluvit," vysvětlím, podrbu pod krkem Lindu, která sedí na židli u stolu a sleduje náš hovor podobna divákovi na tenise, otáčí hlavičku po té, jež právě mluví, jak kdyby nám rozuměla, při pohledu na haldy jídla podotknu, že jsem netušila, že se u nás bude pořádat sraz jedlíků, v chodbě si obuji žabky a vyrazím letním podvečerem směrem ke kostelu. Přes tenkou gumovou podrážku úplně cítím, jak je asfalt stále ještě teplý a vzduch na návsi vyloženě horký, celodenním slunečním žárem vyhřáté domy i betonové prostranství před samoobsluhou sálají naakumulované vedro.

Nejdu se s Ivanou domluvit jenom na odjezdu, je toho mnohem víc – jakmile si ráno zapnula mobil, zavalila mě takovou spoustou nadšených esemesek i různých dotazů, na něž jsem neměla nejprve čas a později sílu odepisovat.

„No konečně!" vítá mě. „Už jsem ti –" Moje nová image jí na moment vezme dech. Ale jen na moment. „Dobrý! Potkat tě na ulici, znovu bych váhala, jestli to jsi vůbec ty. Super, fakt. A ten čundr… Do čeho si dáš

věci? Kolik si s sebou bereš peněz? Povezeš foťák? Jaké si vezmeš boty, botasky, nebo sandály? Budou stačit jedny? A svetr? A –“

„Dost!“ krotím ji pobaveně. „Jedno po druhém!“

Zvolní tempo a za Katčiny přítomnosti, tentokrát se jí špiona nepodaří vypudit z pokoje, nechce dělat kravál, aby nenamíchla tátu a ten jí dodatečně čundr nezatrhl, mi předvede hromadu věcí.

„Neblázni! Uvědom si, že to povlečeš na hřbetě!“

„Toho se bojím,“ připustí, „bude to těžký jako prase.“

„Polovinu musíš vytřídit,“ nařídím nekompromisně a ona se srdceryvnými vzdechy probírá všechny ty blbosti, bez nichž se prý na trampu neobejde. „Radši mi ukaž stan. Není to ten, ve kterým jsme se tenkrát tak zablešily, že ne?“

„Blechy už v něm dávno nejsou,“ protestuje dotčeně.

Vybuchnu smíchy. „Z blech strach nemám!“

Pohled na zavazadlo podobné tvarem, velikostí a nejspíš i váhou boxovacímu pytli, v němž je oranžové áčko uložené, mě však o smích připraví. „No, to se řádně proneseme!“

„Jiný jsem nesehnala,“ pokrčí rameny. „Tenhle je po tátovi, stoletej… A těžkej. Ale aspoň něco, přece nebudeme spát pod širákem, pořád lepší než nic.“

Tak o tom chvíli pochybuji!

„Budeme se střídat,“ slibuje Ivana tónem, ze kterého je patrné, že si nehodlá kazit svůj první tramp maličkostmi.

„V kolik je sraz? A kde?“

„V devět u zastávky. Já se tak těším!“

„Abys nebyla zklamaná,“ varuji ji. „Někdy se člověk moc těší… a ono to nevyjde… Kdo všechno vlastně jede?“

„Mluvila jsem dnes akorát s Liborem, takže Libor, Vojta, Ben, Dita… bohužel… A Iggy. Víc nevím. Co Jarda?“

„Určitě ne,“ namítnu. „Říkal, že si v létě vzít dovolenou nemůže, mají fofr. Beztak by se nepřidal.“

„Proč ne? Na chatu s nimi přece taky jezdí.“

Pousměji se. „Aby jim vařil.“

„Jako že ho využívají? To ne, jsou kamarádi!“

„Některá přátelství tak jenom vypadají. Nemusíš druhého hned milovat ani si s ním rozumět.“

„Tak proč by s nimi byl?“ nechápe.

„Protože nikdo nechce být sám,“ pokrčím rameny. „Pro pocit sounáležitosti, touhu někam patřit, nebýt looser… Ale nemysli si, platí to i o lásce, nejen o přátelství. Pár holek od nás ze třídy chodí s klukem, kterého nemilují, jen proto, aby někoho měly a nepřipadaly si mimo… No nic, musím jít, stejně už je devět, říkala jsem doma, že jen na otočku, ať není babča na koni. Zítra se pro tebe stavím.“

Měkký soumrak voní senem, které náš druhý soused, pan Halouzka, shrabal na noc do úhledných kopek hned vedle silnice. Vzpomenu si, jak jsme kdysi s Aničkou skákaly do sena u tehdy ještě funkčního kravína kus za vsí. To už je hodně dávno, pousměji se hořce. Chudák Anička…! Kdyby se nebála a práskla to už tenkrát, určitě by neskončila takhle… A copak jsem lepší? Vždyť jsem taky přemýšlela o sebevraždě, místo abych se odvážila vzepřít! Moji kostlivci schovaní ve skříni byli jiní, ale v principu šlo o totéž: najít odvahu problém řešit…

Z neradostných úvah mě vyruší pohled na klukovskou postavu kráčející proti mně. V první chvíli mě napadne, že jde o Jaromíra, teprve když přijdu blíž, pochopím svůj omyl ještě dřív, než rozpoznám rysy v obličeji. Tohle sebejisté držení těla ani rázná chůze se k Jarkovi nehodí!

Ben, který má s mou identifikací ještě větší problém než já s jeho, se ohromeně zastaví. Dramaticky si promne oči, aby lépe viděl. „Myslel jsem, že mě šálí zrak – a ona se tu opravdu zhmotnila víla…“

„Jsi skoro poeta,“ bavím se. „Co ty v našich končinách? Snad jsi nepřišel za mnou…?“

Ben se překvapeně rozhlédne, aby spočítal tři rodinné domky, načež se otočí zpátky ke mně: „Ty tu bydlíš?“

„Spoustu let,“ usměji se.

„Nikdy jsem tě tu neviděl.“

„Chodíš sem často?“ kývnu směrem k Janáčkovic vile.

„Ne, dnes prvně,“ připustí.

Tázavě mu pohlédnu do očí a on navzdory houstnoucí tmě pohled zachytí. „Proč se tak díváš?“

„Tahle informace skrývá různé možnosti,“ pousměji se.

„Například?“

„Když jde o největší krásku v širokém okolí…“ zadrhnu se a honem hledám synonymum pro přídavná jména jako nejzajímavější a přitažlivý a podobně, a protože nenajdu taková, která by mu vyloženě nepochlebovala, zformuluji své moudro jinak: „Když jdeš od nejhezčí holky, po které všichni blázní, těžko si nedomýšlet, proč tomu tak je.“

Ben se pobaveně zasměje. „Vidíš? Přesně takhle vznikají fámy. Sice mi lichotí, myslíš-li si, že jsem nasadil parohy tomu jejímu frájovi, ale ve skutečnosti je vysvětlení mnohem prostší a zbavený romantiky. Nikola si chce dát v lednu přihlášku na medicínu, tak mě požádala, abych jí k tomu řekl pár informací, co je třeba. Chce doučování, něco jako přípravu k přijímačkám.“

„Předpokládám, že ji budeš připravovat rád a ochotně.“

„Předpokládáš správně.“

„A co Kamil, ten u toho bude taky?“

„Doufám, že ne!“ prohodí zachmuřeně, až se rozesměji a on se ke mně přidá.

„A Dita? Taky ne?“

„Proč by měla?“ nechápe. „Ta už na vejšce je.“

„Přece aby tě hlídala,“ uchichtnu se.

„Jsem snad malej kluk, abych potřeboval dozor?“

„Právě že jsi velkej,“ bavím se. „Ti se hlídají hůř.“

„Hele, Čárko,“ prohodí výhružně, „ty jsi koledník.“

„Dita taky není malá holka, ne?“ nadhodím. „A přesto to v sobotu vypadalo, jak kdyby sama nemohla s nikým mluvit.“

„No promiň, ale ona a já je snad rozdíl,“ oponuje.

„V čem?“ nechápu. „To mi vysvětli!“

„Okej,“ souhlasí, oba shodně zvedneme hlavy k pouliční lampě, která se teprve teď probudila k životu, a dodá: „Ale ne tady, uprostřed silnice. Pojď na jedno, Čárko.“

„Už jsem měla být doma,“ zaváhám. „Budou řeči…“

Mávne rukou. „Řeči jsou věčný, důvod se vždycky najde.“

Taky pravda, pousměji se a v Benově doprovodu se vrátím na náves k osvětlené a hlučící zahrádce u hospody Na Růžku. U dvou stolků

sražených k sobě sedí místní omladina, mezi nimi i Renda a Iggy, ostatní budou mladší, zahlédnu dokonce své dva někdejší spolužáky ze základky. S těmi se ani nezdravím, podle všeho mě stejně nepoznali, a pak, nezdravila jsem se s nimi ani v době, kdy jsme navštěvovali stejnou třídu a jezdili týmž autobusem! Na Bena samozřejmě pokřikují a dokonce mu aktivně dělají místo, Renda neváhá vstát a přisunout další dvě židle. Ben však pouze kývnutím pozdraví a posunkem naznačí, že o nabízená místa nestojí, odsune mi totiž židličku hned u krajního stolku terasy, co nejdál od ostatních.

„Co je to za partyzánštinu?“ žasnou. „Hoď slečnu do placu, nebuď lakomej…“

„Trhněte si, volové,“ poradí jim Ben, a protože odmítnu pivo, ne že bych ho nepila, jen nechci, aby ho ze mě doma cítili, objedná mi cosi míchaného. Název nepostřehnu, ale chutná to dobře, z buclaté sklenice ozdobené kolečkem citronu a lístkem meduňky cítím kokos, zelenobílý drink obsahuje určitě mimo jiné malibu a curacao.

„Ty jsi fakt z Nížan?“

Málem mi zaskočí. „Jasně, vždyť jsem ti to už říkala.“

„Hlava mi nebere, jak to, že jsem tě tu nikdy neviděl. Myslel jsem, že jsi u někoho na prázdninách.“

„Taky si tě nevybavuji, ale ono není divu, nemohli jsme se potkávat, protože jsme se míjeli. Když já začala chodit do školy v Nížanech, ty jsi už jezdil na vyšší stupeň, no a než jsem tam začala jezdit i já, už jsi ze základky vyšel a byl někde na střední.“

„Na gymplu v Bakově,“ přikývne.

„Tak vidíš.“

„Stejně… Přece bych tě musel aspoň zahlédnout, ne?“

„To třeba jo,“ kývnu, „ale nevšiml sis mě.“

„Blbost,“ nevěří mi. „Podívej, Nikola Janáčková je taky mladší než já, přesto o ní vím.“

„S tou jsem chodila do třídy.“

„Prosím!“ triumfuje.

„Jenže Nikola a já je rozdíl,“ pousměji se.

„Kde jsi říkala, že bydlíš? Tam na konci jsou přece jenom Janáčkovi, Mackovi a ti důchodci, Votýpkovi…“

„Halouzkovi,“ opravím ho pobaveně. „Za bé je správně.“

„Mackovi?“ svitne mu. „Ty jsi Macková? Znám Markétu –“

„To je ségra,“ přikývnu.

„Aha!“ dovtípí se. „Takhle blond jsi jí podobná…“

„Teď už spíš zase ne, Markéta má krátký tmavý číro.“

„Neviděl jsem ji hodně dávno,“ připustí, načež se zasměje. „Když jsme chodili s Iggoušem do devítky, připadala nám jako ideál. Schválně jsme čekali v pátek odpoledne na návsi, přijížděla třetím autobusem, to si pamatuju, abychom ji viděli a mohli aspoň potkávat… Dobrej úlet, co? Byla asi někde na intru.“

„Přesně tak,“ bavím se.

„Markéta měla ale starší ségru,“ vzpomene si.

„Štěpánku,“ potvrdím. „A jednu mladší. Mně.“

Zavrtí hlavou, musí informace vstřebat. „Co dělá teď?“

„Pracuje v jednom hotelu v Miami, má na starosti cattering. Šla do světa hned po promoci a zatím návrat neplánuje, vypracovala se na dobrý místo, líbí se jí tam.“

„A co tady ještě děláš?“ nechápe s úsměvem. „Já mít ségru v Americe, jsem u ní nakufrovanej minimálně na celý prázdniny, jestli ne na delší dobu.“

Zamíchám brčkem drink: „Vloni jsem tam prázdniny strávila. Proto jsi mě tady nemohl vidět ani v létě. A přes školní rok jsem v Praze.“

„Proč ne i letos?“ zajímá se. „Už máš Amíků po krk?“

Usrknu pomalu z lahodného nápoje a hledám vhodná slova. Přitom by bylo tak snadné vyprávět, kterak jsem se i letos za velkou louži chystala, původně jen na měsíc, abychom si mohli užít prázdnin i s Ondrou, pak, když krachl můj osobní a citový život, jsem to brala jako únik z reality a chtěla odletět na celé prázdniny. Jenže když mi Markéta napsala, že ten její skvělý přítel Jamie, co měl být služebně přes léto v Evropě, cestu zrušil, aby se nemusel odloučit od své velké lásky, a mně vzkazuje, že se na mne moc těší a obě nás vezme do svého srubu v Apalačských horách, v tu ránu jsem odřekla rezervaci letenky!

„Víc lidí mám po krk,“ prohodím místo toho. „A pak, nevstoupíš dvakrát do jedné řeky.“

„Tomu nerozumím,“ připustí a dopije pivo, „ale zní to jako pěkná blbost.“

Pousměji se. „Buď rád. Taky bych radši nerozuměla.“

„A tohle zase zní tajuplně,“ baví se. Jelikož se mu v kapse bermud rozehraje hořkosladká symfonie, vytáhne mobil. „Promiň, vyřídím to rychle…,“ omluví se mi a ohlásí do mobilu. „No, čau, co je? Golfovej turnaj? Kdy…? Ne, to nemůžu, budu na čundru… Škoda… Jo, jasně, do Bystřice pojedu určitě, však to je až ten poslední víkend v srpnu, ne? S tím počítám na stopro. Jo, dobrý. Čau.“

„Hraješ golf?“

„Hraju dobře golf,“ opraví mě.

„Není nad sebechválu,“ bavím se.

„Když mě nepochválíš ty,“ mrkne na mě.

„Neviděla jsem tě v akci,“ namítnu.

„Ale to je škoda, ne? Měli bychom to napravit.“

„Bene?“ zavolá na něj Renda a posunkem ukáže na hodiny.

„Stejně už musím domů,“ namítnu. „Netrhej partu.“

„Těch si ještě užiju dost, ale na tebe jsem narazil poprvé za osmnáct let, tak uznej, že toho musím využít,“ zasměje se pobaveně a objedná u číšníka repete. Napíšu pro jistotu mamce esemesku, že se kapku zdržím, aby neměla starost, a další půlhodinka uteče jak půlminuta. Nikdy bych nevěřila, že prázdniny doma, notabene na vsi, kde jsem to nenáviděla, mohou být příjemné. Aspoň někdy.

Třetí rundu mu rozmluvím mnohem razantněji a málem se pohádáme o placení, je jako beran!

„Chápu, že jsi feministka, jenže já tě pozval, Šárko.“

„Nejde o feminismus,“ namítnu, „ale o rovnoprávnost.“

„Není to totéž?“

„Skoro,“ připustím, teď už se smíchem. „Přece nedřeš na kostele proto, abys pak peníze takhle rozházel.“

„Za všechno se platí,“ mrkne na mě. „A každá legrace něco stojí. Pěknej večer měl určitě větší cenu než kilo za blbý dva drinky, Čárko. A na čundr mi zbyde, neboj. Anebo víš co? Příště mě pozveš na pivko ty a budeme si kvit.“

Předpokládám, že si před terasou řekneme čau a tím pro dnešek skončíme, Hádkovi bydlí v jedné z bytovek, tedy na opačné straně vesnice, nicméně Ben se naprosto suverénně zařadí po mém boku, aby mě doprovodil. Nebráním mu, večer byl vážně pěkný a noc se zdá ještě hezčí. Zvednu oči k nebi posetém miliony třpytivých bodů vonících tajemnem, nasaji vůni rosou zkropené trávy a v pauze, kdy zrovna mlčí, což je možná poprvé, prohodím: „To je ticho…“

Ben se zasměje. „Chápu to správně jako pokyn, ať držím chvíli zobák a neprudím?“

„Ne,“ vyprsknu. „Tak jsem to nemyslela. První dny mi přišlo takový ticho strašně divný, přímo nesnesitelný… Nemohla jsem ani spát, jak mi vadilo. Teď už mi nevadí, dokonce se mi místy i zalíbilo…“

„Třeba teď?“

„Třeba,“ pousměji se.

„Fajn, budeme poslouchat ticho,“ navrhne a abychom neposlouchali jen tak vestoje uprostřed silnice, kde jsme se za soumraku potkali, posadíme se do přikopu na Benovo tričko, abych si neušpinila kalhoty, a zády se opřeme o kmen kaštanu. Máme odtud výhled na všechny tři domy v naší ulici, Janáčkovi ještě svítí, u nás a u Halouzků je tma. Skvostné ticho srpnové noci nejprve ruší jen poblafávání velkého psa kdesi v dáli, což by nevadilo, brzy se však k němu připojí podle hlasu jakýsi voříšek.

„To je ten kripl Brábníků,“ identifikuje ho Ben. K čoklíkovi se záhy přidá nějaká další pouliční směska a po něm hned další dva a netrvá dlouho a štěká půlka Nížan. Ben mi psy na dálku představí: „To je Kazan Houdků, ten pištivej špic Nováčků, Asta, Alík, Keny, Brok…“

S respektem po něm mrknu: „Znáš všechny psy ze vsi?“

Neudrží vážnou tvář a vybuchne smíchy. „Ne!“

„Ty!“ šťouchnu do něj pěstí. „Děláš si ze mě srandu!“

„Jo,“ připustí, „ale znělo to dobře, viď?“

Musím se smát spolu s ním. „Ty jsi exot!“

Navzdory pokročilé hodině se mu znovu rozehraje mobil. Ben nespokojeně zavrčí: „No? Jo… jo… dobrý. A příště laskavě neruš. Cože? Na rande?“ Usměje se. „Jasně. Okej.“

„Ty se fakt roztrháš,“ ujistím ho, když zavěsí.

„Taky mi to tak přijde,“ baví se. „Samej opruzák. Pták, kdy půjdeme zase na ryby… A mám tě pozdravovat.“

Tohle se mi nezdá: „Mě?!“

„Tu, s kterou jsem na rande,“ baví se.

„Aha,“ uchichtnu se. „On ale myslel Ditu.“

„Jeho problém,“ usoudí. „Proč jsi nepřišla ke kostelu?“

„Žebrat?“ zavtipkuji.

„Za mnou, přece.“

„Proč bych měla?“

Pokrčí rameny. „Protože to minule bylo dobrý.“

„Ten nanuk?“ popichuji ho.

Tentokrát mě šťouchne pěstí on: „Taky, příšero. Ale rád bych tě viděl i bez nanuku. Čekal jsem tě.“

S odpovědí si dám chvilku načas. „Někdy příště.“

„Fajn. Akorát že teď tam týden nebudu,“ zalituje.

„Jdeš na čundr s Ditou, já vím,“ kývnu.

„Nejen s Ditou,“ opraví mě. „S partou. Víc lidí, žádná sólovka… Poslyš, proč se vlastně nepřidáš taky? Dita říkala, že mluvila s Ivanou, ta prý byla pro.“

Dělám drahoty: „Co bych z toho měla?“

„No, lepší než sedět o prázdninách doma, ne? Když už jsi pohrdla Amerikou, madam, mohla bys jít s námi.“

„Nemám stan,“ namítnu. „V tom Ivaniným stanoval její táta ještě za dob pionýra a podle toho vypadá. Váží tunu.“

„Stan? Maličkost,“ usoudí, vytáhne mobil, navolí jméno ze seznamu a ačkoli Ptákovi vynadal, proč ruší v tak pokročilou noční dobu, vesele volá někomu dalšímu, a když neuspěje, zkusí ještě další dvě čísla. Teprve u toho třetího slaví úspěch, dotyčný údajně může postrádat svoje iglů příštích sedm osm dní. „Super, stavím se pro něj. Jasně že ještě dneska, když ho potřebuju ráno… Hele, je čistej? No jen aby… Tak zatím čau.“ Zavěsí a oznámí mi: „Ještě nějakej problém?“

Pousměji se. „Ty jsi člověk, který nemá problémy, viď?“

„Ne,“ ujistí mě v odhadu. „Problémy neexistujou, to je jen lidi vymýšlejí, aby se měli na co vymlouvat.“

Tahle filozofie mě opravdu pobaví!

„Ty chodíš s Jardou?“ překvapí mě nečekanou otázkou.

„Cože? Jsi už třetí, kdo se mě na to ptá!“

„Tamtamy v Nížanech pracují rychle a spolehlivě,“ směje se. „A co jsi těm dvěma přede mnou odpověděla?“

„Jednomu, že s Jardou kamarádím.“

„A druhému?“

„Jestli se chce přidat…“

„A pak kdo je exot,“ řehtá se Ben. „Nicméně přestaň mlžit, Čárko. Jakou odpověď dostanu já?“

„Co bys chtěl slyšet?“ provokuji ho.

„Třetí možnost,“ poradí mi.

Zatvářím se přemýšlivě. „Že s ním chodím…?“

„No, tu zrovna ne,“ usměje se.
„Proč tě to zajímá?“

„Chci bejt informovanej,“ vysvětlí vesele. „Každá bába v Nížanech ví víc než já. To nesnesu.“

„Teď mlžíš ty,“ uchichtnu se.

„Abych ti ho rozmluvil, kdybys řekla, že jo,“ baví se. „Máš moc hezký oči na to, abych chodila právě s ním.“

„Prosím tě,“ vyprsknu. Ačkoli ke mně sedí bokem a dívá se mi do obličeje z poměrně krátké vzdálenosti, nemůže vidět vůbec nic. „V téhle tmě poznáš kulový. No schválně – jakou barvu mají moje oči?“

Na okamžik se odmlčí, pak řekne váhavě: „Zelenou?“

„Hahá!“ triumfuji vítězně. „Dostala jsem tě.“

„Chtěl jsem ti udělat radost,“ zasměje se. „Já přece vím, že máš krásný oči, světlemodrý, duhovku orámovanou tmavší kružnicí, uvnitř občas nepatrný pigmentový tečky, který jsou vidět jen zblízka, stejně jako ty roztomilý pihy na nose, a maličký mateřský znamínko na –“

„Tedy,“ vydechnu obdivně, „máš smysl pro detail.“

„Jak kdy a jak u koho,“ zasměje se.

Chvíli sedíme mlčky, pak, když zhasne světlo i u Janáčkových, vstanu a opráším si pláťáky. „Musím jít.“

Ben mě nezdržuje, navleče si tričko, přeskočíme příkop zpátky na silnici a on mi navrhne: „Nechceš sjet se mnou pro stan? Tady kousek za vesnici do bývalého statku…“

„Teď?!“

„Ptáš se jak Roman,“ baví se. „Zítra odpoledne by bylo pozdě, když vyrážíme ráno, ne?“

„Ty jsi děsnej,“ ujistím ho. „Dobrou noc!“

„Sice nepřímá odpověď, ale i tak odmítavá, chápu. Dej mi aspoň svoje telefonní číslo, napíšu ti, jestli je ten stan schopnej provozu. Snad ho nezasvinil moc…“

Poněkud váhavě mu nadiktuji devět číslic, on si je uloží do svého mobilu a konečně se můžeme vydat po svých.

Nejen že jsem si za ty dva týdny zvykla na ticho, ale daří se mi v něm i spát. Kdybych si na mobilu nenastavila buzení, snad bych odjezd na čundr zaspala! Prozíravě jsem si ho dala už na sedmou a i tak mám co dělat, abych vyštrachala ze skříně krosnu, kruci, zapomněla jsem si nechat opravit odrbaný popruh, nepředpokládala jsem, že budu bágl potřebovat tak brzy, naházela do něj něco málo šatstva, opravdu jen to nejnutnější, na rozdíl od Ivany vím, jak se každé deko pronese, ještě občanku, kosmetickou taštičku, na sebe bílomodré pruhované golfky z elastické džínsoviny, modrý top a na nohy pohodlné botasky, žabky přicpu do batohu. U svého počínání mám hned dva diváky, Lindu a babičku. Jedna z nich mlčí, druhá mluví. Neustále!

Tak… Mám všechno potřebné? Rozhlédnu se po pokoji. Mobil! Málem bych ho nechala na nabíječce, kde jsem ho měla celou noc. Baterka vydrží něco málo přes týden, teoreticky by měla vystačit, nehodlám nikomu volat. Z pevné linky vytočím číslo obecního úřadu.

„Ahoj, mami,“ řeknu, jakmile se mi ohlásí oficiálním tónem. „Promiň, že jsem tě včera nezastihla, nějak jsem se zapovídala… Tak aspoň tudy – ahoj a pozdravuj tátu.“

„Hm,“ povzdechne si. „Kdy se vrátíš?“

„Do týdne jsem tu jak na koni. Napíšu ti.“

„To znám…,“ nevěří mi. „Máš dost peněz?“

„Jo, celej výdělek z brigády,“ ujistím ji.

„Dobrá… Dávej na sebe pozor, Šárko.“

„Mami, prosím tě,“ zvednu oči v sloup. „Letěla jsem sama do Ameriky, byla jsem v Irsku a v klidu, tak se snad nebudeš bát, když jedu na Mácháč!“

„Stejně, všude číhá tolik nebezpečí…“

„A přitom mě to nejhorší potkalo doma, není to ironie?“ odfrknu s úšklebkem.

„Opatruj se,“ nabádá mě znovu. „Co mám říct Štěpánce?“

Tuhle otázku dost dobře nechápu. „Co bys jí měla říkat? Že jsem na prázdninách. Ona to pochopí, neboj. Taky jezdila na čundry a s holkama stanovat, pamatuješ?“

Mamka mou otázku ignoruje, trápí ji něco jiného: „Minule měla dojem, že se jí vyhýbáš…“

„Mami, to neřeš,“ požádám ji, „a hlavně ne teď. Musím jít, nebo mi ujede autobus… Ahoj. Mějte se tu hezky.“

Babičce, která celou dobu věštecky pokyvuje hlavou, z hovoru slyší jen mou část, přesto si zbytek domýšlí, lípnu pusu na vrásčitou tvář dřív, než se nadechne, ačkoli si na rodinné líbání ani mazlení nepotrpím. Kupodivu ji tím umlčím a než si zavážu tkaničky bot, došoural se o hůlce do chodby, kde mi strčí do ruky pětistovku. Musím říct, že mě tím zaskočí – a dojme! „Díky, babi.“

Mávne rukou, jako že nic, a zase se mlčky vzdálí.

Nasadím svižné tempo a za chvíli stojím u Soukupů v průjezdu. Zvonit jsem nemusela, Ivana už mě nedočkavě vyhlížela a pobízela esemeskami, co mi pípaly v kapse.

Ačkoli je tak strašně nedočkavá, když dojde na lámání chleba, přeloženo do češtiny – když má vyrazit přes náves k autobusové zastávce, dostane strach.

„Šárko, já nevím. Je to takový… Vtírat se mezi ně.“

„Vtírat? Zvali nás? Zvali. Kluci, Dita, Ben,“ vyjmenuji.

„Ben ne,“ opraví mě.

„Taky,“ ujistím ji. „Včera mě pozval osobně a mimo jiné říkal, že ty jsi pro, tak se mám taky přidat. A slíbil, že nám sežene lepší stan, takže to vaše těžký šapitó můžeš bez obav nechat doma.“

„Mluvil o mně?“ kousne se nadšeně do rtu a v očích jí zazáří. „Kde jsi ho potkala?“

„Večer, cestou od tebe. Byl u Nikoly, prý ji bude připravovat k přijímačkám na medicínu, tak jsme chvilku pokecali," vysvětlím, ale nedodám, že *tři* hodiny. Pro každého může pojem *chvilka* znamenat různou dobu!

„Sakra," zakleje, „proč jsem si nevybrala taky nějakej podobnej obor?! Chci si dát přihlášku na pedák, tělák a občanku, že bych zkusila i sportovního terapeuta…? Sice to není medicína, ale něco by mi k tomu říct mohl, ne?"

Pobaveně vyprsknu. „Nechceš rovnou na medicínu?"

„No… Víc mi jde sport než chemie…"

„Jsi vážně blázen. A pohni, nebo odjedou bez nás."

„To já vím dávno! Představ si, že mi už ani nevadí, že na čundru bude i Dita – stačí mi se na něj aspoň dívat!"

Momentálně je však o tento požitek ochuzena, protože před autobusovou zastávkou naproti nákupnímu středisku postávají, pokuřují, baví se a chechtají pouze Iggy, Olda, Libor a Žaneta. A to té poslední úsměv zmizí tváře, jakmile dokráčíme až k nim a ona si všimne našich batohů.

„Kam se ty dvě pipky cpou?!" zeptá se svých kámošů, ale ti ji moc nevnímají, vítají nás vyloženě přátelsky.

Iggy zůstane zírat. „To jsi ty?! A já si večer říkal, s kým seděl Ben v hospodě, jestli nepřijela Markéta…"

„Markéta je ségra," usměji se na něho, „ale nepřijela."

„Chtěl jsem říct škoda, jenže to bych vlastně kecal," zasměje se. „Nebyla bys tu ty, že jo."

„Svět by o moc nepřišel," odfrkne Žaneta. „Dneska chce být roztomilá blondýnečka kdekdo…"

„To máš pravdu," změřím si posměšně její chemické háro.

Na náves s chrochtáním přisupí autobus, všichni se sehnou pro zavazadla hozená na zem, my s Ivanou také.

„Snad vážně nejedou s námi?!" vysiluje Žaneta.

„Nevím, jak kdo, Žanet, ale *my* byly zvané několikrát."

Žaneta hodí škleb. „Vy jste je fakt pozvali, jo?!"

„Co blbneš?" nechápe Iggy. „Vyvádíš jak žárlivá manželka. Jdou na čundr stejně jako ty."

„Stejně?“ pookřeje Libor. „Oho, takže taky budou zahřívat spacák? Šárko, zamlouvám si právo první noci…“

„Dobře, spokojím se s druhou nocí,“ baví se Iggy.

„Jste koňové, pánové,“ zasměji se a zařadím se do fronty před dveřmi autobusu.

„Jestli jedou ony, zůstávám doma!“ vyhrožuje Žaneta.

„Fakt?“ zeptá se s nadějí v hlase Ivana.

„Hele, uklidni se,“ poradím Žandě. „My jedeme proto, že se nám nechce sedět doma a když je možnost někam vyrazit, proč ne. Tvou úlohu a funkci zahřívačky spacáků ti žádná z nás neohrožujeme ani nehodláme vyfouknout.“

Kluci se baví, bodejť by ne, musí jim to připadat k smíchu, taková slepičí válka! Žaneta výhrůžku nedodrží a sedne si vedle Iggyho.

„Kde je Ben?!“ šeptá mi Ivana do ucha s narůstající nervozitou, jelikož už všichni nastoupili a autobusák hodlá vyrazit na cestu do krajského města. „On snad nejede?!“

„To by bylo dost blbý, co? Neměly bychom stan…“

„Stan vem čert! Nééé! Už jedeme a on tu není!“

Neubráním se úsměvu. „Zeptej se kluků.“

„To nemůžu!“ vyděsí se. „Jak by to vypadalo?! Třeba se s Ditou pohádali… to by bylo fajn! A zůstali doma… to by fajn nebylo…“

Ivana má o čem přemýšlet až do Bakova, kde vystoupíme a přesuneme se z výstupního stanoviště na nástupní s číslem 0. Ve chvíli, kdy opodál zastaví firemní boxer s nápisem *MOTOREST POCESTNÝ* a s adresou na webové stránky, za volantem sedí pan Hádek a z vozu vystoupí jak Ben s Ditou, tak Vojta, posbírají bágly a připojí se k nám, se Ivaně uleví. Kluci se ničemu nediví, takže je jasné, že to takhle bylo domluvené, koneckonců Dita není z Nížan.

„Máš velký štěstí, Čárko,“ zakření se na mě Ben.

Nejsem si žádného prohřešku vědoma. „Proč?“

„Že jsi tady. Nerad bych se vlekl na čundr se stanem navíc, víš? Je sice lehkej, ale přece jen zbytečnej.“

„Díky, jsi zlatíčko. A krom toho i silák, určitě bys ho unesl. Měli byste s Ditou každý vlastní apartmá.“

Kluci se dobře baví, Žaneta nás častuje škleby, Dita se jen usměje. Podle všeho je zvyklá, Ben je velice aktivní, zajišťuje leccos a u ničeho nesmí chybět, má spoustu kámošů a samozřejmě i kamarádek. Vida, ačkoli jsme spolu včera mluvili tři hodiny, na téma, proč on mít kamarádky může, zatímco Dita kámoše ne, se vůbec nedostalo!

Do odjezdu dálkového autobusu zbývá ještě patnáct minut, holky je využijí k návštěvě toalety, kluci ke kouření. Já zůstanu neutrální, na záchod nejdu a nezapálím si.

Ben, také nekuřák, si ke mně přisedne.

„Čekal bych víc díků," mrkne na mě napůl vyčítavě.

„Přece jsem ti poděkovala," připomenu mu.

„Psal jsem ti ještě v noci, že jsem stan sehnal."

„Já vím," pousměji se. „Esemeska mě vzbudila ve dvě."

Pobaveně se zasměje. „A proč jsi neodepsala?"

„Ve dvě?! Sotva jsem rozlepila oči!"

„Čas není důležitý," namítne. „Důležitá je skutečnost. Sám život. Krom toho já byl taky vzhůru. Kvůli komu asi!"

„Tak jo, budu si to pamatovat," slíbím mu.

„Jenže jsem vůl. Teď lituju, že mi ho Roman půjčil."

Podívám se mu do očí. „Vadíme ti tu…?"

Překvapením rozšíří jinak stále jakoby přimhouřené oči oříškové barvy s černými hustými řasami, co by mu mohla leckterá holka závidět, nepotřebovala by vůbec mascaru. „Co je to za blbost?! Jsem rád, že jedeš! Ale kdybych ho nevzal, neměla bys stan… a mohla ses přicucnout do našeho, tři lidi se tam v pohodě vejdou."

„Aha," vyprsknu. „A co Dita?"

Vystopuje pohledem svou dívku, co se s Ivanou vrací od hlavní budovy, a pousměje se: „Třeba by si zvykla…"

Tak o tom silně pochybuji!

7. TOULÁNÍ PO HVĚZDÁCH

Teprve v autobuse firmy Student agency, do kterého se nalodíme se vším komfortem, k pití si vyberu kapučíno, do sluchátek pustím Cimrmanovu hru *Švestka*, protože se mi nechce dívat na film *S tebou mě baví svět*, jednak jsem ho viděla snad desetkrát, a pak, dívat se uprostřed léta na děti, které dovádějí ve sněhu, zvláště pak na roztomilého Matýska, není to pravé ořechové, co bych k dobré pohodě potřebovala, na miminka, a to i cizí, mi nejspíš ještě hodně dlouho nebudou dělat dobře!, se teprve od Oldy dozvíme, že Mácháč je jen jeden z pevných cílů. Ty mají totiž pouze dva – pevnost Terezín a Máchovo jezero, u kterého stanovali vloni a potkali tam samé pěkné holky. Inu, důvody mohou být různé! Ostatní program a cíle jsou prý variabilní, což znamená – uvidíme, kam nás nohy donesou a co tam bude k vidění. Za dnešní metu vybral Libor Děčín, Pravčická brána je podle něj dost dobrý cíl.

„Proč právě severní Čechy?“ podivuji se. Když už se nehodlají válet celý týden jen někde u vody a bavit se pitím piva a balení holek, což je chvályhodné, a chtějí na výletě i něco vidět, mohla bych jim doporučit Čechy jižní, kam jsme v prváku jezdili se Štěpánkou a Markem na výlety nejčastěji. Všechna rožmberská sídla máme v malíku!

„To máš tak,“ otočí se Ben sedící s Ditou přes uličku, „lidi ze severních Čech migrují do jižních, případně na jižní Moravu, takže kvůli zachování rovnováhy my z jižní Moravy musíme do severních Čech, jinak by hrozilo přelidnění jedný oblasti.“

Jeho logické vysvětlení mě pobaví, se smíchem se zase uvelebím v sedačce a stejně jako Ivana s očima přilepenýma na Benův opálený krk, na němž se vyjímá zlatý řetízek, z brigády u zedníků je hnědý víc než od moře, poslouchám Cimrmana. Na stopátém kilometru mě dostihne esemeska. Počítám, že od mámy, to si pospíšila…!, ale je od Jarka.

NAVECER SE PRO TEBE ZASTAVIM A ZAJEDEME SE VYKOUPAT, JO?

Uvědomím si, že jsem mu nesdělila změnu plánu, zvrtlo se to příliš rychle. Pokusím se vše napravit alespoň přes mobil: AZ ZA TYDEN, JSEM TOTIZ NA CUNDRU;-)

Odpověď mám zpátky okamžitě: S BENJIM?:- (

Sama pro sebe zavrtím hlavou. Ti kluci jsou paka!

S OSMI LIDMI A JEDNIM Z NICH JE BEN. JE NEKDE HACEK?

Tentokrát mu chvilku trvá, než vyťuká souvětí: U ME NE, ALE TY MAS DOST SVYCH POTIZI, SARKO, TAK AT SI NEZADELAS NA DALSI, BENJI NENI DOBREJ KLUK.

Na tohle mu neodpovím. Mohl by se dát dohromady s babičkou! Oba to sice myslí dobře, ale rozčilují mě tím!

„Kdo ti píše?“ všimne si Ivana živé korespondence.

„Jarek,“ odpovím. Jelikož mám na uších sluchátka, vyslovím jméno příliš nahlas, abych překřičela aplaus smíchu, jímž je ve hře odměněn skvělý výstup sufražetky Jenny Suk. Kromě Ivany mě zaslechnou i ostatní v okolí a Ben se kvůli tomu dokonce pootočí, aby se ušklíbl.

Vždyť to říkám. Kluci jsou paka!

Mumraj na Florenci mě nijak nevyvede z míry, za dva roky znám Prahu docela dobře, možná lépe než okolí Nížan, zavedu partu na hlavní nádraží. Koupit skupinovou jízdenku do Děčína s přestupem v Ústí nad Labem je pak otázkou chvíle. Ve vlaku je to už jiná káva než v luxusním autobuse! O dvě kupé se dělíme ještě s dalšími lidmi, chodbičkou se skoro nedá procpat, všude spousty čundráků s obrovskými bágly a nejhorší není ani tlačenice, ani vedro, nýbrž nejrůznější pachy. Smraďoch, vedle kterého sedí Dita, je ve formě!

„Půjdu radši na záchod,“ svěří se mi, „tam snad bude čistší vzduch! A že záchodky ve vlacích bývají masakr!“

V Ústí je to také psina. Veřejné záchody vypadají jak po návštěvě zájezdu stiženého salmonelou a přestože mám pořádný hlad, v pojízdném stánku s občerstvením si neodvážím koupit ani balenou vodu. Libor je větší hrdina, naporoučí si hamburger s masem a zelím, Vojta si koupí hot dog se zeleninou a párkem a Olda hot dog se zeleninou a bez párku. Což ovšem zjistí až po zaplacení.

„Máš prostě vegetariánskou verzi,“ těším ho.

„Jak, vegetariánskou?“ zlobí se a běží produkt reklamovat. „Já přece nejsem žádnej vegetarián!“

Stánkař totiž mezitím kousek popojel a reklamaci odmítá uznat, a to ani přesto, že Ben neváhá podpořit kamaráda a pustí se do nepoctivého

prodavače také. Jsme z toho mrtví smíchy, člověk by nevěřil, co může jedna nožička bledé a nezdravě vypadající uzeniny zapříčinit! Nejde jen o slovní verzi, pořízek Olda si nehodlá nechat nic líbit, role poškozeného se mu nelíbí, když vidí, že vysvětlováním nepochodí, pokusí se nadzvednout nerezovou poklici na zásobníku s párky. To už hlasitě řveme smíchy, protože je to jak při sledování grotesky! Ti tři pobíhají kolem vozíku, který stánkař brání vlastním tělem, a ještě se snaží klukům jednu natřít, ale protože je v početní nevýhodě, Oldovi se přece jen podaří ukořistit víko a uzmout dvě nožičky, a než s ním stánkař oběhne kolečko kolem vozíku, Ben šlohne další dvě. Běsnící prodavač nechá stánek napospas osudu a celý nepříčetný se pustí do jejich pronásledování! Kdyby si Libor nevšiml, že nám právě přijel vlak, kdo ví, jak by to dopadlo! Takhle se celí vysmátí nalodíme a proběhneme několik vagonů, než se naháněče zbavíme. Když pak oknem vidíme, že se opuštěný stánek zalíbil dvěma výrostkům a ti s ním bystře mizí za rohem budovy ještě dřív, než se dostane stánkař z vlaku, je mi toho šejdíře až líto.

„Neměl bejt škrt a snažit se vydělat na jednom párku," pokrčí Olda filozoficky rameny. „Kdo chce moc, nemá nic. Takovej je holt život."

„A proč vy jste mu vzali čtyři, když dlužil jeden?" směje se Ivana.

„Slyšelas někdy o úrocích?" namítne Ben.

Párky zvedly Oldovi náladu natolik, že uchopí kytaru, kterou si uložil do prostoru nad hlavami, a začne hrát. Tenhle vlak už není tolik narvaný, můžeme sedět pohromadě a je to dost prima. Jelikož jsem u okna, kloužu očima po ubíhající krajině, poslouchám Oldův melodický hlas a druhým uchem vnímám dohadování ostatních, vzduchem létají vzpomínky na loňské stanování a až na Žanetiny efekty je to dost fajn. Nakonec mohu být za Markovu dovolenou vděčná, bez ní bych teď ve vlaku projíždějícím obcemi se jmény, které jsem nikdy neslyšela, jako je Bohosudov a Proboštov, s největší pravděpodobností neseděla!

Teplice v Čechách mi už ale něco říkají – a nevybavím si jenom skvělou písničku Kovboj z Teplic! Otočím se od okna k ostatním: „Jste si jistí, že se do Děčína jede přes Teplice? Když si představím mapu, přijdou mi kapku bokem."

Kluci o mých slovech přemýšlejí, Žanetka se nechá slyšet: „Podle mého se dá do Děčína dostat třeba přes Budějovice. Jsem si jistá, že i z Budějek tam nějaká cesta vede.“

Ben vytáhne z batohu malou mapku, rozloží ji a osloví Libora. „Ty ováde, proč jsi nás nahnal do tohodle vlaku?“

„Přece aby vás zachránil před krvežíznivým zabijáckým stánkařem,“ napoví mu Iggy pobaveně.

„Leda tak,“ souhlasí Ben. „Jsme ve špatným vlaku.“

„Já jsem myslel –“ pokusí se Libor.

„Příště radši nemysli,“ poradí mu Vojta.

Koneckonců je úplně jedno, jestli dnes skončíme v Děčíně nebo v Duchcově, oboje začíná na Dé, jak vtipně podotkne Ben. Podle ikonky na mapě je tu kemp taky, tak co.

Komplikace nastanou o něco později. Jelikož je Benova mapa malá a tudíž ve velkém měřítku, symbol kempu nalepený u města Duchcov není úplně objektivní. Do kempu Barbora je to odtud více než dva kilometry! Dálka by nevadila, vlastně to ani žádná dálka není, avšak s naditou krosnou se jindy příjemná vycházka změní v pochod s plnou polní a s naditou krosnou s odrbaným popruhem na pochod bolesti. Filc se z popruhu totiž už takřka všechen otrhal, zbyl jen pás s tuhou výztuží, která se mi ostře zařezává do levého ramene. Jelikož modrý topik je na ramínka široká tak akorát na zakrytí těch od podprsenky, vrývá se mi do nahého ramene a na citlivé pokožce mezi podpažím a klíční kostí neustálým odíráním způsobí nejdřív zarudnutí, pak puchýře a nakonec krvavé puchýře. Bolelo mě to už v Praze, teď však vyloženě trpím. Snažím se pod popruh cpát prsty, abych poraněné kůži trochu odlehčila, ale to se mi pak zase kráčí nepohodlně. Ben si mého zaostávání všimne.

„Chceš vzít bágl?“ nabídne mi.

„Ne, dobrý,“ mávnu rychle rukou.

Benovi to tak nepřipadá, cosi ho napadne a houkne na svého bráchu: „Vojto, máš kapesník?“

„Cože?“ podiví se jmenovaný.

„Ten neví, co to slovo znamená,“ uchichtne se Žanda. „Kdyby to byla nějaká sprosťárna, budiž, viď, Vojti?“

Dita si s sebou kapesník vzala, půjčí ho Benovi a ten mi jím vypodloží popruh. Hned je to o dost lepší!

„Neříkala jsem, že s nimi budou problémy?“ šklebí se Žanda.

„Ty máš problém?“ otáže se jí Ben.

„Já ne!“ ohradí se prudce.

„Já se Šárkou taky žádnej problém nemám,“ ujistí ji Ben a ostatní se hlášce pobaveně zasmějí.

„S pěknýma holkama nikdy, co?“ nadhodí Iggy.

Dita se jen usměje. „Copak Ben…!“ Bere to všechno se stoickou rozvahou, na jejím místě bych to asi nedokázala. Dokonce mi nabídne: „Až se dostanu na dno batohu, půjčím ti opthalmoframykoin. Jinou léčivou mast s sebou nemám, ale mohla by pomoct i tak, když obsahuje framykoin. Mívám totiž z koupání v rybníce záněty v očích.“

„To je v pohodě, díky,“ zablekotám rozpačitě.

Kemp Barbora působí sympaticky, především díky možnosti koupit si nějaké jídlo například v kiosku. Zaplatíme si na jednu noc, v části vyhrazené pro stany najdeme příhodné místo, kde rozbít tábor, a pustíme se do stavění. Tedy, kluci se pustí. Nám s Ivanou se tak akorát podaří vybalit stan z obalu, načež zápasíme s tyčkami.

„Musíme je nějak pospojovat,“ poradí mi Ivana.

„Rada nad zlato!“ vyprsknu pobaveně. „Ale jak?“

Ivana zkusí nasoukat jednu do druhé, občas i něco pasuje, ovšem když nás zahlédnou kluci, nemůžou smíchy.

„Stavíš babylonskou věž?“ řehtá se Iggy, uzme jí výtvor z ruky, zase ho rozpojí a spolu s Oldou nám předvedou, že na stavbě maličkého iglú opravdu není žádná věda.

Jakmile zasytíme prázdné žaludky, omrkneme okolí, bez batohů je to legrace, večer seženeme dřevo a sesedneme si kolem ohýnku. Den byl dlouhý a fyzicky náročný, přesto mám dojem, že mě nejvíc bolí bránice, jak se věčně musím smát. Teprve u ohýnku se to trošku zklidní, Olda hraje na kytaru a ostatní, nejspíš také utahaní, mu do toho nemluví. Ben sedí pochopitelně vedle Dity, Žaneta se přilepí tedy k Iggymu a tomu nejen že to nevadí, ale s přibývajícím šerem ji chytne kolem ramen. Oldovi tenhle manévr neujde, usměje se a prohodí k Liborovi a Vojtovi: „Aha, takže dneska se stěhuju k vám, koukejte mi tam udělat místo.“

„Klidně můžeš zůstat,“ zazubí se Iggy a Žaneta, která se se stanem vůbec nezdržovala, nejspíš to brala tak, že všichni mají stany pro tři, vždycky se někam vejde, souhlasí: „Jasně, ve třech to zvládneme taky, neboj.“

„Snad ani ne,“ baví se Olda. „Jsem individualista, tandem pro mě není to pravý ořechový… Natož sendvič!“

Vybuchneme smíchy, ale ani tahle poznámka Žanetu nerozhodí, naopak, směje se také.

„Zvlášť když už jsi jeden dneska měl, co?“ připomene Ben historku se stánkařem a bránice mě rozbolí znovu.

Před spaním, to už s Ivanou ležíme po osvěžující sprše zachumlané ve spacácích, ještě stručně popíšu mámě, kde jsem, zatímco Jarkovi to vylíčím mnohem košatěji, musím dokonce umazávat nadbytečná slova, aby se mi celá esemeska vešla do pěti zpráv. Není jen tak popsat místy strastiplnou cestu, která navíc skončila úplně jinde, než se plánovalo, a pak, chci, aby z toho taky něco měl, když musí pracovat. Možná už spí a přečte si ji až ráno…

Pípnutí příchozí zprávy mě však ujistí v tom, že nespí. S úsměvem esemesku rozkliknu, předpokládám reakce na veselé zážitky, ale Jarkův vzkaz je strohý: DOBRE SE BAV.

Zírám na zprávu napůl zklamaně, napůl namíchnutě. Aby se mu nezavařila tlačítka na mobilu, když se tak rozepsal!!

Ivanino horování na téma Benovy jedinečnosti a úžasnosti takřka nevnímám, je to stejně stále dokola, ležím a spíš si užívám uvolněnou pohodu, kterou mi kazí tak akorát škubavá bolest v poraněné kůži na rameni.

„Ty už spíš?“ všimne si Ivana, že mám zavřené oči. „Tak dobrou, pěkný sny.“

Nespím, ale nechce se mi mluvit. Pod zavřenými víčky se mi míhají obrázky starých časů, kdy jsme jezdily se Sandrou na chalupu na Sázavu… Časem přibyli i kluci…

Jenže to už je dávno! Teď jsem tady a i když je to jiné, není to vůbec špatné. Život jde prostě dál.

Jestliže jsem si před usnutím libovala, že zvuky kempu působí uklidňujícím dojmem, ty ranní mají opačné účinky!

Probudím se příliš brzy, všude kolem se ještě spí. Vlastně všude ne, to je právě to. Ještě v polospánku odhadnu holčičí sténání na výkřiky ze špatného snu, o nočních můrách bych mohla vyprávět…!, ale jakmile se proberu úplně, dojde mi, co je jejich příčinou. Jsou příliš pravidelné a pauzy mezi nimi se zkracují a zkracují, navíc jejich frekvence souvisí s narůstající hlasitostí.

Zacpu si uši, ale ani to nepomůže. Nejen že je slyším, já to snad i *cítím* na svém těle a je mi z toho fyzicky vyloženě špatně. Ačkoli si podobné myšlenky zakazuji, proti své vůli si vybavím, jak pronikal do mého těla, hluboko a drsně a rychle a ještě rychleji… Ačkoli jsem se bránila, nebylo mi to nic platné, držel mi ruce a svou váhou přibil k posteli… Plakala jsem, prosila ho… Bral si mě tak dlouho, dokud nedošel k vyvrcholení…

Zvedne se mi žaludek, vymotám se ze spacáku, horečně rozepnu zip stanu a tak, jak jsem, v tričku a kalhotkách, vyběhnu ven, jen abych se zvuků doprovázející sex – ne milování, to je něco jiného – zbavila! S Ondrou jsme se milovali v dobách, kdy jsme do sebe byli zamilovaní, ale tehdy, prvního května, to milování opravdu nebylo. Stejně jako to, co se děje v zeleném stanu kousíček od našeho, kde provozují Žanetka s Iggym ranní kámasútru, taky není milování, ale pouhý sex. I když dobrovolný a nenásilný.

Navzdory více než třem měsícům, co od té doby uběhly, jsou moje vzpomínky příliš živé a bolestivé. Do detailu si vybavím všechny vjemy i pocity – zoufalství, odpor, ponížení, bolest, znechucení a nakonec i toužebného přání, ať už je hotový, ať už přestane…

Popadnu ručník sušící se na stanové šňůře a vezmu to poklusem rovnou do umývárny, v tuhle časnou dobu krásně prázdné. Stoupnu si pod sprchu a bez ohledu na to, že teplá voda někde meškά, mydlím se, div si nesedřu kůži, jak se snažím smýt jeho doteky, přestože pouze imaginární!

Nevím, jak dlouho to může trvat Iggymu, ale neodvažuji se ke stanům vrátit, raději zamířím ke skupince borovic, kde si sednu na ručník a soustředím všechny své smysly na krásu srpnového rána. Není to tak těžké, na trávě se třpytí kapičky rosy a ptáci v korunách borovic se mohou přetrhnout, kdo vyloudí hezčí tón. Cítím, jak se mi do duše vrací klid a

mír, takže když asi o hodinu později spatřím Bena, který vyjde z umývárny jen v bermudách, aniž by se trápil ručníkem, z mokrých vlasů mu stékají celé čůrky na ramena a po hladkých opálených zádech kloužou až k oslnivé bělobě schované pod bermudami, má je vytažené jen tak halabala, kouká mu kousek neopálené kůže pod pánevní kostí, mohu se na něho na dálku usmát. Nepočítám, že by si mne snad nevšiml, má přece oči všude!

„Jsi taková ranní kočka?“ zazubí se.

Tohle spojení mi přijde legrační. „Kočka? Kdybys řekl ranní ptáček, budiž, ale proč kočka? Naše kočky si rády přispí, spíš se courají po nocích.“

„Za á, pták se k tobě nehodí,“ vysvětlí mi pobaveně, „a za bé, myslel jsem přesně tu kočku, co byla celou noc na toulkách a brzy ráno se vrací z lovu.“

„To si pleteš s upírkou,“ bavím se. „Ty chodí v noci lovit, ne já.“

„Taky máš jediný štěstí,“ zasměje se. „Ukaž bolístku.“

Stáhnu si rukou výstřih o kousek níž, abych odkryla zhmožděninu. Nestačí mu se jen podívat, když se okolí rány dotkne prsty, cuknu sebou, až se praštím o borovici!

„Proč se tak lekáš, prosím tě?“ užasne. „Nemáš čistý svědomí, či co?“

„Zapomněla jsem, že jsi pan doktor,“ zablekotám, abych skryla rozpaky z neuměřené reakce.

„Ještě zdaleka ne. A kdo ví, jestli… Každá zkouška je jako schůdek k cíli, jenže dohromady to připomíná výstup na věžák s cílem v oblacích,“ zasměje se. „Když jsem dělal anatomii na poslední termín, už jsem myslel, že je cíl definitivně v háji.“

„Na jakém oddělení budeš jednou pracovat?“ zajímám se. „Tipuji tě na gynekologii…“

Ben se zatváří skoro dotčeně: „Za co mě všichni máte?“

„Za Casanovu…?“ napovím mu.

„Casanovu?!“ zopakuje naoko pohoršeně, načež upřímně dodá: „Kéž by…!“

Zasmějeme se tomu oba.

„Na to je dost času, to je ještě ve hvězdách," vysvětlí, sloupne z široké náplasti ochranné papírky a přelepí mi epicentrum odřeniny. „Tak. Za dva dny jsi jako nová."

„Kde jsi vzal náplast?" podivím se.

„V lékárničce."

„Ty s sebou vlečeš lékárničku?" užasnu. „Takovou tu brašnu s červeným křížem, jak se nosí přes rameno?!"

„V lékárničce na recepci," zarazí mou šílenou teorii. „Jsem tu na čundru, ne coby služba první pomoci, příšero!"

„Ne…?" zeptám se naoko zklamaně a on se po mně ožene.

Vrátíme k tábořišti, kde už jsou na nohou i všichni ostatní a náš společný příchod, především moje poněkud nedostatečné oblečení, vyvolá zvědavé pohledy. Dokonce i Dita si mě změří se zamyšleným výrazem, což mi není příjemné, takže k ní zamířím, abych jí vrátila mastičku.

„Díky, snad už nebude třeba, Ben mi to zalepil," vysvětlím rychle, aby si nepředstavovala, bůhví co jsme spolu kde dělali.

„Klidně si řekni," nabídne mi ochotně a kamarádsky.

Usměji se na ni a jsem ráda, že to pochopila. Takový Vojta se naproti tomu tváří mnohem hůř! Když se naše pohledy střetnou, dokonce se ušklíbne. Nejspíš mu hrabe.

Nasnídáme se u dobře zásobeného kiosku, načež sbalíme stany, což je opět komplikace, nějak se nám nedaří nacpat tolik materiálu do relativně maličkého obalu, Iggy s povzdechem, abychom si příště s sebou vzaly osobního sluhu, nám předvede, jak se to dělá. Dost se u toho nasmějeme, Iggy to samozřejmě nemyslí nijak zle. O projev nevraživosti však stejně nepřijdu! Zaslouží se o něj Ben, který Ditinými nůžtičkami na nehty nastříhá, no, spíš okouše ručník do podélných pruhů a těmi mi ováže popruh krosny, tudíž vyrobí polstrovaný kryt na tu bestii, co mi zrasovala rameno. „Ty jsi zničil ručník?!"

„Jo, ale ne svůj. Projdi se umývárnou a objevíš leccos…! Například na pánském záchodku si kdosi zapomněl dvoje banánový kondomy."

„Použitý?!" vydechne Ivana tak spontánně, až další hovor musí chvíli počkat, protože jsme z ní mrtví smíchy!

„Nový!" prohlásí Ben.

„Předpokládám, že už je máš v kapse," rýpne si Libor.

„Já je nepotřebuju. Existuje i jiná antikoncepce.“

„Celibát, co?“ baví se Iggy. „Ale ten ti nehrozí.“

„To řekl ten pravej,“ nedá se Ben vytočit, „kdo rád smáčí tu i onde.“

„Bylo BéTé?“ mrkne na Iggyho Olda.

„Co je bété?“ nechápu.

„Taková zkratka,“ baví se kluci. „Dvou písmen, b a t.“

Ben dokončí úpravu mého batohu a ačkoli je s prací spokojený, přesto namítne: „Sice to drží dobře, ale i tak, neměla bys na tom rameni nic tahat. Vezmu vám stan, Vojto, ty bys mohl třeba Šárčin spacák a –“

„Já jí dělat poskoka nebudu,“ prohodí nepřívětivě Benův mladší bratr a dodá: „A ty bys taky neměl.“

„Proč poskoka?“ nechápe Ben. „Přece vidíš, že má –“

„Klídek!“ skočím mu do řeči. „Všechno si ponesu sama.“

„Se stanem jsem stejně na řadě já,“ zastane se mě Ivana.

„To bys taky měla,“ ušklíbne se Žanda a nemyslí Ivanu! „Na princezny se tady nehraje, víš, Šári? Ani ty zlatovlasý nemají žádná privilegia, i když by rády… Každej za sebe. Mně taky nikdo nic nenese a jsem utahaná.“

„Jenže ty z něčeho jinýho,“ říká Libor. „Bylo BéTé?“

Iggy se široce zazubí. „Žany je taková naše sociální pracovnice, nikdy nezklame.“

Žaneta se urazí. „Kreténi! A tobě to připomenu!“ vyhrožuje Iggymu, který z toho očividně žádné trauma nemá, směje se spolu s ostatními.

Jelikož se Libor coby navigátor neosvědčil, už při snídani se vybral náhradní program. Když už jsme v Duchcově, byla by škoda nenavštívit místní zámek, a jelikož v mapě objevíme nedalekou zříceninu hradu Krupka, odhlasujeme navštívit i tu.

S bagáží se nejprve dopatláme zpátky do města, kde zámek sídlí přímo na náměstí, pokladní má tolik soucitu, aby nám dovolila nechat si bágly tam, a počkáme na nejbližší prohlídku architektonického skvostu severních Čech, který patří mezi hodně mladé památky, jelikož ho dal vystavět v letech 1675 až 1685 Jan Bedřich z Valdštejna na místě někdejšího lobkovického sídla. Šoupeme se v papučích ze sálu do sálu, a když nás průvodkyně zavede do bytu nejslavnějšího milovníka všech dob Giacoma Casanovy, který na zámku prožil posledních třináct let svého života coby zdejší knihovník, vyměníme si s Benem pohled a ani jeden z

nás se neubrání výbuchu smíchu, který ovšem ostatní nechápou a pokukují po nás notně podezíravě.

„Čemu jste se smáli?“ vyzvídá Ivana, když už zase posbíráme zavazadla a obohaceni o spoustu krásných vjemů vyjdeme na sluncem rozpálené nádvoří.

„Ben se ráno zmínil, že Casanova je jeho velkej vzor,“ vysvětlím a raději se klidím z Benova dosahu.

Najít restauraci neznamená utišit hlad, jak by se mohlo na první pohled zdát. V první, kterou objevíme, otevírají až od patnácti hodin, druhá je zavřená bez udání důvodu, ve třetí ceny ve vývěsce u vchodu nápadně připomínají drahotu, v Praze na Václaváku bychom se možná najedli levněji, ve čtvrté juchají rozdovádění svatebčani, tudíž nás vrchní vyžene, když se snažíme vmísit mezi hosty v oblecích, a do páté stačí nakouknout a už nás přejde chuť, pajzl jako vyšitý! Rozhodneme se pořadí prohodit, nejprve najít hrad Krupka, což by mělo být snazší než vhodnou restauraci, teprve pak místo, kde spojíme pozdní oběd s časnou večeří. Díky vydatné snídani to není neřešitelné a je fakt, že na Krupce si na hlad nikdo ani nevzpomene. Z hradu podstatně staršího než duchcovský zámek, byl vybudován už začátkem čtrnáctého století, se sice dochoval pouhý zlomek na to, že sloužil coby opevnění, ale i tak stojí za zhlédnutí. Především opravený a zpřístupněný Panský dům a Rytířský sál nás přímo nadchnou. Alespoň mě určitě, vždycky jsem si víc potrpěla na hrady než honosné zámky. Mohu si totiž představovat, jak to asi vypadalo, zatímco zámky svou podobu přímo vnucují, tam už není moc prostoru pro fantazii. Průvodce, mladý kluk, nejspíš student, odpovídá na moje otázky a určitě díky mému zájmu je jeho výklad bohatší a pestřejší než obvykle. Navíc je sympatický a docela i hezký, po prohlídce se přitočí ke mně a Ivaně a vyzvídá pro změnu na nás, odkud jsme a jak dlouho se ve zdejším kraji zdržíme. Neujde mi, že Ben naši družbu bedlivě sleduje.

„Kdybyste se chtěly dozvědět víc o Těmovi z Koldic, přijďte sem v pět, to končím,“ nabídne nám.

„Kdo je Těma z Koldic?“ podiví se Ivana.

„Šlechtic, kterému dal Jan Lucemburský Krupku darem,“ zachraňuji pobaveně situaci, aby kluk viděl, že se nesnažil tak úplně nadarmo.

„Holky?“ houkne na nás Iggy.

„Tak co, přijdete?“ dotírá průvodce.

Kromě nás dvou v pět přijde Ben, a to během pár vteřin, aby nás osobně popohnal! „Tak jdete, nebo co?“

„Nebo co,“ uchichtnu se, mrknu na průvodce, bezmocně pokrčím rameny a dodám: „Možná… Zatím ahoj.“

„Budu se těšit!“ volá za námi, když už nás Ben postrkuje dolů z kopce, jako by nám měl snad ujet vlak!

„Na co že se těší?“ zeptá se navíc podezíravě.

Pobaveně na něj mrknu, ale on se nezasměje.

O chvíli později, to když doženeme zbytek party a Ben se zase zařadí k Ditě, mi Ivana šeptne: „To bylo od něj pěkný, viď? Že se pro nás vrátil… Je hodnej.“

„No, nevím,“ pousměji se, „jestli je TAK hodnej, anebo ho motivuje něco jinýho.“

„Jako co?“ nechápe Ivana.

Pokrčím rameny.

Dole pod kopcem objevíme dřevěnou cedulku s nápisem: HOSPODA U VLČÁKA 500 M. Šipka ukazuje kamsi na lesní cestu.

„To zní dobře,“ libuje si Olda. „Mám hlad jak vlčák.“

Usoudíme, že se nebudeme vracet do města, ale půjdeme k Vlčákovi, půl kilometru zvládneme. S obaleným popruhem dokonce i já! Aspoň doufám. Sice to do rány tlačí a ta logicky bolí, avšak alespoň se poraněná tkáň neprohlubuje. Prvních sto metrů jde samo, druhých hůř a dalších ještě hůř, takže když už mám pocit, že musíme být co chvíli na místě, místo kýžené hospody najdeme na jednom z kůlů chatrného plotu kolem velké pastviny opět tutéž tabulku – dokonce i se stejným počtem metrů!!

„To si snad dělají blázny, ne?!“ rozčiluje se Žaneta.

Vracet se nám nechce, tím spíš, že dosud jsme šli když nic jiného tak z mírného kopce. Plazit se zpátky s bágly a ještě k tomu hladoví by bylo horší než dát Vlčákovi další šanci! Mám toho plné kecky, opět si nenápadně strkám pod popruh prsty, cítím, jak mi vlhne tričko pod vyztuženými zády krosny a co chvíli si olizuji rty, vodu jsem dopila dávno. Nahlas samozřejmě neřeknu nic a kdykoli se Ben otočí, uzavíráme s Ivanou výpravu, vždycky prudce prsty vytáhnu a tvářím se statečně.

„Tamhle už to bude," vlije nám optimismus do žil Libor, když ukáže na jakési cihlové stavení pod lesem. Hned všichni přidáme a zvýšíme tempo, avšak když se ukáže, že stavení je jakási zanedbaná stodola, kde není ani živáčka a jedinou stopu po lidské rase skýtá dřevěná cedulka s nápisem HOSPODA U VLČÁKA 500 M, máme chuť Libora zavraždit, ačkoli za nic nemůže!

„Dál nejdu!" kvílí Žaneta. „Jsem zpocená jak hovado."

„Není nad něžnou dívčí mluvu křehké dívenky," baví se Iggy, kterému náladu jen tak něco nevezme. „Ukaž…"

Uvědomím si, že to druhé bylo na mě a jsem tak zničená, že ani neprotestuji, když se mnou vymění mou krosnu za svůj batůžek. Žaneta, která náš čenž sleduje s našpulenou pusou, prohodí: „Abyste se z ní všichni nepos…!"

Iggy se zařadí mezi mne a Ivanu a kráčíme s mírným odstupem za ostatními, co volnou chůzí mizí v lese. Myslím, že většina z nás se smířila s představou, že hospoda U Vlčáka je pouze výplod naší fantazie, případně dílo nějakého vtipálka, přesto putujeme dál. V lese je příjemný chládek, když nic jiného!

„Slyšel jsi," podotknu pobaveně, jelikož se mi zase vrátí humor. Ben se sice otáčí i tak, ale už ho nemusím hlídat, abych včas vytáhla ruku a tvářila se hrdinně! „Co by tě mohlo potkat. Kdyby něco, řekni, mám toaleťák."

„Neboj, já to zvládnu," baví se Iggy.

„Sice jsi nemusel, ale i tak – díky moc, jsi zlatej."

„Radši já než někdo jinej," mrkne na mě. „Nerad bych, aby z toho byla hádka… Takhle je naštvaná jen Žaneta, to se vstřebá."

Kdesi před námi se ozve jásavý hlahol, slyšíme Oldu a Vojtu a i když jsou od nás dost daleko, dojde nám, že jsme došli k cíli! Hospoda vskutku existuje, jedná se o malou chatičku s posezením pod šumícími borovicemi a smrky, a dokonce má otevřeno! Přidáme do kroku a než dorazíme, zbytek party už zabral místa a vesele si objednává u chlapíka v kostkované košili a texaskách.

„Oni tu mají jídlo?!" zeptá se Iggy nevěřícně.

„Původně jsem jim z toho chtěl udělat kůlničku na dříví,“ svěří se nám Olda, „ale vzhledem k tomu, že mají smažák, měním se v beránka a dávám si dvojitou porci!“

„Takhle musela vypadat hospoda Na Mýtince,“ podotkne Ben a já se pobaveně i potěšeně, že zná Cimrmany, zasměji.

Nakonec si dám smažený sýr také. Ne že bych nechtěla trhat partu, ale jelikož na jídelníčku mají pouze dvě teplá jídla, a to smažený sýr a topinku s vajíčkem, pak už jen utopence a solené arašídy, není o čem diskutovat.

Na jídlo si musíme docela počkat, nicméně nikam nechvátáme, popíjíme limonády a piva a skvěle se bavíme. Zvlášť poté, co se v hospůdce objeví jakýsi člověk, dosud jsme byli jedinými hosty, přejede nás pohledem a prohodí směrem k číšníkovi a vrchnímu v jedné osobně: „Dneska tu máš ňákej frmol, Franto.“

Ti dva rozhodně Cimrmanovy hry neznají, protože netuší, čemu se všichni tak řehtáme!

„To je stejné divný, otevřít si hospodu tam, kde není kemp ani žádná cesta,“ usoudí Žaneta při jídle.

„Proč divný?“ baví se Ben. „Kdyby byla v turistickým centru, chodili by do ní lidi. Je vidět, že hospodu nemáš, jinak bys věděla, že host je největším nepřítelem číšníka.“

Všichni se zasmějí, jen Ivana, která je slyšet nejméně ze všech a Bena se odváží oslovit jen opravdu zřídka, se zeptá: „Proč vlastně nejsi na brigádě u vašich, ale radši dřeš u zedníků?“

„Právě ti řekl důvod.“ uchichtnu se.

„Chytrá holka,“ pochválí mě Ben s úsměvem.

„Vzpomeň si na Vendulu,“ připomenu Ivaně. „Ta by se tutově pod tu hlášku o nepřátelích podepsala!“

Po jídle prostudujeme společně mapu, kluci si za zítřejší cíl zvolí Terezín, zaplatíme útratu a opustíme hospůdku, v níž zůstane jediný host a vrchnímu se uleví.

Vracet se po prolhaných směrovkách a navíc do kopce se nám nechce, rozhodneme se pokračovat stále dopředu, kde tušíme civilizaci. A skutečně, hospoda zase na tak osamocené mýtince nestála, šlo totiž o úplně krajní chatku v nevelké chatové oblasti.

„Kde budeme spát?“ strachuje se Dita.

„Kdekoli,“ máchne Iggy obšírně paží.

Není to zase tak přesné, například v blízkosti chatek nocovat nechceme, zamíříme hlouběji do lesa a když najdeme romantický rybníček a kousek od něj krásný palouček, je rozhodnuto. Za Oldovy pomoci – aniž bychom mu musely říkat – postavíme stan, tentokrát jsme i nápomocny.

„A to se smí? Stanovat takhle v lese…?“ váhá Ivana.

Ta holka je vážně boží!

„Jasně že smí,“ uklidní ji Ben.

Jelikož je rybníček opravdu na dohled, necháme všechny věci ve stanech a vyrazíme se vykoupat, po celodenním vedru přijde i malá vodní plocha v jednom konci zarostlá orobincem a lekníny vhod. Sprcha by sice byla hygieničtější, ale člověk si nemůže vždycky vymýšlet.

„Zabahním si plavky,“ soudí Dita. „Uschnou do rána?“

„Pojďte bez a tyhle starosti odpadnou,“ navrhne Ben. Aby dal svým slovům důraz, rovnou přetáhne tričko přes hlavu. Do půl těla svlečeného jsem ho viděla už několikrát, stejně se ale na jeho opáleném hrudníku popasu očima. A nejen já! Ivana je celá paf a Žaneta ho dokonce osahává!

„Jsi pěkně tvrdej,“ libuje si.

„Všude?“ popichuje Libor.

„Krásná vánočka,“ hladí Žaneta Benovy svaly a provokativně pokukuje po Ditě. Ta se jen pousměje.

Olda následuje Benův příklad, shodí tričko, zatají dech a předvede kulturistickou figuru. Jelikož je to takový bumbrlíček, všichni se pobaveně řehtáme.

„Taky pěkný, ale vánočka to nebude,“ směje se Žaneta.

„Spíš mazanec,“ napadne mě přirovnání, kterým vyvolám další výbuch smíchu.

„Tak co?“ pobízí nás Ben.

„Čekáme,“ upozorním ho. „Tys chtěl jít do naha, ne?“

Aby si zachoval post frajera, skutečně si stáhne plavky a hupsne do rybníčka. Takticky je však přitom otočený bokem a ve vodě se ocitne takovou rychlostí, že stejně nic nevidíme! Pak, po pás ve vodě, už zase frajeří a popichuje.

„Jsou tam nějaký ryby?“ zajímá se Ivana váhavě. „Kdyby se o mě nějaká otřela, dostanu psotník!“

„Leda Benův úhoř,“ řehtá se Iggy a ostatní s ním.

Vyzkouším rukou teplotu vody a jelikož jde o rybníček lesní, kam nejspíš slunce moc nesvítí, zapochybuji: „Aby ho v té ledárně vůbec našel…“

Všem to přijde jako skvělý vtip, pouze Ben se zatváří pomstychtivě. „Pojď do vody bez plavek a přesvědčíš se…“

Tak to mě ani nenapadne! Vykoupeme se nakonec všichni, ovšem my s Ivanou a Ditou v plavkách, bez se odváží pouze Žaneta a z kluků ještě Iggy a Vojta. Je u toho spousta pošťuchování, cákání a blbnutí, kluci se dost rozparádí a z Žanetina výrazu vidím, že by mi nejradši zakroutila krkem. Ona totiž úplná nahota nepůsobí až tak eroticky, zatímco bikinky kluky přitahují víc právě tím, co je pod nimi. Je to stejné jako s pěkným prádlem. Vojtovy nesympatie vůči mé osobě to nezmění, blbne s Žanetou a Ditou a mě si nevšímá.

Jelikož se nerada koupu tam, kde to neznám, neodvážím se spustit nohy dolů, abych se třeba neodřela o šutry. Přeplavat rybníček je záležitost pár minut a Ben, který se ke mně přidá, svou přítomnost vysvětlí starostmi: „Je tu děsně hluboko. Nedosáhnu na dno…“

„Fakt?“ Tohle mě dost znervózní.

Ben přestane plavat a šlape vodu. „Vůbec nedostoupnu na dno… Počkej, zkusím se potopit,“ napadne ho a na okamžik mi jeho hlava zmizí pod hladinu. „Nejspíš to bude nějaká vytěžená jáma,“ prská vodu. „Dno jsem vůbec nenašel…“

Zpanikařím. „Vrátíme se!“

Nečekám, jak se rozhodne on, já to rychle otáčím, a když mi při tomhle manévru cosi měkkého zavadí o koleno, propadnu panice, div nevyjeknu. Třeba tu jsou nějaké obrovské ryby, stokiloví sumci!! Rychle mrsknu nohama, abych se co dostala pryč – a kopnu se o dno!!! Ben, který si ze mě celou dobu vkleče utahoval, brečí smíchy, protože když se ještě v polovičním děsu vyhrabu na nohy, mám vody sotva do půli stehen! Ke všemu stojím v slizkém bahně, fuj!

„Ty…!“ vyjeknu v touze ho za nejapný vtípek ztrestat. Bahno nebahno, vrhnu se po něm jako fúrie, dvakrát mi uhne, takže sebou plácnu vedle,

což ho rozesměje ještě víc, potřetí se sice strefím, avšak jen proto, že se chytit nechá, a co hůř, využije své fyzické převahy a zkouší mě potopit celou! Bráním se, kopu nohama, ale jelikož se u toho neustále řehtám, až si tu a tam loknu vody, načež zase divoce kašlu, není divu, že nemám šanci ho přemoci.

„Chceš pomoc, Šárko?“ huláká z břehu Iggy.

„Pomoc bude potřebovat Ben!“ vyhrožuji temně, nicméně nevěří mi nikdo, ani ti na břehu, natož sám vtipálek. S pobaveným výrazem mi dá ještě dvakrát lehce napít, načež mě z vody vytáhne se slovy „boží mlýny melou pomalu, ale jistě, ty provokatérko“, a společně doplaveme k ostatním. V hlubší vodě ze sebe spláchnu bahno a vyhoupnu se za Iggyho pomoci na hráz.

„Nějak tě přešel humor,“ baví se Olda. „Chutnala voda?“

„Přírodní minerálka s příchutí rašeliny,“ zhodnotím, vytřepu si vodu z uší a rukama ždímu vlasy. To, že jsem se párkrát lokla, vůbec nevadí, spíš mě zaskočily Benovy doteky. Nemyslím nějaká úmyslná šmátrání, to vůbec ne, ale když se mě snažil zatlačit pod sebe, dotýkal se mě celým svým *nahým* tělem… A mně to nebylo nepříjemné! Jistě, šlo o úplně jinou situaci, věděla jsem, že je to z legrace, navíc jsme byli pod dozorem Benovy dívky i jeho kamarádů, takže se nic stát nemohlo, ale i tak jsem potěšená! Ještě nedávno by mi blízký kontakt s mužským tělem vyvolal hysterický záchvat!

„Ty nejdeš ven, nebo co?“ nechápe Dita, proč její kluk se stále ráchá pod hrází, když už všichni jsou na břehu.

„Ještě nemůžu,“ zazubí se. „Za momentík.“

„Jsi blázen,“ zavrtí hlavou a oznámí mu: „Jdu uvařit grog na zahřátí a prokrvení cév, voda byla pěkně studená.“

Iggy se prohne smíchy, mrkne na mě, zpátky na Bena a prohodí: „Myslím, Dituš, že ten je prokrvenej ažaž…“

Ditině pohledu se obloukem vyhnu, přestože jsem v tom nevinně, přijde mi to vůči ní hodně nefér!

Ohýnek se ve volné přírodě samozřejmě také nesmí rozdělávat, přesto si Libor zavzpomíná na skautská léta a připraví ohniště pod vykopnutým drnem, aby ho ráno zase mohl pěkně zahrnout a nezbyly po nás žádné důkazy. K ohni si nataháme nejen spacáky, ale i karimatky, poskládáme se

pěkně kolem podobni mumiím a užíváme pohodové noci, kdy Olda hraje na kytaru na střídačku s různými historkami, které dávají kluci k dobru. Nebeská klenba pobitá zářivými diamanty noci, kvákání žab a bzučení komárů, to všechno dohromady vytváří tu pravou prázdninovou atmosféru. Je tady mnohem krásněji než v kempu, ačkoli všechno pro má své proti, což znamená odbíhat na toaletu za smrčky v lese. Ben leží s hlavou podepřenou dlaní přesně naproti a ačkoli se o něj Dita opírá jako o polštářek, tu a tam zachytím jeho pohled. Ke mně si přisedne Iggy. nejdřív si myslím že náhodou, protože je tam víc místa než mezi kluky, ale když mi položí ruku kolem ramen, prý aby mi nebyla zima, dojde mi, že to žádná náhoda nebyla. „Je mi dost teplo.“,

„Co je teď, nemusí být za chvíli,“ pousměje se.

Setřesu jeho paži a rovnou vytyčím mantinely: „Sice jsem ti vděčná za ten batoh, ale ne zase *až tak…***“**

Iggy se zasměje. „Dobrý, no, sorry.“

Žaneta, která celou transakci sledovala s úšklebkem, se zatváří spokojeně, nicméně když se později přitulí k Iggymu, nesetká se s pochopením. „Dneska se chci vyspat.“

Kluci se pobaveně zasmějí, Žaneta odfrkne a protestně se vecpe mezi Libora a Vojtu. Zatímco Olda se snaží dostat do plechovky s masem, kterou s sebou vleče jako kápézetku, neboli krabičku poslední záchrany, nedbaje na posměšky, že mu dlouho nevydržela, když ji chce sežrat hned druhý den, napíšu mamce opět jednu pozdní esemesku – a znovu si nadávám, že jsem to nestihla dřív, stejně jako druhou pošlu Jarkovi. Za celý den mi nenapsal, prevít! To i od Sandry mi přišly hned tři zprávy, na které jsem průběžně odpovídala. Popíšu mu stručně obsah a události dnešního dne, samozřejmě jen ty důležité a publikovatelné, stejně jako včera mi moje slohovka vystačí na pět částí, a situace je té včerejší navlas podobná i z jeho strany!

FAJN, ZE SI TO UZIVAS, odpoví mi. Nic víc!!

Příště se na něj vykašlu, umíním si zachmuřeně. U ohýnku vydržíme asi do dvou, než nás přemůže ospalost, Olda už dávno vzdal svou snahu dostat se do konzervy Liborovou rybičkou, nikdo jiný s sebou totiž nůž nemá a to, co si vzal Libor, je spíš hračka než nůž, kápézetka tedy splní účel a zůstane nedotčena, u rybníčku si vyčistíme zuby a zamíříme do

stanů. Žaneta se podle očekávání po Iggyho odmítnutí nastěhuje k Vojtovi a Liborovi. Nejspíš se dočká i toho sendviče, uchichtnu se v duchu!

„Ráno se pochlubte," baví se Olda. „Kolik bété."

„Nezáviď a přidej se," poradí mu Libor.

„Věř, že opravdu nezávidím," zasměje se Olda.

„Dobře se bavte," popřeje jim Iggy.

„Pokud možno bez zvukových efektů," neodpustím si.

„Proč jako?" odsekne Žaneta nedůtklivě. „Vadí ti to?"

„Jo, vadí," ujistím ji.

„Jsi lesba?" opáčí opovržlivě.

„Nejsem, ale stejně vadí."

„Tak jsi panna, co?"

Mlčky si tu kačenu změřím a ona se rozchichotá.

„Přeslechl jsem odpověď," mrkne na mě Iggy.

„Nepřeslechl, nic jsem neřekla."

„Ale to je škoda, zrovna takový zajímavý téma…"

„Je panna jako poleno, to je jasný," usoudí Žaneta.

Podívám se na ni s despektem. „Milá zlatá, i když je to čistě moje soukromá věc a tobě do ní není ani to nejmenší, nejsem panna. Přesto mi tvoje noční juchání vadí. Stačí?"

„No, víš, Žando," vloží se do našeho sporu Dita, „mně to taky není příjemný."

„Pch," uleví si Žaneta a s brumláním, že je to tady samá frigidka, si zaleze ke klukům.

8. NEBE NA DOSAH

Návštěva barokní vojenské pevnosti pojmenované na počest císařovny Marie Terezie vyžaduje pevné nervy. Ačkoli jde o jednu z nejnavštěvovanějších památek severních Čech, vsadím se, že jen málokdo se kochá stavbou jako takovou! Pevnost sloužila od samého počátku své

existence coby vězení a jako věznice pražského gestapa se zapsala do dějin černým fixem. Zatímco kluky zajímá právě ta novodobá historie, Ivana, které pevné nervy chybí, je bledá tak moc, až ji s Ditou raději vezmeme ven. Myslím, že se Ivanina slabost Ditě hodila, protože když nabídnu, že s Ivčou počkám sama, jelikož jsem už pevnost navštívila, zavrtí odmítavě hlavou.

„Vůbec jsem tam neměla chodit," lituje Ivana. „O tomhle se mi bude ještě zdát…!"

„Co bys říkala v Osvětimi?"

„Nic, protože tam by mě nikdo nedostal ani párem volů!"

Kluci si z ní pak trošku utahují, jako že je měkota a takové řečičky, ale myslím, že i u nich je to strojené, protože se ještě ani v restauraci na náměstí nevtipkuje jako obyčejně a všichni jsou spíš zamlklí.

Hovor se rozproudí až nad mapou. Jelikož už jsme od Děčína hodně uhnuli, necháme Pravčickou bránu na příští rok, jak prohlásí Iggy, a místo toho se vydáme do městečka Úštěk, kde se podle mapy nachází kemp a ještě navíc jakási zřícenina, což je při cestě k Máchovu jezeru. Iggy vyhledá přes mobil spoje a jelikož přestupujeme v Litoměřicích, kde máme navíc dost velkou časovou rezervu, rozhodneme se pro menší prohlídku města s pauzou na něco menšího k snědku. Nemám hlad, jedli jsme prakticky před chvílí, objednám si pouze šopský salát a dá mi docela hodně práce číšnici vysvětlit, že ho nepovažuji za předkrm, nýbrž jako hlavní jídlo. Kluci si totiž navzdory řečičkám o „něčem malém" objednávají hotovky typu vepřo knedlo zelo a guláš, pouze Ben změní žánr a zdlábne mísu těstovin s kuřecím masem a sýrem.

„Já se nacpal královsky," libuje si Iggy a kývne na Bena. „Jaký to bylo? Vypadalo ti to taky pěkně."

„Líp vypadalo než chutnalo," pousměje se. „Nebylo to špatný, ale Jarda tedy dělá těstoviny mnohem lepší."

Zaváhám, zda nemám Jarkovi napsat dřív než o půlnoci, nicméně místo toho napíšu pouze mámě a Sandře. Určitě by mi zase odpověděl telegraficky a uštěpačně…

Žaneta, která zbouchla vepřové výpečky se zelím, prohlásí, že takovou mastnotu její střeva jen tak nevstřebají a jde pro jistotu na záchod hned. Její odchod zavdá příčinu hovoru o ní bez ní.

„Bylo bétéčko? Kolikrát?“ vyzvídá Olda.

„Je výkonná, holka,“ zasměje se Vojta.

„A oba?“ baví se Ben.

„Si piš.“

„Sendvič?“

„Ne, jen grilovačka,“ odvětí Libor a všichni se zasmějeme. Tedy krom Ivany, které dojde pravý význam o něco později, to už my jsme potichu, vykulí oči a poprská Vojtovi sedícímu vedle levou paži.

„Ani nebyla slyšet,“ uvědomí si Dita.

„Nemohla,“ baví se Vojta. „Měla plný ruce práce.“

„A nejen ruce!“ dodá Libor a Vojtův rukáv je zkropený nanovo, tentokrát Ivaně zapálilo hned. Jsme z toho mrtví smíchy a ačkoli Žanetu opravdu nemusím, zavrtím hlavou.

„Vážně nevím, proč se o holkách říká, že jsou drbny. Vy jste, pánové, mnohem horší!“

„Že jo?“ kývne na mě Dita. „Moje slova. Ani radši nechci vědět co se povídá, když odejdu na záchod já.“

„To nechtěj,“ popichuje Iggy. „Pokaždý Benovi říkám, ať si ty pikantní podrobnosti nechá, že to není fér…“

Ben se po svém nejlepším příteli ožene, je z toho strkanice a spousta smíchu, nicméně Ditina poznámka zase tak od věci nebyla. Určitě nás vesele hodnotí a drbou!

Když to máme akorát, pohodlnou chůzí se připlážujeme na vlakáč. Spojení zjišťoval Iggy a ne Libor, mělo by být v pořádku, přesto mě zaujme fakt, že na odjezdové ceduli nikde nespatřím žádný údaj o našem vlaku. Ben, kterého na to upozorním, se pro jistotu zeptá nádražáka, a když se dozvíme, že vlak, který Iggy vybral, skutečně odjíždí za čtvrt hodinky, jenomže z horního nádraží, zatímco my jsme na hlavním! A když dodá, že horní je odtud asi tak kilometr vzdušnou čárou, máme sto chutí Iggyho ukamenovat.

„Co si člověk neudělá sám, to nemá,“ vzdychá Ben.

„Jen si nestěžuj,“ namítne Iggy. „Dita je šikovná, ne?“

„Vidíte to?“ vzdychne Dita. „Perverzáci jste, pánové!“

Byť perverzní, aspoň občas i galantní, Iggy si se mnou opět prohodí zavazadlo, což je moje jediné štěstí, protože uběhnout takovou dálku za

čtrnáct a půl minuty a nezhroutit se u toho by bylo nad moje síly! Nakonec to vypadá, že vlak snad čekal na nás, jakmile naskočíme, rozjede se. Vpadneme do velkoprostorového vagonu, který je jen tak z poloviny obsazený, takže lehce najdeme místa k sezení, a zničeně oddechujeme. Hned naproti nám sedí dva týpci, hiphopeři na první pohled, jeden s kšiltovkou, druhý bez, ale oba dobře jetí. Jejich debata na téma ideální holka nás pobaví mnohem víc než televizní **Silvestr!** Ačkoli těm dvěma mudrcům nebude víc než sedmnáct a ani jeden z nich není žádný fešák, názory, které kolem sebe šíří, vážně stojí za to. Podle jednoho má mít správná holka ňadra čtyřky, zatímco druhému by stačily i trojky, oba se však shodnou na štíhlých a blond. A to, že musí být nejen hezké, ale přímo krásné, je samozřejmost!

„Trochu náročný, ne?“ baví se Žaneta.

„Přece nebudu ztrácet čas s nějakou bliznou,“ odvětí ten ošklivější z nich, přejede Žanetu od hlavy až k patě a protože nejspíš projde sítem i přes menší objem plic, nabídne jí, ať s ním jede na nějakou cool hustou pařbu.

„To by sis neměla nechat ujít, Žando,“ baví se Dita.

„Taky přemejšlím, jestli neudělám životní chybu,“ řehtá se Žaneta, a nejspíš ji udělá, protože společně s námi a hoperem v kšiltovce vystoupí v Úštěku, zatímco ten, co jí učinil exkluzivní nabídku, jede dál.

Na našeho spolucestovatele čeká na nádraží holčina s bídou patnáctiletá, která se jistě kvůli němu namalovala tak, že z toho původního moc nezbylo, a do pravé blondýnky má také dost daleko. K hopíkovi ovšem chová nezměrnou lásku, protože jen kluk vystoupí, pověsí se mu kolem krku a vzájemně si strčí jazyky až do hlavy.

„Kam ten svět spěje,“ baví se Olda, zatímco Iggy, asi aby napravil renomé se špatným nádražím, vyzvídá na někom, kdo se dobře týden nemyl a předtím se nejspíš taky s mýdlem moc nekamarádil, kudy se dostaneme do kempu.

„Do kempu?“ poškrábe se v zanedbaném strništi, jen to zapraští. „Tak to nevím… Ale tudle Tony bude vědět.“

Tony, náš hoper, přestane rdousit tu nezletilou a nabídne nám: „Zavedu vás tam, taky tam zrovna jdu.“

Jeho slečně se takový plán vůbec nelíbí a než se nadějeme, je z toho hádka, až facky lítají! Oboustranně. Raději je necháme na nádraží a vydáme se hledat kemp sami.

Tony však nezklame, asi po pěti minutách nás dohoní. „Tak jsem ji zpacifikoval, můžeme jít."

„Doufám, že to rozchodila," obává se Ivana.

Ben ukáže bradou na červený otisk na hopíkově levé tváři a pobaveně Ivanu uklidní: „Řekl bych, že jo."

Těžkej hoper se zatváří blahosklonně, vmáčkne se mezi mne a Ivanu a vysekne mi lichotku: „Máš krásný vlásky. Jak ti říkaj, číčo?"

Kluci se řežou smíchy, já jsem docela zaskočená. Olda měl pravdu, jde to vážně z kopce! „Co je ti po tom?"

„Ale no tak," zakroutí očima. „Kdy máš svátek?"

„Třicátého června. Proč? Chceš mi koupit kytku?"

„To už bych nestihl," zareaguje bystře. „Šárko."

„Dobrý," uzná Dita pobaveně.

„Kdy máš svátek ty?" otočí se na ni.

„Sedmadvacátého března."

„Čau, Dito, já jsem Tony," představí se hoper. „Co ty?"

„Taky sedmadvacátého, ale prosince."

„Nazdar, Žaneto."

Docela se bavíme, Tony bez zaváhání uhodne Vojtovo i Liborovo jméno. Buď je geniální, anebo magor!

„Tys byl v tý soutěži, ne?" napadne Iggyho.

„V jaký?"

„No, tam každej hamoun, co chce vyhrát, musí do týdne zvládnout nějakej úkol, třeba se naučit celej kalendář zpaměti," vysvětlí Iggy.

„Ale hovno," prohodí jadrně. „Mám fenomenální paměť."

„Jo?" zazubí se Ben. „Tak se ukaž – já mám svátek sedmého prosince."

Tony se zamyslí jen okamžik. „Jsi Ambrož."

„Vedle, kámo," zasměje se Ben. „Moje jméno je sice hodně blbý, ale jak tak koukám, existují i pitomější."

Chudák hopík je opravdu vedle, nejspíš není zvyklý se plést, svraští čelo a usilovně přemýšlí až ke kempu, což je výhoda, protože alespoň neoxiduje.

Ústecký kemp vypadá sympaticky na první pohled, je pěkně a pohodlně vybavený, takže sotva postavíme stany, tentokrát asistujeme Oldovi zdatně, sám nás pochválí, prý ještě tak dvacetkrát a budeme umět stavět stan samy – sprosťák jeden!, zamíříme zchladit rozpálená a upocená těla do vody. Tady je o dost teplejší než v lesním rybníčku, užijeme si slast pokoupáníčka dosyta všichni – až na Bena s Ditou. Ti dva se totiž hned zkraje pohádají cestou k vodě, chvíli se dohadují, a pak odcházejí, aniž by se stačili namočit! Ivana na mě s nadějí mrkne.

„Manželský hádky jsou dneska nakažlivý," podotkne.

„Nejen dneska," pousměje se Iggy. „Z čehož plyne co?"

„Že jsou chlapi idioti?" napovím mu.

„Ne!" ohradí se podle očekávání. „Z čehož plyne, že je lepší žádnou manželku nemít. Předejde se tak hádkám."

„Připomínáš mi mou babičku. Ta například tvrdí, že nejspolehlivější antikoncepcí je s nikým nesouložit."

Kluci se proti tomuto názoru bouří, prý by to byla věčná škoda a kdesi cosi, ale Iggy pobaveně souhlasí: „Nemá snad ta moudrá žena pravdu? Má!"

„Ani ne," zavrtím hlavou. „Vždycky to neovlivníš. Ty nechceš, ale ten druhej jo a na tvůj názor se neptá."

„Já vím, že když ženská nechce, nedá," odfrkne Vojta.

„Tak toho víš hodně málo!" opáčím prudčeji, než by se v konverzační rovině slušelo, a jdu si raději zaplavat.

Kdyby nás z vody nevyhnal nakonec hlad, ráchali bychom se asi hodně dlouho, je vážně úžasně teplá. Rychle si ještě zaskočím do umývárny, šamponem vydrbu vlasy, vysuším ručníkem a hladce vyčešu z čela. Je to paráda mít zase svůj odstín! Pořád jsem chtěla být jiná, změnit se… Jenže ono víc záleží na vnitřní změně, ne venkovní!

K občerstvení, které má i takovou vymoženost, jakou je obsluha, dorazím sice později než ostatní, ale zato svěží a voňavá, v pláťákách a čistém tričku se cítím fajn. Nakonec jsem ráda, že jsem se trošku přišmrncla, permanentní make-up, co jsem si nechala dělat koncem června, už není tak úplně ono. Všechny stolky jsou obsazené do posledního místečka, mám co dělat, abych se vůbec k našim vmáčkla. Jak

zjistím letmým pohledem, návštěvníky tvoří samá mládež, co vyrazila na večerní pivo. U vedlejšího stolu sedí s partou svých kámošů hoper.

„Číča se ho jen tak nedočká," baví se Ivana.

Náš stůl také mezi abstinenty nepatří, Ben, který tu nejspíš dřepí celou dobu, než jsme se vykoupali, má svou účtenku dost popsanou! Vyhledám ho očima a když se naše pohledy střetnou, neusměje se, sleduje mě tak nějak zamyšleně a řádně si přitom přihne z půllitru.

Libor koupí láhev fernetu a nechává jí kolovat. Ani si nepřivoním a hned ho pošlu dál, raději si dám pivo a ještě za celý večer jen jedno, pak už popíjím jemně perlivou mattonku, nedbajíc Iggyho varování, že se mi z toho budou v žaludku líhnout čolci. Dokážu se bavit i bez alkoholu, a pak, opilců jsem se vždycky bála – oprávněně.

Ačkoli se bavíme dobře, zdaleka nejsme tak hluční jako hoperovi kámoši a kámošky odvedle ani parta trampů podstatně hrubšího zrna, než je nížanská parta.

„Šárko, mně přece košem nedáš," dotírá Iggy, také poněkud rozverný, chytá mě kolem krku a strká mi láhev.

„A na to jsi přišel jak?" vysměji se mu, snažím se ho setřást. Narazím přitom na Benův pohled, dokonce mi přijde, že než se zvedne a přemístí k výčepu, posměšně se ušklíbne.

„Tedy, pánové, s vámi je to dneska na provaz," usoudím, odtáhnu Iggyho vláčná chapadla a raději si odskočím na WC, bublinky sice nekalí mysl, zato plní močový měchýř.

Moc si od dotěrů nepomohu, jeden z těžkých drsňáků ve vojenských bagančatech po mně cestou z toalety vyjede, což není žádná legrace a mám co dělat, abych ho zklidnila dřív, než propadnu panice! Ráda přijmu Ditinu nabídku sednout si k ní mezi kluky. Takhle je na ráně Žaneta, ovšem té to nevadí, netrvá dlouho a dobrovolně vymění naši společnost za jejich.

Jestliže jsem se obávala, zda se vůbec vedle Dity vejdu, strachovala jsem se zbytečně. Tony s kšiltovkou nasazenou poněkud nakřivo, taky už má upito, mi předvede, že tam je spousta místa, jen ho není na první pohled vidět! Ačkoli mu obě spíláme a od jeho úmyslu vecpat se mezi nás ho zrazujeme slovně i ručně, prostě se k nám vcucne, a jelikož nemá kam dát ruce, položí si je kolem našich ramen.

„Čičiny, vážně, jak se ten týpek jmenuje?“

Zamávám si před obličejem dlaní, abych rozehnala pivní výpary, a tlačím jeho paži pryč. „Vrtá ti to hlavou, co?“

„Si piš. Jestli má svátek sedmýho prosince, musí se jmenovat Ambrož… Von mi kecal, že jo?“

„Ale ne, nekecal, v kalendáři jsou ten den dvě jména,“ vysvětlí mu Dita. „A jdi už, prosím tě!“

„Dvě jména?“ zajásá a zase nás obě čapne. „Já bych –“

Co by se už jaksi nedozvíme, protože je v té chvíli neznámou, zato hodně velkou silou vlečen za triko dozadu, jen nitě praskají. Jelikož nás ten pablb stále drží kolem krků, málem nás strhne z lavice také! V poslední chvíli nás přece jen pustí, aby mohl ztlumit pád na zem rukama.

„Seber se a stříhej domů, nebo ti pomůžu,“ zavrčí Ben, který nás hoperovy přítulnosti zbavil, nevraživě.

„Bene, nech ho, nic nedělal!“ zastane se Dita Tonyho.

„Zato ty mi to děláš schválně, co?!“ vyjede na ni.

„Víš dobře, že nikdy,“ snaží se Dita prosebně, jenže Ben ji nehodlá poslouchat. Tony má i přes alkoholové opojení tolik rozumu, aby se vytratil zavčas.

Podívám se na Ivanu. „Nejdeš na záchod?“

Okatě zaváhá. „Teď…?“

„Jo, teď,“ ujistím ji a aniž bych na ni čekala, vyrazím sama. Dohoní mě, ačkoli by ji určitě víc bavilo poslouchat dohadování těch dvou. Mně osobně jsou hádky nepříjemné!

„Ben je ranař, co?“ uchichtne se Ivana.

„Hlavně je opilej,“ odfrknu.

„Náhodou, bylo to romantický. Takový rytířský…“

Na tohle není co říct, ačkoli nepotřebuji, odskočím si, když už jsem tady, umyji ruce a počkám na Ivanu, než bude hotová. Téma večera však ještě zdaleka není uzavřené. Před toaletami totiž narazíme na Tonyho a ten, zřejmě nepoučen předchozími událostmi, se na mě široce zazubí.

„Už vím! Ambrož a Benjamín!“

„Jsi dobrej,“ prohodím uznale. „Vzpomněl sis.“

„Právě že ne,“ zazubí se. „Mrkl jsem se v recepci do kalendáře. Hele, von se fakt jmenuje Benjamín?“

„Dal bys přednost Ambrožovi?“ uchichtnu se.

„No já bych –“

Tonymu není ani pro tuhle chvíli souzeno dodat, co by, jelikož zpoza rohu toalet se v onu kritickou dobu vynoří i Ben s Iggym. Výraz, který se mihne Benovou tváří, je výmluvný natolik, aby Tony bral roha! Bohužel má pomalejší reflexy, stačí udělat sotva pět kroků a Ben ho znovu drží za tričko – tentokrát pod krkem. „Tobě to nestačilo?!“

„Bene, kašli na to!“ pokusí se mu Iggy zastavit rozjetý vlak. Ben vystartuje po Tonym pravačkou a když se Iggy snaží zakročit, aby jich hiphoper nedostal víc, koupí také jednu – a vůbec nejde o nějakou zbloudilou, neúmyslnou! Rachot bitky přiláká diváky, naštěstí jsou mezi nimi i Olda s Vojtou a spolu s Iggym Bena od Tonyho odtáhnou. Je z toho řádná strkanice, protože hopíkovi kámoši hodlají svého kamaráda pomstít a Ben je ochotný rozdat si to nejspíš s celým světem, ale naštěstí k hromadné rvačce nedojde, pár šťouchanců situaci posléze uklidní.

„Pořád ti to připadá romantické?“ zeptám se Ivany, když se uložíme do spacáků. „Zkazit takovej pěknej večer?“

„Prostě nechce, aby mu na jeho holku kdekdo šmatal,“ soudí Ivana. „A upřímně… Zavinila to Dita.“

„To nemůžeš myslet vážně!“

„Kdybych chodila s Benem já, nikdy bych mu nedala příležitost ani důvod k žárlení,“ zopakuje mi tu svou demagogii. „Od Bena bylo pěkný, jak ji bránil.“

„Pleteš si pojmy s dojmy,“ namítnu. „Bránit někoho, kdo je v ohrožení, ano, to je rytířské. Dítě nic nehrozilo.“

„Stejně,“ prohodí zasněně, tudíž vzdám snahu. Kluci jsou praštění od přírody… A holky, přiznejme si to, také.

Incident sice zkrátí pěkný večer, na drahou stranu logicky prodlouží noc a tedy i možnost odpočinku a načerpání nových sil. Po všech těch každodenních kilometrech v nohou a tíze krosny v ramenou, horku, hmyzu, sluníčku i dobré náladě, nevěřila bych, jak smích vyčerpává!, usínám, sotva lehnu na impregnovanou podlahu stanu, jejíž tvrdost nezmírní ani karimatka, ani spacák. Včera jsme šly s Ivanou spát nezvykle brzy, totiž kolem jedenácté, tudíž se v osm ráno cítím odpočinutá. Potichu se vykradu ze stanu, Ivana spí jako batole s blaženým úsměvem na rtech,

nejspíš se jí zdá o Benovi, a zamířím do sprch. Kemp už sice žije klasickým prázdninovým životem, stany kluků jsou však pevně zazipované. Nejlepším lékem na kocovinu je spánek! Než se vrátím, vykotrmelí se ze svého brlohu Iggy s pusou rozevřenou zíváním od ucha k uchu.

„Abys mě nesnědl," podotknu pobaveně.

„To bych s chutí," mrkne na mě, čili mu modřina na bradě náladu nevzala, podrbe se v rozježených vlasech a navrhne: „Pojď na kafe, potřebuju se probrat."

Tenhle nápad přivítám, za Iggyho ochotné pomoci – bodejť by ne, když jsem jen v podprsence – si přelepím rameno čistou náplastí, nakoupila jsem jich v Litoměřicích zásobu spolu s hojivou mastí, stejně se divím, že jsem v lesním bahňáku nechytla žádnou infekci, včera jsem si navíc ránu dlouhou koupelí řádně rozmočila, ještě dnes mi mokvá, natáhnu si tričko, ačkoli Iggy navrhuje, že tak pěkné prádélko je škoda schovávat, a vyrazíme na snídani.

Kapučíno, jogurt a rohlík považuji za rozhodně lepší kombinaci než Iggyho tlačenku s cibulí a koláčem navrch.

„Náhodou," baví se, „co se ti na tom nezdá? Na té tláče je cibule, takže snídám zdravě – zeleninu."

„Hlavně že ti chutná," směji se. Bavíme se u jídla čistě všeobecně, o počasí a prázdninách a tak různě, až si vzpomenu: „Kde vlastně spala Žaneta? S tebou?"

„Ne," zavrtí hlavou. „Mám dojem, že nespala vůbec, zato bude mít spoustu bétéček."

„Ona byla s těmi kluky do rána?!"

„Asi ještě je, ne?"

„To je síla," připustím. „Co znamená BéTé?"

„Byl tam," vysvětlí záhadu neznámé zkratky.

Rozřehtám se nahlas. „Tušila jsem, že se to bude týkat sexu, jasně, ale i tak… Vy jste strašní!"

„Kdo vy?"

„Kluci."

Zašermuje mi koláčem před nosem. „Neřekl bych. Děláte to z nás vy, děvenko. Za všechno vždycky může ženská, už Eva byla pěkná potvora… Kvůli vám jsou všechny maléry.“

Nemohu se mu nepodívat na modřinu na bradě, kam ho Ben zasáhl pravým hákem, a on můj pohled zaregistruje.

„Co to mělo znamenat?“ zeptám se tedy přímo. „Nějak jsem tomu nerozuměla… Hráblo mu, či co?“

Iggy si pohladí modřinu. „Z toho si nic nedělej, já konkrétně včera taky moc nepobral, na kterou z vás vlastně žárlil… Ale v podstatě jde pořád o totéž. Beník je trochu cholerik, hlavně když se napije… Pak trochu dost. Nevšimla sis, že je chorobně žárlivej? A když se k tomu lízne, tak i těžkej Rambo?“

„Ben?!“ opáčím užasle.

„Jo,“ kývne. „Ben je fajn kluk, ale s žárlením to přehání, Dita si s ním užije, chudák… Navíc má strašně blbý opice, agresivní, jak se připije, hned se chce rvát.“

„Že s tím exotem přes kalendář, budiž, ale s tebou?!“

„Pak už nerozlišuje kámoše a nekámoše,“ zasměje se. „Jednou jsme chlastali u Ptáka na chatě a Pták, kretén, se jen tak zmínil, že někde potkal Lucku a snažil se do ní dělat, ale že se nenechala zviklat… Dal to k dobru, jako srandu… A kdybych tam nebyl, tak tu srandu snad nepřežil. Takhle mu jen natrhl ucho, museli mu ho třemi stehy přišít. Krve jak o zabíjačce, skoro se mohla chytat do jelit.“

Vyloknu poslední doušek kapučína. Připadá mi, že snad vypráví o někom jiném! „Je vážně tak nebezpečnej?“

Iggy si ukáže prstem na svou modřinu. „Můžeš to někdy zkusit, ale nedoporučuju…“ Oba se tomu zasmějeme, načež dodá: „I když holky nebije, to je pravda. Ani v opici.“

„Kdo je Lucka?“

„Jedna z mnoha ex,“ mávne rukou nevzrušeně.

„No jo, ten počet není k divení, když jsou tady snad všechny holky zamilovaný do Bena aspoň platonicky,“ zasměji se na odlehčení.

Iggy se sice pousměje, nicméně mi vysvětlí: „Všechny ho chtějí, ale žádná s ním nevydrží dlouho. S žárlivým nervákem se ani vydržet nedá, víš.“

Znovu se po něm zpytavě podívám.

„Už to, že žádnou holku ještě nikdy nenechal on, všechny daly kopačky jemu, o něčem svědčí, nemyslíš?“

„Fakt?“ opáčím překvapeně i pobaveně.

„Akorát jich je pořád dost v zásobě, takže sám není,“ zasměje se. „S Ditou je nečekaně dlouho, ale to je kvůli ní, protože je až moc dobrá. Byl by idiot, kdyby o ni kvůli debilní žárlivosti přišel.“

Pokrčím neutrálně rameny.

„Anebo kdyby ji z nějakýho důvodu nechal,“ dodá po krátké pauze. „Třeba kvůli jiný holce…“

Nestačím na tohle zareagovat, protože se na dohled objeví Olda s Ivanou a chvíli poté dorazí na snídani i ostatní. Jako poslední Dita s Benem. Trochu rozpačitě nás pozdraví a k jídlu si objedná pouze černou kávu.

„Copak, snad tě nepotkalo nechutenství?“ baví se Libor.

„Bolí mě hlava,“ trhne rameny a jelikož se u toho bolestí zašklebí, každý pohyb mu působí potíže, je vidět, že si nevymýšlí. Pobaveně se na něj podívám, a on si odfoukne vlasy z čela. „Přeješ mi to, co, příšero?“

„Snad nečekáš, že tě budu litovat?“

„Ne, to od *tebe* opravdu nečekám,“ pousměje se.

„Chceš prášek? Mám v batohu,“ nabídne mu Ivana.

„Prima, budeš zlatá,“ ujistí ji.

„Nic mu nedávej,“ baví se Olda. „Šárka má pravdu, žádnej soucit. Jen ať trpí.“

Ben zvedne ruce v obranném gestu. „Sorry za včerejšek. Nějak se mi to vymklo, omlouvám se.“

„No nevím, jestli ti to odpustím,“ usměje se Iggy. „Vypadám jak Rocky po patnáctým kole.“

„Holky berou na drsňáky,“ utěší ho Ben s úsměvem a zacvakne za něj útratu, takže zase všechno dobré.

„Náhodou, aspoň těm vidlákům ukázal,“ zastane se bráchy Vojta. „Srovnal by je do latě všechny. A že jich bylo!“

„Vidlákům?“ uchichtnu se. „Ty velkoměšťáku z Nížan.“

Odmění mě zlostným pohledem. Nemá cenu se s ním hádat, o Vojtovi jsem si udělala názor už v dětství a bohužel se nezměnil. Všimla jsem si,

že svého staršího bratra obdivuje, nejspíš mu imponuje a chtěl by se mu podobat.

Se Žandou se setkáme teprve ve chvíli, kdy si vezmeme ze stanů pouze to cenné, jako jsou foťáky, peníze a mobily, a chystáme se na prohlídku městečka. Přijde sice po svých, ale vypadá hodně zmuchlaně, jak kluci pobaveně komentují.

„Kolik bylo bétéček, Žany?“ vyzvídají počet.

Ukáže jim zvednutým ukazováčkem, kde je má.

„Já vám to řeknu za ni,“ baví se Ben.

„Ty to víš?“ obdivuje Ivana jeho předvídavost.

„Jasně. Bylo jich nepočítaně,“ řehtá se a my s ním.

„Vtipnej jako vždy,“ podotkne Žaneta nevzrušeně.

„Nejdeš s námi do Úštěku?“ zeptá se jí Dita.

Žaneta zvedne oči v sloup. „Uhodla! Dobrou noc.“

„Není divu, vydávala energii, musí bejt sedřená…“

„A odřená,“ doplní Iggyho Libor a i když je to tedy příšerné téma, bavíme se celou cestu až do městečka.

„To není sociální pracovnice,“ prohodí Ivana šeptem ke mně a Ditě, „ale normální kurva.“

Dita, která ještě za pochodu dojídala koblížek, se málem udáví vanilkovou náplní! U kluků jsem na ostrá slova zvyklá, ovšem z Ivaniných úst mě taky zaskočí! Ben si naši trojku podezíravě změří, chytne jednou rukou svou dívku, druhou mě a vyzvídá: „Copak tu probíráte tak veselýho?“

„Máš strach, že tebe, co?“ utahuji si z něho.

„Upřímně? Jo,“ zasměje se, strčí hlavu až k mému uchu a loudí: „Tak mi to řekni, nenapínej…“

Odtáhnu se a vysmeknu z objetí. „Zeptej se Ivči.“

Vyzvídá tedy na Ivaně, jenže ta se stydí a Ben se stejně nic nedozví. Nakonec, ať si myslí, že jsme probíraly jeho, neuškodí mu trochu srazit hřebínek!

Z prohlídky městečka přímo filmového, natáčely se tu dva skvělé filmy, *Kolja* a *Rebelové*, jsme úplně nadšení. Náměstí vévodí mohutný kostel, před kterým v dešti šepotala Terezka, a vůbec je to tam hodně sympatické. Kromě zmrzliny a pohlednic, konečně si vzpomenu a napíšu babičce

pozdrav, si zpátky do kempu odneseme ještě něco. Konkrétně Ben, který si koupí drahý značkový nůž z kvalitní oceli i s pouzdrem, protože jít na čundr a nemít ani rybičku je vážně ostuda. No, rybičku sice vlastní Libor, ale tou si tak akorát může zkrátit cigaretu. Anebo vypíchnout oko, jak podotkne Iggy. Radost svým nákupem udělá hlavně Oldovi, už se těší na kápézetku.

Bena po Ivanině prášku zřejmě hlava přestala bolet, protože už během dopoledne je opět ve své kůži a do party se vrátí uvolněná pohoda i spousta vtípků. Jelikož zjistíme, kterým směrem se nachází zřícenina hradu Helfenburk, vrátíme se do kempu pro věci a hodláme zvednout kotvy. Žanetu musí Libor s Vojtou ze svého stanu vyloženě vysypat, jinak by ji ven nedostali.

„Proč tak brzy?“ rozčiluje se. „Ještě není ani poledne!“

„Jestli se ti to nelíbí, můžeš se přidřít ke svým novým sexuálním kamarádíčkům,“ poradí jí Iggy. „Ti by tě sice asi taky spát nenechali, ale zase bys z toho něco měla!“

S nakrklým výrazem si sbalí saky paky a s neustálým remcáním uzavírá náš průvod. „Proč se v tak příšerným vedru patláme jako idioti do kreténskýho kopce, místo abychom se někde vyvalili u vody, to fakt nechápu!“

Ne že bych sdílela její názory, nicméně na tom, že jsme si k náročnému stoupání trvajícímu víc než půldruhé hodiny vybrali polední žár, něco bude! A ještě ke všemu snad procházíme včelím rojením, všude kolem bzučí hmyz. Přes Oldovo varování se oháníme o sto šest, takže není divu, když Dita koupí pigáro do levé paže. Žaneta, jejíž otec je včelař, se jí posmívá: „Největší blbost je před včelama utíkat nebo mávat prackama jak větrákem. Zbytečně včely rozdráždíš, tak se jim pak nediv. Jenom se brání.“

To už jsme ale u cíle cesty, romantickou ruinu na dosah ruky, tudíž odhodí svůj bágl a plácne sebou do trávy. „Chvíle pauzy neuškodí… Áááááááááá!“

Až se leknu, s jakou rychlostí vystřelí zpátky na nohy a drží se za pozadí. Po předešlé přednášce to nemá chybu!

„Řekl bych, že ještě větší blbost než včelu odehnat je si na ni sednout,“ baví se Iggy. „I laik by čekal, že se ta chudinka bude bránit…“

„Vole,“ ušklíbne se Žaneta, stáhne i tak krátkou sukni a vyšpulí zadek v tangách. „Bene, vytáhni mi žihadlo.“

„Proč já?“ podiví se jmenovaný.

„Seš medik, ne?“

„Tohle zvládne každej smeták,“ usoudí. „Libore…?“

Řehtáme se, div ze zříceniny nepadá kamení. Libor se díky Benově poznámce od tahání žihadla distancuje, nakonec musí pomoci Dita, pánové jsou prostě ješitní a nechtějí si zadat! Žanetu tím smrtelně urazí, přestane s nimi mluvit a my jsme aspoň na chvíli ušetřeni jejích afektovaných výlevů. Tedy těch hlasitých, pokulháníčko, jak kdyby jí ustřelili u Stalingradu nohu u kolene, si neodpustí.

Útlocitná Dita, sama s opuchlou zarudlou paží, nám domlouvá: „Nesmějte se. Vážně to strašně pálí a svědí. I na ruce, natož… Tam. Nebude si dneska moct ani sednout.“

„No vidíš, takže máš výhodu, že jsme na pochoďáku a neležíme u vody,“ utěšuje Iggy Žanetu pobaveně.

„Do večera to splaskne,“ připojí se Ben. „A kdyby ne, musíš holt změnit polohu…“

„Pitomci!“ zavrčí našnupnutě. Je uražená natolik, že se k prohlídce Helfenburku nepřipojí, raději hlídá bágly.

„A pak že není k ničemu užitečná,“ uchichtne se Ivana.

Nakonec, její chyba! V prostorách zříceniny právě probíhá šermířské představení, nevidíme jej sice od začátku, přesto krásně zpříjemní návštěvu romantické ruiny. Jelikož máme dojem, že jsme toho dne našlapali kilometrů dost, rozhodneme se nevracet se do Úštěku ani nehledat jiný kemp a poohlédneme se po místečku, kde by se dalo zbudovat soukromé tábořiště. Podle mého by to šlo kdekoli, ale kluci jsou náročnější, takže stejně ještě putujeme jakou dobu. Iggymu se nejspíš moje krosna zalíbila, mění si ji za svůj pidibatůžek tak nějak automaticky.

„Jé, ovečky!“ rozplývá se Dita při pohledu na zvířata v ohradě podél polní cesty, kterou kráčíme k lesu, a snaží se dvě z nich, ty nejbližší plotu, pohladit.

„Je to podfuk. Ovečky vypadají jinak!“ odfrknu zklamaně.

„Jestli myslíš, že mají osm nohou, tak si je pleteš s pavoukem," popichuje mě Iggy.

Béééé, vyjádří se k tomu i samy ovce zoufalým tónem.

„Slyšíš?" zvedne Olda nabádavě ukazovák.

„Vidělas někdy ovce, Pražačko?" baví se Ben.

„Jistě, mockrát," zazubím se. „A řeknu ti, vždycky vypadaly jinak – jako krásný naducaný bílý obláčky…"

„No jo," směje se Ben, „ale to jsi koukala na *Pohádky ovčí babičky*, co?"

„Tak nějak," uchichtnu se a ještě se po těch špinavých zcuchtaných obludách otočím. Dvě krajní natahují krky přes zábradlí – a přijde mi, že se šklebí! Zvednu obočí, učiním pár rychlých kroků kupředu, a když se prudce otočím, opět je nachytám!! „Ty ovce na mě dělají ksichty."

Ostatní jsou ze mě hotoví smíchy, Ben mi dokonce radí: „Měla by sis vzít něco na hlavu, slunce hodně pálí…"

A nejspíš aby mě zachránil před úpalem, zkropí mě zbytkem obsahu pet láhve, do které si ještě v kempu napustil čistou vodu! Nestačím uskočit včas, takže je ze mě rázem něco mezi miss mokré tričko a rusalkou.

„Néé, jsem celá zmáchaná…!"

„Celá ne, škoda," lituje Libor.

„Néé," zakvílí Iggy. „Šetři vodou, máme jí málo!"

Zkrátka, priority mohou být různé, ale baví se všichni.

Tričko mi uschne ještě dřív, než se rozhodneme pro plácek na samém kraji lesa s krásným výhledem do tří světových stran, kde roste nízká měkká travička, a vlasy si vyčešu do ohonu vysoko na temeni, aby se mi mokré nelepily o krk, to moc nesnáším. Zachytím Benův pohled.

„Co je?" zeptám se podezíravě.

Přitočí se až ke mně, nejspíš aby ho neslyšeli ostatní, ale ti mají na starosti budování ohniště a přípravu jídla, v Úštěku jsme koupili nejen zmrzlinu, ale i zásoby, hlady rozhodně nezemřeme, prohodí: „Takhle ti to sekne."

„A jinak ne?" popíchnu ho.

Pousměje se. „Proč o tom chtějí bejt holky pořád ujišťovaný? Neřeknu, když škaredý, ale i ty pěkný? Ví to samy a moc dobře… A schválně provokují."

„Proč chtějí kluci slyšet, jak jsou skvělí a dobří?“

„Protože jinak mají strach, že jim utečou za těmi skvělejšími a lepšími,“ vysvětlí pobaveně. „Ale vážně, Šárko, modrý oči a blond vlásky… A ještě když si je dáš takhle nahoru a vynikne linie krku –“ sklouzne očima na prsa, „… a dalších půvabů… Super.“

„Víš co, Giacomo?“ zakřením se, abych zahnala rozpaky. Dita nás sice slyšet nemůže, něčemu se směje s Ivanou, ale i tak, celá situace je drobátko… zvláštní.

„Nene,“ hájí se, „to jsou fakta, žádný samoúčelný kecy vedený za určitým cílem!“

Chytím ho za slovo: „Jakým?“

Tentokrát je to on, kdo udělá tajuplný škleb. „Hádej!“

Našeho soukromničení si všimne Iggy, podezíravě si nás změří, takže jsem docela ráda, když Olda zavolá na Bena, aby mu hodil ten jeho žabikuch.

„Radši ne,“ směje se Ben a přinese mu ho osobně. „To bych tě mohl taky zabít.“

Využiji volného času a napíšu domů pravidelné hlášení, žiju a jsem v pořádku, a se zaváháním se ozvu i Jarkovi:

JEHO VELICENSTVO SE MNOU NEMLUVI?

Včera jsem mu za celý den nenapsala jedinou zprávu, protože jsem čekala, že se ozve on. Čekala jsem marně! A dnes to není o nic lepší. Buď má hodně práce, anebo jsem to ve své zprávě odhadla. Štve mě v každém případě pekelně!

Posezení na kraji lesa je úžasně uvolněné a romantické, k úplnému štěstí chybí jen sprcha a toaletní záchod. Jídla i pití máme dostatek, horký den přejde do neméně teplého večera a ten posléze v nádhernou tropickou noc, jednu z mála v celém roce, kdy teploty neklesnou pod dvacítku. Stavět v takovém teple stany nám přijde zcela zbytečné, povalujeme se nejdřív jen tak na karimatkách, později si vezmeme spacáky. Výhled na kukuřičné pole, vzdálenou zříceninu, ze které vidíme pouze věž o něco tmavší než je stále tmavnoucí obloha, a ještě vzdálenější vesnici, je vážně super a jen tak něco se mu nevyrovná. Ani nevadí, že kytara dnes zahálí, Olda se s námi skutečně podělí o vynikající zavařené maso, požitkářsky sebou plácne naznak a se slovy dejte mi svátek zírá na nebe, jak kdyby očekával

zázrak. Vysoké stvoly kukuřice trčící před námi v podobě neproniknutelného pralesa jsou takřka tak vysoké jako já, takže si dovedu živě představit, že bych se v nich i ztratila, působí poněkud zneklidňujícím dojmem – a kluci, když to zjistí, začnou spřádat šílené teorie, co všechno se uprostřed dlouhého lánu možná skrývá. Nemůže nedojít na horory, které se jinak poslouchají v obýváku a jinak ve volné přírodě, kde tma dá šanci realizace všem nočním dravcům i nekalým živlům!

„Nekalým živlům," řehtá se Iggy. „Kde by se tu vzaly?"

„Jedna, dva, tři, čtyři, pět," napočítám na prstech.

„My?!" opáčí skoro dotčeně Iggy. „Nás by se neleklo ani kuře. Podívej na Žandu, ta usnula úplně bezstarostně."

Zachumlaná ve spacáku mezi Ditou a Vojtou tiše chrápe!

„Jo, pánové, dnes bétéčko nebude," baví se Olda směrem k Vojtovi a Liborovi. „Utřeli jste včera, utřete dnes."

„Museli být výkonní, hoši," baví se Ben. „Z vás dvou tak utahaná nebyla, hele, to o něčem svědčí…"

Ani výbuch smíchu Žanetu neprobere!

„Zaspala by i atomovku," soudí Ivana. „Až by se probudila, zjistila by, že je mrtvá."

Ta má taky někdy dost!

„Aspoň bude v noci klid," libuje si Dita a přitulí se i se svým ležením blíž k Benovi, vsune ruku do jeho spacáku a svými ústy vyhledá ta jeho. Ben ji políbí, jazykem se jemně otře o její spodní ret, vsaje jej do úst a přes ni se v mihotavé záři plamínků podívá přímo na mne. Tak nějak mi z toho vyschne v krku, snad celou minutu bez hnutí sleduji, jak se líbají, načež se konečně odtrhnu a zaujmu spací polohu na druhém boku.

Poloha sice je spací, usnout se mi ale nedaří! A patrně nejen mně, protože Ivana se vedle zavrtí, podle šustění poznám, jak se otočí a jelikož se tím naše hlavy ocitnou poměrně blízko sebe, pošeptá mi zklamaným tónem: „Spíš…? Ti se nikdy nerozejdou. Vidělas, co dělali…?"

„Ještě můžou dělat horší věci," upozorním ji šeptem.

„Ne!" vyjekne nahlas, až se Olda zasměje a podotkne: „Klídek, zatím nic z kukuřice neleze…"

„Pardon, to už bylo skoro ze spaní," zalže Ivana na vysvětlenou a mnohem tišeji ke mně dodá: „Takhle blízko?! Na pár metrů? To bych nepřežila!"

„Co myslíš, že dělá tou rukou u něj ve spacáku?"

Ivča se znovu zajíkne, Olda i Ben jsou z ní hotoví, ostatní už nejspíš spí.

„Ne! I takhle mě ty polibky budou strašit celou noc…"

K ničemu dalšímu ale nedojde, aspoň myslím. Šustění spacáků ustane, zaslechnu, jak si popřejí dobrou noc, a pak už zavládne ticho rušené jen zvuky nočního lesa a občasné zapraskání oharků dohasínajícího ohně.

Jejich polibky mi nepřišly nechutné, spíš fascinující, a nedostavily se ani nežádoucí vzpomínky, přestože podobných něžných projevů lásky jsem si až do května užívala plnými doušky! Zvláštní, Ondra mi najednou připadá strašně vzdálený. Kilometry – i v čase.

9. MASAKRY CITOVÉ I JINÉ

Nocování pod širákem je sice romantika nejvyššího kalibru, nicméně jako všechno i tohle má své mouchy. Jednak doslova, kolem hlav nám hvízdají komáři, až nevím, kam ji strčit, udělat ze spacáku neprodyšnou mumii je na udušení, a jednak jsme se nerozumně uložili na východní straně lesíku, tudíž nám pere slunce do očí už v šest ráno.

Jakmile sluníčko vysuší rosu z našich spacáků, sbalíme pelechy a hajdy na vlak. Z jídla skoro nic nezbylo a to, co zbylo, zdlábl Olda, všem nám kručí v břiše hlady až do Doks, protože pokud chceme stihnout vlak, nezbyde čas najíst se ještě před odjezdem. Ivaniny žvýkačky s příchutí melounu sice vylepší pocit v ústech, leč nezasytí. Nevyčistit si po ránu zuby je pro mě dost nepředstavitelné, teď si to nejen musím představit, ale také se s tím smířit. Z vlasů opět vyrobím ohon, za což inkasuji Benův pochvalný úsměv. Zlatý oči! Nedělám to kvůli němu, jak si nejspíš chlapec myslí. Na svázaných ulízaných vlasech není až tak vidět, že potřebují vodu a šampon!

V Doksech si hladovění okamžitě vynahradíme, naběhneme do první prodejny potravin a nakoupíme, co komu přijde pod ruku, abychom pojedli rovnou na náměstí. Benův nůž tak najde mnohonásobné uplatnění – kluci si s ním krájí salám, sýr i chleba a Ivaně, které se nepodaří otevřít láhev minerálky, jelikož má zkřížený závit, Ben odřízne celý uzávěr až u hrdla. Nůž á la Rambo zase otře o bermudy a zálibně vloží do pouzdra. Můj pobavený úsměv mu neujde.

„Líbí se ti můj macek?“ mrkne na mě poťouchle.

Všichni se samozřejmě rozesmějí, ale já se nedám. „Mě žádným mackem neohromíš, já jsem Macková od narození.“

„Pěkně tě setřela,“ baví se kluci.

Ben protáhne uznale obličej. „Dobrý…“

Přímo na chodníku rozložíme mapu a hledáme, kudy do nějakého kempu. Vojta tvrdí, že si to pamatuje z loňska, možností je vícero, sbalí mapu a vyrazíme.

„Není to daleko?“ vyzvídá Žaneta podezíravě.

„Ty ses ještě nezotavila?“

„Když to chcete slyšet, pánové, kam se na ně hrabete! Měli mnohem větší výdrž než vy všichni dohromady!“

Kluci se tomu samozřejmě smějí a popichují Žandu ještě cestou. Přitočím se k Ditě. „Ona fakt spala se všemi?“

„No, kromě Bena – aspoň doufám! Nevím, jestli s Oldou, těžko říct… Ale v Nížanech ji zná snad každej kluk, zaučila i zajíce, bere každýho. Od patnácti toho stihla…! Vloni se dokonce vyspala i s Ptákem – na jeho zpívání! Dva dny nato se ženil, loučil se se svobodou…“

„To je děsná mrcha,“ uleví si Ivana. „Chudák Pták!“

„Řekla bych, že na to byli dva,“ pousměji se.

„Byl opilej a ona ho svedla,“ vysvětlí Dita.

„Ale to ho přece neomlouvá,“ namítnu.

„Když vidíte, jaká je, pak se zase těm klukům nejde tak moc divit. Nedá se odbýt, vlezlá jak mráz v únoru…“

„Žaneta je hadr, do kterýho si kluci otřou boty,“ usoudí Ivana opovržlivě.

„Nebo něco jinýho,“ nadhodím.

„Ale fuj!“ zahihňá se.

„To jo,“ směje se i Dita, „jenže oni utírají rádi, víš. Stejně obdivuju Bena, že odolává…“

„Myslíš, že ani kvůli tobě by se nedržela zpátky?“ nadhodí Ivana. „Přece se jen přátelíte, ne?“

„Žaneta se neštítí ničeho, klidně svede kluka nejlepší kamarádky dva dny před svatbou, natož aby si lámala hlavu kvůli mně…!“ vyvede ji Dita z omylu.

To už po nás začne být vpředu sháňka, Ben se neváhá zastavit a počkat, než k němu dojdeme. Mužská ješitnost je taky pěkný prevít, nedá mu chvíli pokoje, bavím se v duchu.

Smích mě ovšem přejde, vedro se stupňuje a pokud jsme si předtím stěžovali na Libora a Iggyho coby špatné navigátory, Vojta vybouchne docela! Nevím, co si z loňska pamatuje, každopádně cestu do kempu ne. Rozhodně ne do toho nejbližšího! K bráně jednoho z nich dorazíme celí zpěnění potem teprve po půldruhé hodině bloudění! To už mu i kluci slibují stažení kůže zaživa.

Na to, jak dlouho jsme kemp hledali, z něj nakonec dvakrát odvaření nejsme. Popravdě ani jednou! Nemáme však sílu vyhledat jiný, tudíž zaplatíme nehorázně vysoké poplatky a odevzdaně postavíme stany na relativně nejklidnějším místě, což je ubohý plácek pár čtverečních metrů. Všude jinde je plno a co hůř, když si tak prohlížím naše nové sousedy, jsem v šoku. Zgelovaní kluci v růžových košilích jsou snad podle kopíráku! Dosud nikdy jsem neviděla tolik růžové barvy najednou – natož u opačného pohlaví!! Ivanu napadne, zda jsme se nějakým nedopatřením nevmísili na sraz gayů, ale tahle úvaha je scestná, růžoví hoši s sebou mají vesměs dívky. Nalíčené, upravené, v jehličkových podpatcích! U každého druhého stanu stojí auto s otevřenými dveřmi a z repráků se valí jen dva druhy hudby: tuctuctuc anebo hiphop.

„Na jak dlouho to máme naplánovaný tady…?“

„Třeba se to zlepší,“ těší mě Iggy. „Hiphop bych taky dlouho nevydržel.“

Jsme dost utahaní a hlavně upocení, jakmile se trochu zaklimatizujeme, skoro všichni se vydáme vyzkoušet vodu v jezeře. Teplá je přiměřeně, ale poněkud hustá, všude spousta lidí i nepořádku, což mě oboje dost otráví, a ve chvíli, kdy se Ivana neuváženě potopí, aby si zchladila i hlavu, zase se

vynoří a vedle obličeje jí plave krásně tvarovaný exkrement, i znechutí! „Fuj!! Který čuně?!“

„Nejspíš nějakej pes,“ hádá Dita.

„Nechci ti brát iluze,“ směje se Ben.

Díky novým zážitkům ukončíme s holkama koupání mnohem dřív, než jsme si celé umořené horkem cestou slibovaly. Aspoň že sprchy jsou čisté a přejdu-li bez komentáře, pouze s povytaženým obočím, boj nalíčených dívek o zásuvky, každá má s sebou od holicího strojku přes kulmu až po žehličku na vlasy snad veškerou výbavu, sprchu si užiji rozhodně víc než koupání. Poslouchat ovšem ty nádhery, jak řeší dilema, co si vzít večer na sebe, je vážně síla!

„Takový starosti na čundru,“ vrtí Dita pobaveně hlavou.

„Dovedeš si představit, co by dělaly v hotelu v Miami?“

„Nestihly by přes všechny ty přípravy za celej pobyt ani jednou vylézt ven,“ řehtá se Ivana.

V umývárně se zdržím také docela dlouho, ale to proto, že krom sprchy a mytí vlasů si ještě přeperu troje spoďáry včetně tang a podprsenky, co jsem přes sprchováním svlékla, během pochoďáku jsem ji propotila. Bavlněné krátké šortky navleču na nahé tělo, stejně jako krátké tričko, a vyprané prádlo navěsím na stan jak ozdoby na vánoční stromeček. Ditu svým počínáním inspiruji.

„To je pěkný, tohle modroučký,“ ukáže Libor na soupravu. „Nechceš nám v tom udělat takovej malej striptýz?“

„Nechci,“ ujistím ho ve správnosti odhadu.

„Uznej, že je škoda nosit něco tak roztomilýho pod hadrama, kde to nikdo nevidí,“ přemlouvá mě.

Iggy se popase pohledem na mém tričku. „Ale takhle to taky není špatný…“

„Ty ses v té vodě moc neochladil, co?“ zakřením se.

„Nechápu, proč kolem toho všichni naděláte,“ odfrkne Žaneta. „Má prostě velký kozy!“

„To je právě ten důvod,“ ujistí ji Iggy pobaveně.

„Jste primitivové,“ oznámím jim. „Snad záleží i na jiných věcech, nejen na… velikosti.“

Ben, který se dosud poznámek zdržel, se na mě usměje: „To je příroda, Šárko. Kdyby neexistovala sexuální přitažlivost, lidstvo by dávno vyhynulo.“

„Koho by bavilo dělat náročný pohyby a potit se pro nic za nic s někým, kdo ho nepřitahuje?“ potvrdí Olda.

„Aby mohl říct, kolik měl bétéček?“ napovím mu.

Kluci se rozchechtají a Žaneta, která správně mou poznámku vztáhla na sebe, vyjede s otevřeným nepřátelstvím: „Jen si tak nebuď jistá svou neodolatelností, princezno! Nevšimla jsem si, že zrovna ty bys nějaký bétéčko měla!“

„A proč si myslíš, že bych ho chtěla? Nevyrazila jsem na čundr proto, abych urvala body!“

„Klídek, Šárko,“ poradí mi Ben mírně. „Žanet nepochopila, že kvantita neznamená kvalitu. Ani třicet bétéček nevyváží jedno jediný milování s někým, s kým by to člověk moc chtěl prožít, ale z nějakýho důvodu nemůže.“

„To jsi řekl hezky,“ rozněžní se Ivana.

Iggy se pousměje: „Jde o to, jaká je v tom skrytá podprahová informace, co tím chtěl básník říci…“

Podívám se Benovi do očí a on se na mě usměje. Tak nějak zamyšleně… Nevím, co si z toho vybrat!

„A co kolega Giacomo?“ namítne Libor.

„To byl frajer numero uno,“ prohodí Vojta obdivně.

„Blbost,“ mávne Ben rukou. „Čistě lovec skalpů.“

Dita se přihasí se svým prádlem o pár čísel menších velikostí a všimne si nezvyklého ticha. Žaneta se tváří stále uraženě, což o to, ale nemluví ani ostatní.

„Děje se něco?“ podiví se Dita. „Co probíráte?“

„Myslím, že ti bude líp, když se to nedozvíš,“ zasměje se Iggy. „Znáš to, nevědět znamená bejt šťastnej.“

Tohle vysvětlení nás sice rozesměje, ale Ditu neuspokojí. „Jenže já jsem zvědavá holka!“

„Z Benjamínka ti vyrostl těžkej romantik a snílek,“ vysvětlí tedy Žaneta jízlivě.

„Asi to prostředí," doplní Olda. „Jezero, Bezděz, pozdní máj a sličná panna, kterou k jezeru jít cos nutí, nic doma, nic jí po chuti…"

„Sčítáš hrušky s jablky," baví se Ivana. „Máchu a Erbena nemůžeš dávat do jednoho pytle!"

„Náhodou, na tom není nic špatnýho," namítne Dita.

„Na *tom* opravdu ne," zdůrazní Iggy.

Dita důraz nepostřehne, usměje se. „No tak!"

„Jo, pokud se zůstane jen u snění," dodá tedy Iggy.

Řekla bych, že je tu podprahových informací nějak moc! Podivám se mu zpytavě do obličeje.

„Ty nemáš rád snění?" zaútočím.

„Já má rád hlavně klid mezi kámoši," pousměje se. „Jsou tu horký hlavy… nebudu jmenovat…"

Všichni se zasmějí a Ben zvedne oči v sloup.

„Ale když se to tak vezme," pokračuje Iggy pobaveně, „v zásadě proti rychlým nezávazným bétéčkům nejsem."

Samozřejmě je odměněn smíchem a o téma další debaty je vystaráno. Toho už se však neúčastním, stále mi vrtají hlavou jeho předešlá slova. Klid mezi kámoši… Takže ta poznámka skutečně byla určená mým uším!

„Holky jsou bestie," soudí Vojta. „A některý mazaný."

„Podle čeho soudíš? Počtem bétéček?" baví se Olda.

„Ale vůbec ne," mávne Vojta rukou. „Nebejt lakomá je dobrá vlastnost, ta se mi na holkách líbí. Mrchy jsou ty, co kluka schválně zblbnou a on kvůli nim dělá kraviny."

„Víte co?" zívne Žaneta. „Nechte toho filozofování, že se vám chce, v takovým horku…! Život se má užít. Tečka."

Tentokrát jsem jí vděčná, že hovory, ze kterých jsem byla čím dál rozhozenější, přerušila. Začínám být v téhle partě těžce paranoidní, všechno vztahuji na sebe!!

Raději se vrátím do stanu pro mobil a potěší mě, když objevím zprávu od Jarka. Konečně se ozval!

NEMEL JSEM CAS, TRI ZAJEZDY ZA SEBOU BY PORAZILY I VOLA. TO VIS, NEDELE… ALE TY SE TAKY

S PSANIM NETRHAS! UZ TE DOSTAL BENJI NA SVOU LISTINU, ZE DNES ANI PISMENKO?

Radost z toho, že napsal a dokonce na něj nezvykle dlouze, mě zase rychle přejde. Nemohu hned odepsat, musím se nejprve vydýchat a jen tak jedním okem čtu máminy každodenní reporty o Marečkovi, jaké dělá mrňous pokroky a co už všechno umí, *všichni* mě pozdravují a litují, že nejsem doma, právě prý na zahradě grilují…

JSEM NA MACHACI A MAM SE TAKY FAJN, odepíšu mamce.

Není důvod se nijak víc šířit! S druhou esemeskou si dám mnohem víc práce, dobře čtvrt hodiny mi trvá, než si vůbec srovnám v hlavě, co napsat a jak to napsat!

MYSLELA JSEM, ZE JSME PRATELE. TED UZ O TOM POCHYBUJI. KAMARADI SE TOTIZ NEURAZEJI.

Sotva se mi na displeji objeví zpráva o doručení, netrvá snad ani deset vteřin a mobil mi zahraje melodii třech čuníků, co jdou pěkně v řadě za sebou. Na okamžik si pohraji s nápadem nechat ho chvíli vydusit, ale protože se po mně ostatní podívají, nemohu držet mobil, dívat se a poslouchat, jak hraje – a nevzít to! Rychle vyskočím na nohy, přijmu hovor a poodejdu z doslechu.

„Promiň, Šárko," vyhrkne. „Nemyslel jsem to tak."

„Ale myslel," oponuji. „Proč bys to jinak psal?"

„Protože jsem vůl!"

Navzdory vroubku, který u mě má, se rozesměji. „Taková upřímná sebekritika?"

„A ne? Nikdy jsem kamarádku neměl, a když ji mám…"

„Ta zpráva vyzněla žárlivě," nadhodím.

„Protože tam ta žárlivost je," přizná se bez mučení.

„A není zbytečná? Když jsme kamarádi?"

„Já to vím, právě proto bych nechtěl, abys byla další z Benjiho obdivovatelek jako je moje ségra."

Dojde mi, že žárlivost v tom skutečně je, nicméně Jarek nežárlí na mě, nýbrž právě na Bena, kterým sice opovrhuje, ale současně mu závidí! Zapeklitá situace, fakt.

„Co jinak?" změním téma. „Něco nového?"

„Jo!" ujistí mě nadšeně. „Představ si, co se stalo!"

„Jsem jedno velký ucho."

„Včera se byla v motorestu najíst Nikola s tím svým a ještě nějakými lidmi, asi jeho kámošem s manželkou. Vytratila se a šla místo na záchod kouřit do světlíku.“

„A šel jsi za ní?!“

„Ne…“

„Jarku, ty jsi pako!“

„Já už tam byl!“

„Aha,“ uchichtnu se. „No a dál? Povídej!“

„Vzala si ode mě cigaretu,“ svěří se mi s velkým tajemstvím, „a dokonce se mnou mluvila! Říkala, že jí Kamil zakazuje kouřit, tak musí tajně… A že si od nich stejně potřebovala odpočinout…“

„Se jí nedivím,“ podotknu mezi řečí.

„A nakonec řekla dík. Ne za cigaretu. Za společnost!“

„Paráda,“ podpořím jeho nadšení. „Neříkala jsem ti, že je to taky jen holka, co ráda pokecá s někým normálním?“

Jarek by si na tohle téma vydržel povídat ještě hodně dlouho, musím hovor utnout, aby mi vystačila baterka, už moc energie nezbývá. Rozloučím se a vrátím zpátky ke stanu.

„Kdo ti volal?“ zajímá Ivanu. „Máma?“

Hodím pohledem k Benovi, předpokládám, že se na mě dívá – a předpokládám správně. Bez úsměvu mi visí na rtech!

„Ne,“ odvětím schválně nahlas. „Jeden kluk.“

Úsměvu se nedočkám ani tentokrát. Ba naopak!

Strávíme příjemný večer bez ohýnku, mezi stany se rozdělávat nesmí a vyhrazené prostory jsou obsazené, a dokonce i bez alkoholu, nemít pár krabicáků nakoupených v Doksech, tak úplně na sucho, v kempu mají totiž všechno nehorázně předražené, takže je schválně bojkotujeme, a když se rozhodneme kolem půlnoci sezení rozpustit, nemáme dojem, že bychom zase tak o moc přišli.

Skočím si vyčistit zuby, načež si posbírám prádlo.

„To už ti to uschlo?“ podivuje se Ben.

„Ne,“ pousměji se. „Ale radši budu mít prádlo vlhké než ukradené. Takových lidí tady, to by bylo, aby se mezi nimi nenašel aspoň jeden fetišista!“

„Sakra, že jsem si nepospíšil,“ lituje Ben.

„Jsi fetišista?“

„Ne, to ani ne,“ připustí, „Jen se mi líbí pěkný věci.“

Pobaveně se zasměji a on se ke mně přidá. Nějak se nemůžu dopočítat kalhotek. „Že by přece? Chybí mi červená tanga, nevíš o nich…?“

Naznačí posunkem uškrcení nebo jinou násilnou smrt, nicméně mi s hledáním pomůže. Nejbližší lampa je o kus vpředu, tady vzadu za stanem je to s viditelností mnohem horší, přesto tanga objeví, nejspíš hmatem, řekla bych. Musel je shodit vítr, tohle prádélko moc neváží.

„Díky,“ natáhnu ruku, on mi je vloží do dlaně, ale nějak se nemá k tomu, aby je pustil. „Dobrou, Benjamíne.“

„Neříkej mi tak,“ zaprotestuje. „Představuju si pod tím malýho prcka, co se krčí ve stínu slavnýho fotra.“

„Třeba Indiana Jonese?“

„Třeba,“ kývne. „Ale ten byl na tom ještě dobře.“

„Toho se bát nemusíš. Ty nikdy v ničím stínu nebudeš.“

Pousměje se. „Radši budu dělat, že jsem neslyšel ironickej podtón.“

„Slyšíš trávu růst. Nebyla tam ironie,“ upozorním ho a jemně mu vykroutím tanga z prstů. „Spoustě lidí a hlavně spoustě holek budeš vždycky připadat jako jednička.“

Trhne hlavou. „A je to tu zase. Ironická Čárka.“

„Proč myslíš?“

„Protože tě za těch pár dní znám,“ opáčí s povzdechem, aby se vzápětí rozohnil: „Proč si, krucinál, myslíš, že právě o to stojím?! Imponovat *spoustě* holek? Co když chci zaujmout jen jednu?“

„To se ti už povedlo,“ ujistím ho.

Na nějakou dobu, jejíž délku nedokážu odhadnout, se rozhostí ticho. Tedy ticho relativní, všude kolem se navzdory pokročilé hodině ozývá celá škála nejrůznějších zvuků, křik, smích, hudba, ale tady, za stanem, slyším ševelení větví v korunách stromu kousek nad námi.

„S tebou je to těžký, Čárko,“ řekne nakonec. „Nikdy nevím, kdy mluvíš vážně a kdy jen provokuješ.“

Do kakofonie zvuků nočního kempu se vmísí Ivanin smích, asi se právě vrátily s Ditou z koupelny, protože bublavě vypráví historku o dvojici souložící v umývárně.

„Kde je Ben?“ ozve se Ditin hlas.

Nadechnu se. „Slyšíš? Tak za ní jdi, hledá tě!“

Neodpoví, stále stojí jako přikovaný. Díky tmě nepoznám výraz v jeho tváři. Když se chci vytratit, nerada bych, aby nás tu Dita objevila, chytí mě za zápěstí. „Šárko?“

Jeho sevření je pevné, ale nenásilné, nevzbuzuje odpor. Stojíme těsně u sebe, tak těsně, až cítím z jeho kůže příjemnou vůni toaletní vody, byl se předtím oholit…

„Neviděli jste Bena?“ povykuje Dita neúnavně.

Tvrdit, že jsem klidná, by bylo přehnané. „No…?“

V tmavé tváři blýskne oční bělmo. „Pěkný sny.“

„Tobě taky,“ popřeji mu, odtáhnu paži a on mi uvolní zápěstí. S přikrčením obejdu stan z druhé strany plus ještě ten sousední, i když nepředpokládám, že by byl takový blázen, aby vyšel na světlo současně se mnou!

„No nazdar!“ přivítá mě Iggy s úšklebkem.

„Co jako?!“

„Tohle mi nedělej,“ zakvílí. „Dráždit před spaním tím rozkošným prádélkem… Mám velkou představivost, teď mi to nedá spát… Poslyš, nechceš se prohodit s Oldou?“

„Ts,“ odfouknu s úlevou. „Na to zapomeň.“

Iggy je nezmar. „Ivčo, co ty? Taky nezájem o příjemný noční zážitky? Holky, šlapete si po štěstí…“

Ivana mu odpoví gestem, které má do slušného daleko. Iggy tedy chytne kolem ramen Žanetu, ta sice chviličku, asi tak pět vteřin, dělá drahoty, a pak si rovnou zaleze do jeho a Oldova stanu! To je tedy opravdu síla!!

„Tvoje vina,“ připomene. „Kdybys mě tady nerajcovala prádlem… A pak nedala košem…“

Se zachrochtáním další dohady vzdám. On je snad přesvědčený, že to, co dělá, je v pořádku!! Olda stejný názor nesdílí, jelikož právě přišel o střechu nad hlavou a Libor s Vojtou ho znovu k sobě vzít nechtějí, protože se prý moc rozvaluje, a tak aby nemusel spát venku, Ivana mu nabídne azyl v našem stanu, proti klukům jsme přece jen podstatně křehčí konstrukce a vejdeme se.

„No moment!“ zareaguje na tuhle výměnu Iggy a neváhá vystrčit hlavu. „Naopak by to nešlo? Olda sem a já k vám?“

„Nešlo!“ ujistíme ho s Ivanou dvojhlasně a tak důrazně, až to pochopí a přestane dotírat. Ze spolunocležníka Oldy taky nijak odvázaná nejsem, nemám sice obavy, že by se z něj vyklubal sexuální loudil, ale jeho tělo je dost rozložité a ještě namítá, že by měl být uprostřed!

„To by to ta spodní nerozchodila,“ podotknu pragmaticky.

„Ty jsi sprosťačka, Šárko,“ baví se Olda. „Myslel jsem uprostřed vedle sebe, ne na sobě!“

„Mám vás prokouknutý, hoši,“ mávnu rukou, zavrtám se až ke stěně a doufám, že se mi podaří usnout dřív, než ten medvěd začne chrápat.

„Holky, která mi řekne pohádku na dobrou noc?“

„Ivča, je blíž,“ uchichtnu se.

„Ale já žádnou neznám,“ namítá Ivana.

„Třeba o ohnivém mužíčkovi a jeho škrkavce,“ poradím jí a ze spánku na další čtvrt hodiny nic není, protože se strašně řehtáme a Oldu zajímá, čemu. Nevím, jestli mu nakonec vypráví pohádku nebo probírají něco jiného, každopádně si tam špitají ještě dlouho poté, co předstírám spánek. Benův dotek mě totiž o ten můj nějak připravil!!! Vybavím si zvláštní chvíli, kdy to vypadalo, že má na srdci něco jiného než přání pěkných snů…

Ale mohlo to být také jenom zdání.

Bojkovat snídani dost dobře nemůžeme, musíme vzít zavděk předraženými rohlíky a sýry či paštikami, hlavně kluci se tváří, že bez kusu žvance by na Bezděz neměli šanci dojít. Celkově je ráno nabité negativní energií či co, každý si na něco stěžuje a nadává. My s Ivanou bychom taky mohly, noc s Oldou nepatřila mezi ty jednoduché, budil nás svých chrápáním a nehorázně se roztahoval, musely jsme ho několikrát společnými silami trochu odtlačit, což byla práce pro obra Hrompace a ne pro dvě dívky! Jindy tichá a klidná Dita připomíná roztopený kotel, Libora nejdřív zpucuje Ben, to když sní omylem jeho rohlík, a poté, co se ten ubožák zeptá Dity, jestli na něj nebyla v noci zlá, že se Ben tak tváří, to schytá ještě i od ní.

„Já?! Proč bych měla za všechno moct já?! Co je to za blbý nápady? Zeptej se tady mistra! I muži mají své dny.“

Libor se přikrčí a zatváří se jako přistižený uličník.

Musím se smát nahlas, nemohu si pomoci, a když se podívám na Bena, který se dohaduje nad mapou s Vojtou, prý mu už nesvěří ani cestu z kuchyně na toaletu, vrátí mi pobavený úsměv. Nevypadá naštvaně. Aspoň ne na *mne*…

„Já se vyspal skvěle," libuje si Olda.

„Ty možná!" vybuchnu smíchy. „Aspoň někdo. Rozvaloval ses jak medvěd v zimním brlohu."

„Bylo to tak hrozný?" leká se tak upřímně, až ho je Ivaně líto, protože odpoví diplomaticky: „No, ani ne, takovej roztomilej medvídek."

Olda si oddechne. „Ještě že ne grizzly."

„To chrápání ho hodně připomínalo," bavím se.

„Já jsem i chrápal?!"

Libor s Vojtou řvou smíchy. „Pořád chrápeš, celou noc, nám taky, ale je zajímavý, že z toho jsi výčitky neměl!"

Kysele se tváří dokonce i Žaneta. „Klidně se zase nastěhuj zpátky. S tímhle troglodytem víckrát nespím!"

„Copak, nebylo bété?" odhaduje Olda důvod.

Pohodář Iggy se zasměje. „Bylo, ale za moc nestálo. Asi jsem měl ty představy moc vymazlený…"

„Kreténe!" oznámí mu Žanda a s nosem nahoru odkráčí do sprch. Vyměníme si s Ivanou pobavený pohled.

„Ta holka se může roztrhat a stejně se nezavděčí!"

„Něco na tý kvalitě a kvantitě bude, no," prohodí Iggy.

Věci si necháme ve stanech, vezmeme jen to nejnutnější a vyrazíme. Nalehko se jde tak krásně! I to příšerné dusno, dnes je snad nejhorší, se dá snáz přežít. Podle mapy dojdeme na nádraží a o chvíli později vystoupíme na zastávce, která se sice jmenuje BEZDĚZ, ovšem k hradu je to odtud ještě asi pět kilometrů do příšerného kopce!

„Bene, tedy, taky nic moc," vytkne mu Ivana.

„Letos ta navigace fakt vázne," souhlasí Dita. Špatná nálada z ní vyprchala a i když s Benem stále nekomunikuje, mluví alespoň s námi ostatními.

„Jenže, křepelky, za tohle já nemůžu," hájí se Ben. „Tuhle reklamaci si vyřiďte s nádražáky."

„Jako že mají zastávku přejmenovat na BEZDĚZ POD HRADEM VZDÁLENÝM PĚT KM?“ bavím se.

„Stačí zkráceně,“ směje se. „BEZDĚZ BEZ BEZDĚZU. S dodatkem – makejte, lenoši!“

Jestliže jsme si předtím stěžovali na únavné kopce, omlouvala nás neznalost. Při výstupu k hradu mám dojem, že takhle příšerná nebyla ani túra na Chopok! Žaneta hlasitě nadává, prý se měla na … hrad z vysoka … a zůstat v kempu, což bych sice tak černě neviděla, o návštěvu hradu opravdu stojím, ale tempo by se zvolnit mohlo. Ne každý je namakaný sportovec jako Ben a Ivana! Ke všemu nechci být za lenocha, o kterém před chvílí Ben mluvil, a tak makám, až ze mě stříká pot i krev!!! Bohužel nejde o žádné vzletné přirovnání, nýbrž o tvrdou realitu.

Cesta k hradu je posázená většími i menšími kameny, vesměs vystouplými, a já, šikulka, si o jeden z těch zákeřně čouhajících ukopnu palec u pravé nohy! Zavyji jak postřelený šakal, a protože jde o bolest opravdu intenzivní, kácím se k zemi. Ne že bych omdlela, ale prostě se na zraněné noze díky velké bolesti neudržím!

Ostatní, kteří měli až na Žanetu mírný náskok, ke mně rychle přispěchají, podle stupně hlasitosti mých nářků nejspíš čekají, že jsem si stoupla na hřebík nebo se o mě pokouší mrtvice. V palci mi bolest pulzuje a vystřeluje do nártu a následně po celém chodidle, bojím se na nohu podívat, představuji si masakr motorovou pilou nebo tak něco, a když se odhodlám, zjistím, že nejsem daleko od pravdy.

Ubohý paleček mám zalitý krví a nejsem si vůbec jistá, zda mi na něm zbyl nehet! Bolí to stále stejně příšerně.

Oldovi se ze mě udělá nanic, zbledne a Ivana s Ditou ho musí odvést opodál, aby se neskácel ještě on. Kupodivu se mu kluci neposmívají, protože ani oni se netváří zrovna bůhvíjak hrdinsky.

„Tedy, ženská,“ zavrtí Iggy hlavou, „ty trpíš sebepoškozováním, co? Bolí to moc…?“

Pokusím se o křivý úsměv. „Co bys tipnul?“

Ben si ke mně přiklekne a když mu Dita podá balíček s několika papírovými kapesníčky, opatrně mi palec očistí, aby vůbec viděl rozsah zranění. Já se tam nedívám a ačkoli se snaží o jemné doteky, vyloženě u toho nadsedám!

„O ten nehet asi přijdeš," upozorní mě, „odtrhla sis ho skoro až k lůžku…"

„Takový věci ani neříkej!" hrozí se Olda zpovzdálí. „Na tohle mám zase já velkou představivost!"

Navzdory fyzické bolesti se musím zasmát s ostatními.

„Uvidíš, když se nebude nijak moc odchlipovat, odroste sám, kdyby v botách překážel, budeš si muset skočit k doktorovi, aby ti ho strhl celej a byl by pokoj," dokončí Ben inspekci, použije další kapesníček na otření nové krve a zbytkem mi palec provizorně ováže.

„To jsou ty vaše pitomý boty," podotkne všímavě Libor, jelikož nejen já, ale i Dita máme na nohou žabky!

Boty pitomé nejsou, uznám v duchu. Kdybych si, káča, vzala botasky, nic takového se mi nemohlo stát!

„Kdo mohl tušit, že to bude takovej výšlap?"

„Teoreticky se to tušit mohlo," usměje se Iggy, „hrady bejvaj na kopcích…"

„Prosím tě, a co jsi dělala?" otáže se mě Žanda.

„Chtěla jsem nakopnout jeden šutr, ale byl moc tvrdej," usměji se na ni s neskrývanou ironií.

„A proč jsi ho chtěla nakopnout?!" zeptá se užasle.

Musím se přidat ke klukům a smát tak, až na moment zapomenu na bolestivé bušení v místě, kde si normálně hoví nehet a člověk o něm ani neví.

„To jsou nápady," opáčí s nechápavým zavrtěním hlavy, čímž tomu dodá korunu.

„Když tak běžte sami," pobídnu ostatní. „Já tu na vás počkám. Zdržovala bych vás…"

„Opři se o mě," nabídne mi Ben. „Budu tě podpírat."

„Na zádech ji náhodou odnést nechceš?" optá se ho Vojta a ačkoli se Libor zasměje, nebylo to myšlené jako vtip.

„To je dobrý," prohlásím rychle a se zaťatými zuby udělám pár kroků, abych předvedla, že nejsem úplný lazar. Z Vojty nepřátelství přímo čiší! Jelikož postřehnu Ditin zamyšlený pohled, kterým si měří Benovu paži, záměrně jeho pomoc přehlédnu a nutím se do bezstarostné chůze.

Situaci vyřeší Iggy, chytne mě za ruku, jako když se vodí malé děti do školky, a pobídne mě: „Polez, prosím tě. Už jsem viděl pár nemehel, ale kam se na tebe hrabou…!“

Jde se mi skutečně mnohem lépe, Iggyho paže je silná a pevná, pomáhá mi a mám rovnováhu, to když špatně došlápnu a nohou projede řezavá bolest. Kontakt s ním nepůsobí eroticky, nemá žádný sexuální podtext, nevzbuzuje ve mně ani žádnou nechuť, odpor nebo snad dokonce strach. Tohle řešení je dobré. Akorát že se Ben co chvíli otáčí dozadu a nejspíš kontroluje, jak zvládám.

„Abys taky nezakopl, Beny,“ poradí mu Iggy.

Těsně před cílem nás předejde svižnou kůží dvojice metrosexuálů jak vyšitá a když zjistíme, že dívka má na nohou cosi jako lodičky, vybuchneme spontánně smíchy!

K prohlídce objektu má naše skupina průvodkyni s tenkým hláskem, která snad v každé větě opakuje poněvadž a krom toho, že je celá unesená z Bena, nespustí z něj oči a když se na ni náhodně podívá, holka se zakoktá, což je vždycky celkem veselé zpestření, je strašně nudná a prohlídka v jejím podání působí jako nahrkaná básnička.

Hned zkraje se dozvíme, že pokud si na prvním schodě při výstupu na věž budeme něco přát a poté spočítáme schody přesně, přání se vyplní.

„Doufám, že neudělám chybu,“ zazubí se Ivana. Neptám se jí, co si přeje, je mi to jasné. Velkou lásku! Jelikož se při počítání spletu hned na začátku, přestanu se zabývat pověrami a na věži nelituji námahy a bolesti, výhled je odtud totiž impozantní! Stavitel Bezdězu, český král Přemysl Otakar II., měl v nose, když si pro stavbu vybral dominantní kopec Českolipska. Z věže jsou vidět i další objekty, například Houska a Trosky.

„Že se králi chtělo stavět na takovým krpálu,“ diví se Ivana. „Tahat sem všechen materiál…“

„Však taky on sám nestavěl, nebuď labuť. Měl po ruce spoustu poddajných poddaných,“ ujistím ji s úsměvem a místo poslouchání té kuňky, kde můžeme co vidět, zavřu oči a nastavím tvář sluníčku. Tady nahoře je krásné ticho, pokud tedy nepočítám všechno to brebentění, které k prázdninovému mišmaši patří. Nejsou sem slyšet auta, jen ptáci a hmyz. Cítím, jak se mi slunce vpíjí do tváří a určitě mi ještě víc vytáhne pihy, ale

to mi v tuhle chvíli nevadí. Štěstí že jsem se v poslední chvíli rozhodla a na čundr jela! Tuhle terapii jsem potřebovala jako sůl!

Kromě slunečních paprsků vycítím něčí pohled. Otevřu oči a utvrdím se ve svých telepatických schopnostech. Chvíli se na sebe prostě jen tak díváme, aniž by někdo něco řekl nebo se třeba usmál. Nevím, jak dlouho to trvá, čas není důležitý, jak onehdy řekl. Měl pravdu!!

Pak se přiblíží Dita a já se vykloním, abych se podívala dolů. Přesněji řečeno, abych se nemusela dívat na ty dva, jak spolu odcházejí!

Na závěr prohlídky se ještě zastavíme v kapli, kde omrkneme strom života. Průvodkyně neváhá přispět s další pověrou: „Poněvadž je každý správný hrad opředen pověstmi, není tomu jinak ani u nás: říká se, že když pod stromem života projde žena, do roka otěhotní.“

Žanda, která se shodou okolností poflakuje právě v jeho blízkosti, polekaně uskočí, což všechny rozesměje.

„A máš to jistý,“ baví se Olda. „Prošlas.“

„Vždyť je to jen blbá pověra!“ namítne pohrdavě.

„My si dáme radši pozor, že?“ mrkne na mě a Ivanu Dita.

Průvodkyně se rozloučí s celou výpravou a soukromě ještě s Benem, odchytne ho, když postává s rukama v kapsách a zamyšleným výrazem opodál. Moc z toho ale nevytěží, jak si stačím všimnout, odpoví jí na půl pusy a vydá se s námi na zpáteční cestu.

„Náhodou,“ vrátí se Ivana k předešlému tématu. „Neříkám, že bych chtěla dítě před maturitou, ale za pár let bych se tomu nebránila. Když to nepůjde jinak, vím, kde k tomu přijdu snadno – vrátím se sem. Miminka jsou roztomilá…“

Ušklíbnu se. „Pokud k tomu máš i tatínka, na kterýho se můžeš spolehnout a který tě miluje a bude milovat pořád!“

„Ale tak to si myslí každá nevěsta, ne?“ namítne.

„Právě,“ odfrknu. „Ony si to *myslí*, jenže skutečnost je úplně jiná. Velká láska neexistuje – a když, tak pouze chvíli. Věrnost je úplný výmysl z románů a to o té spolehlivosti… jsou kecy.“

„Ty to vidíš nějak moc černě,“ zasměje se Olda.

„Realisticky,“ opravím ho suše.

„Někomu to přece musí vyjít!“ tvrdí Ivana zarytě.

„Někomu snad," prohodí tiše Dita. „Ale já už tomu taky přestávám věřit…"

„Rozpusťte ten váš věšteckej klub," poradí nám Iggy, „a to hodně rychle, nebo zmokneme."

Nevím, jak moc se v našich prognózách mýlíme, to se ukáže za pár let, ovšem ta Iggyho vyjde už za zhruba šest minut. Ačkoli chvátáme, tedy v rámci možností, v žabkách to jde z kopce snad ještě hůř než do kopce, navíc stále došlapuji na palec, až usykávám bolestí, chytne nás asi uprostřed vzdálenosti k vlakové zastávce letní přeháňka. Krátká a vydatná. Jelikož se nemáme kam schovat, dostaneme každý plnou dávku. Cesta se tím notně zhorší, mokré kameny kloužou jako namazané mýdlem, v žabkách neustále klopýtám, provizorní obvaz rozmočený a dávno ztracený. Kdyby mě Iggy nedržel, pomlátila bych se jako žito! Ivana spadne jen jednou, na zadek, zašpiní si šortky a zuří až k zastávce.

„Do háje! Jsem jak vepř! Poslední čistej kus…"

„To máš jedno," těší ji Dita. „Ty jak čuně, my jak zmoklý myši, nevybereš si."

„Není to tak zlý," míní Libor, „mokrým holkám to sluší."

Zmáčená trička se nám lepí k tělu víc než elastická, i přes podprsenku mi ostře vystupují hroty prsů a to nemluvím o Žanetě, která ani žádnou podprdu nemá. Z přitažlivosti jí ale ubírá rozmazaný make-up.

Než se dostaneme k zastávce, kde bylo možné schovat se, mraky se roztrhají a opět vyleze slunce. Cestou se stavíme na jídle, abychom nemuseli nakupovat v kempu, prozíravě doplníme zásoby i na večer a jakkoli se Dita strachovala, že jim napršelo do stanu, protože nechala otevřené okénko, po návratu do tábořiště může být v úplném klidu – v kempu nespadla ani kapka!

Olda zavčas zabere jedno z malých ohnišť a složíme se na dříví. I to se tady totiž dá pořídit jenom za peníze!

„To je krize," soudí Ivana.

„Nediv se," namítne Iggy, „blízký lesy jsou vybraný dočista, nenašla bys volnou větvičku. Dříví na ohýnek musí být docela dobrá živnost. Bydlet blíž, budu tu podnikat."

Ti, co si koupili špekáčky, ihned využijí příležitosti a opečou si je, Benův nůž je opět v permanenci.

„Můžu tě taky požádat?“ usměji se na něho.

„O ruku?“ zavtipkuje.

„Slyšels můj názor na svatbu a manželství, ne?“

„No dobrý, no,“ podotkne. „Tak co bys ráda?“

„Jsem mnohem skromnější, stačí mi, když mi pomůžeš dostat se do plechovky,“ hodím mu malou konzervu mandarinek a on ji obratně chytne levačkou.

„Podrž mi to,“ pobídne mě ke spolupráci.

„Co ti má podržet?!“ opáčí se smíchem Iggy a neváhá kvůli tomu vykouknout ze stanu, kam se právě zasouval!

„Myslíte někdy na něco jinýho než na sex?!“

„Ale jo,“ přikývnou kluci a Libor dodá: „Na holky, se kterými by se dal dělat…“

Opatrně, abych se nedotkla zraněným palcem o zem, si kleknu naproti Benovi a oběma rukama uchopím malou plechovku. Podívá se mi do očí – a rázným pohybem zabodne nůž do víčka. Tak rázným, až dostanu zásah sladkým mokem přímo do obličeje!

„Bacha, stříkáš!“ Ještě než dořeknu, dojde mi, jak jsem si touhle hláškou naběhla. Ben se pousměje, ovšem Libor z toho má druhé Vánoce a Iggy znovu neváhá vystrčit hlavu.

„Co to tam sakra ti dva provádějí…?“

Ben vyrobí druhý otvor, abych mohla upít a víc šťávy nepřišlo nazmar, samozřejmě se u toho pobryndám ještě víc, a teprve pak odstraní celé víčko.

„Teče ti mlíko po bradě,“ podotkne pobaveně.

Natáhne ruku a prstem mi setře pár kapek z brady. Dotek je kraťoučký, zato elektrizující, přijde mi, že jsem zrovna dostala ránu 220! Fascinovaně zírám, jak si ulepený ukazováček olízne a bez úsměvu prohlásí: „Jsi sladká…“

Všimnu si Ivanina pohledu a vyskočím na nohy, jen zaúpím, jelikož zapomenu na zranění.

„Jdeš do sprchy? Počkej na mě!“ požádám ji.

„Rád,“ zazubí se Iggy.

„Zajeď do boudy, Azore,“ poradím mu, popadnu ručník a kulhám za Ivanou. Teprve pod sprchou vidím, jak moc jsem si palec dorasovala.

Nehet je napůl odtržený, tkáň pod ním fialovo rudá, s tím si ještě užiju…! „Hnusný, co?“

Ivanu moje bolístka nijak netíží, taky proč by měla!

„Už jsi na Bena změnila názor, koukám.“

Trhnu sebou jak přistižený zloděj. „Proč…?“

„Nejdřív ses k němu stavěla tak…“ hledá vhodná slova, „jako že nechápeš, proč se mi líbí…“

„A mnoha dalším,“ doplním.

„A mnoha dalším,“ zopakuje. „Už se ti *taky* líbí?“

„No,“ odkašlu si zakrývajíc rozpaky. „Vlastně jo, máš pravdu. Nejdřív jsem myslela, že je to jen frajírek a děvkař, co zneužívá toho, jak vypadá… Ale zjistila jsem, že na tom není tak špatně. Třeba Iggy, to je exemplář! Ben má svoje mouchy – a dost velký – ale není holkař. Ony jdou po něm, ne on po nich. Což se o Iggym opravdu říct nedá. A co si myslet o Vojtovi a Liborovi a jejich trojspřeží se Žanetou, tak o tom už radši vůbec nemluvím!“

Ivana se tomu zasměje, něco prohodí na Žanetinu adresu, ale víc se v tom kupodivu nepitvá. Čímž mě fakt potěší!

Ben sedí po našem návratu před stanem a podle všeho na mě čeká. „Ukaž nohu odborníkovi.“

Všimnu si, jak nás kluci pozorují, takže je nezklamu, ručník, co mám ovinutý kolem beder, začnu laškovně povytahovat výš a výš a ještě se u toho svůdně kroutím.

„Týýý,“ hvízdne Olda pobaveně. „A dál?“

„Dál nic,“ zklamu ho.

„Bylo to pěkný,“ usměje se Ben, „a teď ten palec.“

„To už tak pěkný není, co?“ zakřením se.

„Hm, to ne,“ souhlasí. „Zkusím sehnat dezinfekci.“

„A mně nohy neukážeš, Šárko?“ popichuje Iggy. „Pokud je tady někdo odborník, pak já. Na gymplu jsem byl v porotě při volbě Miss majáles…“

„Dovedu si představit, jaká byla tvoje kritéria,“ uchichtnu se a než se Ben vrátí se septonexem, stihnu si natáhnout kalhotky a obléct čisté tričko. Ačkoli mi stanové dílce volně povívají ve vánku, Ben se neodváží vlézt bez pozvání dovnitř, klekne si ke vchodu.

„Boudo, budko, kdo v tobě přebývá…“

„Lazar Lazarovič Chromajzl,“ pousměji se a vystrčím zraněnou nohu ze stanu, protože se mi nechce producírovat se v tangách všem na očích.

„Bude to štípat,“ varuje mne.

„Těžko mohu v téhle situaci čekat něco příjemného…“

Pravda, nečekám, ale i tak se celá zkroutím a vyjeknu nahlas, přestože se Ben snaží zmírnit účinky foukáním. Noha se mi po jeho zákroku třese až ke kolenu! Ben mě konejšivě pohladí po kotníku a nahoru po lýtku. „Dobrý?“

„Uf,“ vydechnu a otřu hřbetem ruky slzičky. „Jo.“

Opatrně mi nanese na ránu hojivou mast, co jsem si koupila na rameno, to už je proti tomu máček, a celkem umně mi zafačuje palec a následně i půl chodidla až ke kotníku, aby obvaz správně upevnil. Nejdřív se mu dívám na ruce, manuální prací u zedníků zhrublé a mozolnaté, ale umím si je představit i coby ruce chirurga, pak mu pohlédnu do tváře a on jako na povel zvedne oči. Obvaz už je hotový, přesto mě nepouští, prsty obou rukou mi přejede po lýtku a jemně pohladí vystouplé komáří štípance, a když si všimne, že mi na noze naskáče husí kůže, maličko se pousměje a aniž by spustil oči z mých, snaží se mi husinu zase rozehnat. Samozřejmě hlazením, čímž ji jen přižívuje!

„To jí u toho operuješ meniskus?“ zaslechnu zvenčí Vojtovu ironickou poznámku.

„Ne, slepý střevo,“ zakření se Ben a ruce stáhne.

„Díky,“ hlesnu tiše.

„Rádo se stalo,“ odvětí, a já mu to věřím!

10. MOKRÁ TEČKA NA ZÁVĚR

Ani dnešní večer si Oldovu kytaru neužijeme. Ne že by se mu nechtělo hrát, ale bylo by to jaksi zbytečné, jelikož v tom všem tucání a jiných hudebních stylů kolem by kytara zcela zanikla. Skoro se ani vzájemně

neslyšíme, musíme na sebe dost pořvávat! Takové posezení u ohníčku je dost zvláštní, jak se vyjádří Dita a nechce být neslušná.

Nevím, jestli se s Benem usmířili, dřepí sice vedle sebe, ovšem bez důvěrností, žádné objetí, doteky, natož polibky. Zařeknu se, že se jeho směrem ani jednou nepodívám, a mám na sebe tím větší a větší vztek, čím častěji tohle předsevzetí porušuji! Už proto, že nejde o žádné kradmé pohledy, o kterých by Ben nevěděl. Není divu, zírá na mě přes ohýnek celou dobu!!

Někdy lidem zbyde jenom víra, co se ztrácí při pohledu na svět… Písnička, kterou si pustí zamilovaná dvojice kousek opodál, mi náladu nepřidá. *A milovaný lidi mizej v černých dírách a někdo doufá, že se potkaj cestou nazpět…* Na Ondru se mi dařilo poslední dobou zapomínat spontánně, aniž bych si ho násilím vyhazovala z hlavy, a teď takový podraz! Jeho úsměv, doteky, polibky… *Ztrácíš se z mojí paměti a lidi od nepaměti se znovu scházej…*

Do očí mi vhrknou slzy. Není to ani tak pro Ondru, ale celkově se mě zmocní melancholie. Nevyšlo mi to s Ondrou, jak by mi to mohlo vyjít s někým jiným?! Po tom, co se stalo?! A vůbec!!

„Kam jdeš? Na záchod?“ zastaví Ivana můj úprk.

Zavrtím jen hlavou a mizím opačným směrem, abych tu zpropadenou písničku neslyšela. A aby ostatní neviděli mou slabost! Vždyť jsem si myslela, že jsem díky Benovi a spol krizi překonala! Že by tahle už měla jiný důvod…?!

Uvědomím si, že mám mokrou nejen tvář, ale i krk a nahá ramena a vlasy… Páni, takový slejvák!! Už u ohně kdosi naznačoval, že přijde bouřka! Fofrem se dopajdám zpátky dřív, než se mi rozmáčí odborný obvaz. Ostatní právě sbírají věci, co se povalovaly mimo stany. Ohýnek nikdo hasit nemusí, déšť se o to postará za nás.

Žaneta se chytne s Iggym, respektive, hádá se Žaneta, Iggy je jako vždy v pohodě, když jí oznamuje, aby si na noc našla jiný přístřeší. „Včera jsem ti byla dobrá!“

„To bylo včera,“ zasměje se. „Víš přece, co ti vyšlo pod stromem života, ne? Nerad bych v tom taky lítal.“

„Blbečku!“ otituluje ho a vezme zavděk Vojtou a Liborem.

„Fakt jak hadr,“ podotkne Ivana a šup do spacáku.

Sroluji si ručník pod hlavu, abych měla aspoň nějaký polštář, a zkusím najít co nejpohodlnější polohu. Na tvrdé zemi to jde dost těžko, natož když mi vadí sebemenší dotek zraněné nohy byť jen o přikrývku! Pak se konečně jakž takž uložím, chodidlo vystrčené z rozepnutého spacáku a s očima dokořán otevřenýma poslouchám bušení kapek do stanové plachty. Ani ne tak kapek, jako spíš celých provazců, bušení nabírá obrátek, nebeský bubeník nejspíš dostal amok a hodlá ze všech na zemi vymlátit duši!

„Co to tu je?“ ozve se náhle Ivana. „Nějaký mokro… Že by sem zatékalo někde podlahou…?“

Rozškrtnu zápalku a v té chvíli mi začne pršet na hlavu!

„Kdepak podlahou! To není stan, ale cedník!“

Stan, který se až dosud snažil udržet vláhu venku, snahu definitivně vzdal a pouští nám ji dovnitř skrz strop i stěny iglú jako přes síto! Horečně obě balíme spacáky, cpeme oblečení neuspořádaně se povalující všude možně do batohů ve snaze zachránit, co se dá, ale je to celkem marné, za chvíli jsme mokré my i všechno uvnitř a ještě se u toho strašně smějeme, protože kdyby nás natáčela skrytá kamera, musel by tenhle skeč vyhrát!

Přestože venku rachotí hromy, klukům naše počínání neujde – pokřikují, co se děje. Vystrčím hlavu ze stanu a Benovi, co vykukuje naproti, oznámím: „Plaveme. Vyřiď Romanovi, že to, co nám půjčil, není stan, ale bazén!“

„Já za to nemůžu,“ hájí se. „Ale zabiju ho, slibuju.“

„Stan s bazénem, to je komfort,“ baví se Iggy. „Jedna pojďte k nám, druhá k Benovi a Ditě, po třech se vejdeme.“

Chytím Benův pohled. „Šárko…?“

Mrknu na Ivanu, které se zračí ve tváři napětí. Deset vteřin, než i se všemi svými věcmi překulhám k Iggymu a Oldovi, je snad nejtěžším rozhodováním v mém životě!

„Nocležnice, paráda,“ raduje se Olda.

„Super,“ libuje si i Iggy. „Přitul se…“

„Nocležnice neznamená souložnice,“ udělám jasno. „Vy dva tuleni se přitulte k sobě, ať se sem vejdu.“

„Jsi úplně mokrá,“ všimne si Iggy. „A na ostro…“

„Dej pokoj!“ plácnu ho. „Nemám se do čeho převléct.“

Iggy předvede granda, prohrábne se ve svém žebradle, přičichne ke dvěma tričkům a jedno, méně jeté, mi půjčí.

„Zavřete oči! Tady nejste v kině, pánové.“

Sice protestují, nicméně mi přece jen vyhoví. Otočím se k nim zády, přetáhnu mokré tričko přes hlavu a pohledem přes rameno zjistím, že švindlují oba!

„Jste pěkní podvodníci! Zhasnout baterku!“ nařídím a Olda mě poslechne. Stan zalije černočerná tma rušená jen fialovými záblesky. „Nene, radši znovu rozsvítit!“

„Víš ty vůbec, co chceš?“ směje se Iggy.

„Bylo by to horší než lepší,“ odfrknu. „Dovedu si představit nějakou tu ručku šmátralku…“

Než se uložíme k spánku, je z toho spousta strkání, smíchu i mého bolestivého usykávání. Olda zabere kus a Iggy taky není žádný drobeček. Ke všemu nemohu spát ve svém spacáku, protože se z menší části namočil a z větší navlhl, musím vzít zavděk Iggyho ochotou, kdy rozepne ten svůj a přehodí ho přes nás oba. Ležet uprostřed dvou nadržených medvědů je na pováženou, natož jen v plandavém tričku a tangách! Ačkoli se snažím předejít jakémukoli osobnímu kontaktu, dotekům těl zabránit nemohu.

„Jsi úplně studená,“ podotkne Iggy, když se otře svým stehnem porostlým drsnými chloupky o mé údy hlaďoučké.

„Úplně snad ne. To až v márnici…!“

„Nechceš zahřát?“ nabídnou mi dvojhlasně.

„Jste jak bratři v triku,“ vyprsknu smíchy. „Uklidněte se, nebo jdu radši moknout!“

„Ty jsi, Šárko, nevděčnice,“ oznámí mi Iggy. „Žanda by byla jinak vděčná…“

„A žes ji sem nechtěl?“ rýpnu si.

„Znáš to, nic se nesmí přehánět,“ baví se. „Ani vděk.“

„No právě, takže stačí, když vám řeknu díky a dobrou.“

Popřejí mi dobrou noc a skutečně se nehýbou. Ležím napnutá jako na skřipci, stále ve střehu. Co když to jenom předstírají…! Čím déle klid trvá, křeč se pomalu uvolňuje, stejně zvolna, jako odchází bouře od Máchova jezera. Oldovo pravidelné oddechování prokládané sem tam medvědím chrupnutím působí jako uspávanka.

Když už jsem úplně v klidu, ucítím na svém ňadru mužský stisk. Hrkne ve mně a snažím se tu silnou ruku odtáhnout.

„Co blázníš?!“

„Blázním po tobě už strašně dávno, Šárko…“

„Ne, to nesmíš! Pusť! Nech mě!“

„Drž a neupejpej se… Když to můžeš dělat s těmi puberťáky, proč bys nemohla se mnou! Aspoň si trochu užiješ, udělá ti to pořádnej chlap…“

Přes moje protesty, kdy křičím, snažím se ho ze sebe odvalit, pláču a prosím ho, aby toho nechal, na mě nalehne, sevře mi ruce a dobývá se do mého těla. Nejprve do mě pronikne prsty, pak penisem, bolestivě znásilňuje nejen tělo, ale i duši, pocit ponížení a totálního podrobení a –

„Šárko?!“

Zajíkavě se nadechnu a přes zaslzené oči zírám za svitu baterky Iggymu do tváře. „Šárko, probuď se!“

Jakmile zjistí, že už ho vnímám, přestane se mnou třást jak se snopem slámy. „Jsi okej?“

„Ne…“ Rupnou mi nervy a já se rozbrečím nahlas.

„To je dobrý,“ utěšuje mě nejistě. „Byl to jen sen.“

Kdyby JEN sen!!

„Celá se klepeš,“ všimne si, přilehne si těsně ke mně a obejme mě. Napružím se jako péro, ale drží mě pevně, ochranitelsky, není v tom erotický motiv, dokonce zjistím, že je mi to i příjemné, cítím se v bezpečí! Iggy je sice proutník, ale ne násilník. „Co se ti zdálo?“

„Něco strašně hnusnýho,“ vydechnu z hluboka. „Dělala jsem velkej cirkus…?“

„Mě to dost vyděsilo, už jsem spal,“ usměje se, „ale Oldu jsi neprobudila, tak to možná nebylo tak hrozný.“

Přes ještě nezaschlé slzy se musím smát. „Oldův spánek dřevorubce by mu mohl kdekdo závidět, to není směrodatný.“

„Taky mívám barevný a živý sny,“ přizná se. „I když takhle živý jako ty, to ne.“

„Nedivím se,“ podotknu tiše. Moje noční můra není sen!

„Na včerejšek se mi zdálo, že nám utekl stůl z jídelny.“

Smíchy mi zaskočí. „Cože?! Stůl?“

„Jo. Normálně zdrhal, dupal po schodech dolů, a když jsem ho v garáži dohonil, změnil se v poníka a zařehtal.“

Navzdory předešlé hrůze se musím smát. „Jsi pako.“

„To mi řekla Žanda taky, protože jsem ji vzbudil, jak jsem se tomu chechtal,“ baví se. „Lepší se ze spaní smát než brečet… Občas se mi zdá blbej sen. Sedím v něm na věži s jednou holkou, na takový traverze, a Olda tam vylezl za námi. Říkal jsem mu, že ta traverza není připevněná, že se mele, ten blbec se na tom ještě schválně houpal… Zdálo se mi to už párkrát, jsou tam různý obměny, ale vždycky to nakonec spadne, on se stihne chytit zdi, Aneta taky, ale když se chci odrazit a skočit zpátky, pokaždý se mi traverza urve pod nohama a já kloužu po střeše zvonice dolů, chytím se okapu, pode mnou strašná vejška a mně docházejí síly… A pak padám… A vzbudím se. Zatím jsem ještě nikdy nedoletěl až na zem, ale řeknu ti, až k tomu jednou dojde, budu řvát ze spaní jako ty.“

„Taky nic moc,“ uznám.

„Co se zdálo tobě?“

„Nechci na to ani myslet, natož o tom mluvit!“

„No, já se bojím výšek,“ svěří se mi. „Proto mám tyhle blbý lítací sny.“

„Vždyť jsi byl dnes na věži!“ namítnu překvapeně.

Usměje se. „Nemůžu vypadat přece jako měkota…“

„Radši si hraješ na drsňáka?“

„Taky,“ baví se, „ale spíš to chci překonat.“

„A daří se ti to?“ zeptám se se zájmem.

„V tom, že na věž nebo rozhlednu vylezu, jo,“ připustí, „ale stejně se nikdy nedívám dolů!“

Oba se tomu zasmějeme a když o chvíli později zhasne, cítím, že se mi pomalu vrací předešlý klid. I velcí borci jako Iggy mají svého kostlivce ve skříni, za kterého se stydí! Nejen my ztroskotanci…

„Ale nebyl jsem sám, kdo nečuměl dolů,“ vzpomene si. „Třeba takovej Ben… Nevěřila bys, na co koukal.“

Nenechám se vyprovokovat. „Na něco zajímavějšího?“

Iggy se zasměje. „Jo, to každopádně. No jo, Šári, nějak se mi klíží oči, jdeme spát… Anebo jedno rychlý BéTé?“

„Ani rychlý, ani pomalý!“

„Pomalý by bylo lepší,“ zazubí se.

„Dobrou!“

Pobaveně se zasměje, ale už nepopichuje a za chvíli skutečně spí jako špalek. Já na tom s usínáním nejsem tak dobře, přesto se špatně necítím.

Ráno je studené a mokré a nečekaně chladné. Navykli jsme si na tropické noci a ještě teplejší dny, pokles teploty o dobrých deset stupňů je hodně znát. Představa, že bychom měli promáčené a zablácené stany olepené jehličím, bahnem a jinými nečistotami teď sbalit a večer je zase někde jinde postavit, nenadchne nikoho, tudíž včerejší dilema, zda si čundr prodloužit o jeden den, se náhle zdá zcela bezpředmětné.

„Tak co?“ mrkne Libor na Iggyho. „Bylo něco…?“

„Jasně,“ nezklame ho.

Ben, který do té doby pracoval na skládání konstrukce svého stanu, zvedne prudce hlavu a střelí po mně pohledem. Skutečnost, že mám na sobě Iggyho tričko, patrně podnítila představivost u všech!

„Cože?“ hrozí se Olda. „A já o to přišel?!“

„Slyšel jsem od vás nějakej křik,“ baví se Libor, „ale nezněl nadšeně, natož uspokojeně, spíš hrůzostrašně…“

„Vaše starosti bych chtěla mít,“ protočím pobaveně oči. „O nic jsi nepřišel, Oldí, neboj.“

Ben se na mě na dálku usměje – jako by se mu ulevilo! Pak, když napěchuje stan do obalu, jde pomoci mně a Ivaně. Respektive jen mně, Ivana je v té době v umývárně. Nemluvíme u toho, pracujeme docela sehraně, a když se v jedné chvíli naše prsty dotknou, jak oba sáhneme po téže šňůře, opět ucuknu jako zasažena proudem.

„Ty máš k tomu všemu zlámaný ruce?“ zeptá se mě Vojta ironicky. „Já myslel, že jen odřenou nožičku.“

„Chtěl bych vidět tebe se strženým nehtem, jak bys křepčil kolem nasáklýho stanu,“ zavrtí Ben hlavou. Asi stejně jako já nechápe, kde se v bráchovi bere ta zášť!

S Ivanou se mi podaří promluvit o samotě až cestou na vlak, přestože se o moje zavazadla podělí Iggy s Benem, kulhám tak čiperně, že za ostatními zaostávám dobře o padesát metrů a Ivana solidárně se mnou.

„Splnil se ti sen,“ mrknu na ni, „spala jsi s Benem.“

„Trubko,“ baví se. „Tušila jsem, že nebudu uprostřed, ale ona si lehla doprostřed Dita, víš…“

„Aha,“ uchichtnu se. „Takže nic moc.“

„Takže nic, natož moc,“ opraví mě. „Víš, ale ono je to tak lepší. *Já* u něj stejně nemám nejmenší šanci, a pak, kvůli Ditě bych ani nechtěla.“

Na zdůrazněné zájmeno nereaguji, stejně jako na Ditu.

Vlakem se dopravíme s přestupem v Mladé Boleslavi do Prahy, kde sedneme na rychlík, který si to sviští přes Brno až do Bratislavy, tudíž to máme do Bakova se vším pohodlím. No, měli bychom, kdyby se stejným vlakem nerozhodly jet stovky dalších lidí. Místenky jsou sice dražší, ale zase vyřeší problém a zachrání nás od několikahodinového přešlapování v uličkách. Ani mokrá tečka na závěr skvělého putování nezkazí náladu, v kupé kluci vesele plánují program na víkend u Rendyho na chatě.

Mobil zazvoní, trhne to se všemi, než každému dojde, že on vůbec tuhle melodii nemá, stejně zašátrá po kapsách. Ben prohlásí, že se mu jeho ufoun vybil hned třetí den a měl aspoň pokoj, což se mu nedivím, při jeho vytíženosti musí být úleva strávit pár dní bez dálkového ovládání!

„Ano, lásko?“ zašvitoří Iggy do svého aparátku a posunkem naznačí klukům, ať jsou zticha. „Zrovna se vracíme, trošku jsme namokli, ale dobrý… Vážně? No to je skvělý, že tenhle víkend! Moc se na tebe těším. Chybíš mi… Taky tě miluju. Papa.“

„Aneta?“ zajímá se Ben.

„Jojo,“ zazubí se. „Konečně se mi zlatíčko vrátí.“

„Tak mu chyběla, až ji musela Žanda zastoupit,“ baví se Olda. „Viď, Žanet?“

„S tímhle idiotem jsem skončila,“ odfrkne Žaneta.

„Ono by se ani Anetce pokračování nelíbilo,“ směje se Libor.

„Těžko jí můžeš vykládat, že sice kouřila Žanet, ale myslel jsi přitom na ni…“

Kluci se rozřehtají, jako by to byla bůhvíjaká legrace.

„Vykládat nebude nikdo nic,“ prohlásí Iggy a nevzrušeně se usměje, čímž považuje celou věc za vyřízenou!

Podívám se na Ivanu a ta na mě, obě shodně zavrtíme hlavami. Tohle je přesně ten důvod, proč se mi nechce věřit, že by to mohlo někomu vyjít!

„Je mi z vás nanic, přátelé," oznámím jim s povzdechem a raději se jdu prokulhat až k toaletě. Nějaký trouba mi v uličce omylem stoupne na zraněnou nohu a strašně se diví, proč ječím nahlas! Na záchodě se musím vzpamatovat. Ze všeho. Teprve pak mohu vylézt – a narazím do Bena.

„Máš volno," podám mu dveře malé kabinky, ale on je zase zabouchne, čímž přizná, že kvůli záchodu nepřišel.

„Co noha?" zeptá se a jsou to první slova, co spolu od rána prohodíme.

„No… Časem to bude určitě lepší."

Kývne, ale nezdá se, že by ho pálilo zrovna tohle.

„Jdeš tam, nebo tam?" kývnu na toaletu a k uličce.

„Zítra musím s tátou do velkoskladu, slíbil jsem mu to," řekne mimo téma, „ale v pátek už zase makám na kostele. Přijdeš za mnou?"

Sklopím oči ke špinavé podlaze. „Ne."

Ben se podrbe za uchem. „Tak… Zítra večer přijdu já. Nevím, kdy se vrátíme, ale až přijedeme, napíšu ti a –"

„Ne," přeruším ho rychle. „To nejde."

„Šárko…" Odkašle si a přímo na něm vidím, jak má napnuté svaly na krku. Zlatý řetízek z opálené kůže svítí na dálku, má ho celý pokroucený, přívěsek ve tvaru malého křížku z bílého zlata mu visí kdesi na zádech. „Můžeme –"

Znovu mu skočím do řeči. „Nemůžeme. Copak to nechápeš?"

Sice za mnou volá, ať počkám, ale já ho neposlechnu, kulhám zpátky ke kupé. Vybavím si Iggyho telefonát. To tak! Co si vůbec ti frajeři myslí?! Že je každá holka Žanda?

V chodbičce se setkám s Vojtou. Věnuje mi škleb, jak kdybych šlápla na nohu já jemu a ne mně nějaký lempl!

„Vadím ti opravdu moc?" zeptám se ho bojovně. „Všimla jsem si dávno, že mě nemusíš, ostatně, ty taky nepatříš mezi adepty na moje nejlepší kamarády, ale slušně by ses ke mně chovat mohl, nic jsem ti neudělala."

„Mně ne, to máš pravdu," odsekne.

„A komu?!"

Ušklíbne se. „Jedeš po bráchovi, to přece viděj všichni. Není ti to trochu blbý, když je zadanej?"

Málem mi zaskočí. „*Já* po něm jedu?!"

„Jo. Balíš ho, a pěkně okatě."

„Kup si brýle, protože tvoje oči moc neslouží.“

„Vidím, že brácha –“

„Tvůj velkej skvělej brácha je snad svéprávnej, nepotřebuje garde v podobě mladšího bratra,“ ušklíbnu se.

„Nejde o něj,“ opáčí nakvašeně. „Dita je super holka.“

„To ti neberu,“ přikývnu a procpu se kolem něho do kupé, protože tahle debata nemá smysl. Ditin pohled, kterým mě přivítá, mi také nálady nepřidá. Okamžitě se totiž podívá přes moje rameno, zda se nevrací i Ben!!

Sednu si zpátky na své místo, opřu hlavu a zavřu oči. Vlastně je to docela pěkné, jak se Vojta o bráchu bojí. Já mám dvě starší sestry, ale ani k jedné jsem nevzhlížela jako ke svému vzoru, byť mi to doma vštěpovali… Pak se ušklíbnu. Také si přeji, aby ségry byly šťastné, Markéta v Americe s tím svým Jamiem asi je, aspoň zatím, a Štěpánka… Ta je teď šťastná, protože má vymodlené miminko. Strašně jí přeji, aby byla v pohodě, *nemůžu* jí to zkazit. I za cenu vlastních obětí!!

Už dávno jsem přišla na to, že existuje cosi jako rovnováha. Nic není zadarmo, něco získáš, ale vzápětí o něco dalšího přijdeš. Tenhle čundr mi pomohl přenést se přes určitou krizi, pocit prázdna sice nezaplnil, ale utlumil, jenže na druhou stranu mě o klid zase připravil!!

Benovi, který se vrátí asi až po čtvrthodině, se vyhýbám pohledem až do Bakova, raději se tvářím, že jsem po těžké noci unavená a ospalá. Oldův sametový hlas, kterým se doprovází ke kytaře, a Ivanin trošku falešný, Libor s Vojtou a Iggym mastí karty, vystačí si sami, a nikomu dalšímu do zpěvu není, je tím správným melancholickým zakončením trampu.

Dlouhá cesta vlakem a poté ještě autobusem do Nížan, kde znovu zmokneme, nejspíš abychom nevyšli ze cviku, mě přímo dorazí, dopajdám se domů urousaná, špinavá a prochladlá, takže když máma spráskne ruce a prohlásí: „No ty vypadáš!“, nemám jí to ani za zlé.

„Jaký to bylo?“ vyzvídá táta od televizních zpráv.

„Náročný, ale super,“ ujistím ho.

Babiččiny lamentace, kdybych seděla doma, udělala bych lépe a kdesi cosi, vnímám pouze coby zvukovou kulisu, nic víc. Spacák i stan vymotám z obalů a rozvěsím na šňůry v prádelně, špinavé prádlo, tedy úplně všechno včetně toho, co mám na sobě, nacpu rovnou do pračky, na

půl hodiny se naložím do vany, život v přírodě je sice fajn, ale výhody civilizace mají také hodně do sebe!, ošetřím zmrzačenou nohu a mámino vyprávění, kterak si užili pár dní s Marečkem, komentuji při večeři tu a tam citoslovcem „hm“.

„Štěpánka tě pozdravuje,“ vyřídí mi nakonec vzkaz.

„Prima,“ vylepším slovní zásobu. „Dobrou, jdu spát.“

„Pěkně si odpočiň,“ popřejí mi naši.

„Kdo ví, co tam celý noci vyváděla,“ pochybuje babi.

Ani téhle poznámky si nevšímám, vyčistím si zuby a už v sedm šupajdím do postele. Napíšu Jarkovi, že už jsem doma, načež hodím mobil na nabíječku – a vypnu ho. Radši.

Vyspat se ve vlastní čisťounké posteli v pohodlí, když člověka neobtěžují žádní komáři ani ho netlačí do zad kamínky či šišky, které předtím zapomněl zpod stanu vyházet, to je nádhera! Znovu si převážu palec, sice vypadá stále děsivě, ale aspoň už není napuchlý a horký, pohraji si s Tomem a Bárou, podrbu Lindu za ušima i na bříšku, a celkově se motám od ničeho k ničemu. Doma je sice pohodlí, nicméně myšlenkami jsem stále na čundru!! Mám na sebe vztek. Krucinál, je mi tohle zapotřebí?! Mobil se však zapnout neodvážím, taková jsem hrdinka, takže mamka se mi dovolá teprve na pevnou.

„Myslela jsem, že ještě spíš, když jsi nedostupná.“

„Ne, už ne,“ odvětím a dál se v tom nepatlám. „Co je? Zase okurky? Ty už byly… tak papriky? Rajčata? Zelí?“

„Ale kdepak,“ zasměje se. „Přijď za mnou už v poledne, dojdeme si spolu na oběd, doma toho moc k jídlu není. Nevěděla jsem, kdy se přesně vrátíš, a babi ho přiveze služba z pečovateláku, o tu je postaráno.“

„Dobře,“ kývnu, protože stejně nemám stání a Orwelovu *Farmu zvířat* zase odložím na poličku k posteli. Přestože jsem přečetla asi dvacet stránek, mohu začít příště znovu – vůbec nevím, o čem byly!

Protože chladné počasí pokračuje, k džínám si vezmu tričko a navrch mikinu, dlouhé vlasy zpevním křiklavým šátkem. Do jiných bot než sandálů se díky obvazu nevejdu

„Vyšlo vám počasí úplně ideálně, viď?“ uvědomí si také mamka, když se usadíme u jednoho stolu v hospodě Na Růžku.

„To jo,“ kývnu, ačkoli se mi nechce věřit, že by léto skončilo v půlce srpna. Určitě jde jen o krátkodobé zhoršení, akorát potkat nás na čundru, bylo by na mrtvici.

„Dobrý den, paní Macková,“ snaží se bodrý číšník. „Co to bude? Malé pivečko? Áááno… A pro slečnu dcerunku?“

„Velké pivečko,“ vycením zuby stejně jako on. „Áááno.“

Mamka do mě pod stolem šťouchne.

„No co? Nemá bejt vlezlej,“ hájím se.

Pro objednávku na jídlo se vrátí za chvíli a to už mě mamka ke slovu vůbec nepustí, objedná pro obě menu číslo 2, tedy čočku s uzeným a okurkou a slepičí vývar, přestože jsem silně přemýšlela o plněných knedlících.

„Ty ne,“ šeptne mi. „Mívají tu hnusné zelí.“

Pobaveně vyprsknu. „A proč tady jíme?“

„*Pocestný* je z ruky, mám na oběd jen třicet minut.“

Škoda že poprchává, mohly jsme sedět na terase, odkud bych dohlédla ke kostelu… Dnes tam beztak není, a vůbec, copak mi vážně haraší?! Uvědomím si, že mamka stále mluví.

„Cože?“ zpozorním. „Kdo bude co slavit?“

„Ty mě vůbec neposloucháš!“ zlobí se. „Povídala jsem, že budeme mít s tátou příští sobotu třicáté výročí svatby, navíc mám v neděli narozeniny, tak nás napadlo, no, vlastně to napadlo Štěpánku, že než se pleskat doma se salátem a řízky a půjčovat si v kulturáku židle, uděláme si takovou menší rodinnou oslavu v motorestu. Něco jak měla Janáčková. Sejdeme se pěkně jako rodina, dáme si dobrý oběd, kafíčko, dortík… Bude to bez práce. Snad ale bude volný salonek, někdo si ho na příští víkend zamlouval před námi, ale Majka Hádková slíbila, že to zařídí. Snad.“

„Rodina? Kdo tam všechno bude?“ zeptám se podezíravě.

„To je právě to úžasné!“ rozsvítí se jako lampion a jelikož nám pingl servíruje hlavní jídlo, nedojedenou polévku částečně vrátím, nejen zelí tu neumí uvařit, musím si na odpověď chviličku počkat. „Konečně se sejdeme všichni. My, Štěpka s rodinou, babička, moje sestra s manželem, tátova sestra s manželem –“

„Vy jste pozvali Jitku?“ podivím se upřímně.

„Ne, Evu,“ upřesní.

Aha, takže jen tu vlastní, co se nevyvedla!

„A co je úplně nejlepší – přiletí Markéta s tím svým!“

Spolknu sousto zbytečně mastné čočky. „Přímo bomba.“

„Viď?“ raduje se spontánně.

„Mám to povinný?“

Zůstane na mě nechápavě koukat. „Prosím tě, jak to myslíš? Je ti zatěžko oslavit narozeniny vlastní mámy?“

„Jistěže ne,“ ošiji se. „Jen jsem myslela, že se na takovou slavnost zvou jen ti vydaření, ne černé ovce.“

„Co to plácáš?“ zlobí se.

„To byl vtip,“ procedím tedy suše a paradoxně mě tahle lež zachrání. Nebyl to vtip, jen jsem nezareagovala podle očekávání a mamky se to dotklo. Když tak poslouchám její horování, pochopím, že mě od rodinné slavnosti zachrání leda sebevražda. Což není řešení zrovna pravé ořechové!

Mamka pak odspěchá zpátky na úřad a já dumám, co podniknout s načatým odpolednem. Domů se mi totiž vůbec nechce. Okruh mých známých se v Nížanech podstatně rozrostl, přesto v úvahu přichází pouze Ivana. S tou jsem se ale viděla týden nepřetržitě… Tak jedině Jarek!

S napadáním na pravou nohu se odkulhám až na kraj vsi k motorestu *Pocestný*. Sice nevím, zda má dnes odpolední či ranní, případně jestli je vůbec v práci, ale brzy se to dozvím. Kvůli nevlídnému počasí je na parkovišti méně aut než obvykle a Vendula, co uvnitř vyrábí půllitrům s pivem bílé drdoly, mi pomůže záhadu objasnit.

„Ahoj,“ pozdravím ji a přidám i úsměv. „Slouží Jarek?“

Přívětivost zřejmě nakažlivá není, bohužel, sice zvedne oči, aby si změřila mou blond image, a zase je sklopí, přičemž sotva zahučí: „Jo.“

„Můžeš ho zavolat?“ požádám a ironicky dodám: „Prosím.“

„Nemám čas,“ prohodí a dál si hraje s půllitry, docmrndává do sklenic zlatavý mok snad po kapkách.

„Budeš mít přesmíráky,“ uchichtnu se, jelikož musí být dost dřina předstírat práci, když zrovna žádná není. „No nic, zavolám si ho sama.“

„Hele!“ vyběhne za mnou, jakmile si to namířím do chodby ke kuchyni. „Tam nepovolaný osoby nesmí!“

To už z kuchyňských lítaček vykoukne Jarek, přilákán naším hovorem, a zeširoka se usměje. „Jsi to ty? Sláva!“

„Vidíš?“ opáčím pobaveně směrem k Vendule.

Ta udělá otrávený obličej a odkráčí zpátky k výčepu.

„Rád tě vidím, Šárko,“ ujistí mě Jarek. „Páni, tobě to ale na blond sekne…! Za chvilku končím, počkej na mě, jo? Dej si zatím něco u baru.“

Vezmu tedy zatím zavděk společností jiného člena Kosovic rodiny, uvelebím se na vysoké sedačce u baru a požádám nakrknutou Vendy: „Jedno latté.“

A nic, jak kdyby pouze zaševelil větrák, Vendy odnese piva hostům, omyje dvě sklenice a bílou utěrkou začne leštit i tak dost nablýskané skleničky visící nad barem. Pleť má snad ještě horší než minule, beďáry rozrýpané do krve nezakryjí ani nánosy pleťového pudru, který si na sebe napadala ve vrstvách, aniž by si lámala hlavu s roztíráním do ztracena, takže je k tomu všemu flekatá. Zrovna chci svou objednávku zopakovat, tentokrát ovšem důrazněji, když se objeví paní Hádková. Nesmyslně mě bodne kdesi v krajině srdeční. Teprve nyní si všimnu, že má stejné oči jako Ben, takové užší, pěkně tvarované, jakoby přimhouřené, co se dívají až do duše…

„Ahoj, Šárko,“ usměje se na mě. „Sedíš tu nasucho?“

„Už mám objednáno,“ pousměji se.

Hádková mrkne na Vendy, ta okamžitě přestane leštit sklenice a vzápětí zasyčí pressovač.

„Dobře že tě vidím,“ uvědomí si Benova matka. „Vyřiď, prosím tě, mamince, že je to na sto procent.“

„Fajn, máma bude mít radost,“ ujistím ji.

„Důležitější jsou přece místní hosté než cizáci, ne?“ vysvětlí mi svou obchodní teorii.

Zdvořile se usměji a s povděkem zamíchám dohromady všechny tři odstíny mléčné kávy, co mi Vendy přisune blíž.

„Tak ty jsi byla s těmi blázny na trampu,“ prohodí Hádková nečekaně, až sebou přistižené trhnu.

„No…“

„Viděla jsem fotky,“ vysvětlí s úsměvem. „Kluci je hned stáhli do počítače, nafotili toho jak na reportáž… Museli jste pořádně zmoknout,

stany musíme dát snad do čistírny… Nebo do popelnice, jak říkal manžel.“

„Až tak?“ uchichtnu se.

„Dita kýchala jako o závod, snad to neodstůněte…“

Znovu se ve mně všechno sevře. Vzmohu se leda na zdvořilé úsměvy, představa Dity, kterou si i po týdenním výletě vzal Ben k sobě domů, na mě tak nějak těžce dopadne. Naštěstí si paní Hádková vystačí se samomluvou, a pak, když se objeví Jarek v civilním oblečení, se rozloučí, dá pozdravovat mamku a kývne na Vendulu, aby moje lattíčko napsala na účet podniku.

„Vyřídím a děkuji, paní Hádková,“ usměji se roztomile.

Dopiji zbytek kávy a hodím po Vendy pobavený škleb. Už jsem se těšila, jak si nechám vrátit na pětistovku do koruny – a paní Hádková mě o tu legraci připravila. O spropitné však přijde Vendy tak jak tak a je na ní přímo vidět, jak mi mé privilegium nepřeje. Dokonce za námi neváhá vyběhnout až před motorest, kde mi beze svědků, svého bratra nepočítá, vmete do tváře: „Příště si laskavě bez dovolení nepůjčuj nic mého, natož kolo!“

„Copak, sjela jsem ti pneumatiky? Nebo ošoupala sedlo?“

Jarek vypadá překvapeně. „Co blbneš, Vendíku?“

Neodpoví ani jemu, natož mně, otočí se a uraženě odkráčí. Jarek vrtí hlavou ještě v té své plechovce, do které mě naloží, a jedeme se projet ke splavu.

„Normálně není lakomá,“ omlouvá sestru. „Nejspíš kvůli Benjimu, strašně jim ten čundr záviděla, jenže ji nepozvali. A když jsem jí řekl, že ty na čundru jsi…“

Aha, tak odtud vítr fouká! Ukáži si prstem na bradu.

„Měla by si dojít na kožní, nebo zkusit bylinky… Takhle do toho chytá infekci a zůstanou jí jizvy. Ale neříkej jí, že jí to vzkazuji,“ zasměji se. „Nesnášela by mě ještě víc. Stejně nechápu, proč mě nemají mladší sourozenci mých přátel rádi. Vendy je už druhý případ.“

Jarek zaparkuje kousek od starého mlýna za vsí, který koupili nějací Pražáci nebo kdo a řádně vyšperkovali. Teď tu ale nejsou, okenice mají pečlivě zavřené, můžeme se bez obav, že nás někdo vyžene, vydat proti proudu ke splavu.

„Kdo je ten první?“ zajímá se pobaveně.

„Vojta Hádek.“

Zvedne obočí. „Hm, tak to nevím, proč ten.“

No, já to vím, důvod mi přece řekl ve vlaku, nicméně Jarkovi se s ním nesvěřuji. Teprve nyní si všimne mého zranění, samozřejmě hned vyzvídá, co jsem si udělala a kde jsem k tomu přišla, a když vidí, že mi i normální chůze činí potíže, zavede mě k rybníčku, kde si na kameni uprostřed trůní figurka zeleného mužíčka s červeným kloboukem. Posadíme se na lavičku, je sice trochu vlhká nedávným mrholením, ale ne nijak převratně, a povídáme si. Zasvětím Jarka do zážitků z čundru, ovšem podám mu info pouze všeobecné – kde jsme byli, co navštívili a viděli…

„Takže dobrý?“ shrne můj dlouhý monolog.

„Jo, super.“

„Všechno?“

„Jasně,“ potvrdím znovu. „Proč by ne?“

„Protože mi připadáš nervózní,“ vysvětlí.

„To se ti jen zdá!“ zareaguji zbytečně příkře. Uhnu jeho pohledu a zeptám se: „Jak moc znáš Iggyho?“

„Stejně jako Benjiho,“ pokrčí rameny.

„Docela mě překvapil. Fajn kluk, se kterým se dá mluvit, ale… Že se za ten týden dvakrát vyspal s Žanetou, budiž, to bych neřešila, jenže on má svou holku!“

„To je mu podobný,“ souhlasí. „Anetu znám, chodila o dva roky níž. Teď je někde v cizině, piluje angličtinu.“

Z hluboka vzdychnu. „Má cenu začínat nějaký vztahy? Nemá. Aby mi kluk říkal, miluji tě a těším se na tebe, a přitom vesele chrápal s jinými při každý příležitosti…?“

„Všichni takoví nejsou,“ namítne tiše.

Zůstanu skeptická. „Připadá mi. že jo.“

„Nesmíš lovit v jednom rybníku, kde jsou nasazený stejný druhy ryb,“ poučí mě. „Znáš to, svůj k svému…“

„Já nikoho nelovím!“

„Myslel jsem to obrazně,“ omluví se rychle.

Pak už to ale stejně za moc nestojí, chvíli jen tak plácáme o ničem, načež se vrátíme k autu a zpátky do vsi, Jarek si vzpomene, že ještě musí nakoupit.

„Pojď se mnou, pak tě hodím domů," navrhne mi.

„To je dobrý, dojdu, mám nožičky," bráním se.

„No jo, ale zafačovaný," podotkne a oba se tomu zasmějeme. Přestanu se bránit a nechám se zavézt až před nákupní středisko. Ještě ani nevylezu z auta a všimnu si paní se zrzavými vlasy, co si to štráduje přímo ke mně. Nejde do obchodu a kráčí příliš sebejistě na to, aby šlo o turistku, co se chce zeptat na cestu.

„Ty jsi ještě tady?" zeptá se příkře. „Máš nakoupeno?"

Dojde mi, že mluví na Jarka, přestože se celou dobu dívá na mě – a prohlíží si mne opravdu pečlivě, od zavázaného palce až po šátek uvázaný do čela v téže zářivé fialové barvě, jako mám mikinu, kterým jsem chránila vlasy před namoknutím a nesundala si ho ani na obědě.

„Zrovna jdu," vysvětlí Jarek. „To je Šárka, mami."

„Dobrý den," pozdravím paní Kosovou.

„Není divu, že jsi nenakoupil, když máš jiný starosti," podotkne, aniž by mi odpověděla na pozdrav. „Pojď, pomůžeš mi s taškou…"

Nejen sourozenci mých přátel mě nemilují!

„Čau, Jaromíre," rozloučím se s ním.

„Odvezu tě," navrhne, ale protože vidím, jak se paní Kosová nadechuje, jasným gestem odmítnu a už se pajdám přes silnici. „Někdy příště."

„Sloužím zítra, v sobotu mám volno – můžeme něco podniknout!" volá za mnou.

Usměji se na něho na dálku. „Ještě nevím. Uvidíme. Pa."

Jeho matku nepozdravím. Proč taky, když mě ignorovala?!

Sice chápu, že po těžkém životě, který měla s Jarkovým otcem, zůstala nedůvěřivá k celému světu, ale nemusí se na mě tvářit jako na osobu, která jí chce syna přinejmenším ukrást! Aspoň vím, po kom je Vendula tak protivná.

Doma vyřídím mamce vzkaz od paní Hádkové, podle očekávání ji tím velmi potěším, a ona pak po zbytek odpoledne a večera plánuje, kde a kolik zákusků a dortů objedná. Táta sice přikyvuje, nicméně ho znám za osmnáct let dost na to, abych věděla, že mu to jde jedním uchem sem a

druhým tam, projíždí se přitom po zahradě sekačkou na trávu a vesele si pohvizduje, myšlenkami určitě úplně jinde než v cukrářství! Babi komentuje v obýváku zprávy, což tedy taky stojí za to, raději si zapnu notebook, abych zkontrolovala poštu – nic zajímavého. Taky co by mohlo být! Sandra je ještě na Sázavě, jak vím z jejích esemesek. O Ondrovi se dosud nezmínila ani náznakem, nejspíš s nimi vůbec nejel… Počítač zase vypnu, nějak nemám na netu co dělat. Přečtu si znovu prvních dvacet stránek *Farmy zvířat* a když i po druhém pokusu zjistím, že se na knihu soustředím asi jako táta na mámu, znovu ji odložím. Potloukám se bezcílně domem sem a tam. Linda si hrát nechce a ani ty kočky, nevděčnice, nejsou doma! Co pět minut mě to táhne k francouzskýmu oknu v obýváku, protože je to jediné místo, kterým je vidět až k mohutnému kaštanu v polovině ulice.

Taťka si všimne mého nervózního poflakování. „Co je, děvče? Jsi zamilovaná?“

„Jen to ne,“ hrozí se mamka. „To už ji snad přešlo.“

„Mladá holka musí být zamilovaná pořád,“ míní táta.

Opřu si bradu o dlaň. „Přála bych si být stará… Chodila bych do parku krmit kachny, s babkama do cukrárny na kafíčko a dortíky, luštila bych křížovky, pročítala letáky a stála fronty hodinu před otevřením obchoďáků, vzrušovala bych se tak akorát politikou…“

Máma na mě zírá jak na exota: „Co to plácáš?“

„Jen se rouhej!“ křižuje se babička.

Jediný táta se zasměje. „Neboj, taky budeš. A pak si budeš stěžovat, jak strašně rychle to mládí uteklo.“

„Jednou zalituješ, že sis mládí zkazila,“ prorokuje babi.

Otráveně se zvednu. „Má cenu něco říkat??“ zeptám se jich, naposledy kouknu směrem ke kaštanu a odpovím si sama: „Nemá. Vždycky se to úplně pitomě zvrtne.“

„Ta holka je asociál, s tou si ještě užijete…!“

„Prostě je zamilovaná, co je na tom?“ usoudí taťka.

„No nazdar!“ hrozí se mamka, jako bych už přišla domů s tím, že jsem podruhé těhotná!!

„Nechte ji. Nemůže mít přece smůlu v každém vztahu.“

Plácnu sebou na válendu. Bohužel, tati. Bohužel ji mám.

11. JÍZDENKA DO RÁJE

Odpoledne si to přihasí Ivana na kole.

„Rozbil se ti mobil, nebo proč jsi dva dny nedostupná?“

„Nějak nefunguje,“ přikývnu neurčitě.

Obhlédne můj pokoj, rozházené knížky kolem postele, dva časopisy, rozsypanou haldu cédéček, hrneček s nedopitým kapučínem a talířek, na kterém z hroznového vína zbyla jen ježatá stopka. „Ty marodíš?!“

„Není mi úplně dobře,“ připustím. To, že tenhle stav nemá s rýmou či bolením břicha nic společného, nedodám.

„A co zítra? Budeš do zítra fit?“ strachuje se.

„Prošvihnu v případě záporné odpovědi něco důležitého?“

„Tu chatu, přece!“ připomene mi důrazně. „Musíme jet za nimi na chajdu u Žabáku, zvali nás.“

„Myslíš jet zase na dětském kolečku?“

„Klidně,“ mávne rukou a bohatýrsky mi nabídne: „Můžeme si je tentokrát vyměnit, ať je to spravedlivější.“

„Aha,“ zostražitím. „Proč taková podezřelá ochota?“

„Podezřelá, pch,“ udělá pobaveně. „Člověk prokáže dobrou vůli a jí se to zdá podezřelé, já padnu!“

„Nikdy není nic samosebou, takže by mě zajímalo, co za tím vězí. Myslela jsem, že jsi Bena zasklila,“ nadhodím.

„No jo, Ben je pasé jak růžový mrkváče,“ uchichtne se.

„Drsnej příměr!“ bavím se.

„Viděla jsem máminy fotky z mládí. Představ si, ona šla v naprosto nemožných růžových mrkváčích a bílém tričku s jahodou na prsou na zábavu! Chápeš to?“

„Ale jo,“ zasměji se. „Byla jiná doba.“

„No právě. Teď je naštěstí tahle doba,“ zdůrazní.

„A co je na ní tak extra? Zvlášť když už je Ben pasé jak růžový mrkváče? Kvůli Ditě…?“

„No, to taky,“ připustí. „Dokud jsem jí jen záviděla, bylo to něco jiného, ale když je to kamarádka… Tak už by to ani nešlo. A stejně furt koukal po tobě, ne po mně.“

„Něco se ti zdálo,“ ošiji se.

„Nezdálo,“ usměje se. „Olda taky říkal…“

„Olda?“ zvednu překvapeně obočí. „Co říkal Olda?“

„Nic, jen se včera zmínil,“ zamlouvá rychle přeřeknutí.

„Včera?“ chytím ji za slovo. „Copak, copak?“

Ivana zrůžoví jako pivoňka. „Přišel koupit květák, právě jsem rovnala zeleninu… Chvíli jsme se bavili.“

„A proč se červenáš?“ bavím se.

„No dobře,“ kapituluje. „Zkrátka, Olda chce, abych na tu chatu přijela. Mluvili jsme spolu v obchodě a večer si přišel vypůjčit cédéčko, co jsem mu v krámu slíbila… Prokecali jsme u nás před barákem dvě hodiny.“

Pobaveně se zazubím.

„Já vím, že není tak hezkej jako Ben ani Iggy, ale –“

„Náhodou,“ pokrčím rameny. „Olda je fajn. Nevšimla jsem si, že by byl škaredej, a navíc ze všech kluků z čundru rozhodně nejcharakternější.“

Podívá se na mě s nadějí. „Myslíš to vážně…?“

„A ne snad?“ trhnu rameny. „Ten jedinej Žanetě odolal.“

„Ben přece taky,“ připomene mi.

„Ben má zase jiný mouchy,“ pousměji se.

„I tohle říkal Olda,“ vyprskne vesele.

„Koukám, že toho napovídal dost. Co ještě?“

Podívá se mi do očí. „Že bys byla blázen, kdybys… Dita s ním trpí, vůbec jsem netušila, jak je Ben žárlivej a despotickej, jak moc ji omezuje…“

„Nebyl Olda v minulým životě pavlačová drbna?“

„To nebylo pomlouvání!“ hájí jeho i sebe. „Jen jsme se tak bavili o všem možném… Co ten stan, půjde vyčistit?“

„Už skoro je,“ přikývnu a k tématu, ze kterého šikovně hodila výhybku, se nevracím. „Umyla jsem celou podlážku zevnitř i zvenčí, ta byla pogumovaná, zbytek jsem nechala vyschnout a vydrhla kartáčem a vysavačem. Bude jak novej.“

„Jsi dobrá, že se ti to povedlo,“ pochválí mě.

„Taky to byla pořádná makačka,“ pousměji se.

„Mělas mi říct, pomohla bych ti! Jenže ty nenapíšeš…“

„Mobil stávkoval,“ zalžu znovu. „Ale výčitky mít nemusíš, stejně jsem neměla co na práci, potřebovala jsem nějak zabít čas, něco dělat…“

„Vidíš, já teď nějak nestíhám," zasměje se. „Doma vařit, starat se o toho smrada, makat v obchodě a ještě… Co ten zítřek? Šárko, neblbni, já tam *musím* jet, pochop!"

„Když musíš, tak musíš," bavím se. „Víš, kde ta chata je, můžeš jet sama."

„Ne, sama ne!" protestuje. „Šárko, nedělej koloušky!"

„Já nevím… Tak… možná v sedm večer u tebe."

„Určitě!" opraví mě, poštrachá se v mých cédéčkách, z knížek, co mám na polici, jí naskočí husí kůže, jak se vyjádří, a šlápne do pedálů, aby stihla připravit večeři.

Teprve v deset večer se odvážím zapnout mobil a s napětím sleduji pípání příchozích SMS zpráv. Je jich požehnaně!! Jakmile lavina ustane a pokojem zavládne ticho, s nadechnutím je začnu rozklikávat a pročítat. Objevím asi šest esemesek od Ivany, dvě od Sandry, stále si užívající – momentálně vody a mokra – na Sázavě, tři od Jarka, po jedné se obtěžovala Hanka i Adriana, a nakonec pár oznámení o tom, že se mi mamka i Ivana pokoušely dovolat.

A to je vše. Komplet. Sedím jak rozšláplá muchomůrka. Vida, s touhle variantou jsem nepočítala! Šárko, Šárko, jak stará, tak blbá!!! Vlastně bych měla být ráda, že se to vyřešilo samo, přece jsem to TAKHLE chtěla!!

Sobotní ráno zahájí nový den uplakaně, drobně prší a podle šedivé oblohy se nezdá, že by hodlalo někdy přestat. Naši se rozhodnou vyrazit do Bakova na nákupy, potřebují objednat minizákusky a dorty na příští víkend, a spíš pro formu, než aby skutečně věřili, že bych mohla souhlasit, se zeptají, jestli nechci jet s nimi.

Myslím, že je svou odpovědí šokuji! Rodinné výlety jsem totiž začala nesnášet už v předpubertálním věku, to až v prváku v Praze jsem si to vynahrazovala, jenže to nebylo s rodiči, ale ségrou a švagrem, lidmi podstatně mladšími! Rodinné nákupy nemám ráda dodnes, upřímné řečeno, všechny nákupy nemám ráda, nevyžívám se v prolézání obchodů a je mi protivné zkoušet oblečení, přesto souhlasím. Ne proto, že bych se změnila, ale jednoduše z toho důvodu, abych nemusela být doma, kde nemám do čeho píchnout! Už jsem v Nížanech moc dlouho, těším se do Prahy, na školu, lidi ze třídy, na Sandru, na naše vysedávání v čajovnách a

pařby v klubech! Doma jsem našla klid pouze zdánlivý. Rány zavadly, ale nezacelily se, těm je jedno, jestli si je léčím tady nebo onde, potřebují čas, to je to, a k tomu se přidaly nové problémy a starosti…

Výlet se mi nakonec vyplatí, koupím si nový batoh, protože jej budu potřebovat na pendlování mezi Prahou a domovem. Nákup v supermarketu přežiji jen s velkým sebezapřením, nechápu, proč máma každou věc vezme do ruky a studuje ji a porovnává, prostě naházu do košíku něco k jídlu a jdu, žádné cavyky! Pak nemají být supermarkety pořád plné, když v nich lidi tráví čtvrtinu života. Oběd, na který si dojdeme v restauraci přímo v obchodním centru, chutná skvěle, do přenosné krabičky vezmeme i pro babičku, a když jídlo zazdíme zmrzlinovými poháry, přičemž ten můj sní ze tří čtvrtin táta spolu se svým, jsem nacpaná.

„Vidíš, jak je to pěkný, když jsi s námi," pochválí mě mamka, jelikož si u jídla dokonce i povídáme.

Pousměji se jen na půl pusy. Umím číst mezi řádky, máma chtěla říct – když se chováš jako normální holka.

Babičce se nezavděčíme, hudrá, že je to na ni moc těžké jídlo a že ji určitě chytne žlučník, nicméně ke špenátu zbouchá všech pět bramborových knedlíků.

„Hledal tě tu nějaký kluk," vzpomene si.

„Jaký?"

„Nevím. Mně se ti chuligáni nepředstavují," ujistí mě. „Přijel autem až k brance, choval se jako doma."

„A jaké měl auto?" pídím se po identifikačním znaku.

„Normální," pokrčí rameny. „Nevyznám se v autech…" A když už si zoufám, že je to jak rozmluva s tříletým děckem, vzpomene si: „Bylo červený."

Jasně, Jarek. Sliboval přece společnou sobotní akci! Jeho chyba, měl napsat předem. „A co chtěl?"

„No co by chtěl," zavrtí babi hlavou nad mou nedůvtipností. „Tebe."

Táta se zasměje. „Tak vážný to snad nebude, ne?"

„Asi mě chtěl pozvat na výlet," vysvětlím na půl pusy, protože mi mobil zavrní v dlani. My o vlku. Kos za dveřmi, pousměji se, ale jsem v odhadu vedle. Odesílatelem je Ben!

PRIJED NA CHATU, CARKO.

Čtyři slova, tečka. Zvolil čistě kamarádské oslovení… Nakonec, přece se nebudu celé dva týdny do konce prázdnin schovávat ve svém pokoji! Takhle jsem to chtěla, on to splnil, zůstali jsme kamarádi, obešlo se to bez dramatických emocí, takže je vše v nejlepším pořádku!

„Večer půjdu ven," oznámím našim hotovou věc.

„Co to znamená, ven?" pídí se mamka.

„Ven je opak vnitřku," vysvětlím pobaveně. „Takže nebudu v domě, ale mimo dům."

„A kde konkrétně se bude místo tvého pobytu nacházet?" zvolí mamka diplomatičtější cestu.

„U Žabáku. Parta tam jezdí k Rendovi na chatu."

„Ty máš partu?" podiví se táta.

„Ne, jen jsem se vetřela do jejich," pousměji se.

„Kdo patří do takové partičky?" nedá se mamka odbýt.

„Ti, co byli na čundru, kluci Hádkovic, Ivana, Olda… Prostě moji momentální prázdninoví přátelé."

„Vždyť jste se viděli teď, ne? Proč už zase?"

„Teď?"

„Celý týden na trampu," upřesní mamka.

Pobaveně se rozesměji. „Jo, ale už jsme tři dny doma."

„Však právě, teprve tři dny!"

„No vidíš, a já se na Ivanu těším."

Zbytek odpoledne věnuji přípravám, umyté vlasy vyžehlím žehličkou, nalíčím se, udělám si francouzskou manikúru a depilaci všech chloupků, vezmu si džíny a dvouvrstvé tričko s výstřihem, džínsovou bundu a na nohy konečně botasky, palec je sice stále citlivý, ale už nemusí být zamotaný celým fáčem, stačí jej přelepit náplastí, která se do bot lehce vejde, aby mi částečně odumřelý nehet neodstával a já za něj nezachytávala.

V půl sedmé zastaví u domu Jarkovo autíčko. Máme to krásně zesynchronizované, usměji se v duchu.

„Tak já letím," oznámím našim.

„Ty ses na tu Ivanu nějak moc zušlechtila!"

„Ivanu, hm," podotkne babička od televize ironicky.

Máma rádoby nenápadně vykoukne z okna. „To je ten kluk Kosů z Vlčic? Ten, co vaří v motorestu? Ty s ním chodíš?“

„Ne.“

„A proto sem lítá jako čokl, co?“ nadhodí babi.

„Třeba on s ní chodí, ale ona s ním ne,“ namítne taťka.

Obdařím je přezíravým úsměvem. Přála jsem si být stará, abych se zbavila svých problémů, ale pokud bych měla mít starosti, jako mají oni, tak snad radši to svoje mládí nějak překlepu! „Ještě něco?“

„Kdy přijdeš? Až ráno?“ zajímá se mamka.

Vida, jak si rodiče zvykají! „Někdy v noci. Čau.“

Jarek zvedne oči od mobilu, nejspíš mi právě vyťukával zprávu, kde jsem tak dlouho, zůstane na moment zírat, aby, až nabere dech, uznale hvízdl. „Pááání…“

Střelím po něm nepřívětivým pohledem. „Klídek.“

„Co jsem udělal špatnýho?“ nechápe.

„Odpusť si komentáře,“ požádám ho s úsměvem.

„Holky nikdy nepochopím,“ zavrtí pobaveně hlavou. „Proč by ses zkrášlovala, kdyby si toho neměl nikdo všimnout?“

„Všimnout může,“ ujistím ho. „Nebo spíš musí, jinak by to ztratilo smysl, ale ne se v tom pitvat, jasný?“

„Dobře, zase jsem chytřejší,“ směje se. „Kam vyrazíme? V Bakově má být na přehradě ohňostroj, sice je hnusný počasí, ale z auta se to určitě dá přežít.“

„V kolik?“

„Začíná v deset.“

„Prima,“ přikývnu. „Slíbila jsem Ivaně doprovodit ji na chatu k Rendovi, sama si tam netroufne. Aspoň nemusí jet na kole v tomhle mokru a vlhku. Musím vrátit Benovi stan, takže se mi to taky hodí. Zavezeš nás tam, Jaromíre?“

Nevypadá sice bůhví jak nadšeně, ale souhlasí.

Nejprve zajedeme na náves, kde Jarek zaparkuje u kostela, aby nemusel zajíždět do úzké uličky a pracně se v ní otáčet jako minule. Ivana snadno doběhne, ví o změně dopravy z mé esemesky, co jsem jí stihla napsat během cesty. Co, doběhne! Ona už tam na nás čeká! Nalíčenou jsem ji ještě neviděla a musím uznat, že jí to sekne, natož když si poprvé

rozpustila ten svůj bobek a nechala si umyté a vyfoukané vlasy volně splývat k ramenům. Podívám se na Jarka, co té změně říká, a protože se právě nadechuje, aby hvízdl, pobaveně se rozřehtám. Uvědomí si to a nechá pusu splasknout. „Už mlčím, už mlčím!“

Naproti u hospody Na Růžku stojí červený sporťák, Nikola v něm sedí sama, ten její borec je nejspíš uvnitř. Jarek se tím směrem podívá ve stejnou chvíli, kdy se Nikola otočí po nás, a mně neujde, jak se na sebe usmějí.

„Jé, hele, Nikča,“ všimne si své někdejší velké kamarádky Ivana a rovnou k ní zamíří, aby prohodily pár slov. To už vyjde z hospody Kamil ve světlém saku a tmavých kalhotách, v ruce drží nanuk Magnum, podá jej své dívce a jelikož mě zahlédne a navzdory blond vlasům pozná, na dálku mě s úsměvem pozdraví.

„Zajeď blíž!“ požádám šeptem Jarka. „Dělej!“

Jarek kupodivu přemůže ostych a využije příležitosti přiblížit se zbožňované bytosti na pouhý metr, který dělí sporťák od Jarkova fordíku.

„Ahoj,“ řekne nám Nikola. „Kam vyrážíte? Na tah?“

Ivana se pustí do vysvětlování, které dokončí spontánním nápadem: „Nechcete se připojit? Posedíme, pokecáme u krbu, když to nejde venku u ohně, k tomu kytara, prostě pohoda.“

„To zní skvěle,“ přizná Nikola.

Jarek, který na ni do té doby civěl jako na svatý obrázek, se odváží: „Tak se přidej…“

„Ráda bych, ale…“ Otočí se na Kamila. „Třeba by to šlo… Aspoň na chviličku, co myslíš…?“

„Děláš si srandu nebo mě zkoušíš?“ opáčí Kamil užasle.

Nikola pohodí krásnou hlavou, řekne nám čau a za chvíli zmizí z dohledu.

„To bylo drsný,“ soudí Ivana překvapeně.

„Nic není zadarmo, na to jsi ještě nepřišla?“ zeptám se jí. „I zlatá klec může bejt pěkně těsná.“

Jarek neřekne nic, mlčky nastartuje, počká, až se Ivana nalodí, a pak vyrazí k Vlčicím a dál podél chobotu k chatě Rendyho rodičů. V lese stojí zaparkovaná čtyři auta, jedním z nich je i červený služební boxer s

nápisem *MOTOREST POCESTNÝ*, vypadá to na větší společnost. Déšť mezitím znovu zesílí, musíme k chatě přeběhnout poklusem.

Ivany se zmocní nejistota, váhá přede dveřmi, takže ji musíme dovnitř vyloženě postrčit. Náš příchod vyvolá aplaus, což je potěšující, vítají nás nejen Libor a Olda, ale i ti, co na čundru vůbec nebyli. Ben se vyvaruje poznámek a pouze se na mě krásně usměje. Jakmile zaregistruje náš doprovod, úsměv mu z tváře zmizí, změří si Jarka dost nevrle. Iggy chybí, což není divu, vrátila se mu přece jeho velká láska, na kterou věrně čekal…! Ditu nikde nespatřím, zato z kuchyňky vykoukne Žaneta a ještě dvě holky, obě nížanské a obě mladší než já.

„Naše hvězda s amputovaným palcem," ušklíbne se, nicméně Jarkova přítomnost ji potěší: „Kuchař, super! Pojď nám píchnout s jednohubkami, mořímе se s nimi už hodinu."

„Jsem tu jen na skok," zklame ji. „A dnes neslužebně."

Ivana si vymění plachý úsměv s Oldou, který si hned poodsedne, aby jí udělal vedle sebe místo.

„Vemte místo, vemte plac," nabízí familiárně Rendy, tudíž se přicpu vedle Libora, do úzkého místečka na lavici se vcucne ještě i Jarek, a spolu s ostatními se bavíme u fotek pořízených na čundru, které Vojta prezentuje na notebooku spolu s komentářem, místy docela vtipným, s Liborem se doplňují, až si málem rozmažu oči. Některé fotky jsou samy o sobě vhodné tak akorát do soutěže o nejstrašnější ksicht! Vidět se na fotkách, které si prohlíží tolik lidí najednou, mě dost vytáčí. Kluci fotili vážně každou prkotinu, paní Hádková měla pravdu! U snímku, který musel pořídit Ben na Bezdězu, jsem na kolaps. Nedívám se dolů ani po kraji, opírám se zády o kamennou zeď a nastavuji tvář slunci, oči zavřené, zasněný výraz. Střelím pohledem po Benovi a on s úsměvem pokrčí rameny. To, že figuruji na mnoha fotkách, beru, fotili všechno a všechny, jenže vždycky šlo o momentky, kdežto tenhle snímek je promyšlený! Kluci ji ohodnotí kladně. „Dobrý…"

„Iggy tenhle záběr nazval Polibek slunce."

„Iggy je poeta," chichotá se jedna z těch holek.

„Závidím slunci," prohodí Renda a všichni se zasmějí.

Další fotky projdou v klidu, ačkoli pár jich je kompromitujících! Cítím na sobě Benovy pohledy, přesto se snažím jeho směrem nedívat. Stále

totiž čekám, odkud se vynoří Dita! Nebo že by vážně na čundru nastydla a stůně?

Jarek se nakloní k mému uchu. „Budeme muset jet, pokud chceme stihnout ohňostroj. Jestli ovšem chceš…“

„Proč bych neměla chtít?“ opáčím. „Jen si odskočím, hned jsem zpátky. A vrátím Benovi stan, moment.“

„Doprovodím tě,“ nabídne mi.

„Prosím tě, na záchod snad trefím sama, ne?“

Umyji si ruce, před zrcadlem upravím účes, sluníčko mi opravdu zkropilo nos pár pihami, ale zase k těm blond vlasům tak nějak pasují a jsou vidět jen takhle zblízka, nasliněným prstem umáznu kousíček rozmazané linky a s rukou na klice váhám dobře tři minuty! Div že si znovu nezačnu kousat nehty!! Raz, dva, tři…

Nadechnu se a otevřu. Intuice nezklamala, Ben sedí na okenním parapetu a ani se nesnaží mlžit, že je tu náhodou.

„Už jsem se bál, že jsi utekla oknem,“ pousměje se.

„Myslíš tou ventilačkou u stropu? Neprocpala bych se.“

„Při troše dobrý vůle,“ zasměje se.

„Přivezla jsem stan,“ vzpomenu si. „Až budeš to řešeto Romanovi vracet, snad ani neděkuj. Pro stanování na Sahaře by byl ideální, ale tam, kde občas trošku prší, nedoporučuju… Doufám, že si všimne, jak prokoukl, takhle krásně čistý nebyl ani nový. Taky mě to stálo mozoly.“

Rozevřu dlaň, abych hrbolky po kartáči předvedla názorně.

Chytne mě za ruku, aniž by si všímal mého plácání, kterým se snažím zakrýt nervozitu, a táhne k sobě.

Srdce mi buší jako zvon Svobody, u kterého jsem se vloni ve Státech vyfotila. Můj odpor není až tak silný, aby Benově tlaku odolal, vstane z parapetu a natlačí mě zády ke stěně, kde mě obejme kolem pasu.

„Nedělej to…“ prosím ho chraptivě.

Přitlačí mě k sobě, naše těla se dotýkají pánvemi, a s pohledem upřeným do mých očí se přiblíží obličejem těsně k mému, až se do chvíli o sebe otřeme.

„Bene, prosím tě… Nekomplikuj mi život ještě víc!“

Otočím hlavu ke straně, aby mě nemohl políbit. Přejíždí mi tedy alespoň po tváři svými měkkými rty, až mi naskakuje husí kůže a nervová

zakončení vibrují, a mezi hebkými doteky tiše říká: „Představuješ si to moc jednoduše… Myslíš, že stačí říct nech mě…?“

S očima upřenýma k zemi a hlavou stále odvrácenou namítnu: „Je to složitější, než si myslíš. Nemůžu.“

„Ty někoho máš?“ zeptá se a v hlase zní jasně žárlivý podtón. „Je v tom Jarda?!“

„Ne,“ opáčím s povzdechem. „Jediný, co mám, jsou potíže… Mám svých problémů nad hlavu, kdybych si k tomu všemu měla začít s chorobně žárlivým a navíc zadaným klukem, muselo by mi hrábnout úplně!“

„Když nebudu mít na co, nebudu žárlit. A pokud jde o to druhý… S Ditou to skončilo. Rozešli jsme se.“

Prudce zvednu hlavu, abych mu viděla do očí.

„Nejsem Iggy,“ dodá, jelikož postřehne mou nedůvěru.

Olíznu si rty. „I tak… Bene, já nemůžu…“

Jak kdybych řekla pravý opak, znovu se ke mně přitiskne a využije chvíle, kdy jsem proti němu tváří v tvář, aby spojil svá ústa s mými. Mám pocit, že se udusím, dýchám mělce a zrychleně jak při běhu do vrchu, rty mi probíjí snad tisíc voltů a spolu s jeho jemnými doteky, kdy mě jen tak zlehýnka ochutnává, mnou zmítá celá škála pocitů. Na jednu stranu je mi skoro fyzicky špatně, na druhou cítím něco jako úlevu a radost a štěstí. Můj první polibek po takřka čtyřech měsících! Ten den, kdy se narodil Mareček a celý můj život se otřásl v základech, si zapamatuji navždy, poznamenal mě, otěhotnění destrukci osobnosti dokončilo. Myslela jsem si, že už nikdy nebudu schopná se s někým líbat, natož mazlit a už vůbec milovat!!!

„Celá se chvěješ,“ řekne tiše. „Snad se mě nebojíš…?“

Nebojím se jeho! Bojím se sebe a svých reakcí, svých vzpomínek!! Cítím horkost v celém těle, svírání na hrudi a sucho v krku, když mě znovu políbí. Naštěstí nejde o žádné chtivé polibky, nedotírá na mě jazykem, jenom se mě něžně dotýká svými rty, laská střídavě horní i spodní ret, hladí mě po tváři…

„Tady jste,“ ozve se za Benovými zády Jarkův hlas.

Ačkoli je to nesmyslné, beztak viděl, co děláme – a kdo ví, jak dlouho nás pozoroval, prudce od sebe Bena odstrčím. K tomu všemu, co

prožívám, se navíc cítím hloupě. Skvělá kombinace! Jarek mi to neusnadní, bez úsměvu mi oznámí:

„No, já jedu domů, ráno mám službu."

Odkašlu si a zaskřehotám: „Já taky."

„Šárko?" snaží se mě Ben zastavit, ale jsem rychlejší, procpu se kolem těch dvou a k autu se dostanu první.

Vytáhnu z kufru stan a mlčky jej podám Benovi.

„Šárko –"

Nasadím tvář drsné holky. „Vím, jak se jmenuju, nemusíš mi to opakovat."

„Počkej, neblbni, přece –"

Nedozvím se, co přece, jelikož Jarek už má nastartováno a jen tak tak že mi neujede! Možná nevěřil, že to se svým odjezdem myslím vážně. Ve zpětném zrcátku zahlédnu z Bena jen tmavý stín a než dojedeme do Nížan, ohňostroj je pasé jak růžové mrkváče, viď, Ivano!, žádný z nás neřekne jediné slovo. Teprve před domem v tiché pusté ulici si uvědomím, že mám v puse palec a nehet ohlodaný do krve.

„Tak už to konečně řekni," pobídnu Jarka.

„Co mám říct?" zeptá se bezvýrazně.

„Jak jsem blbá! Stejná jako všechny blbky v okolí!"

„Nejsi blbá," pokrčí rameny. „Jen děláš chybu, který budeš litovat. Ale že by mě to až tak překvapilo…?"

V jeho hlase slyším smutek a taky trochu zklamání. Nevím, co na to říct, proto neřeknu nic. Projdu tichým domem, tentokrát naši i babička usnuli ještě před půlnocí, vzhůru je pouze špion Linda, dvakrát z ložnice zaňafe, a v koupelně se opřu o umývadlo. Holka, jejíž obraz mi zrcadlo vrátí, vypadá jako šílenec! Lesklé oči, zcela nepřítomný výraz, rozmazaná rtěnka…

Než se vysprchuji horkou vodou, přibydou mi na mobilu čtyři esemesky a tři nepřijaté hovory. Aniž bych zprávy četla, natož volala zpátky, vypnu mobil, padnu do postele a zamotám si hlavu do polštáře.

Některý věci nejsou v lidský moci, hrdě obětuju tvoje mlčení. I když jsem sám, jsem s tebou ve dne v noci a tiše doufám ve vysvobození!'!!

Jelikož jsem si v noci nezatáhla žaluzie, probudí mě sluníčko, co mi svítí přímo na víčka. V noci se vypršelo a zdá se být docela hezky. Vstávat v neděli v osm ráno… Jsem totálně cvaklá. Chvíli jen tak tupě sedím na posteli, pak se poškrábu na zátylku a s povzdechem se v bavlněném pyžamku čítajícím tričko na ramínka a dámské trenýrky doloudám do jídelního koutu v obýváku, kde naši společně s babičkou právě snídají. „Brýtro.“

„Na to, jak je krásně, se moc dobře netváříš,“ směje se táta, zatímco babi mi oznámí: „Už je tady zase.“

Natáhnu se pro plátek uzeného sýra. „Kdo?“

„Ten kuchař.“

Tomu se mi dost dobře nechce věřit, přiskočím k oknu a kousnu se do rtu. Venku sice stojí červené auto, to ano, ale tentokrát jde o firemního boxera! „Kdy přijel…?“

„Když jsem v šest větrala, už tam stál,“ oznámí mi.

„Oni mu Hádkovi půjčují služební auto?“ podiví se táta.

V rozpacích si odkašlu. „To není Jarek.“

„To víš, že je,“ tvrdí babička. „Ten samej, co tu za tebou byl včera dopoledne. Přesně s tímhle autem!“

„No právě,“ pousměji se. „V tom autě sedí Ben.“

„Starší Hádek?“ dovtípí se mamka. „Co tu dělá?“

„Vždyť říkám, sedí,“ zopakuji. „A čeká…“

Mamině zapaluje rychle. „Na tebe?? Vždyť už holku má! Chodí s dcerou naší tajemnice Ditou Dobešovou!“

„Už ne,“ konstatuji suše.

„Ty jsi jí ho přebrala?!“ zalape po dechu. „Jak já teď s Vlaďkou, její mámou, v práci vydržím?!“

„Za á, nikoho jsem nikomu nepřebrala, za bé, to nevím a netrápí mě to. Můžeš jí třeba říct, že se lidi scházejí a rozcházejí, málokdo potká toho pravého napoprvé.“

„I kdyby přebrala,“ mávne taťka rukou a připomene mamce přes třicet let starou historii: „Kdybych tě tenkrát nepřebral svýmu nejlepšímu kamarádovi, bylo by všechno jinak, jen si vzpomeň.“

„Jenže to byla jiná situace,“ namítne mamka. „U kluků se s tím dá počítat, ale když přebírá holka kluky…“

„Mami, neřeš to,“ požádám ji. „Ben je můj kamarád.“

Babi hlavou a vyrukuje s říkankou, kterou bych do ní neřekla: „Kamarád taky rád – kamarádku na lehátku.“

„No prosím!“ podotkne mamka, jak kdyby to, co řekla babi, byl zákon. „Bude tu stát do soudného dne?“

„Nevím, jak dlouhou má výdrž,“ pousměji se a zamířím do chodby. Samozřejmě bych mohla vyjít ven dveřmi na terasu, ale jednak nechci v pantoflích – a hlavně ne pod dozorem rady starších! K markýze nad vchodem z obýváku nevidí.

Jakmile se objevím v otevřených dveřích, Ben mě zaregistruje, vystoupí z vozu a přijde ke mně. Uvědomím si, že má na sobě totéž tričko a džíny, co včera na chatě!

„Sluší ti to,“ usměje se na mě měkce a strčí mi za ucho hlavičku kopretiny, kterou cestou utrhl. „Ta žirafka na pyžamku je roztomilá… Ale ty víc.“

„Stojíš tu celou noc?!“

Pohlédne na mě vyčítavě. „Když jsi nepřišla dřív…!“

„Proč jsi za mnou jezdil?“

„Měl jsem tě snad nechat odjet s tím blbečkem?“

„Bene!“

„Měl velký štěstí, že tě tu vysadil a hned odjel…!“

„Co jsi sliboval o žárlení? Nebo spíš o nežárlení?!“

„Nesliboval,“ hájí se. „Je to rovnice. Bezdůvodně žárlit nebudu, nejsem idiot.“

„Ale já žárlivce nechci. A stejně nemůžu s nikým –“

Moje námitky ho nezajímají, přitiskne mě ke dveřím a políbí dřív, než se mi vůbec stihne rozbušit srdce!

„Miluju tě, Šárko.“

Zavrtím hlavou. „Hloupost! Ještě před pár dny –“

„Nehádej se,“ usměje se. „Snad vím, co cítím. A taky vím, že kvůli tobě nespím už hodně dávno. Věděl jsem to hned, jsi noční kočka, spíš upírka, co ze mě vysála rozum… Radši na sebe něco hoď… i když to bude škoda, takhle na ostro je to úplná fantazie… A vyrazíme někam.“

„Teď?! Ty vyrazíš domů, půjdeš se nejprve vyspat.“

Nedovedu si představit, že bych po předešlém rozhovoru přišla za našimi s tím, že jedu s *kamarádem* na výlet!

„Tak kdy?“ dožaduje se konkrétní odpovědi.

„Nevím…“

„Na to zapomeň,“ vysměje se mi. „Ve dvě tady, jasný? A opovaž se vypnout mobil!“

Chce mě na rozloučenou políbit, ale odstrčím ho. Kopretinu si však bedlivě schovám – je to něco jako vstupenka do ráje!!

Na Ivaninu esemesku ZASTAV SE U MNE, MUSIM S TEBOU NUTNE MLUVIT! se nedá reagovat jinak, než za ní jít. Akorát že se ke mně k mé malé radosti připojí i babička, jež si přečetla nový leták akcí a našla skvělé věci, bez kterých by se zřejmě naše domácnost neobešla.

U kostela se vesele pracuje, Bena sice nikde nevidím, ale podle kapely *Sweet*, která vyřvává na celou náves skladbu *Wig Wam Bam* usoudím, že zase tak daleko nebude. Před babi ho pochopitelně hledat nehodlám! Na zahrádce hospody Na Růžku sedí u piva Renda s Vojtou, zaregistrují mě oba, pozdraví pouze jeden z nich. Trhni si, blbečku!!

„Zapomněla jsem si brýle,“ uvědomí si babi. „Dobře že jsi se mnou, neviděla bych na ceny…“

„Znáš je z letáku, ne?“ zaúpím.

„Všechno se musí kontrolovat. Ony ty prodavačky jsou pěkný potvory, na papíru mají napsáno, že akce platí od pondělka a ještě ve středu prodávají za plné ceny!“

„To musela být náhoda,“ podržím jí dveře, aby mohla pohodlně vstoupit, a jelikož zahlédnu Ivanu vzadu u zeleniny, okamžitě se od ní odpojím.

„Čau,“ usměji se na ni. „Sotva napíšeš, přiřítím se jak hasič k ohni. Doufám, že ty novinky budou stát za to.“

„Ahoj… Momentík, jo?“ požádá mě, rychle obslouží babku Pletánkovou, zrovna si dost vymýšlí, jeden květák se jí zdá za ty peníze moc malý, u druhého má obavy, aby ho snědla, když je na to sama… Ivana neváhá doběhnout do skladu pro druhou bednu, aby se babce zavděčila a zbavila se jí. „Bude chtít tvoje babi něco od zeleniny?“

„Byla nějaká v akci?“

„Jen melouny,“ vzpomene si.

„Tak ne, ty nejí. Povídej, přeháněj… Dobrý, jo?“

Ivana mě vtáhne za plentu zakrývající dveře do skladu. „Dobrý? Je z toho pozdvižení a musím říct, že i mě to hodně překvapilo…!“

„Proč pozdvižení?“ užasnu. „Láska je láska, ne?“

„To sice jo,“ souhlasí váhavě. „Odsuzovala jsi ho…“

„Naopak!“ ohradím se. „Říkala jsem, že je fajn!“

„Vždyť jsi na něm viděla pořád plno chyb!“ připomene mi. „Dokonce jsi mi radila, jak ho sbalit!!“

Zapátrám v paměti. „Na Oldovi jsem chyby neviděla…“

„A kdo taky mluví o Oldovi?“ užasne.

„No, já,“ uchichtnu se. „Ale o čem ty?!“

„O čem asi,“ protočí oči. „Nejnovější zprávy z kuloárů! Ty a Ben, to je dost velký sousto na tak malou vesnici.“

Konečně se dovtípím. „Zprávy se šíří rychle, koukám.“

„O tom nedejchej,“ ujistí mě. „Hlavně ty špatný.“

„Špatný…?“

Ivana zrozpačití. „Pochop, Ditu všichni kluci brali a když jí teď kvůli tobě dal Ben kopačky… Nejsi to ty, na jejíž straně jsou sympatie…“

„Aha,“ dovtípím se. „A ty? Na čí straně jsi?“

Trhne rameny. „Je to tvoje věc… Navíc… Moje původní úmysly nebyly taky moc čistý, ale víš… Když jsem poznala Ditu… Ona je fakt správná holka… Nemohla bych to udělat už kvůli ní…“

Neubráním se pousmání. Jejímu prohlášení totiž moc nevěřím! Morálka se v jejím případě zastává mnohem snáz, když o ni Ben nestál, že. Byla by ale tak zásadní, kdyby projevil zájem?!

„Přebrat kamarádce kluka je blbý,“ dokončí myšlenku.

„No,“ ušklíbnu se. „Dovol, abych to trochu uvedla na pravou míru. Já jí ho nepřebrala, aspoň jsem se o to nijak nesnažila, Ben je svéprávnej a bylo to jeho rozhodnutí, a za druhé, když se tu rozohňuješ na téma kamarádka, Dita je moje známá, žádná kámoška, natož přítelkyně.“

„I tak…,“ pohodí hlavou. „Připadá ti to správný?“

„Spousta lidí ví, že to, co dělá, není správný,“ připustím. „A stejně to dělá dál.“

„To přece není omluva!“ namítne.

„Ale já nemám potřebu se omlouvat," ujistím ji. „Jak se to mohlo tak rychle rozšířit? To už si Dita stěžovala?"

„Vojta s ní mluvil, to je fakt," připustí, „ale krom toho vás spolu někdo viděl randit, večer jsem byla s Oldou tady v zahrádce a v hospodě se nemluvilo o ničem jiným."

„Pěkný," pousměji se. A to jsme si mysleli, jak jsme opatrní, když jsme nedělní odpoledne a pondělní večer strávili daleko od Nížan, kde nás nikdo nezná! „Ale že by mi to rvalo játra, to ne. Co ty a Olda, ruka v rukávě?"

Ivanin výraz se změní mávnutím kouzelného proutku. „Nikdy bych nevěřila, že to může být tak super!"

„Paráda," přeji jí lásku. „Kdy ses vrátila z chaty?"

„Až v neděli odpoledne. Včera jsme byli taky spolu a dnes budeme zase…"

„Držím ti palce, aby to bylo pořád super, Ivčo."

„Díky," usměje se. „Tobě taky. Budeš to potřebovat víc. Víš, co je na tom nejzajímavější? Že ti Bena vlastně vůbec nezávidím! Jednak kvůli klukům tady, taky kvůli Ditě… A hlavně, Ben je žárlívej rapl, nebudeš to mít lehký. On s tebou taky ne, říkal Olda, ty nejsi poddajnej typ jako byla Dita. Ta se k němu hodila víc."

„Zapomněla jsi vyjmenovat to hlavní. Nezávidíš proto, že máš skutečného kluka, kterej o tebe stojí, a ne platonickou lásku, která k ničemu nevedla."

„Šárko?" povykuje mezi regály babi. „Kde je ta holka?"

Zvednu oči v sloup, rozloučím se s Ivanou a jdu hlásit ceny snad ze všech výrobků v akčním koši uprostřed prodejny. Babi nejspíš zastupuje obchodní inspekci, jelikož kontrolujeme i to, o čem tutově vím, že by si nekoupila – třeba sadu na opravu duší! Teprve když žádné nesrovnalosti neobjeví, nakoupí pár blbostí a můžeme jít.

Daleko nedojdeme, stará paní Pletánková odpočívá na lavičce před obchodem a využije příležitosti popovídat si s naší babčou o nehorázné drahotě a tak různě.

Renda už na terase nesedí, zato Vojta ano, a jakmile mne spatří postávat opodál, neváhá jít za mnou.

„Nejsi to nakonec ty, kdo potřebuje brejle?“ zeptá se mě uštěpačně. „Mně jsi je radila, že prej vidím, co není!“

Líbezně se na něho usměji, což ho vytočí víc, než kdybych se s ním do krve hádala. Změří si můj výstřih a procedí: „Nedělej si iluze, velký kozy nejsou všechno, ono ho to brzy omrzí.“

„S tím očním jsem se spletla,“ oznámím mu přátelsky. „K očaři nechoď. Vezmi to jiným směrem, doporučovala bych ti začít na nervovým a skončit na psychiatrii.“

Nadechne se, aby mi řekl něco od plic, ale to už k nám přikvačí babi, tudíž po mně jen šlehne očima a vzdálí se.

„Kamarádíš se s pěknými lupínky! Ani pozdravit neumí!“ oznámí mi babička a já vyprsknu smíchy.

„Tak tohle, babi, můj kamarád opravdu nebyl!“

O Benovi, co na mě divoce gestikuluje z lešení kostela, bych mohla říct něco jiného, ale babča si ho na dálku bez brýlí nevšimne, tudíž jsem ušetřena vysvětlování. Směrem k Benovi pouze několikrát záporně zavrtím hlavou. V džínách a žlutém tílku mu to fakt sekne, pocítím cosi jako záchvěv vzrušení, že jsem to já, na koho tak žádaný kluk mává a prosebným gestem spojených rukou, jasně, trošku teatrálním, ale i tak milým, mě láká k sobě aspoň na pár slov. Oblomit se však nedám, od hospody nás sleduje Vojta a babiččiny řeči si také ráda ušetřím. A vůbec, vzhledem k tomu, kolik je, o nic nepřijdu, nejdéle za dvě hodiny se uvidíme.

Nakonec je ta doba o třicet minut kratší, objeví se před naším domem v červeném boxeru ještě v pracovním rovnou z brigády, a i když už je naše dvojice provařená, zajedeme se vykoupat k lesnímu rybníku za Klikovem, kde nás nemůže vidět nikdo z nížanských ani jiných lidí. Myslím, že Benovi šlo víc o to druhé, první aspekt je mu ukradený, nechtěl se schovávat ani ty předešlé dny.

Nejdřív se vyblbneme ve vodě, rybník je opravdu hluboký, žádná louže jako bahňák na čundru, zaskáčeme si z olše na hrázi, já z prvního můstku, Ben, borec, z třetího, rád se předvádí a já ho v tom podpořím.

Poté si sedneme na kamenné schůdky vedoucí ke stavidlu, já na spodní, Ben o jeden výš a jakoby za mě, takže se dotýká mých stehen svými, sedím mu v klíně, a mohu se o něj opřít jako o opěradlo křesla. Jenže to

zrovna neudělám, ačkoli mě k tomu neustále nabádá. Bohatě mi stačí doteky jeho vysportovaných pevných stehen! Nejdřív z nich mám husí kůži, pak, když si zvyknu, jen pocit napětí.

„V pátek mi skončí brigáda," svěří se mi. „Ani nevíš, jak se těším! Celej příští týden budeme spolu… Pak mám sice prázdniny až do půlky září, ale to je celkem nanic, protože ty ne… Přijedu za tebou do Prahy! Nedovedu si představit, že bych tě neviděl pět dní!"

„Tak si na to zvykej," pousměji se. „Až budeš mít školu i ty, nic jiného ti ani nezbyde."

„Ještě se tomu směj," zlobí se a chce mě ztrestat polibkem, ze kterého se v téhle pozici nemám jak vykroutit. „No tak, Šári, neodstrkuj mě pořád…"

Palcem mi pootočí obličej, aby se snáz dostal k mým ústům. Cítím, jak se celá vnitřně rozklepu, tiskne se nahým tělem k mým zádům a mně se přestává dostávat kyslíku. Kdyby mu nezačal hrát mobil, možná bych zkolabovala!

„Kruci, kdo zase otravuje!" zaúpí, uvolní sevření a zašátrá rukou po pohozených džínách, v jejichž kapse hraje hořkosladká symfonie. „Co je zase?! V sobotu? Ne, nepojedu. Vůbec se mnou nepočítej, nerozmyslím se. Co, proč? Protože nemám čas… Jasně že něco lepšího, vole… Jo, čau."

Stiskne červené tlačítko na ukončení hovoru, načež ho dlouze podrží a mobil zahraje znělku na rozloučenou. „A teď snad bude pokoj! Prý v sobotu na florbal do Račic…"

„Florbal? Myslela jsem, že máš mít golfovej turnaj."

„Ten je pro změnu příští víkend. Tam taky nejedu."

„Proč?"

Natáčí si pramínek mých mokrých vlasů jemně na prst. „Tobě to nedošlo? Pořád na tebe myslím, Šárko. V práci, doma, u jídla, v autě, ve sprše… Tam nejvíc…"

„Nonono," krotím ho.

„Nemůžu kvůli tobě ani spát, jak se těším, aby už byl druhej den… A ty si myslíš, že z těch necelých dvou týdnů prázdnin zabiju dva dny?"

„To přece není zabití," namítnu. „Vztah není o poutech, vězeňský kouli na noze a klapkách na očích."

„Pouta, hmmm," protáhne laškovně.

„Mluvím vážně!“

„Já taky,“ vzdychne a na moje opálené rameno, kde mi zbyla památka na čundr v podobě narudlé jizvy, mi vtiskne polibek. „Je mi po tobě smutno, i když jsme spolu…“

„To je potom posedlost,“ protestuji.

„A divíš se?“ opáčí. „Když mě pořád odháníš? Vždyť já vůbec nevím, jestli se mnou chceš být!“

„Kdybych nechtěla, nejsem tady,“ ujistím ho.

Trochu ho uklidním, protože mi odhrne mokré vlasy za ucho a mapuje nahou kůži krku, zátylku, ramena i páteře doteky svých rtů. Vnitřní chvění záhy přejde do vnějšího!

Pokusím se nervozitu zamluvit: „Mluvil jsi s Vojtou…?“

„Hm,“ udělá pouze a dál pokračuje v laskání podél ramínek plavek.

„Proč si všichni myslí, že je to moje vina? Proč jsou protivní na mě, kdežto ty jsi z obliga?“

„Protože jsou pitomí,“ vysvětlí s pousmáním, obejme mne a horké dlaně si položí na moje bříško. Intenzita polibků se stupňuje přímo úměrně s teď už neovladatelnou zimnicí, a když mě do zad zatlačí Benovo tvrdé vzrušení, silou se vymaním z jeho objetí a rychle přeběhnu po úzké lávce až ke stavidlu, kde je místo pouze pro jednoho.

Ben si hlasitě vydechne a plácne sebou naznak do trávy, kde s rozpřaženýma rukama civí do nebe tak dlouho, dokud boule na jeho koupacích bermudách zase nesplaskne. Za tu dobu se srovnám i já a vrátím se zpátky na schůdky.

Ještě asi pět minut leží bez hnutí, pak se přisune blíž ke mně a zezadu mě polechtá ve výstřihu jemným křížkem na krásně krouceném zlatém řetízku. Překvapeně se k němu pootočím, chci něco namítnout, ale on jen zavrtí hlavou, načež mi řetízek zkusí připevnit. Napoprvé se mu to nepodaří, chvíli zápolí s drobným mechanismem, nejspíš je také ještě rozrušený předešlou erotickou hrou, protože se mu vysmekne z prstů a celý řetízek i s přívěskem sklouzne do stružky mezi ňadry. To mu na klidu nepřidá, naopak, vyloženě zaúpí. Rychle řetízek vylovím, aby ho nenapadlo angažovat se i v tomhle, a při druhém pokusu je úspěšnější.

„Víš, proč jsou protivní?“ usměje se a je v té chvíli vysloveně k sežrání. „Protože mi závidí, Šárko.“

Pobaveně zavrtím hlavou. „Tomu nevěřím!“

Obejme mě. „Ale já si jsem jistej…“

Ztěžka polknu a ačkoli mi může srdce vyskočit z těla, nastavím mu rty. Nenechá se pobízet dvakrát!

12. ŽÁRLÍŠ, ŽÁRLÍM, ŽÁRLÍME

Ben je sice fajn kluk, kterého mají takřka všichni rádi, nicméně on se ve svých kamarádech a známých moc dobře nevyzná. Jeho odhad o důvodu veřejné nenávisti vůči mé osobě je zcela scestný, což mi bylo jasné hned ve chvíli, kdy nesmysl o závisti vyslovil, a Žaneta, kterou potkám, když jdu mámě naproti, abychom domů odvlekly papriky, konečně na ně došlo, mi svůj názor naservíruje rovnou na talíř, aniž by použila ubrousek. „Jsi pěkná rajda!“

„Dík za kompliment,“ uculím se na ni. „Škoda že nemůžu říct totéž o tobě, protože ty jsi jenom rajda.“

„Taková rozhoďnožka mě urazit nemůže!“ nechá se slyšet.

„Od tebe to fakt sedí!“ řehtám se pobaveně.

Jsou však další lidé, od kterých to zase tak moc nesedí a smát se tomu nemohu. Například Olda, který se na čundru choval skvěle a získal moje velké sympatie, mě zdraví na půl pusy, víc se nebaví, a jelikož z Ivaniných náznaků tuším, co si o mně myslí, mrzí mě to tím víc.

Ze všech nejvíc mi ale záleží na Jarkově přístupu! Od neslavného sobotního odvozu z chaty jsme si vyměnili všehovšudy dvě esemesky a ještě ne moc srdečné! V pondělí mi napsal ODPOLEDNE MAM VOLNO, ALE TY ASI NIC PODNIKNOUT NECHCES, CO? Protože mi však zpráva došla ve chvíli, kdy jsem byla s Benem, odpověděla jsem mu na ni pozdě večer s několikahodinovým zpožděním a ještě poněkud nešťastně: PROMIN, NEBYLA JSEM DOMA, AZ PRISTE, JO? Na to už nereagoval vůbec, a protože se přes SMS zprávy, ať už sebedelší, takové

věci vysvětlují a probírají dost špatně, jsem z toho nešťastná. Zaběhnout si za ním do motorestu nemohu kvůli paní Hádkové – nedělám si iluze, že se ještě nedozvěděla o rozchodu svého syna s Ditou, co k nim chodila jako právoplatný člen rodiny, proto mě potěší, když mi ve středu dopoledne napíše sám od sebe a zní to jako dřív: NECHCES SE SEJIT A POKECAT? MAM NOVINKY;-)

Zapíchnu mop do stojanu v kbelíku s mydlinkovou vodou a ihned odepíšu: RADA! KDY, KDE?

Stihnu vytřít asi tak metr čtvereční dlažby a mám zpátky odpověď: CO TREBA HNED TED?

SUPER, ZA PET MINUT U KASTANU NA KRAJI ULICE, navrhnu. Jaképak zdržování! Všeho nechám, velký úklid, se kterým máma plaší už od víkendu a kvůli blížící se rodinné slavnosti z něj vyplynulo plno úkolů i pro mě, nikam neuteče, vyměním pouze vytahané tričko za top, přelíznu vlasy kartáčem a tajně, aby mě babička neviděla, se vykradu z domu. Coby alibi použiji nic netušící Lindu, připnu ji na vodítko a ta potvora, místo aby byla vděčná za vycházku, začne stávkovat! Nakonec je dobře, že máme jorkšíra a ne třeba argentinskou dogu, tu bych nemohla popadnout do náruče a odnést až pod kaštan, kde Jarek čeká. Jít se projít na náves, především kolem kostela, nejde, sice jsem se rozhodla nepodporovat Bena v jeho despotických názorech, na druhou stranu – proč vyvolávat hádku, když se to dá zařídit jinak, notabene ve vsi, kde to mám i tak dost nahnuté, bych byla okamžitě za ještě větší poletuchu, tudíž zamíříme k lesu.

„Představ si," mrkne na mě a je na něm vidět radost i nervozita současně, „byla za mnou Nikola."

„Na jídle v motorestu?"

„V motorestu jo, na jídle ne…"

„Počkej, ona za tebou zašla jen tak, na kus řeči?! Objevila se v kuchyni a ahoj, Jarku, nepokecáme?"

Pobaveně se zasměje. „Skoro to tak bylo…! Nechala si mě zavolat od Vendulky a říkala mi, že má čerstvý řidičák, trénuje nejdřív po zapadlých okreskách, a protože nechce kouřit za jízdy, napadlo ji zajít na cigárpauzu."

„To je super!“ uznám překvapeně. Sice jsem tušila, že Nikola s tím svým paňácou zase tak šťastná, jak to zvenčí vypadá, nebude, ale že sama od sebe vyhledá právě Jarka…?

Možná umí číst myšlenky, protože celý zvadne. „Super, hm… Objevila se, protože nikdo jinej poblíž nebyl.“

„Náhodou,“ namítnu, „neviděla bych to tak černě. Musela pro to něco vynaložit a ona to udělala. Teď bys zase měl něco podniknout ty, Jaromíre.“

Chvíli okolkuje, než z něj vyleze: „Nemáš na ni číslo…? Stejně bych se jí neodvážil napsat, ale…“

„Nemám,“ zklamu ho, nicméně pouze na chviličku, než napíšu o číslo na Nikolu Ivaně, aniž bych se zmiňovala o důvodu, a ta mi je obratem pošle. Nejspíš myslí, že na ni sháním číslo Benovi kvůli plánovanému doučování.

Jarek si devět číslic pečlivě uloží pod heslem NIKOLKA, ještě je třikrát zkontroluje, a zase váhá: „Stejně nevím.“

„Risk je zisk,“ poučím ho. „Nemáš co ztratit.“

„No… Uvidíme,“ slíbí neurčitě, a když na lesní cestě odepnu Lindu z vodítka, aby z toho taky něco měla, posadíme se na hromadu složených klád a ona poskakuje kolem a očichává každou šišku a větvičku.

„A co tvůj risk?“ napadne Jarka. „Je to zisk?“

Podívám se na nebe stíněné košatými korunami stromů: „Zatím nevím…“

Překvapeně na mě zůstane hledět. „Myslel jsem, že jsi šťastná, Šárko.“

„Byla bych, asi i hodně moc, kdyby tu nebyly jisté skutečnosti,“ vysvětlím váhavě.

„Prosím tě, z řečí si nic nedělej,“ mávne rukou, jelikož si ty skutečnosti vysvětlí po svém. „Místní lidi jsi nepotřebovala k životu až do letošního července, nebudeš je potřebovat ani od konce srpna. Než mít tisíc přátel a žádnou lásku, to bych to radši vyměnil! Možná je to touhle dobou, nevím, lidi se spíš vzájemně využívají než přátelí…“

„To máš sice pravdu,“ usoudím. „Pomlouvají mě hodně?“

„No, víš, jak to je, pomluvy a drby nemá cenu poslouchat, účelem je vědomě ublížit.“

„Zase tolik mě šetřit nemusíš, něco vydržím," pousměji se, protože mi je jeho okolkování jasné.

„Pomluvy jsou jako anonymy – patří je házet do koše."

„Mně nejde o místní," přiznám se. „Bez těch se opravdu obejdu, za chvíli začne škola a ani je už neuvidím… Byla jsem celej život sama, teprve v Praze jsem našla přátele… A teď mě mrzí, jak moc Sandru zanedbávám, nemám čas jí ani odepisovat, pořád si píšu s Benem nebo s ním jsem osobně… V Praze jsem našla nejen přátele a lásku, ale tak nějak sama sebe, víš… Jenže… Není to jednoduchý, no."

„Ale co?" pídí se po konkrétním vysvětlení.

„Něco ve mně," pokrčím rameny. „Jsem potížistka, to jsem ti přece říkala. Dělám potíže sobě i druhým."

Jarek se snaží záhadě přijít na kloub, protože po chvíli přemítání vyrukuje s další možností: „Myslíš, že sis s Benem začala moc brzy po tom klukovi z Prahy…?"

„Tři a půl měsíce by samo o sobě asi tak brzy nebylo, ale…" Okřiknu Lindu, aby nechala divokého hrabání.

„Miluješ ho?"

Zaryji patou v botasce v měkké půdě skoro jako ten pes, kterému takové chování zakazuji. „Pořád na něj myslím, nemůžu se soustředit ani na čtení… Když se na mě usměje, srdce mi vylítne až do krku… Toužím po něm a chci být s ním, ale když jsme spolu, tak… Nestačí mu jenom se na sebe usmívat a povídat si a procházet, chce víc, a já… Mám v sobě takovej blok, přes ten ani vlak neprojede."

„Tak mu to vysvětli," pokrčí rameny. „Každá holka chce jiný tempo, asi byl zvyklej od těch předešlých, že to šlo hned a bez problémů."

„Vysvětli?" odfrknu. „Ty ses zbláznil. To jsou soukromý věci, který nebudu nikomu vykládat! Ani tobě, promiň."

„Dobrý," kývne na srozuměnou. „I tak si ale myslím, že s ním by sis o tom měla promluvit. Jakkoli Benjiho nemusím, není to omezenej idiot, kterej by to nepochopil. Zvlášť když je do tebe úplně blázen, jak všichni říkají."

„To nejde," odvětím pevně.

„Těžko ti může vyhovět, když mu nic neřekneš."

Neodpovím, vrtám se botaskou v mechu, a Jarek víc nedotírá. I přes tohle malé nedorozumění mám ze setkání pěkný pocit. Ještě Jarkovi slíbím, že mu dám vědět, až nebude stát červený bourák před Janáčkovic vilou, což bude chápat jako příležitost k napsání esemesky, a mohu se vrátit k protivnému úklidu se sluncem v duši.

Dospávám večerní randění s Benem, které se protáhlo do tří ráno, nějak jsme se pořád nemohli rozloučit a noc byla vážně krásná, strávili jsme ji z velké části venku, později v autě, kde jsme si povídali a hlavně se líbali… Jemu to tak nepřišlo, ale na můj vkus toho bylo až moc! Stejně jako si nedal říct, aby už šel, že se mu nebude chtít ráno vstát do práce…

Uvědomím si, že duté zvuky nepatří do snu, v němž mě Ben houpal na dřevěné houpačce, která při každém pohybu dozadu narazila o strom, ale ozývají se i ve chvíli, když mátožně otevřu oči.

„Šárko? Slyšíš mě? Krucipísek, holka jedna, celou noc to flámuje a v jedenáct není schopná se probudit!“

„Co je?“ houknu, aby už přestala tlouct holí na dveře.

„Máš venku návštěvu!“

Poškrábu se v uchu. Ben je na brigádě, pokud ho tedy za pozdní příchod nevyrazili o den dřív, zítra tam beztak bude naposledy… Nebo že by Jarek…? „Jakou?“

„Nějaká holka s klukem,“ odvětí babi a šourá se pryč.

Tak to jedině Ivana s Oldou, napadne mě, rychle vyskočím z lůžka, před zrcadlem si urovnám rozcuchané kadeře i ramínka pyžama, a potěšeně běžím bosky do předsíně. Nečekala jsem, že mě Olda vezme na milost!

„No to mě podrž!“ diví se Sandra, jakmile otevřu ze široka dveře. „Ona ještě chrápe! My máme za sebou cestu z Prahy a ty jsi v limbu! Pokud to jsi vůbec ty…?!“

Konečně se vzpamatuji. „Ahoj! Kde se tu berete?!“

„Čau,“ usměje se na mě Jirka jako v dobách, kdy jsme randili ve čtyřech. „Byla to pořádná fuška tě najít, to ti povím. Nížany jsou na konci světa a váš barák na konci galaxie, ptali jsme se spousty lidí, dokonce i tady ve vsi, nejdřív nás poslali někam do bytovek, kde taky bydlí nějací Mackovi, ale jejich dcera byla podstatně mladší…“

„Asi pětiletá,“ dodává Sandra. „Vaši příbuzní?“

„Ne, jen shoda jmen. Pojďte dál, něco na sebe hodím…“

„Dá se tady někde najíst? Umíráme hlady,“ svěří se mi Sandra v mém pokoji, zatímco hledám ve skříni něco vhodného na sebe. „Anebo máš pro nás nějakou baštu ty?“

„Si piš! Chleba s medem, chleba se sýrem, chleba s džemem… a specialitu podniku – chleba s chlebem. Co jste si vybrali?“

„Pátou možnost,“ baví se Jirka. „Hospodu.“

„Super, v motorestu na začátku vsi skvěle vaří,“ slíbím vidinu budoucí bašty a rychle se skočím převléct do koupelny. Na dlouhé líčení nemám čas, pouze si přešmrncnu řasy mascarou. Sandra si mě zpytavě změří.

„Nějak jsi v tom Irsku prokoukla.“

„To není Irskem,“ pousměji se.

„Jak tě napadlo obarvit se na blond? Dost změna… Ale k lepšímu, máš pěknej odstín, málem jsem tě nepoznala.“

Jirka se na mě podívá pěkně užasle. „Ty jsi blond…?“

Smějeme se tomu ještě cestou k autu, co si zaparkovali na trávníku před domem. To, že rozjeli mámě i druhou túji, raději ani nahlas nekomentuji.

„Jsi drak, Jíro,“ bavím se. „Prima postřeh.“

„A člověk se kvůli takovým tukanům maluje a šlechtí a neví, co si vzít na sebe, aby se jim líbil,“ vzdychá San. „Tady vidíš, k čemu to je. Ale sekne ti to, Šári.“

„Tohle je moje barva,“ překvapím ji. „Tedy, tohle samozřejmě ne, jen to těsně u hlavy, kadeřnice strefila původní odstín. Až mi to odroste, budu zpátky na svých.“

„No já padnu. To jsou šoky po dvou letech!“

Jirku naviguji zpátky na náves a proti kostelu doprava. Bena mistr nevyhodil, zrovna plní míchačku pískem a cementem, otočí se po zvuku motoru a jakmile mě pozná na zadním sedadle, rozhodí nechápavě rukama. Jirka sviští dál, nežádám ho, aby zastavil, a podle očekávání se mi vzápětí rozehraje mobil. Nemusím se ani dívat, kdo volá, skladbu *Osudová* jsem nastavila pouze pro jediného člověka na světě.

„Kam jedeš?“ vyzvídá ještě dřív, než řeknu ahoj.

„Na oběd s kámoškou,“ vysvětlím, „ale neboj, než ve tři skončíš, budu zpátky.“

„A co to bylo za kluka…?“

„Ten patří k ní, ty žárlivce. Zatím papa," usměji se.

Raději zavěsím, protože se před pražskými přáteli nechci pouštět do složitého vysvětlování. I tak mě nemine – z jejich strany. Sandra slyšela mou část hovoru a okamžitě ze mě tahá rozumy: „Kdo byl ten žárlivec? Ty tu máš… známost?"

Pokrčím rameny. „Něco takového."

Všimnu si, jak po mně Jirka hodí přes zrcátko okem. Neodpustil mi, že jsem *bezdůvodně* pustila k vodě Ondru, jeho nejlepšího kámoše, se kterým mě takřka před rokem seznámil… Sice mi neodpustil, ale aspoň mě kvůli tomu nezatratil! Hned v chodbě motorestu narazíme na majitele, pana Hádka. Neubráním se mírnému zrůžovění, když mu hlasitě popřeji dobrý den.

Otočí se po mně a dokonce se usměje. „Nazdar, Šárko."

„Sedněte si někam, hned jsem zpátky," požádám Sandru s Jirkou a jelikož Hádek právě vyšel ven, vezmu to poklusem do hlubin motorestu, abych strčila hlavu do kuchyňských lítaček. „Jarku? Čistej vzduch. Můžeš žhavit."

„Ahoj," usměje se. „Takže je sama doma…?"

„Jestli sama, netuším, ale rozhodně bez Kamila."

„Když já nevím… Přišla ses najíst?"

„Jo, s kámoškou, přijela na návštěvu. Dej si záležet!"

„Na té esemesce nebo na jídle?" zazubí se.

„Na obojím!"

„Tak to vám doporučím kuřecí prsa se švestkovou omáčkou, ta se fakt povedla, no a s tou esemeskou…"

Udělám na něj takový obličej, až se zatváří omluvně a slíbí, že se pokusí… Rychle se vrátím do jídelny, líbezně se usměji na Vendulu, která nás častuje podezíravými pohledy, a objednám doporučené jídlo. Při čekání na něj i při něm se skvěle bavíme, ti dva mi líčí zážitky z chalupy, já zase na oplátku přispěji s čundrem, takže srandy kopec. Když jim popíšu ukopnutý palec, Jirka mě poplácá po ramenou, prý jsem sice změnila image, ale pořád jsem stejné kopyto. Sprosťák!

„Nezůstanete do zítra?" napadne mě, jelikož se mi s nimi vůbec nechce loučit. „Přespíte u nás."

Sandra usoudí, že vlastně nemají kam spěchat, zavolám mamce, abych ji na návštěvu připravila, ovšem s tím, že si s námi nemusí dělat žádné starosti, protože se dřív jak večer beztak neobjevíme. Ve tři se zastavíme pro Bena.

„Seznámím vás," usměji se široce, ignorujíc Benův napjatý a hlavně nenadšený výraz. „Bene, tohle je moje nejlepší kamarádka Sandra, vlastně jen půlka, protože tou druhou polovinou je Jirka, oni jsou jako siamská dvojčata nebo tak něco, a tohle je Ben, můj… kámoš. Slíbila jsem jim ukázat Kozí hrádek, ale nechci dopadnout jak všichni navigátoři na čundru, tak to nechám na tobě, Bene."

Sice si řekne se Sandrou a Jirkou čau a prohodí pár vtípků, pak se otočí na mne: „My jsme měli jinej plán, ne?"

„Tak ho změníme," pokrčím rameny. „Provedeme je po okolí, uděláme si společnej výlet… Ale jestli se ti nechce, nemáš to povinný, to je jasný."

Zatváří se ještě neradostněji a požádá Jirku, aby ho zavezl k nim domů, že se musí osprchovat a převléct. V době, kdy na něj čekáme a Jirka si jde zatím přeměřit tlakoměrem pneumatiky, pravá přední se mu zdá měkčí než ta druhá, na mě Sandra mrkne: „Je fakt hezkej! Žádnej hezoun, přesto má hodně do sebe… Hezčí než Ondra, to je fakt."

„Tohle se přece nesrovnává!" vyhrknu pobouřeně.

„Tak promiň," pokrčí rameny. „Zajímávej kluk, už se nedivím, že jsi tu tak pookřála a rozkvetla… Akorát toho moc nenamluví, co?"

Pokrčím rameny. Tohle právě vůbec nechápu! Ben je přece společenský a upovídaný, bývá středem pozornosti, zatímco teď jen sleduje a poslouchá a teprve později, na Kozím hrádku, kde se ocitneme přímo uprostřed středověku, na prvním nádvoří totiž rozbili své stánky umělečtí kováři, řezbáři, hrnčíři, košíkáři i preclíkáři, všichni v dobových kostýmech, se srovná. Zatímco Sandra s Jirkou obdivují na druhém nádvoří kejklíře, zdržíme se u kovářů, kde mi pomůže vybrat krásně zdobený set náčiní do krbu. Ještě dřevěný věšáček s barevnými plátěnými škapulíři, na nich jsou vyšité názvy bylinek, a jsem spokojená.

„Myslíš, že z toho budou mít naši radost? Málem bych zapomněla a neměla pro ně ani v sobotu dárek, to by byla pecka… Jsem děsná hlava! Bene…?" chytím jeho upřený pohled. „Proč se tak díváš?"

Přistoupí těsně ke mně a bez ohledu na mumraj a tlačenici kolem mě obejme. „Miluji tě, příšero.“

Pobaveně se usměji. „Hezký vyznání.“

„Lepší si nezasloužíš.“ Políbí mě do vlasů a řekne mi tiše do ucha: „Víš, jak jsi mi celej den chyběla? Nenapsala jsi mi jedinou zprávu!“

„A kdy?“ namítnu. „Do jedenácti jsem spala, vzbudila mě Sandra, no a pak jsem byla s nimi. Nemůžu přece sedět a cvakat, zvlášť když jsem věděla, že se ve tři uvidíme.“

„Ten Jirka s ní chodí…?“

„Už dávno,“ přikývnu.

„Tak proč se kouká na tebe?“

„Cože?“ vyprsknu pobaveně. „Nevšimla jsem si a ani si všimnout nemohla, protože to není pravda. Maximálně se dívá, když něco povídám, to je přece normální.“

Nejspíš mě vezme na milost, protože místo odpovědi skloní hlavu níž a vyhledá moje ústa.

„Tady jste,“ zaraduje se Sandra, že se nikde neztratili. „Nechte si to na později a pojďte na první nádvoří, za chvíli tam začne šermířský vystoupení, to bude super!“

Skutečně je, sedíme na lavičkách rozestavěných v písku nádvoří a sledujeme osudy potulného rytíře, který to tedy s mečem fakt umí, stejně jako jeho dva přátelé, a když mě u toho Ben drží za ruku a palcem mě hladí po prstech, cítím se úplně skvěle. Skoro se nám ani nechce jet domů!

„Kde chceš vysadit?“ zeptám se Bena aktivně, jakmile Jirka stříhne zatáčku u motorestu a vřítíme se na náves.

Ben po mně sekne pohledem a odfrkne, Jirka se zasměje a aniž by zvolnil, zamíří rovnou do naší ulice.

Naši už jsou doma kupodivu oba, dokonce i táta, ačkoli měl tenhle týden odpolední, právě roztápí na zahradě gril. Při pohledu na plátky masa a spoustu nakrájené přílohové zeleniny je mi jasné, že si mamka mou prosbu, aby si s návštěvou nedělala starosti, k srdci opravdu nevzala.

„Moje máma, můj táta,“ pokračuji v představování, a rodičům na oplátku předvedu Sandru coby spolužačku a kamarádku. Jirku jakožto jejího přítele a Bena coby mého přítele. Toho naši znají, tedy podle vidění, ovšem změří si ho úplně jinak, než kdyby ho potkali kupříkladu před

měsícem v motorestu – to by byl pro ně cizí kluk, maximálně syn místních podnikatelů, kdežto teď ho berou za toho, co kvůli němu chodí jejich dcera domů až ve tři ráno!

Bena zpytavé pohledy, hlavně tedy máminy, nijak nerozhodí, usměje se a stiskne nabízené pravice. Grilování nakonec probíhá docela v pohodě, sice jsem stále ve střehu, aby máma neměla nějaké poznámky, nejvíc se obávám babiččiných zrnek moudrosti, ale tu prý bere dnes revma víc než jindy a ani za námi na zahradu nepřijde. Sandra nezklame, popisuje červencovou dovolenou, kterou trávila s rodiči v Tunisu, a jelikož šlo o jakousi podezřele levnou cestovku, stál celý zájezd za to, směje me se tomu všichni. Vůně grilovaného masa přivábí na zahradu nejen Lindu, ta se od mámy nikdy nehne, ale všechny tři kočky, očichávají kolem a mísu s masem před nimi musíme vyloženě bránit těžkým kameninovým víkem. Dokonce i polodivoká Kačena obšlapuje opodál, a když na ni Ben zavolá čičiči, váhavě dojde až k němu a nechá se hladit!

„Ty to s těmi kočkami umíš," uzná i táta, protože pohladit naši Kačenu se nepovede ani rodinným příslušníkům!

„Jen s těmi čtyřnohými, bohužel," podotkne bez úsměvu.

Sandra se mě šeptem zeptá, kde máme toaletu, tudíž ji tam zavedu a čekám na ni, abych jí ještě ukázala i koupelnu. „Ben se urazil, co?"

Nechápavě se na ni podívám. „Proč by se měl urážet?"

„Když jsi ho chtěla někde vysadit," uchichtne se. „Přišlo mi. že ho to dost vzalo."

Kruci!!! Vrátím se na zahradu, sednu si k němu a položím mu ruku na jeho. Zvedne ke mně oči, doteky a něžnostmi opravdu neplýtvám, není na to zvyklý.

„Promiň," řeknu tiše, aby mě slyšel jen on, „že to vyznělo tak blbě… Nemyslela jsem to špatně, prostě jsem jen nepočítala, že se chceš seznamovat s našima…"

„Mám se snad před nimi schovávat?" namítne. „Já se za tebe nestydím, Šárko, a doufal jsem, že ty za mě taky ne."

„Jistěže ne! O to přece nejde! Myslela jsem to kvůli tobě, abys z toho neměl špatnej pocit, rozpaky, trému… Co já vím! Nejsem zvyklá chodit do rodiny ani si domů vodit kluky… Ty to bereš prostě jinak, no."

„Asi jo,“ ušklíbne se. „Například bych tě nikdy nepředstavil jen jako svou *kámošku*.“

Trhnu rameny. „A co jsem měla Sandře a Jirkovi asi tak říct?! Můj kluk zní pitomě, můj přítel románově… Nebo snad můj snoubenec? Můj druh? Můj nastávající?“

Podívá se mi do očí skoro smutně. „Nemusela jsi to šperkovat dalším slovem. Stačilo říct můj Ben.“

Kousnu se do rtu. Ach jo, má pravdu!

„Kdy odjedou?“ kývne hlavou k švitořící Sandře.

„Nejspíš zítra dopoledne, nebo po obědě, nevím.“

„Oni u tebe budou spát?!“

„Do Prahy je dost daleko, aby vyrazili na noc.“

Střelí nepřátelským pohledem po Jirkovi. „On taky…?“

„Co blázníš?“ užasnu. „Jirka bude spát se Sandrou v ségřině pokoji, ne se mnou, proboha!“

Na to mi neodpoví a celkově přestane mluvit úplně. Maso chutná báječně, škoda jen, že po naší roztržce si ho nemohu úplně vychutnat. Pak se na zahradě vcelku ochladí, rozhodneme se jít domů – a Ben také. Doprovodím ho k brance, kde se oba na povel zastavíme. „Bene?“

Zvedne oči.

„Nekaž to,“ poprosím ho tiše. „Nekaž to žárlivostí.“

K sousední vile dorazí červený sporťák, zvedne oblak prachu, Nikola vystoupí a auťák zase odfrčí.

„Jestli se tě dotkne,“ hodí pohledem k domu, „zabiju ho.“

Pousměji se. „Nevyšiluj. Nemáš důvod.“

Uchopí mou tvář do obou dlaní a vtiskne mi polibek na ústa. Maličko mu s ním pomohu, zlehka pootevřu rty, ale jakmile ucítím jeho jazyk, reflexivně se prudce odtáhnu. Funguje to samočinně, tělo reaguje na případný útok a jaksi nerozlišuje, co útok je a co měl být jen něžný dotek.

„Tak tím si právě nejsem vůbec jistej,“ řekne tiše, vyklouzne z branky a aniž by se otočil, mizí v šeru ulicí dolů k návsi. U vchodu na sousední pozemek se však zastaví a já si i přes houstnoucí tmu všimnu teprve nyní Nikoly, která tam na něj čekala. Samozřejmě na tu dálku neslyším, o čem spolu mluví, patrně o medicíně, co *jiného* by mohli probírat…, ale příjemné mi to není. Zaplaví mě divný pocit, předtucha něčeho hnusného,

vize budoucích potíží… Mám na sebe vztek. Přece ze mě nebude stejný žárlivý pošuk!

Nemohu stát a čekat, než to dořeší, viděli by mne, proto zajdu do domu, kde ztratím přehled úplně. Až do noci povídáme se Sandrou a Jirkou v Markétině pokoji, smějeme se a dobře bavíme, ale… Ale v myšlenkách jsem u Bena.

Neustále lustruji mobil – a nic! Ani jediná zprávička! Hodinu po půlnoci kapituluji a napíšu mu sama: MILUJI TE.

Tahle dvě slůvka jsem nevyslovila už hodně dlouho… A ačkoli stále ještě nejsem schopna říct je nahlas, už to, že jsem je aspoň napsala, je obrovský posun vpřed.

Ben si to však neuvědomuje. Vůbec mi neodpoví!!!

Možností, proč mlčí, se naskýtá hned několik. Možná spí, možná si hraje na uraženého a nechává mě vydusit, anebo si píše s Nikolou. Případně jsou spolu ještě teď!

Rvu si vlasy, proč jsem vyměkla a odhalila city.

Loučení se Sandrou neprobíhá nijak dramaticky, není důvod, za deset dní se uvidíme. Ještě nedávno jsem se nemohla dočkat, už aby začala škola, teď jsem na vážkách. Na Sandru se těším, to ano, ale…

„Tak se měj," kývne na mě Jirka, chvíli okolkuje, vidím na něm, že má ještě něco na srdci, načež dodá: „Mám něco vyřídit…?"

Mlčky zavrtím hlavou. Nechci znovu otvírat bolavé rány!

Stačí ty nové, co jsem si nadělala vlastní hloupostí. Kdybych dodržela své předsevzetí a s nikým si nic nezačala, mohla jsem být v klidu a nemusela se hned po jejich odjezdu fofrem nalíčit, nasoukat do džínsové mini a bílého topu, ve kterém krásně vyniká opálená kůže, a pádit ke kostelu! Těsně před návsí zvolním a rychle se vydýchávám, aby si nemyslel, že za ním lítám jako pejsek, zvlášť když mi na noční esemesku, která mě stála tolik přemáhání, neodepsal ani během celého pátečního dopoledne, bídák!

Nejdřív ho na lešení ani nikde poblíž nespatřím, protože však přehrávač vyřvává oldies hity, je mi jasné, že nebude daleko, tudíž zaskočím pro dva nanuky, Ivana už brigádu taky zabalila, jak mi psala, a po návratu ke kostelu se usměji na obsluhu míchačky.

„Ahoj,“ rozhodnu se přejít včerejší nedorozumění stylem nic se nestalo. „Přinesla jsem ti sváču. Mraženou.“

„Čau,“ prohodí a dál šťourá z míchačky poslední zbytky malty. „Nemám chuť, díky.“

Páni, on je pořád uražený!! „Ale no tak.“

Nenechá se obměkčit. „Nechci.“

„Jak myslíš,“ pokrčím rameny, dojdu k nejbližšímu odpadkovému koši a mísu, tentokrát mrože neměli, do něj hodím. Toho svého si rozbalím a mlčky lížu.

Po očku mě pozoruje, když se však na něj podívám přímo, uhne pohledem. „Už odjeli?“

„Jo,“ kývnu. „Pozdravují tě.“

„Hm.“

Mám toho akorát. „Bene, můžeš mi laskavě vysvětlit, co jsem udělala tak hroznýho, že se mnou nemluvíš?!“

„Ty nevíš?“ ušklíbne se.

„Ne, a ráda bych se to dozvěděla. Abych se tomu mohla příště vyvarovat!“ odseknu. „Ty se taky bavíš s holkama a nepřijde ti na tom nic špatnýho, proč ti to vadí naopak?“

„To je dost rozdíl!“

„Jaký?“ opáčím ironicky. „Že ty jsi muž a ti můžou všechno, protože jsou páni tvorstva, zatímco žena má držet pusu a krok?? Nemůžu za to, že za mnou Sandra přijela i se svým klukem – a vůbec, je to i můj kamarád, nejen její kluk! Ty máš kamarády a kamarádky, já taky. Nebylo by přece fér, kdyby tobě všichni zůstali, zatímco já se bála s někým promluvit, abych tě nenaštvala!“

„Já se možná s holkama bavím – i když poslední dobou ani to ne, nezajímají mě, nechce se mi ztrácet čas kecáním s jinou holkou, když bych mohl být s tebou…“

„A co Nikola? Ta tě taky nezajímá?“ neodpustím si. Ihned toho lituji, neměla jsem dávat najevo, že žárlím!

„Jo, s tou jsem prohodil pár slov, to je fakt,“ odfrkne. „Respektive, ona je prohodila se mnou. Jenže… Já s holkama maximálně mluvím, ale nechodím na rande!!“

„To já taky ne,“ uchichtnu se, načež si všimnu jeho výrazu a dojde mi, že to myslel vážně! „Nepřeskočilo ti?“

„Skoro jo, když jsem se dozvěděl, jak jsi táhla Jardu do lesa! Až ho potkám, rozbiju mu hubu, to mu vyřiď.“

Zůstanu jako opařená. Dojde mi, o čem mluví… Stejně jako se dovtípím, že jediný, kdo nás mohl vidět a hned zatepla to Benovi donést, je právě Nikola! Od té bych to nečekala ani ve snu, vždyť jsem ji onehdy kryla…! Možná to nemyslela až tak špatně, třeba se jen zmínila…

Benovi z očí srší blesky. „Vidím, že sis vzpomněla!“

„Tak podívej! Jarek je můj kamarád. Můj opravdu dobrý kamarád – a ať se ti to líbí anebo ne, kamarádem zůstane.“

„To se ještě uvidí,“ procedí skrz zuby.

„Bene, kde to vázne? Jak dlouho budeme čekat na maltu?“ povykuje seshora jeden z dělníků. „Tvrdne ti to!“

Další dva, co načumují přes zábradlí, se rozřehtají. „Není divu, že mu tvrdne, když tu má takovou kočku!“

Ben mi zaboří pohled do výstřihu: „Musíš se vystavovat polonahá? Aby po tobě ti kreténi slintali?!“

Z hluboka se nadechnu, olíznu poslední zbytky nanuku z dřívka a rozloučím se s ním: „S tebou vážně není rozumná řeč. Musím jít, mám doma spoustu práce. Až to z tebe vyprchá a začneš přemýšlet hlavou, napiš nebo přijď.“

Slyším, jak práskne lopatou o lešeňovou trubku, až celá konstrukce zarezonuje. Neřekne mi ani ahoj!

Na konci náměstíčka potkám Iggyho. Od čundru ho vidím prvně, nicméně nepochybuji, že je zpraven o stavu věcí.

„Nazdárek, potížistko!“ usměje se na mě ze široka.

Trhnu sebou. „Jak to víš?!“

„To ví přece každej,“ zavrtí pobaveně hlavou. „Mezi námi, mně to bylo jasný od začátku, jen jsem pořád doufal, že oba máte tolik rozumu, abyste to ukočírovali.“

Zvednu oči v sloup, ale ne nad ním! On mluví o mně a Benovi, to, že použil slovo potížistka, je souhra náhod!

„Aspoň že říkáš oba,“ pousměji se s úlevou. „Jinak tu všichni odsuzují akorát mě, Ben je z obliga.“

„Divíš se?“ zazubí se. „Ty jsi naplavenina, navíc z Prahy… A pak, to že spíš s Benem, ti neodpustí ani holky – kvůli Benovi, ani kluci…,“ kývne mi do výstřihu, „protože to nejsou oni, s kým spíš.“

„Vždyť s ním nespím!“ ohradím se prudce.

Iggy několikrát za sebou stiskne palec s ukazováčkem, jako když se předvádí, jak kváká kachna. „Takový řeči si nech pro maminku, já ti je nespolknu. Už proto, že mu závidím taky… Pořád nejsi pro jedno malý tajný BéTé?“

Musím se zasmát. „Mně to bylo o tobě taky jasný od začátku: jsi erotoman. Odhadla jsem tě správně. Co Aneta?“

„Anetka je brouček,“ zazubí se na mě. „Má se dobře. Ale tu do toho nepleť, tohle by bylo čistě mezi námi a za těch nejpřísnějších bezpečnostních opatření.“

„Chápu. Aby se to Anetka nedozvěděla a ty ses dál mohl tvářit jako andílek,“ odfrknu znechuceně.

„To taky,“ připustí vesele, „Jinak by to oplakala, i když by mi stejně odpustila… Hlavně bychom museli dát bacha kvůli Benovi, protože ten by sice neplakal…“

Pobaveně vyprsknu: „Ale ani neodpouštěl, co?“

„Kde žiješ, děvče?“ baví se. „Ben není Ježíš, ten na odpuštění nehraje, Ben by rovnou vraždil!“

Ačkoli je to notorický holkař, zvedne mi náladu, po roztržce s Benem, která se po včerejšku nevyžehlila, ba přímo zazdila úplně, se domů vracím docela i s úsměvem.

Mamka má dnes dovolenou, aby stihla zařídit vše potřebné, a táta jakbysmet. Zatímco jede do Bakova pro zákusky a odpoledne do Brna na letiště pro Markétu a jejího amerického přítele, máma mě honí jak dostihového koně. Ještě je třeba udělat to, tamto i ono…

„Prosím tě, já jsem si naivně myslela, že se zítra sejde rodina – a ještě k tomu v motorestu, aby se nemuselo nic připravovat doma, a ty děláš, jak kdybys čekala kontrolu z hygieny!“ skučím jako týrané zvíře.

„Vezmi si okenu, máš tam šmouhy,“ pobídne mě, jako by moje nářky neslyšela, a babi dodá, že trocha práce ještě nikoho nezabila.

„Správně! Trocha! Jenže tohle jsou galeje!“

„Stejně si u toho pořád hraje s mobilem,“ žaluje babi.

„Slušnost je došlé zprávy přečíst," informuji ji, „a ještě větší slušnost je na ně odepsat, víš?"

Je fakt, že mi jich za odpoledne pár přijde, například Sandra píše zážitky z cesty, kdy uvízli v koloně, zhruba ve třech čtyřech zprávách se mi Ivana svěřuje s (pro ni úžasnou) novinkou – víkend stráví s Oldou pouze ve dvou kdesi na půjčené chatě, hrozně se těší a také se trochu bojí, a chce radu, co má dělat.

UDELEJ TO, CO V TU CHVILI BUDES CHTIT UDELAT. NECH TOMU VOLNY PRUBEH, RID SE SRDCEM. A NEZAPOMEN NA KONDOM:-))

Několik zpráviček si vyměním i s Jarkem, odvážil se totiž Nikole napsat a ona mu odpověděla, tak je z toho celý nadšený, avšak váhá, zda to nebude vypadat jako vtírání, kdyby jí psal dál…

JASNE ZE NE! CHYT PRILEZITOST, DOKUD JE!

Do prkénka dubového, proč *já* mám všem radit, když sama jsem totálně v háji?! Ben mlčí, mlčí, mlčí! Nenapíše za celé odpoledne ani večer a nepřijde. Takže to nerozdýchal!

Do toho všeho dorazí táta s prostřední dcerou a její láskou a v tu ránu je barák plný křiku, smíchu a hovoru. Ségra vypadá báječně, vlasy si barví stále na tmavo a číro má ještě kratší než vloni, nicméně přímo září spokojeností a jakousi vnitřní krásou víc než kdy dřív. Celkem není divu, Jamie je sympaťák, vysoký, urostlý a dost hezký. Při seznamování mi sevře ruku svým svěrákem tak silně, až vyjeknu nahlas bolestí i úlekem! Díky Benovi už mužské doteky celkem snáším, ale co je moc, to je moc!

„Prý mám krásnou sestru," přeloží mi Markéta kompliment. „A je to tak. Už nikdy si vlasy nebarvi, tohle je ono."

„To říká ta, co se barví zhruba deset let," zasměji se. „A jemu vyřiď, ať si ty kecy nechá."

„Iťs true!" namítne Jamie a gestikuluje rukama

„Bacha," směje se Markéta, „on už trochu rozumí česky."

Přestože jsem se chtěla hned po večeři vytratit k sobě, zůstanu s nimi v obýváku nečekaně dlouho. Nejdřív jsem myslela jen na chvilku, aby to nevypadalo hloupě, pak mě zaujme vyprávění zážitků ze srubu v Apalačských horách, kde ti dva v červenci byli, a nakonec s rodinou

zůstanu až do doby, než Markéta prohlásí, že se musí jít vyspat, protože jsou z dlouhého letu a časového posunu unavení.

„Pořádně se zamkněte," nabádá je babička. „Radši i okna. Venku se celý večer potuluje nějaký pobuda."

Hrkne ve mně. „Proč jsi to neřekla dřív?!"

„Feťák?" tipuje Jamie.

„To je jinej cvok," uchichtnu se a než si skočím do pokoje pro džínsovou bundu, vysvětlím Jamiemu, že není důvod plést si Nížany s Chicagem.

Vyklouznu z domu do příjemně fialové noci plné vůní i par a ačkoli ve tmě ředěné pouze jednou pouliční lampou pod nedalekým kaštanem nikoho nevidím, zamířím neomylně k němu. Bena spatřím teprve těsně u stromu, sedí v trávě, zády se opírá o tlustý kmen, a když si k němu přikleknu, mlčky mě obejme a políbí. Polibek očekávám, necukám a jelikož si ho sama přeji, vydržím o něco déle než jindy, teprve pak se jemně vyprostím.

Pohladí mě po tváři. „Odpusť. Čárko. Jsem blázen."

„Normálních lidí je málo," uklidním ho. „A protože stejně nevíš, co je normální a co už ne, nemůžeš říct o nikom, jestli je normální. Pokud neleze po čtyřech a neštěká, tam by asi už něco v nepořádku bylo."

Přivine mě k sobě a přitiskne si mou hlavu na prsa, aby mě mohl hladit ve vlasech. „Strašně tě miluju…"

Slyším pravidelný tep jeho srdce a cítím se bezpečně.

„Dnešek bez tebe byl k nevydržení… Co podnikneme zítra? Nedovedu si představit, jak přežiju pokaždý těch pět dní, než tě zase uvidím…"

„Ale já nejezdím každý víkend domů," namítnu tiše.

„Tak budeš," prohlásí pevně.

„Víš, jaká je to dálka? Z Prahy až do Nížan? Přijedu v pátek v noci a v neděli ráno už abych zase jela…"

„Klidně budu jezdit já za tebou," slibuje. „A ty můžeš za mnou na kolej do Brna, tam je to blíž a dobré spojení. Spolubydlící mizí každej víkend domů. Jak s tím zítřkem?"

„Máme rodinnou oslavu u vás v motorestu," vzdychnu nenadšeně. „Zdržím se jen na oběd a uteču jim… Anebo," napadne mě, „jestli chceš, přijď tam za mnou."

„Za tebou kamkoli,“ ujistí mě.

„Bude tam plno příbuzných,“ varuji ho předem.

„Pokud tam nebudou kluci, co ti čumí do výstřihu…“

„Bene!“ okřiknu ho.

„To byl vtip,“ uklidňuje mne.

„Ale zítra máš ten florbal, ne?“

„Mám tebe, lásko.“

„Nemůžeš kvůli mně zrušit všechny koníčky, každý přece musí mít prostor pro sebe a svoje zájmy!“

„Ty jsi teď veškerej můj zájem,“ ujistí mě, zvedne mi hlavu a dokáže mi to polibkem. Srdce vyvádí jako mlátička o žních, přesto se ze všech sil snažím neuhnout. Teprve když jeho dlaň sklouzne na moje ňadro a zlehýnka ho stiskne, prudce se odtáhnu! S povzdechnutím se s odmítnutím vyrovná, nabídne mi, abych se o něj opřela zády, a ještě půldruhé hodiny, než mě rozklepe chlad, koukáme na hvězdy, posloucháme psy i cvrčky, a když mě u toho co chvíli políbí do vlasů či na jemnou kůži krku, sice mnou projede záchvěv, ale není nepříjemný.

13. MYS MARNÝCH NADĚJÍ

Vítání Markéty se Štěpánkou je tak bouřlivé, že by probudilo snad i mrtvolu, natož mě, která jen nebožtíka připomíná. Ty dvě se neviděly strašně dlouho, navíc k sobě mají mnohem blíž než já, vyrostly spolu, dělí je pouze dva roky, tudíž se jejich nadšení ze shledání nelze divit.

„Konečně tě taky vidím,“ mrkne na mě Štěpka. „Ty teprve vstáváš? Vždyť je půl jedenácté!“

„No a?“ trhnu rameny. „Oběd je až ve dvanáct, ne?“

Obě sestry začnou řešit můj účes, shodnou se, že mi to takhle sluší mnohem víc, což je mi nepříjemné, jelikož u toho jsou i jejich mužské protějšky, a když se připojí máma, jsem na mrtvici úplně! Řekne totiž:

„Není divu, že ještě v jedenáct zívá, div si pusu neroztrhne, když musí denně randit až do půlnoci, do dvou ráno…“

„What is that randit?“ zeptá se Jamie.

Marek, aktivista, vysvětlí: „Copulate.“

Jamie zvedne obočí, asi tak ostrou odpověď nečekal, a Marek doplní: „Have sexual intercourse. She have sex.“

Mrsknu po něm očima. „Stupid!“

Markéta se zasměje. „Ale no tak, roky na to máš, je to normální a přirozený.“

„A velice příjemný,“ dodá Marek.

Obejdu je obloukem a zavřu se ve svém pokoji na klíč, jinak by se mi udělalo nevolno!!!

Znovu vylezu chvíli před přesunem do motorestu, to už se domem pohybují i další příbuzní. Předám našim dárek k výročí sňatku, z ozdobného nářadí ke krbu je táta vyloženě nadšený, okamžitě vyhodí starý hnusný pohrabáč, co má schovaný pod krbem mezi poleny, a nezvyklé „kořenky“ zase zpříjemní mamčiny narozeniny. Příbuzní se přihasí většinou s dárkovými koši, pouze tátova sestra přinese hodiny, naprosto příšerné a nikam se nehodící, a máma za ně děkuje úplně stejně, jak kdyby dostala Švýcary s vodotryskem. Nejvíc se vytáhnou Štěpánka s Markétou, které se našim na dárek složily – jedná se totiž o poukaz do lázeňského domu v přímořském letovisku v jižní Francii, to aby si volno prostě vzít museli, nevymlouvali se stále na práci a po mnoha letech si užili dovolenou se vším všudy. Takhle dojaté rodiče jsem neviděla už hodně dávno!

Jelikož se všichni rozplývají nad Marečkem, ze všeho toho šišlání a jásání se mi udělá dost úzko, raději se přesunu na terasu, kde si v houpačce krátím čas esemeskováním s Benem.

„Co ty tu tak sama?“ podivuje se teta Eva.

„Já nejsem sama, teto,“ ujistím ji. Po dlouhé době nejsem sama – a to je úplně úžasné!

Do motorestu se nám nepodaří přemístit se na jednu hodinu, jak naši objednali, nýbrž až takřka v půl druhé. Paní Hádková v černých kalhotách a bílé blůze, oblékla se kvůli našim svátečně, prohlásí, že to vůbec nevadí, a zavede nás do salonku. S přípravou si fakt mákli! Slavnostně nazdobená

tabule připomíná skutečnou svatbu, kdepak pouhou oslavu třicátého výročí sňatku! Máma je dojatá nanovo, uroní pár slziček, tím spíš, když jim Hádek přinese poschoďový dort coby pozornost podniku a obsluhuje nás osobně i se svou ženou, podobaná Vendula, tentokrát má pleť trošku lepší, možná dala na moje rady, roznáší pouze nápoje, a to ještě jen minerálky a džusy, tedy nealko.

Ben už na mě čeká, ve světlemodrých džínách a tmavomodré košili s krátkým rukávem a bílou fajfkou Niké mu to obrovsky sekne, má umyté vlasy a je čerstvě oholený, kdepak strniště, kterým mě píchal v noci u kaštanu!, a připojí se ke mně tak suverénně, až teta Věra prohlásí směrem k mámě: „No vidíš, nebude trvat dlouho a všechny tři holky budou pod čepcem, že?“

„To nebude tak hrr. Dnešní děvčata na svatbu nechvátají,“ mávne mamka rukou.

„Doufám, že to nebude hrr,“ hrozí se rozveselený táta. „Což Markéta, ta by mohla, ale Šárka určitě ještě ne.“

„Však to taky nehrozí, neboj!“ vyjedu příkře.

Markéta, kterou mám při jídle po pravici, se přese mě nakloní k Benovi. „Trvalo, než mi docvaklo, že tě znám, Bene. Pamatuju si tě jako malého kluka.“

„Nevědět, kdo jsi, nepoznal bych tě,“ přizná se s úsměvem. „A to už tenkrát jsme tě s Iggym okukovali coby nejhezčí babu v Nížanech a mysleli si, že už být hezčí nemůžeš. Pletli jsme se.“

„Je galantní,“ mrkne na mě Markéta pobaveně, a Benovi se svěří: „Já vím, pamatuju se. Postávali jste vždycky v pátek na návsi u autobusu, jen tak náhodou…“

„Tys to věděla?“ hrozí se se smíchem. „Mysleli jsme, jak jsme nenápadní!“

„Byli jste sladcí,“ říká ségra. „Zlatý časy…“

Smutně se pousměji. Škoda že nemůžu vzpomínat do dobu dospívání v Nížanech jako na zlaté časy!!

Po slavnostním obědě o třech chodech následuje společné foto, vyfotí nás pan Hádek, abychom na něm byli úplně všichni včetně Bena. Přijde mi to trochu podivné, Ben přece nepatří do rodiny, ale je fakt, že Jamie

taky ne. Mamka lituje rozkrojit patrový dort, prý nejdříve sníme ty co táta dovezl z cukrárny, a tác pod dortem vrátíme zítra.

„V pořádku, to nespěchá," mávne Hádková rukou. „Klidně až za týden. Pošlete ho třeba po Benovi, ten je u vás poslední dobou pečený vařený…"

Vyhnu se jejímu pohledu, tvářím se, že si musím nalít smetánku do kávy a pekelně se na to soustředit! Tetička, co se nechala slyšet s tou hloupostí o čepcích, se na mámu sladce podívá.

„Vidíš? Abys nebyla dřív dvojnásobnou babičkou tady od Šárinky, až přijde s miminem, než od Markéty."

„Moc se díváš na televizi, teto!" odseknu napruženě, nechám nedopitou kávu na stole a uteču ze salonku na vzduch. Ben mě vzápětí dohoní.

„Co blbneš? Prostě klasický pindy, to bývá i u nás."

„Nesnáším to! Všechny ty řeči o miminkách…"

„To neřeš," mávne rukou. „Ať si myslí, co chtějí, ne? Prostě se to na vesnici bere jinak, po staru."

„Ale mě to uráží!" vysvětlím napruženě. „Kvůli tomu, že nás spolu pár lidí vidělo, nemáme zaděláno na paterčata!"

„To ani nejde, když mě pořád odháníš," usměje se a pokusí políbit, ale jak jsem rozjetá, odstrčím ho, dřív než se mě dotkne. „Vždyť to říkám."

Ve světlíku se objeví pan Hádek. Jde na jisto! „Bene, můžeš sjet pro tu druhou pípu? Mám ji ve sklepě…"

„Hned jsem zpátky," slíbí mi, chytne obratně klíče od auta, které mu jeho otec hodí, a odběhne. Pan Hádek se na mě podívá, podle všeho se mu v jednoduchých černých minišatičkách na jedno ramínko líbím, škoda jen, že musím mít podprsenku, gelovky sice nejsou moc vidět, ale i tak by byla nahá ramena hezčí nerušená žádnými proužky.

„Chvilku to bez něj vydržíš," mrkne na mě.

Sice se zdvořile pousměji, ale nejradši bych ho kopla!

Samoty využiji k nakouknutí do kuchyně.

„Oběd se ti dnes extra povedl," pochválím kuchtíka.

„No, dnes vařila šéfová, já jen pomáhal," přizná se. „Asi nechtěla nic nechat náhodě, když jde zrovna o vás."

„Jak, zrovna o nás…?"

„Skoro jedna rodina, ne?"

Hodím po něm slánkou, jelikož nic vhodnějšího poblíž nenahmátnu. Bohužel ji chytne do ruky a navíc se tomu směje! „Ještě ty začínej…!“

„Mír, mír,“ prosí mě o milost. „Mám skvělou náladu – představ si, že jsem Nikole znovu napsal a víš, co mi odepsala? Že se po neděli sejdeme a pokecáme osobně!“

„Super,“ ujistím ho.

„V době renesance měly šlechtičny za domácí mazlíky opice, aby vynikla krása jejich tváře oproti ošklivé opici… Jestli to nemyslí Nikola právě takhle…“

Málem jdu smíchy do kolen. „Ty jsi fakt orangutan!“

Paní Hádková, co se objeví s náručí špinavých talířů, si naši dvojici překvapeně změří, asi jsme se chechtali příliš nahlas, udělám na Jarka provinilý obličej a zase pěkně šupajdím zpátky do salonku. Nezůstanu ale dlouho, jakmile se vrátí Ben, využiji možnost vytratit se s ním.

„Nemusíš tam být pořád, že ne?“

„Ráda budu někde jinde, aspoň chvíli,“ ujistím ho a on usoudí, že nejlepší *někde jinde* je u něj doma, kde budeme mít klid a můžeme se podívat na pár zvětšenin z čundru, které si nechal ve fotolaboratoři udělat.

„A co Vojta…?“ zeptám se podezíravě.

„Brácha je s klukama na chatě, už od včera,“ uklidní mne a zavede do pokoje, který evidentně obývá společně s nejmladším Hádkem. Mou fotku Iggym poeticky nazvanou Polibek slunce má zvětšenou na třicet krát třicet a zavěšenou proti své postelí.

„Takhle jsi to poslední, na co se před usnutím dívám, a to první, co mi padne do oka hned po probuzení,“ vysvětlí.

„Ty jsi pošuk,“ zasměji se a prolistuji dalšími snímky.

„Já vím, pořád ti to opakuji,“ připomene mi. „Do tebe.“

Při pohledu na fotku, kde dělám v nočním lese holubičku nad růžovým kolečkem se střapci, jdu málem do kolen!

„Ty sis ji nechal taky zvětšit? Škoda peněz!“

„Jaká škoda? Máme ji pro vnoučata, ne?“ baví se. Přitáhne mě za ruku k sobě a tlakem donutí, abych se posadila na jeho širokou postel s černou pelestí. „Vidět tě na obrázku ráno i večer, to je nádhera, ale mít tě tady živou… tak krásnou… to je úplná balada!“

„Šli jsme se podívat na fotky," připomenu mu, protože jeho prsty, kterými mě hladí od kolena pravé nohy se stále zalepeným a částečně odrostlým nehtem na palci po délce stehna až po lem šatiček, mi vyvolávají husinu. Tím spíš, když mě k tomu začne líbat na nahé rameno!

„Jsi krásnější než všechny fotky," vydechne zastřeně. „A voníš…" Prsty vklouzne pod už tak dost krátkou a díky posedu na válendě vykasanou sukni. „Chvěješ se… Úplně se klepeš! Snad ti není zima?"

„Zima ne," dostanu ze sebe.

„Neseď jak pravítko," políbí mě na krk a laskání na stehně nabírá obrátky, prsty se dotkne krajkových tang.

Okamžitě se vzepřu a snažím se mu tu ruku vytáhnout. „Nedělej to, Bene!"

„Ale já bych strašně rád," řekne tiše, pohladí mě druhou rukou po tváři, bříšky prstů několikrát obkrouží moje rty, načež se k nim přiblíží a spojí je se svými. „Neboj se, lásko… Slibuju, že budu něžný…"

„Ne, Bene! Ne!"

I přes moje protesty se dostane pod tanga a pohladí mě v místech, kde se pravidelně vyholuji do hladka.

„NE!" Vysmeknu se a se srdcem, co mi lítá v hrudi jako pták lapený v kleci, uteču z postele k oknu. „Já nechci."

„Proč ne?" zeptá se chraptivě.

„Prostě ne."

Chvíli mlčí, pak mi domlouvá: „Nemusíš se ničeho bát. Dám pozor, vezmu si klidně dva kondomy, ať máš pocit jistoty znásobenej, že se nemůže nic stát. Poprvé se to přeceňuje, nebude to tak strašný, uvidíš…"

„Poprvé? Ale já –"

Vstane a dojde ke mně, aby mě konejšivě objal. „Nevadí mi, že jsi panna, Šárko. Právě naopak, jsem rád, že nemusím žárlit na ty přede mnou."

„Něco takového by ti snad nevadilo, ne?"

„Jak to že ne?" pousměje se. „Představy, že se tě dotýkal někdo jinej, dělal ti to pusou a miloval se s tebou, jsou dost nesnesitelný."

„Ty jsi přece taky měl holky," připomenu mu. „Se kterými jsi dělal přesně to, co popisuješ."

„U chlapa to nevadí." namítne.

Pobouřeně vyletím. „To je šovinismus! Taky nežárlím třeba na Ditu, se kterou jsi spal NEDÁVNO, zatímco tobě by vadilo, kdybych někoho měla před čtvrt rokem?!“

„Vadilo,“ přizná se.

„A jak bys to řešil?“ zeptám se posměšně.

„Snažil bych se ty představy dostat z hlavy. Abych si mohl namlouvat, že jsem tvůj první, s kým to děláš a s kým to dělat chceš. Na holky před tebou žárlit nemusíš, strašně tě miluju, Šárko, ostatní nejsou a nebyly,“ ujistí mě a něžně políbí na ušní lalůček, na bradu, rameno, klíční kost, na oblinu ňadra a povzbuzen mým zdánlivým klidem mi stáhne výstřih ještě níž, aby mě mohl polaskat ve stružce mezi prsy. Jeho vzrušení, které neopadlo ani ve chvíli, kdy jsme se dohadovali, opět zmohutní. Chvíli se o mně jen tak otírá, pak se vrátí k mým ústům a zrychleně dýchá, když mi uchopí ruku a než stihnu zareagovat, položí si ji na džíny v místech, kde touha přímo pulzuje.

Ucuknu, jak kdybych si sáhla na rozpálená kamna, div u toho neshodím z parapetu kaktus! *Drž a neupejpej se… Když to můžeš dělat s těmi puberťáky, proč bys nemohla se mnou! Aspoň si trochu užiješ, udělá ti to pořádnej chlap…*

Opře si čelo o okenní tabulku, div přitom nevyrazí sklo, jen to zaduní. Mlčky čekám, než se vzpamatuje, načež se vrátíme zpátky na oslavu, která se mezitím přesunula z motorestu na naši zahradu. Chvíli posedíme s Markétou a Jamiem, pak, když si k nám přisedne Marek, zatímco Markéta jde spolu se Štěpou koupat Marečka, vyklidím pole a Ben mě doprovodí až do mého pokoje. Za celou dobu jsme spolu nekomunikovali, na zahradě chvíli debatoval s Jamiem, nejspíš si chtěl procvičit angličtinu, pak už jen mlčel.

„Můžeš jet za ostatními na chatu,“ navrhnu mu sklesle, protože je mi všeho líto. Bena, jak se trápí, i sebe, jelikož se trápím také – a nemůžu pomoci ani sobě, ani jemu! „S partou se budeš bavit víc než se mnou.“

„Ale já se nechci bavit líp s jinýma!“ odfrkne. „Miluju tě, i když ty mě nechceš.“

„To není pravda!“ opáčím prudce. „Nechápeš to.“

„Asi fakt ne,“ připustí unaveně. „Tak mi to vysvětli.“

Zatvrdím se. „Není to jednoduchý.“

„Zkus to," pokrčí rameny. „Občas mi to i pálí."

Zarytě mlčím.

„Lásko, prosím," požádá mě. „Já už vážně nevím, co si mám myslet."

„Prostě potřebuju čas, to je celý! Nemůžu jen tak."

„Jen tak?" opáčí nevěřícně. „Myslím na tebe celý dny, v noci skoro nespím, odřekl jsem Nikole to doučování k přijímačkám, aby sis třeba nemyslela, že je za tím něco víc, přišel jsem kvůli tobě o kámoše, brácha se mnou nemluví – psst, nic neříkej, nevykládám ti to jako výtku, ale proto, abys konečně pochopila, že to neberu JEN TAK!"

Mlčky se dívám do tmy za oknem, teprve snad po deseti minutách se vzmohu: „Potřebuju víc času."

„Kolik?"

Zavrtím hlavou. „Nevím."

„No," pousměje se, „doufám, že ne moc, protože mi z tebe jinak přeskočí…"

Se zaťatými zuby se k němu přitisknu celou délkou těla, překonám bázlivé chvění a políbím ho. Jakmile se však chce zapojit do hry i on a ucítím, jak se mu penis zarývá do mého břicha, vystrčím ho ze dveří.

Vůbec nechápu, proč se před akcemi, jako byla ta včerejší, dělá velký úklid! Mnohem rozumnější by byl až po, protože nepořádek, který vládne celým domem, je vážně jedlý! Třikrát naplníme myčku a stále ještě nějaké nádobí někde nacházíme, o drobcích zašlapaných v kobercích a prázdných láhvích rozházených po zahradě nemluvě. Strýcové a tety odjeli v noci, Štěpánka s Markem a Marečkem opouští rodný dům v neděli po obědě.

„Tak ahoj za týden," loučí se se mnou ségra.

Neurčitě přikývnu a Markovi, který chová synka, z těch všech lidí je chudáček nevrlý a ukňouraný, se raději vyhnu. Ne však on mně, bohužel, využije chvíle, kdy se Štěpka loučí s Markétou a naši jim ještě honem připravují výslužku na cestu, přitočí se ke mně a rýpne si: „Koukám, pražskej hošík už upadl v zapomnění, co? Jak to v Praze bez toho svýho nabušenýho týpka vydržíš? Je z tebe pěkně nadrženej, stál mu, i když se na tebe jen díval…"

Tohle by měla slyšet máma, proletí mi hlavou, ztratila by iluze o zeťákovi! „Je mi tě líto, ty ubožáku!"

A s klidem odcházím. Bohužel pouze s předstíraným, ve skutečnosti je mi na nic ještě půl hodiny poté! Přitom jsem mívala Marka ráda, není to tak dávno… Když jsem u nich před dvěma roky začala bydlet, bylo to úplně super, jezdili jsme víkend co víkend na společné výlety, dalo se s ním mluvit o všem… Dokonce i Sandra mi švagra záviděla!

Ale to už je pryč a *nikdy* se to nezlepší.

Markéta, která u nás hodlá pobýt i s Jamiem až do středy, vyrazí odpoledne na návštěvu za svou někdejší spolužačkou, prý se podívat na mimčo, co se jí kolem Vánoc narodilo, a navrhne mi: „Nechceš jít s námi?“

„Aby vás ty dětičky neinspirovaly,“ strachuje se táta.

„Ne, kdepak, já se inspirovat nechci!“ ušklíbnu se.

„Promiň, nemyslela jsem to tak,“ omluví se mi Markéta.

O tom, že jsem podstoupila interrupci, samozřejmě ví od mámy, jak jinak. Zatímco před příbuzenstvem, kamarádkami, kamarády i ve škole se mi podařilo poklesek ututlat, sestry jsou informovány obě. A švagrové jakbysmet, zdá se. Stávající určitě a budoucí možná, protože pohled, který mi věnuje, je takřka lítostivý! Vyšumím jak kola. Nestojím o ničí lítost, ať mi dají všichni pokoj, krucinál!

„Štěpánka si tu zapomněla koupací kbelík,“ zjistí babi o něco později. „Odjakživa jsme děti koupali ve vaničce a bylo to, dneska se musí vymýšlet samé novoty… Kbelík, kdo to kdy viděl!“

„Ale byl šikovný,“ namítne mamka. „Praktičtější.“

Okamžitě žhaví telefon, ovšem Štěpánka už je kousek od Prahy a pro koupací nádobu se pochopitelně nehodlá vracet. Mamka si s ní chvíli povídá, načež zavěsí a oznámí nám: „Štěpka má pravdu, týden to bez kbelíku vydrží, bude koupat Marečka ve velké vaně, a v neděli jí ho dovezeme, až budeme stěhovat Šárku do školy…“

„Neděle se mi moc nehodí,“ uvědomí si táta. „Zavádíme tu novou formu na skruže, chtěl bych u toho být… Nemohli bychom odvézt Šárku už v sobotu?“

„Prima nápad,“ kývne mamka. „Hned to Štěpánce zavolám, aby s tím počítala a nebyli třeba na výletě. Šárce je jedno, jestli v sobotu nebo v neděli, a my aspoň –“

Trhnu sebou. „Není to jedno. Do Prahy musím v neděli.“

„Proč, musíš?“ otáže se mamka podezíravě.

„Kvůli tomu Hádkovic klukovi,“ soudí babi. „Aby s ním byla o den dýl.“

„Prosím tě,“ zavrtí máma hlavou, jak kdybych tenhle argument vynesla já. „Den sem, den tam, tím nic nezachráníš. Můžete si psát. Pojedeme ke Štěpce v sobotu.“

Z hluboka se nadechnu. Přesně téhle chvíle jsem se bála dlouho předem, proto jsem ji oddalovala od června až do samého konce prázdnin… „Já už u nich bydlet nebudu.“

Naši nejdřív nechápou. „Jak, nebudu bydlet? V Praze? Ty se nehodláš vrátit do školy?!“

„Rok na gymplu, dva roky na průmyslovce,“ pokyvuje babi hlavou. „S tou si ještě užijete…! Nevydržela ani v základní škole, i ta se musela měnit…“

„Babi, prosím tě, mlč, nevíš, oč kráčí,“ prohodím.

„Nějakou školu přece musíš dodělat,“ domlouvá mi táta.

„Klid,“ požádám je. „O tom, že chci změnit školu, jsem neřekla ani ň, to jste vydedukovali vy. Tam se mi líbí a ráda se tam vrátím, ale nebudu bydlet u Štěpánky.“

Máma zalape po dechu. „Počkej, a kde si myslíš, že budeš spát? Někde na privátě s holkama? Abys měla absolutní volnost, či co? Nebo… S tím strašným klukem?!“

„Ondra není strašnej kluk! Toho sem vůbec nepleť!“

„Nestačí ti, co ti udělal? Do jakého maléru tě přivedl?! Máš přece toho… Benedikta, nestačí ti? Olizuješ se s ním na veřejnosti, vodíte se za ručičky, Ditina maminka se na mě dívá skrz prsty, jak kdybych jí ho přebrala snad já.“

Ušklíbnu se. „Za á, jmenuje se Benjamín, ale to je podružný, stejně jako mě v nejmenším nestresuje, jak křivě se na tebe Dity máma dívá, a za bé, slyšíš trávu růst. Ujišťuji tě, že u Ondry ani žádného jiného kluka opravdu bydlet neplánuji.“

„Myslíš si, že ti budeme na poslední chvíli shánět privát a platit někde drahý podnájem, když Štěpánka má volný pokoj?!“ rozčiluje se mamka nadále.

„Přemýšlej, Šárko,“ domlouvá mi táta. „Všechno stojí peníze, nemáme jich tolik, abychom je mohli rozhazovat…“

„Jestli se ti nelíbí u Štěpánky, dobře, půjdeš na internát!“ oznámí mi mamka a myslí si, jak mě utřela.

„S tím počítám,“ přikývnu nevzrušeně. „Zažádala jsem si o něj už v květnu, teď bych se opravdu nechytala, a protože se na intr nastupuje v neděli, nemohu tam přijet o den dřív. Ale pokud se vám to nehodí, není problém, pojedu autobusem, nemusím mít odvoz limuzínou. Internát samozřejmě taky není zadarmo, jenže pokud vím, přispívali jste na mě i Štěpánce, nechtěla jsi přece, aby mě živila, abych jí prosvítila proud a vypatlala vodu, a ona na mě musela doplácet… Pořád mi ještě zbývají nějaké peníze z brigády, takže si to zatím budu platit sama.“

Moje argumenty jsou natolik přesvědčující, že k tomu rodiče nemají co říct, dokonce ani babička, vzmůže se pouze na pokyvování hlavou a přísloví kdo chce kam…

„Stejně“ nechápe máma. „Ty a internát? Ty, takový individualista? Já ti vůbec nerozumím, Šárko.“

Pokrčím rameny. „To neřeš, mami. Někdy nerozumím sama sobě, proč bys mi měla rozumět ty?“

Je to na ni silná káva! Jakmile se vrátí Markéta s Jamiem z návštěvy, okamžitě jim moje rozhodnutí vyslepičí. „Kdyby aspoň měla důvod, proč ke Štěpce nechce! Mareček v noci nepláče, aby jí vadilo tohle…“

„Třeba nejde o miminkovský pláč,“ namítne Markéta váhavě, „ale o mimino jako takové… Ale víš co, mami, neviděla bych to vůbec špatně. Naopak. Prostě má svoje důvody a hotovo. Spousty holek jsou na intru, já jsem jím přece taky prošla – a bylo to fajn, mám z té doby nejvíc kamarádek. Kdo nezažil intr, určitě je o hodně ochuzený. Je to jako s kolejemi, sice se na ně nadává, ale na různé zážitky se pak vzpomíná celej život.“

Teprve díky Markétinu názoru se mamka trochu srovná, a když se před domem objeví Ben, vyběhnu za ním s úsměvem napůl úlevným, napůl radostným, že ho zase vidím! Ten mi sice také nerozumí, ale aspoň mě miluje, byť takovou skoro až nebezpečnou láskou, kdy by mě chtěl vlastnit a nejlépe držet někde v ústraní pod zámkem. Teď se tváří vyčítavě.

„Mně z tebe vážně hrábne. Celej den ses mi neozvala!“

„Den ještě nekončí,“ mrknu na něj, „jenom přechází ve večer. Vážně jsem neměla ani chvilku, víš, co bylo po té oslavě všude práce? A pak, Bene, čas není důležitý.“

„Že ne?“ opáčí pochybovačně.

„Ne. Důležitá je skutečnost,“ připomenu mu jeho slova, sama od sebe ho obejmu a políbím krátce na ústa. „To, že jsi teď tady se mnou. Důležitý je sám život.“

Další dny jsou úplně super! Benovi skončila brigáda, jsme spolu od rána do večera a od večera zhruba do dvou ráno, abychom se vzájemně užili, když to brzy skončí odjezdem do Prahy. Ben se chová skvěle, nejspíš se rozhodne poskytnout mi čas, o který jsem ho v sobotu v noci prosila, a netlačí na mě, dokonce i polibky nechává v mé režii – a že ho to stojí hodně přemáhání, to je na něm vidět! Jsme spolu, podnikáme různé věci a je to fajn i bez důvěrností, alespoň mně to tak připadá. Multikino navštívíme společně s Markétou a Jamiem, vybereme si americký film v původním znění s českými titulky, aby z toho měl něco i Jamie. Ben se předvede v tom nejlepším světle, je vtipný, pohodový a upovídaný, s Jamiem si docela sednou. Ani já nemám proti případnému švagrovi námitky, byť zůstávám ostražitá. Každopádně se zdá mnohem snesitelnější než Marek – ale zdání může klamat, s Markem to bývalo také fajn, spoustu let, než se to dnem, kdy se narodil Mareček, celé zkazilo. Sandra mě zásobuje esemeskami, těší se, až konečně přijedu do Prahy. Každou svou zprávu končí dodatkem: POZDRAVUJ TOHO SVEHO FESAKA;-)

Ivana je také šťastná, o čemž mě přesvědčuje jak v SMSkách, byť mnohem prořídlejších než dřív, nevyčítám jí to, také na ni díky Benovi nemám čas, až osobně. Požádá mě totiž, abych za ní neprodleně zaběhla, nejlépe ihned!

„Co se děje?“ mrknu na ni. „Tohle mi nedělej, burcovat tak časně! Máš štěstí, že potřebujeme chleba, jinak bys mě z postele nedostala…“

Vtáhne mě za regál, aby na nás neviděla její mamka sedící za kasou. „Osm není tak časně, já tu jsem od sedmi!“

„Jenže ty to máš placený,“ uchichtnu se. „A určitě jsi nešla spát v půl třetí…“

„To ne, já se dostala do postele už ve dvě…“

Obě se rozřehtáme. Zase takový rozdíl to není!

„A copak jste s Benem vyváděli?“ vyzvídá pobaveně.

„Hráli jsme na terase *Věž***“** přiznám, ačkoli tuším, že mi to neuvěří. Sice s erotickým podtextem, komu věž spadla, musel druhého políbit, tudíž jsem Bena podezírala, že tu svou nechává padat schválně, ale Ivana se tváří pochybovačně, jako že je jí jasné, že jsme vystřídali osm poloh a teď dělám koloušky! „A vy?“

Roztomile zčervená: „Mazlili se.“

„Stejně jako na chatě?“ mrknu na ni.

Zrudne ještě víc. „O dost odvážněji…“

Z víkendu se totiž vrátila nedotčená – a jak se ukázalo, nebylo to ani tak proto, že by si chtěla čest uchovat, ale proto, že se Olda k ničemu neodhodlal, tudíž moje rady řídit se srdcem vyšly vniveč. Ti dva se řídili spíš studem. Což je rozhodně správnější a lepší postup než zlato, pojď na to, mají se stále nač těšit a k cíli se beztak doberou, akorát pěkně pomaličku a postupně.

„Prima,“ usměji se. „Chápu, že je to pro tebe hodně významný, ale jestli jsi mě vzbudila jen kvůli tomuhle…“

„Nene,“ směje se, chvíli okolkuje, načež z ní vypadne: „Dnes spím u vás, jo?“

„Ty u nás…?“ podivím se a už si představuji, jak se bude Ben tvářit kysele. „Tak jo, proč ne.“

„Jako!“ řehtá se. „Řekla jsem to doma našim, víš, tak kdyby se máma ptala nebo na to přišla řeč, abys věděla.“

„Aha, jasně,“ dovtípím se. „A kdepak budeš spát?“

Jestliže se červenala předtím, teď je rudá jako růže. „U Oldy. Bude dnes sám doma… Pozval mě na večeři… a že by byl moc rád, kdybych zůstala přes noc… Odsuzuješ mě?“

„Blázníš?“ užasnu. „Nemám důvod. Hlavně nakup kondomy. Odsuzovat se dá jedině sex bez ochrany, i když z lásky.“

„No jo,“ ošije se a hodí pohledem ke kase. „Copak můžu? Snad bude mít Olda, to je přece věc kluků, ne?“

„Pch,“ odfrknu, „na tohle bych se nespoléhala! Počkej, koupím ti je, mně tvoje máti nevadí.“

Objedu s košíkem prodejnu, naberu věci, které mi mamka napsala na seznam, především pečivo, doma není ani kůrka chleba, a u pokladny požádám o dva balíčky prezervativů. Žaneta, která stojí v řadě hned za mnou, aby mohla zaplatit láhev zelené a startky, se významně uchichtne.

„Holky, holky," povzdychne si paní Soukupová s úsměvem, když vidí naše nákupy, nicméně nic dalšího k tomu nedodá.

Ivana se ke mně přitočí mezi dveřmi, kde jí obě krabičky nenápadně vrazím do ruky a ona je rychle zastrčí do kapsy zástěry. „Zaplatím ti to, počkej…"

„Až příště," krotím ji. „Nebuď nápadná. Užijte si to!"

„Díky…" V červenání je fakt mistr!

Stejně je to zvláštní, pousměji se v duchu. Znali se podle vidění celý život a najednou přeskočí jiskra a ze dvou, co se dosud jen potkávali a s bídou se pozdravili, jsou milenci… Těch jisker skáče tohle léto ažaž, uznám o pět minut později, jelikož mi přiletí esemeska od Jarka:

FAKTICKY NA TO RANDE PRISLA!!! MELA SICE JEN MALICKO CASU, ALE I TAK. A CO JE NEJLEPSI, SLIBILA, ZE SI TO ZARIDI TAK, ABY HO PRISTE MELA VIC!!! CHAPES TO?!

Ve středu se vrací Markéta s Jamiem do Států, měli jen krátkou dovolenou, a naši je vezou do Brna na letiště. Výpravy se účastní dokonce i babička, jelikož poté, co si prohlédla letáky z Teska a dalších řetězců a naši se zmínili, že musí jít nakupovat, mamka potřebuje plavky, když v září jedou k moři, a táta si chce koupit bermudy, aby byl na stará kolena jako beach boy, jak se pobaveně vyjádří, hodlá využít příležitosti a nakoupit pár blbostí ve větších obchoďácích, než je nížanská jednota.

Naposledy se obejmu s Markétou, pošeptá mi do ucha, aby ji máma neslyšela, přání, ať nám to s Benem klape, nechám si rozdrtit prsty Jamieho stiskem, zamávám jim a ještě ani nestihnu Benovi napsat, že jsem sama, objeví se v brance.

„To je telepatie," zazubím se na něho. „Můžeme někam vyrazit, mám čas a klid až do večera. Než babi prošmajdá obchoďáky, brýle si nezapomněla, bude to trvat dlouho, a než si máma vybere plavky, ještě déle."

„Ty jsi zlatá!" obejme mě nedočkavě.

„Za to, že odjeli naši včetně babi, nemůžu.“ bavím se. „Půjdeme se podívat k lomu, jak jsi včera říkal?“

„Nedělej si ze mě legraci,“ líbne mě na nos, „a nenapínej ještě víc, už takhle jsem jak kšandy… To, že odjeli, podstatně mění situaci, a jednak…“

Nedopoví, z nosu sjede rty k mým ústům a vsaje se do nich. Docela mě překvapí, od soboty držel vášně a touhy na uzdě, teď se chová přesně opačně! Nestačím před ním couvat, chce mě líbat pořád, dokonce i cestou do pokoje, musím se vysmeknout a vyloženě mu utéct! Samozřejmě mě lehce dohoní, z mé válendy vypakuje Báru, která si tam hověla, jako kdyby to byl její pelíšek, a Lindu, co na něj nespokojeně ňafá, nejspíš hájí teritorium, bez milosti zavře do ložnice.

„A jednak?“ pídím se po důvodu zvýšené aktivity.

Usměje se stylem nebuď labuť, popadne mě do náruče, jako když ženich přenáší nevěstu přes práh, a z výšky mě hodí do postele, jen vyjeknu. Přiklekne si k mému lůžku a prsty mapuje mou tvář, hladí mě ve vlasech, lechtá na rtech, krku i ve výstřihu, a když chci něco namítnout, umlčí mě krátkými systematickými polibky, jimiž mě doslova zasype. Jsem z toho dost zmatená, takový obrat v chování!

Zip šedé mikiny s růžovými ornamenty, co jsem si ráno oblékla k bílým plátěným bokovkám, mám už takhle dost nízko, natož když mi ho zoubek po zoubku stahuje níž a níž. Snažím se ho zadržet, ale nevím, co chránit dřív! Než se vymaním z dlouhého polibku, mikina je rozevřená až k pasu.

„Co to děláš?! Bene!“ vydechnu znepokojeně.

„Jsi tak krásná,“ rozněžní se při pohledu na podprsenku s motivem leopardi kůže a než mu stačím zabránit, rozpojí magnet, co slouží coby zapínací mechanismus.

Vylétnu do sedu a zbrkle přitáhnu oba konce mikiny k sobě. „Ty ses zbláznil!“

„Už dávno,“ ujistí mě. „Do tebe, to přece víš. No tak, lásko… Proč bys jinak kupovala ty prezervativy…?“

Páááni, tak odtud vítr fouká! Tohle je ten důvod!

„Musím tě zklamat,“ pokrčím rameny. „To je omyl.“

„Jak, omyl? Kupovala jsi je, nebo ne?“

„Ano, ale… ne pro tebe.“

„A pro koho?“ zeptá se podezíravě. „Pro Jardu?!“

„Oldovi!“

„Cože?“ zeptá se zmateně. „Proč Oldovi?“

„No, spíš Ivaně. Nemohla si je koupit před mámou.“

„Počkej, oni spolu fakt…?“ pousměje se.

„Jo,“ kývnu… „Žanetka se hned pochlubila, co?“

„Zajímala ji spotřeba, prý na jak dlouho máme dvoje.“

„A co jsi jí řekl?“

„Na jeden večer,“ odvětí a oba se tomu zasmějeme. „Nemohl jsem ji zklamat, ne? Byla z toho paf. Šest čísel za noc je moc asi i na ni…“

„Žanda je kráva,“ ulevím si.

„Takže i Olda bude mít konečně jedno bétéčko, vida…“

Přisedne si ke mně na postel, a protože se krčím až u stěny s mikinou pevně přitaženo k tělu, hladí mě ve vlasech a dotýká se pouze mého obličeje, než se uklidním natolik, aby mě pomaloučku polehoučku znovu položil na záda. „Žádnou holku před tebou jsem takhle nemiloval… Prostě jsem s nimi chodil, protože se to tak nějak očekávalo… Uvolni se, lásko, nebuď tak našponovaná…“

Cítím, jak mi vibrují všechny nervy v těle, bušení srdce je to nejmenší! Kdesi od žaludku stoupá horkost, hrne se mi až do hlavy, je mi vedro a zároveň se mnou lomcuje zimnice. Koušu se do rtu, jak se snažím překonat nepříjemné pocity. Vždyť ho přece taky miluji, chci být s ním, tak proč mám pocit, že se udusím?! Uvolní moje ruce a odtáhne je spolu s mikinou od sebe.

Zavřu oči a jakmile ucítím na nahé kůži prsů jeho jazyk, zatnu bolestivě pěsti, až se mi nehty zaryjí do dlaní. Znovu rozepne sponu podprsenky, chvíli mě mazlivě líbá a hladí na břišku, pak oddálí oba díly a polaská jazykem vystouplé hroty. Moje tělo reaguje správně, projede mnou záchvěv vzrušení, až mi vyschne v krku, nicméně psychika to celé kazí! Nemohu se soustředit na to pěkné, když se mi za zavřenými víčky neustále promítají ty nejhnusnější obrázky!

Ben je ze mě celý pryč, nemůže se mých ňader nabažit, hladí je, laská a líbá, a mně je psychicky čím dál hůř, skoro na omdlení! Když mi rozepne knoflík a zip kalhot, jsem už na samé hranici, a jakmile vsune prsty pod kalhotky a začne mě tam hladit a třít, víc prostě nevydržím. Je mi na

zvracení, srdce mi tepe až ve spáncích a před očima se mi dělají mžitky. Vzepřu se ze všech sil, odstrčím ho, až se uhodí o roh komody stojící těsně u postele, a třesoucími se prsty si vytáhnu zip až ke krku.

„Já nechci! Bene, já prostě nemůžu!“

Podrbe si místo na hlavě, kam se praštil o komodu, a přesvědčuje mě: „Ničeho se nemusíš bát…“

„Nemůžu,“ vrtím zarytě hlavou.

Zaboří tvář do mého polštáře. „Když podrží Ivana tomu obtloustlíkovi, nechápu, proč –“

„Proč nemůžu podržet já tobě?!“ vylítnu vytočeně.

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ hájí se. „Miluju tě, chci se s tebou milovat, proč mě pořád odmítáš?“

„Protože… to nejde. Ještě ne. Potřebuju čas.“

Žuchne naznak na postel. „Zase čas? Kolik? Měsíc? Rok? Dva? Chápal bych, že se ještě nechceš milovat… Že se ti to zdá brzy… Ale ty se nechceš ani mazlit! Přijde mi, že i polibky jen *trpíš*… Miluješ mě aspoň trošku?“

Dotčeně zavrtím hlavou. „Tys to nepoznal?!“

Smutně se ušklíbne. „Myslel jsem, že jo, ale teď už vážně nevím. Připadá mi, že jsem ti odpornej, když nesneseš moje doteky… Jsem snad horší než Olda? A vidíš, Ivana se ho taky neštítí.“

„Ale já se tě neštítím!“ ohradím se rychle.

„Tak proč se tě nesmím skoro ani dotknout?“ doráží. „Řekni mi jeden jedinej rozumnej důvod.“

Ztěžka polknu. Protože jsem prožila něco příšerného, co mě poznamenalo, a od té doby nemohu… Ale dělám pokroky! S tebou!! Tohle jsem si ještě nedávno nedokázala ani představit, natož prožívat, nevěřila jsem, že budu vůbec kdy schopná se zamilovat…! Jenže nahlas ti to říct nemůžu, nepochopil bys to, pokračuji v duchu svou samomluvu. S tvou žárlivostí už vůbec ne!

„Takže žádnej důvod není,“ vysvětlí si moje mlčení.

„Je!“ vyhrknu zoufale. Proč mi nechce rozumět?!

„Tak mi ho řekni!“

Kousnu se do rtu. „Nemůžu…“

„Ty nemůžeš nic, koukám," prohodí ironicky. „Mluvit, milovat se, líbat, dotýkat… Protože jsem ti odpornej."

„Ne, nejsi!" bráním se.

„Ne?" pokrčí rameny. „Tak mi to dokaž. Když se tě nesmím dotýkat já, můžeš ty mě."

Fascinovaně zírám, jak si přetáhne přes hlavu tričko, rozepne a svleče si džíny, takže zůstane jen v nízkých černých boxerkách s podlouhlou boulí, a s pohledem vnořeným do mých očí si pomalu stáhne i ty.

Jestliže mi předtím mlátilo srdce nahlas, teď jede pro změnu v rytmu, který by dozajista splašil přístroj na měření srdečních frekvencí! Ačkoli se nemá srovnávat, Ben je urostlejší a svalnatější než byl Ondra, starší a celkově vyzrálejší, opálený, pevný a maximálně vzrušený.

Položím mu dlaně s roztaženými prsty na hrudník, přejde do mě horkost jeho kůže, a krouživými pohyby ho hladím. Myslím, že u toho ani nedýchám a prsty se mi neovladatelně chvějí, když sjedu z prsou na oblast kolem pupíku. Po dlouhé době šimrání se odvážím dotknout se zlehýnka jeho penisu. Ben se znatelně zachvěje a vyjde mi pánví vstříc.

V té chvíli ucuknu, přejedu si rukou po čele a postavím se k oknu, zády k němu.

Ben zklamaně vydechne. „A jsme tam, kde jsme byli."

„Není to tak, jak si myslíš," hlesnu tiše.

„Pokud ti nejsem odpornej –"

„Nejsi!"

„ – pak mě napadá druhá možnost. Že ostatní mají pravdu a ty mě jen taháš za nos a máš z toho srandu."

„Co to je za pitomost? Kdo říká takovej nesmysl?!"

„Všichni!" odsekne. „Napínáš mě schválně, je to taková tvoje hra, kterou hraješ i s dalšími pitomci!"

„Co to plácáš?!"

„Vendula říkala, že tě ten rádoby kluk od Sandry v hospodě osahával. Nechtěl jsem tomu věřit a ani jsem ti to neříkal, abys mi nevyčítala žárlení… Měla pravdu, co?"

„Jsi trapnej," odseknu namíchnutě. „Vendula se akorát snaží nás rozeštvat, protože její největší přání je, abys byl volnej a nejlépe její!"

„A proč jsi v sobotu na té oslavě okamžitě běžela za Jarouškem, sotva jsem vytáhl paty?! Máma nemá důvod chtít nás rozeštvat!“

„Jarek je můj kamarád, to jsem ti říkala mockrát.“

„Ale já nechci, abys měla takový kamarádíčky!“

„Nikdo mi nebude říkat, s kým smím kamarádit a s kým ne. Do toho mi nemluví ani naši.“

Benovo vzrušení je definitivně to tam, vztekle na sebe naháže věci. „Jde o to, co všechno zahrnuješ do pojmu kamarádit! Žaneta taky s každým *kamarádí…*“

„Dovol?!“ vyletím rozezleně. „Srovnáváš mě s Žandou?!“

„Chováš se tak!“

„Jsi hnusnej!“

„Konečně jsi to přiznala,“ ušklíbne se.

Podívám se na něho, veškerý vztek vyprchá, zůstává jen pocit lítosti. „Tohle nemá cenu, Bene. Zbytečně bychom se oba trápili… Bude to tak lepší.“

Vypadá jak po ráně palicí, nejdřív se zdá, že chce něco namítnout, pak v něm zvítězí hrdost a mlčky odejde.

Probrečím celý zbytek večera i část noci. Tu druhou ne, nemám tolik slz. Nikdy mi nemůže nic vyjít. Nikdy!!!

Vypínat mobil nemá cenu. Vím, že nenapíše. Jsem si jistá. Game over.

14. FOX ON THE RUN

V posteli zůstanu až do pozdních odpoledních hodin, nedám se vyhnat ani babičkou, zamknu se v pokoji a v rámci sebetrýznění pouštím *youtube.com* tu prokletou písničku s výstižným názvem *Ztrácíš se!!*

Stoupám vpřed a vzhůru, vzhůru vodou pluju, svůj pocit tiše křičím, že jsi pro mě vším a ničím! Stoupám vpřed a vzhůru, opouštím tvoje vody. Bortím tvý hráze, stoupám, v lepší život doufám…

Jenže já už ani nedoufám, to je to.

Mámu na rozdíl od babičky až tak ignorovat nemohu, tudíž ji k sobě posléze přece jen pustím.

„Tys plakala? Jsi celá oteklá! Stalo se něco?!“

„Jak by mohlo!“ odfrknu. „Nikdy se nic nestalo… Jen bylo vždycky všechno najednou v háji.“

Strachuje se preventivně předem. „Něco s Benem…?“

„To je fuk.“

„Nebo zase jde o toho… Ondru?“

„Říkám ti, že je to jedno!“

„Nikdy jsem ti nerozuměla, Šárko,“ připomene mi nedávný pokus o rozmluvu. „Odmalička jsi byla úplně jiná než holky. Někdy mi vážně připadáš jako asociál… Individualita je sice fajn, ale nic se nesmí přehánět, víš.“

„Tak to nerozebírej,“ požádám ji. „Nerozumíš tomu.“

„V tom případě vysvětluj,“ požádá mě. „Ráda si to poslechnu. Můžeš začít tím, proč chceš radši na intr, kde individuality nemají moc prostoru, než abys bydlela u vlastní sestry, kde máš k dispozici pokoj jen pro sebe?“

Zavrtím hlavou. „To je jedno.“

„Mně to není jedno,“ ohradí se. „Ráda bych ti rozuměla. Nikdy jsme si spolu nepovídaly, nikdy ses mi nesvěřovala… Vždycky mě to moc mrzelo. Jiné holky mámám důvěřují!“

„Mami, to je sice pěkný,“ připustím, „ale jsou věci, které se nemůžou vykládat ani matkám.“

„Proč?“ doráží.

„Protože to jsou matky.“

„Třeba by ti to pomohlo, Šárko. Ulevilo by se ti, kdyby ses s trápením svěřila. Od toho jsou všelijaké terapie.“

„Vím, k jednomu cvokaři jsem už chodila,“ připomenu.

„A svěřila ses aspoň tomu doktorovi?“

„Ne.“

„Ale to je právě ta chyba!“

„Nebudu vykládat cizímu chlapovi takový věci…“

„Tak se svěř mně.“ útočí dál. „Já nejsem cizí.“

„To je druhej důvod, proč nemůžu. Ani cizím, ani vlastním. Jednak pochybuji, že by se mi ulevilo, a hlavně… Nerada bych ublížila dalším lidem.“

„Ale třeba –“

„Mami, jsou pravdy, který nepomůžou nikomu a je lepší nechat si je pro sebe, zapomenout na ně. A o to se právě snažím, jenže je to strašně těžký a ovlivňuje to zase to další… Prostě takovej kruh.“

„Dostat se z kruhu je nejtěžší,“ varuje mě. „A když jsi na to sama, nemáš moc velkou šanci, Šárko. Odmítat pomoc a nabízenou ruku je hloupost. Přemýšlej o tom.“

„Dobře,“ kývnu, abych měla pokoj.

Já přece vím, že jsem ten, co chybuje a marně doufá. Já přece vím, že jsem ten, co chybuje a ke dnu stoupá…

Večer mi pípne esemeska, ale nijak divoce po mobilu neskáču. Nedělám si iluze a tudíž nejsem ani zklamaná, když zjistím, že mi píše Ivana.

RADA BYCH S TEBOU MLUVILA MEZI NAMI DEVCATY… ALE TY ASI NEMUZES. CO?:- (

Zapudruji zarudlý nos, kruhy pod očima zamaskuji vrstvou make-upu, vlasy celodenním válením rozležené jako sláma svážu do ohonu, k džínám a tričku přiberu mikinu a rovnou vyrazím k Soukupům. Bohudíky, že už je čtvrtek, do neděle to tu snad nějak překlepu a pak mě tu zase dlouho nikdo neuvidí! Internát, který jsem si vybrala, je hotelového typu, dá se v něm zůstávat i přes víkendy, jelikož slouží nejen českým, ale i zahraničním studentům.

Ivana nestačí valit oči, když mě spatří mezi vraty.

„Nemáš rande s Benem?!“ užasne. „To je super!“

Smutně se pousměji. „Jak se to vezme…“

„Aspoň můžeme pokecat,“ libuje si a jelikož má hlavu plnou svých starostí, nad mou poznámkou ani výrazem se nijak nepozastavuje. Rychle mě vtáhne k sobě do pokoje, násilím vystrnadí Kačku, která vřeští jako pavián a chytá se všeho jako magnetka, ale není jí to nic platné, starší sestra má větší sílu, vyžene ji vedle, zamkne na klíč a pro jistotu pustí hlasitě přehrávač, aby nás ta špionka nemohla odposlouchávat ani na dálku.

„Tak povídej,“ pobídnu ji. „Jaký to bylo?“

Nepochybuji v nejmenším, že jde právě o sex!

„Fajn.“

Navzdory těžkému balvanu, co mi sedí na duši od včerejšího odpoledne, kdy to s Benem tak neslavně dopadlo, se musím pousmát. „Čekala bych rozvitá souvětí a květnaté výrazy, jako úžasné, báječné, neskutečné…“

„No jo, to jo…“

„Ani teď ses moc nerozpovídala,“ podotknu.

„Kluci by řekli bété,“ uchichtne se.

„Takže bylo bété,“ přikývnu. „Měl kondomy?“

„Představ si, neměl!“

„Říkala jsem ti, že na kluky se spoléhat nedá.“

„To tedy,“ zavrtí hlavou. „Štěstí, žes mi je koupila. Líbali jsme se, mazlili… a pak se milovali… Bylo to pěkný, ale… Můžu se tě na něco zeptat? Je to ale hodně… intimní otázka… Jestli nechceš, neodpovídej.“

„Ty mě napínáš,“ podotknu.

„Když to děláš s Benem… Máš pokaždý… orgasmus?“

Vykulím oči. Čekala jsem leccos, ale tohle…!

„Víš, já ho neměla a Olda z toho byl celej smutnej, že je to jeho vina,“ vypadne z ní konečně jádro problému.

Přes vážnou situaci se musím smát. „Vy jste praštění! Oba! Nejspíš pavlačí. Chceš něco slyšet? Já ho neměla nikdy, tedy pokud jsem si to nedělala sama.“

Teď vyvalí oči ona. „Jak to…?“

„Normálně,“ pokrčím rameny. „Autoerotika má svoje výhody, víš co a jak… Nečervenej se a neříkej, že jsi to nikdy nezkoušela.“

„To jo… Ale právě s Oldou jsem hotová nebyla.“

„A divíš se? Ty pako, to přece není možný, abys hned napoprvé prožívala jeden orgasmus za druhým. Já ho s Ondrou nezažila, i když jsme se milovali dost často… On dospěl na vrchol vždycky, já ne, ale i tak se mi to s ním líbilo, mazlení a celkově.“

„A s Benem? Taky tě neuspokojil?“

„To jsou dost silná slova,“ namítnu. „Zní to trochu knižně, ne?

S Benem jsem nespala, takže taky nic.“

„Vy spolu ne… Vy jste to ještě nedělali?!“

„Ne.“

„A… Kolik jsi měla kluků? Jen Ondru?“

„Dva,“ ušklíbnu se.

„A ten druhej nebyl Ben…?“

„Ne, nebyl.“

„Takže s tím… druhým… To taky nebylo ono?“

„S tím to bylo přímo hnusný,“ odfrknu opovržlivě. „A ty nebuď blbka, prosím tě. Mít orgasmus při prvním sexu, probůh… To jsi vyčetla v rubrice *Tenkrát poprvé*, ne? Tam píší patnáctileté holčičky, jak si to rozdají se spolužákem a hned jsou v devátém nebi! Tomu přece nemůžeš věřit! Olda je taky dobrý éro… K tomu dospějete časem. Nám s Ondrou k tomu nestačily ani čtyři měsíce, kámoška s prvním klukem vůbec a s druhým hned… Je to různý.“

Vstřebá moje informace a jakmile z ní vyprchá červená barva, všimne si, že nejsem ve své kůži. „Nečekala jsem, že si na mě uděláš čas… Proč vlastně nejsi s Benem?“

„S Benem je konec.“

„Co-ože?!“ Ivaně přímo zaskočí. „To není možný! I kluci včera říkali –“

„Co říkali?“

„Že se do tebe zblbnul, nic s ním není, furt jen lítá za tebou, že sis ho omotala kolem prstu…“

„No, tak aspoň oni budou mít radost,“ ušklíbnu se. „A spousta holek šanci… Pokud se nevrátí k Ditě.“

Ivana kroutí nevěřícně hlavou. „Ty už ho nemiluješ?“

„Právě že jo,“ přeskočí mi hlas a na chvíli se odmlčím, abych se nerozeřvala nahlas. „Ale… Bude to tak lepší, on nemá trpělivost a navíc žárlí na každou pitomost… Neshodli bychom se. Stejně teď budu v Praze a on v Brně, vedlo by to tak akorát k hádkám a podezírání a obviňování. Přeji mu lepší holku, než jsem já.“

„Nemůže to skončit jen tak…“ Ivana vypadá tak smutně, jak kdyby se s ním rozešla ona a ne já! Do nastálého ticha se rozezvoní můj mobil. „Vidíš, už ti volá!“

Tři čuníci jdou v řadě za sebou, vivivivíívíví…

Volajícího poznám podle melodie.

„Ahoj!“ zahřmí mi jásavě do ucha. „Máš minutku? Musím ti říct další suprovou zprávu!“

„Klidně osobně,“ souhlasím. „Kde jsi?“

„Zrovna jedu z práce, za tři minutky budu na návsi.“

„Prima, já taky,“ ujistím ho a zaklapnu mobil.

„Ben…?“ zadoufá Ivana.

„Jarek,“ přiznám a jelikož vidím, jak po mně hodí očima, varuji ji: „A neptej se, jestli spolu chodíme! Je to můj kamarád. Když se to tak vezme, s Jarkem si rozumím víc než s Benem, akorát že do Jaromíra jsem se nezamilovala. Chce se mnou mluvit, tak zatím… Měj se, Ivčo.“

Jde mě vyprovodit k vratům. „Dík za návštěvu… Šárko?“

Tázavě se na ni otočím.

„Dej mu šanci,“ požádá mě. „Když se chce, všechno se přece dá vyřešit. Jste lidi, probůh, tak se domluvte! Takhle se trápíš ty a určitě i on!“

Mlčky jí mávnu na rozloučenou a zamířím na zešeřelou náves. Konec prázdnin se pozná jak podle počasí, už to prostě není ono, i když je ještě přes den hezky, tak podle tmy. Stmívá se tak strašně brzy, až je to depresivní!

U kostela mi oči samy zalétnou k lešení. Bodne mě u srdce, když si vybavím Bena v ošoupaných džínách a tílku… Dotknu se křížku stále zavěšeného na řetízku kolem krku. Měla bych mu ho vrátit… „Šárko?“

Málem jsem si Jarka nevšimla, předpokládala jsem, že si to přihasí v tom svém obnošeném autě, ne na kole.

„Nezajdeme na jedno?“ ukáži bradou na osvětlenou a hlučící zahrádku Na Růžku. „Dlouho jsi nebyl v hospodě.“

Pobaveně se zasměje. „Tak jo, ale…“

„Ale?“

„Abys kvůli tomu neměla problémy, znáš Benjiho, chytne ho fantas a vymlátí mi zuby z huby,“ zaveršuje.

„Neboj, ten už na mě žárlit nebude,“ ujistím ho.

Posadíme se k jedinému volnému stolku, bohužel kousek od veselé partičky složené z Vojty, Libora, Žandy a Rendy. Dva z nich bych nejradši viděla na Marsu, nicméně nezaváhám, ani mě nehne, abych se kvůli nim krčila někde v ústraní! Mohou mi políbit šos, v neděli odjedu a nazdar. Jak se těším, až odtud vypadnu!! Libor mi řekne ahoj, Renda se

připojí, Žaneta se pouze zašklebí a Vojta, který si hraje s Benovým nožem, tím rambovským, koupeným na čundru, vyřezává jím do jakéhosi špalíku ornamenty či co, se nechá slyšet: „Tahle vesnice je plná šlapek!“

Samozřejmě ho ignoruji, debila, objednáme si u číšníka dvě desítky a než si Jarda zapálí, pobídnu ho, posla dobrých zpráv, aby se pochlubil. „Měli jste druhé rande?“

„Jak jsi to uhodla?“ zeptá se bezelstně.

„Nebylo to tak těžký,“ ujistím ho.

„Asi máš pravdu,“ připustí pobaveně. „Měli. A podrž se – teď to přijde – v sobotu bude ten její někde v tramtárii a rodiče v druhý… No, zkrátka, pozvala mě, abych přišel k ní domů a naučil ji péct domácí pizzu!“

„Fajn,“ kývnu. „Tak toho koukej využít.“

„Vzít si s sebou koření a tak?“

„Jarku!“ vybuchnu smíchy. „Pizza je vedlejší! Silně pochybuji, že holka jako Nikola se chce fakt učit péct!“

„Myslíš…? Ale přece… Nemůžu tam přijít a hned ji povalit na gauč!“

„Jistěže ne,“ bavím se. „Jen jí musíš dát najevo, že jsi přišel kvůli ní, ne kvůli pizze. Přines jí třeba kytku. Žádnej puget, stačí jednu růži, tou nic nezkazíš, nebo kopretinu… A až bude vhodná příležitost, dej jí pusu.“

„Ta kytka, to by šlo,“ souhlasí, „ale pusu nemůžu! Vždyť je zadaná!“

„Pozvala tě k sobě, když není nikdo doma, přestože je zadaná,“ zopakuji mu. „Říká ti to něco?“

„Hm…“ Je na něm přímo vidět, jak usilovně přemýšlí. „Vyznat se v holkách, na to by člověk potřeboval univerzitu! A co ty, kde máš Benjiho?“

Pokrčím rameny. „Netuším.“

Jarek zpozorní. „Něco mi ušlo?“

„Celkem nic,“ polknu. „Jak rychle to začalo, tak rychle zase skončilo.“

„A důvod?“ zeptá se užasle. „Je moc žárlivej, co?“

„Je, ale já taky nejsem bez chyby. Rozešli jsme se mojí vinou. Nemám na to, abych chodila s nějakým klukem.“

Párkrát si lokne, než se zeptá: „Straší tě bejvalej?“

„Ne, ani ne, Ondru se mi povedlo docela úspěšně odsunout do pozadí právě díky Benovi, ale…“

„Šárko? Ty brečíš?!“

Rychle si otřu oči hřbetem ruky.

„Neblázni, taková silná holka se přece nebude trápit kvůli klukům!“ domlouvá mi. „Dáš si panáka?“

„Ne, to je dobrý…“

Ačkoli odmítnu, objedná dvakrát broskvového jelczina.

Kopnu ho do sebe a svěřím se mu: „Moje problémy se stupňují, víš. Ve školce mě učitelka zavřela do komory a vypěstovala ve mě fóbii ze tmy. Ve třetí třídě mě pravdomluvnost dohnala k tomu, že jsem pak už nikdy nic neřekla a dusila se tím… Nebonzla jsem to ani na toho podělanýho učitele, co mě v osmičce osahával v kabinetě, dovolila jsem, aby se po mně vozil za svou vlastní úchylku! Neřekla jsem to, já nána, ani na ty *cool girl* v prváku na gymplu, co mě vydeptaly natolik, až jsem chodila za školu, uhnala si anorexii a spoustu neomluvených hodin… A hlavně jsem to nepráskla na toho parchanta, co mi zkazil život a zavinil všechny ty moje psychický bloky, připravil mě o Ondru a teď potažmo i o Bena, protože se kvůli němu *nemůžu* milovat s žádným klukem!!“

Jarkovi dohoří cigareta až k prstům a teprve když ho spálí, upustí oharek do popelníku a rychle se chytí za ušní lalůček. Očima mi visí na rtech. „Někdo tě znásilnil…?“

Hraji si s prázdnou skleničkou. „Nikdy nikomu jsem neprozradila to, co teď tobě… A nikdy už neprozradím.“

„Mně můžeš říct i to nejhorší,“ pobídne mě tiše. „Šárko, nejsem psycholog, ale určitě to ze sebe potřebuješ dostat – a můžeš se spolehnout, u mě to bude jako v trezoru!“

Nadechnu se: „Chceš to opravdu slyšet?“

„Kvůli tobě jo,“ přikývne a poručí mi ještě jednoho panáka, protože tuší, že si potřebuji dodat odvahy.

„Vloni v září jsem se seznámila s Ondrou a začala s ním chodit,“ pustím se do vyprávění odosobněným hlasem. Je to zvláštní, ale přijde mi, že nemluvím o sobě, spíš jako bych popisovala nějaký film, který jsem viděla! „Bylo to strašně super. O Vánocích jsme se spolu prvně milovali… A pak ještě mockrát… Měla jsem ho ráda a on mě taky, byl zamilovanej, i když asi ne tak šíleným spalujícím způsobem, jako Ben, ale neznamená to, že by byl zamilovaný málo… Plánovali jsme prázdniny a spoustu věcí… Pak se mojí nejstarší ségře narodil Mareček. Víš, přála si

děťátko řadu let, pořád nemohla otěhotnět, pomohl teprve třetí pokus umělého oplodnění… Štěpánka je skvělej člověk, je hodná a obětavá a úžasná máma, moc jí to přeji, splnil se její největší sen a je šťastná… Mareček se narodil prvního května ve dvě odpoledne. Já a švagr Marek jsme to hodně prožívali, oba, byli jsme s ní v porodnici už od předešlýho večera… Pak se malej konečně narodil, šli jsme s Markem na panáka, já pak za Ondrou a potom domů, Marek za svými přáteli, aby jim řekl tu úžasnou novinu, že se stal otcem a má syna, a oslavil to s nimi. V deset večer se připotácel domů, slavil tak, až přebral, ale chápala jsem to, Mareček je vymodlený dítě… Marek přišel za mnou do pokoje a přinesl flašku… Nechtěla jsem, smála jsem se, že by neměl pít, že má dost…“

Hodím do sebe druhého panáka, abych nabrala dech. Před očima mi znovu prolétne barevný film největší noční můry. Měla jsem na sobě jen krátkou noční košili, pod ní nic. Sáhl mi na prsa. Jsi krásná holka, Šárko… Marku, co to děláš?! Dávno po tobě toužím… Obrazy, obrazy, hnusné obrazy!!! Opilecký dech, jeho jazyk v mých ústech, ruka pod noční košilí, prst vnikající do mého těla! Bránila jsem se, odstrkovala ho, prala se s ním, prosila, brečela… Drž a neupejpej se… Když to můžeš dělat s těmi puberťáky, proč bys nemohla se mnou! Aspoň si trochu užiješ, udělá ti to pořádnej chlap…

„Neplač,“ domlouvá mi Jarek.

Znovu si utřu oči i tváře, dobře, že jsem se kromě make-upu nelíčila! Opuchlá víčka ani nalíčit nešla…

„Slyšela jsem názor, že když ženská nechce, neznásilní ji… Je to blbost, Jarku. Měl strašnou sílu a nedal mi vůbec šanci. Ležel na mě celým tělem, jednou rukou mě držel, druhou si pomohl…“

Násilím do mě pronikl… a znovu a znovu, stále rychleji… Trvalo to tak nesnesitelně dlouho!!!

Jarek se natáhne, aby mi otřel slzy, co se přehouply přes hradbu řas, a já sebou cuknu, jak kdyby mě chtěl uhodit. Rychle se omlouvá: „Nechtěl jsem tě polekat!“

„Vidíš? To je právě můj problém. A to ses dotkl jen mé tváře! Jak asi myslíš, že jsem reagovala, když se mě chtěl dotýkat Ben? A hlavně, jak myslíš, že reagoval on?“

Sečte si jedna plus jedna. „Proto jste se rozešli??“

„Prosila jsem ho o čas, o trpělivost…“

„Ale neřekla mu důvod,“ doplní.

„Copak jsem mohla?!“

Podívá se mi do očí. „Měla jsi to zkusit, Šárko. Už minule jsem ti to říkal, měla jsi mě poslechnout! I když je Ben pošuk a já ho nemusím, docela ho lituju, protože tohle ho fakt napadnout nemohlo… Na jeho ješitnost to musela být dost sprcha… Musel si zákonitě dosadit jiný důvody, proč jsi k němu tak chladná.“

„No, dosadil,“ odfrknu kysele, ale aspoň už nebrečím. Ještě štěstí, že jsem si sedla tak, abych byla k těm čtyřem u sousedního stolu zády! „Nemohla jsem mu to říct! Víš přece, jak je na tom s žárlivostí! Žárlil by na Ondru, ačkoli jsem se s ním rozešla hned poté… Natož kdybych mu řekla tohle! Nenechal by si to pro sebe, chtěl by to s Markem řešit a vyřešit…“

Jarek si zapálí druhou cigaretu a poškrábe se v krátkých vlasech. „Z každý strany je to děsný, to ti povím… Myslel jsem, že tě znásilnil někdo cizí třeba v noci v parku nebo co já vím, při stopování… Ale vlastní švagr… To je hnusárna největšího kalibru!“

„To je,“ přikývnu. „Ale když už jsem u zpovědi, budu pokračovat. Já jsem totiž otěhotněla.“

Jarkovi vypadne cigareta z prstů, je toho na něj moc. Rychle ji sebere ze stolu dřív, než propálí díru. „Bože…“

„Ten mi nepomohl,“ ušklíbnu se. „Byla to docela ironie osudu, se Štěpánkou se jim to nepodařilo přirozenou cestou a se mnou jeden jedinej pokus… A hned jsem byla v tom. Ondra měl vždycky ochranu, Marek ne. Doma si všichni mysleli, že jsem do toho vlítla s Ondrou…“

„Takže NIKDO neví, jak to bylo? Jen ty a švagr??“

Přikývnu. „S Ondrou jsem se rozešla hned po tom znásilnění, nemohla jsem s ním ani mluvit, natož se líbat nebo snad něco víc… Jen při té představě jsem málem zvracela! Nedozvěděl se důvod… Nikdy.“

„A co Marek?“

Smutně se pousměji. „No, to je taky kapitola sama pro sebe. Zachoval se přesně jako můj učitel v osmičce.“

„Cože?!“

„Nejdřív se bál, že to řeknu, hned druhej den se mi snažil omluvit, že prý byl opilej a nevěděl, co dělá… Ale nebyl TAK opilej… Prosil mě a brečel, ať mu nekazím život, ať nekazím život Štěpánce a Marečkovi, že ti za nic nemůžou… Neotevřela jsem mu, byla jsem zamčená… A neřekla jsem to na něj. Ne kvůli němu, ale právě kvůli ségře a tomu malýmu, zničila bych tím jejich manželství, připravila Marečka o tátu… Tohle by Štěpánka neunesla! Pak jsem se snažila nebýt doma, ty dva měsíce do prázdnin byly příšerný… Spala jsem u kámošky… Když jsem zjistila, že jsem v tom a musela jít na miniinterrupci, protože jsem si Markovo dítě nemohla a nechtěla nechat, byla jsem totálně vyřízená… Chodily jsme s Adrianou pařit, kouřily trávu… Hodně jsem pila… Snažila jsem se zapomenout a zrušit vzpomínky, ale nešlo se jich zbavit! Na začátku prázdnin jsem místo k druhý ségře do Ameriky jela s Hankou, jinou spolužačkou, do Irska na brigádu. Tam jsem se trochu srovnala a když jsem pak přijela sem, už to bylo lepší. Díky tobě, Ivaně… A hlavně díky Benovi. Jenže on to chtěl rychleji, kdežto já nevím, jestli budu někdy schopná se s někým milovat… Co vím jistě – pokud se mi to povede, nebude to brzy. Ten blok je moc velkej.“

„Měla jsi radši letět do Ameriky,“ prohodí zamyšleně. „Přišla bys na jiný myšlenky a ušetřila si tohle…“

„Nemohla jsem,“ zavrtím hlavou. „Loňské léto jsem strávila s Markétou a bylo to fajn, ale letos… Našla si přítele a měli jsme být ve třech někde ve srubu v horách! Nesnesla bych druhého *švagra* ve své blízkosti, i kdyby měl na hlavě svatozář!“

„Sakra,“ zakleje, jelikož pochopí celý ten složitý propletenec. „Kvůli takovýmu hajzlovi…!“

„No, Markovi celkem rychle otrnulo,“ ušklíbnu se. „Řekl mi, že by mi to stejně nikdo nevěřil, když už mám se lhaním vroubek… A že jsem ho svedla sama, tak mám ve vlastním zájmu mlčet. Kretén! Ještě má blbý narážky!“

„Měla jsi ho udat,“ řekne nekompromisně.

„A ségra…?“

„Podívej, jestli je to parchant, jako že je, bude se jako parchant chovat pořád. Kdyby měl jeden poklesek a litoval toho, snažil se to napravit, budiž, ale takhle…?“

„Není to tak černobílý,“ namítnu nešťastně. „Nikdy se jako parchant nechoval, býval fajn, ale ten den, co se to stalo… Všechno se změnilo. V mém životě totálně. A teď jsem přišla ještě i o Bena… Kvůli němu!!“

Jarek típne oharek o dno popelníku. „Měla bys mu to říct, Šárko. Promluvit si s ním. Nemusíš mu vykládat všechno… Důvody, proč ten čas potřebuješ, by znát měl. Chápu, že to, co jsi prožila, je strašně velký trauma, ale uznej… Vůči Benovi to od tebe nebylo fér. Pokud to nepochopí, jeho chyba, ale jsem si jistej, že jo. Ben má plno chyb, jenže… Není blbej, Šárko. Dlužíš mu to.“

Opřu si čelo do dlaní. Představuje si to moc jednoduše! Už to, že jsem zvedla stavidla a nechala celou tu špínu vytéct na povrch, je obrovský pokrok!

„Doma bys to měla říct taky,“ pokračuje. „O Markovi. Neber na sebe zodpovědnost za chyby druhých, natož abys je chtěla spasit. Nejsi Matka Tereza.“

„To rozhodně ne,“ usměji se přes slzy té představě.

„A vida…“ Jarek se prudce napřímí. „Máš možnost začít vysvětlovat třeba právě hned!“

Otočím se po směru jeho pohledu a jakmile spatřím Bena, který se potácivou chůzí blíží k zahrádce s Iggym a Oldou v závěsu, hrkne ve mně. Uvědomím si, že řeči typu game over byly opravdu jen řeči, není mi lhostejný! Prolétne mnou vlna lítosti, proč jsem to nechala dojít tak daleko, jestli třeba neměl Jarek pravdu a mohlo být všechno jinak, kdybych v sobě netutlala všechny křivdy!!!

Jakmile přijde blíž, uvědomím si, že dnes rozhodně není správná chvíle na vysvětlování! Ben je opilý, Iggy se ho snaží zadržet, nechce ho na zahrádku vůbec pustit, tahá ho zpátky za rukáv džínové bundy, ale Ben je jako mezek, nedá si říct a Iggyho odstrčí, až ten popolítne.

„Nemám radši zmizet…?“ znejistí Jarek.

„Neděláme nic špatného!“ namítnu.

To už Ben vpadne na terasu, škobrtne o obrubník, takže málem povalí stůl svého bratra a jeho přátel. Pracně vyrovná rovnováhu, pomůže mu jeho vlastní nůž, který sebere těsně než se skutálí na zem, opře se o něj a zírá na mě zarudlýma lesklýma očima.

„Máš důkaz, co je ta tvoje velká láska zač!“ prohodí posměšně Vojta.

„To byl ale debilní nápad!“ utrhne se na Vojtu Iggy, co dokvačí teprve teď. „Nemohl sis to nechat na jindy?!“

„Holubičky si tu pěkně randí a já, vůl…“ zablekotá Ben opile a hmátne pravičkou po Jarkovi, aby si ho podal ručně. Ten se uhne, Ben do něj narazí celou váhou, nedopité pivo skončí v mém klíně, půllitr se roztříští o dlažbu terasy a plastový stůl se poroučí k zemi, jedna noha upadne úplně. Je z toho strašný rachot a zmatek, chlapi od sousedních stolů zbystří, Libor s Rendou vyskočí na nohy a Iggy s Oldou se Bena snaží zadržet.

„Bene, nerozumíš tomu!“ snaží se ho Jarek uklidnit.

„Ale rozumím! Ty parchante!“ zasyčí zle, odstrčí Oldu, přestože je to takový medvěd, a přes protesty slovní i fyzické se vrhne na Jarka!

Připadá mi to všechno jako v pitomém bijáku. Kdekdo cosi vykřikuje, myslím, že já taky, všude frmol a rachot, z repráků nad terasou, v nichž hospodský pouští regionální rádio, jako každý večer samé oldies hity, vyřvávají *Sweet*, Benova oblíbená kapela, *Fox On The Run***,** jejich *Běžící liška je* skoro výsměch, Olda, Iggy a Libor násilím strhnou Bena na zem a chlapi od sousedního stolu rychle odtáhnou Jarka mimo terasu. Vypadá to, že je po rvačce, ale Ben nevstává, zůstává ležet, a když ho Iggy popadne za rukáv a pokusí se ho zvednout, o dlaždice cinkne kovově nůž. To, že je od krve, ze mě vyrazí hysterický křik!!!

„Krvácí!“ volá kdosi a kluci z něj rychle rvou riflovou bundu, aby objevili rozsah zranění. Koušu se do nehtu tak vehementně a bezmyšlenkovitě, že mě nezarazí ani ostrá bolest, ohlodala jsem si ho až k živému masu.

Sama sebe slyším vzlykat Benovo jméno. Je zraněný!! Musel si ublížit, jak upadl na zem, asi na nůž!!!

„Bene, prosím tě, neee, prosím, neee!!!!“

Kupodivu se zdá v pořádku, kluci ho prohlédnou a nic nenajdou. Ještě než mi stačí spadnout kámen ze srdce, vedle terasy se ozve křik. „Zavolejte rychlou! Hned!!!“

Jestliže jsem před chviličkou byla strachy v šoku, momentálně jsem přímo paralyzovaná hrůzou. Jako ostatní se neváhám běžet podívat – a ty nejčernější obavy se naplní!! Jarek leží na zemi, chlapi kolem něho, kdosi mu tiskne na krvácející ránu v břiše vlastní tričko, aby zastavil únik

životně důležité kapaliny. Jarkův obličej i v té tmě bíle svítí, chvěje se a zavírá oči víc a víc! „Jaromíre…“

„Nepleť se tu,“ odstrčí mě kdosi.

„Ty krávo pitomá, vidíš, cos udělala?!“ řve Vojta a já si uvědomím, že je to na mně.

Ben už sedí u stolu, vážný a bledý skoro jako Jarek, a i když na něj kdekdo mluví a Libor s ním třese, aby se vzpamatoval, neodpovídá. Nejspíš právě vystřízlivěl, ráz naráz, a dochází mu celá ta hrůznost. Ať už to udělal úmyslně, anebo při rvačce náhodou, je to obojí šílené! Chytím jeho pohled. „Šárko…“

„Bene, já jsem –“

„Vypadni!“ hysterčí Vojta a skoro to vypadá, že mě uhodí. Nevšímám si ho, dívám se přes jeho rameno na Bena a střídavě na chumel kolem Jarka, snaží se mu poskytnout první pomoc. Iggy mi sevře rameno.

„Běž radši pryč, tady to bude hnusný,“ poradí mi a je to snad poprvé, co ho vidím bez úsměvu.

„Šárko! Počkej, prosím tě!“

Benův hlas poznám, přestože jsem úplně mimo, přes Vojtu se k němu stejně nedostanu a jsem dezorientovaná, že jen stojím a brečím. Iggy se spletl – ono je to hnusné už teď!! Natož když se přiřítí místní doktor, kterého kdosi zavolal, s houkáním přifrčí rychlá, jen z toho zvuku se mi udělá na omdlení, policejní auto se objeví vzápětí, sotva spatřím i pana Hádka, poslechnu Iggyho rady a utíkám domů. Letím jako splašená, vlastně vůbec nevím, jak se ocitnu až v našem obýváku, ale najednou tam jsem a kolem sebe vidím máminu i tátovu vyděšenou tvář a slyším, jak hystericky vykřikuji: „Ben pobodal Jardu!! On tam leží a umírá!!!“

První se vzpamatuje babička, pokřižuje se a povykuje: „Pane na nebi, do čeho se ta holka zase zapletla?!“

„Mlč, prosím tě,“ požádá jí táta a snaží se ze mě dostat trošku souvislejší text. Nevím, jestli jim vůbec něco řeknu, mého těla se zmocní třesavka, skoro taková, jaká cloumala Jarkem, ze kterého unikal život, klepu se tak, že se celá pobryndám, když mi máma vnutí jakýsi prášek, a pak už jen sedím a hystericky brečím.

Taťka se běží podívat na náves, není ze mě moc moudrý a nejspíš má strach, zda ke rvačce nedošlo někde v temné uličce a Jarek nepotřebuje

pomoc, a když se asi po půlhodině vrátí, tváří se tak vážně, až se mi udělá ještě víc mdlo. Mamka na něj upře vyděšené oči. „Co se stalo…?“

„Porvali se, kluci pitomí,“ uleví si. „Jednoho odvezli do nemocnice, druhýho do vazby…“

„Ježíši,“ děsí se mamka. „Jak je na tom…?“

„To se uvidí,“ pokrčí táta rameny. „Rychlá tu byla brzy a lidi nadělají víc, než je ve skutečnosti…“

„Proč se poprali?“ položí mamka stěžejní otázku.

„Kvůli tobě, Šárko?“ doplní babička.

„Kvů-li Ben-nově žárliv-vosti,“ vysvětlím škytavě.

„No, to je z toho kamarádíčkování,“ usoudí babi. „Lítali sem oba na přeskáčku… A tady to máš.“

Ať už je to s přátelstvím mezi klukem a dívkou jakkoli, stejně jako s Benovou chorobnou žárlivostí, jedno je jisté: tady to mám. JÁ. Všichni budou svádět vinu na mě!!!

Máma mi strčí druhý prášek a dokonce mě uloží do postele jako malou holku, nechá mi svítit lampičku, pozůstatek z arestu v černé komoře, díky, paní učitelko Švecová, a chce sedět u mého lůžka, dokud neusnu. Jsem skoro zlá, jak se ji snažím vypakovat. Potřebuji být sama!

„Zavři oči a pokus se usnout, prášky ti pomohou. Ráno bude moudřejší,“ domlouvá mi.

Chci usnout, chci usnout, chci usnout… Byl to jen sen! Určitě to byl jen sen. Musel to být sen!!! Někdo před spaním počítá ovečky, já drmolím stále totéž zaklínadlo.

Byl to jen sen, byl to jen sen, byl to jen sen…

15. VELETRH ČERNÝCH DĚR

Nebyl to sen. Nevyspala jsem se z něho. Nic není lepší, natož moudřejší! Stačí mi, abych se podívala do zrcadla, díky silným práškům na spaní jsem strávila noc spíš v bezvědomí než posilujícím spánkem, a je

mi to víc než jasné. Ta bledá smrtka s očima, za která by dostal angorský králík na výstavě exotů první místo, není ta šťastná holka, která se na mě dívala ještě před pár dny, dokonce ani zoufalec z letošního května a června! To, co vidím v zrcadle nyní, je obraz zkázy. Totální destrukce.

Naši to patrně cítí také tak, máma kvůli mně nešla vůbec do práce, nejspíš abych byla pod dozorem a neudělala nějakou hloupost, a táta, přestože hned po ránu kamsi odešel, se objeví kolem desáté a jemně mě požádá, abych na sebe něco hodila, protože mám být v jedenáct u výslechu.

„Výslech?! Proč?“ vyděsím se.

„Musí všichni, kdo byli včera na terase,“ uklidňuje mě. „Jako svědci. Ty jsi… přímý svědek, tak tím spíš.“

Přímý svědek. Už jen z toho spojení se mi udělá zle! Jakkoli jsem si připadala dospělá, najednou jsem malá holčička, co se bojí ošklivého světa. Jsem tátovi strašně vděčná, že tam jede se mnou! Ono už jen vydat se přes náves stojí hodně nervů! Před nákupním střediskem je hotové srocení lidu, všechny nížanské babky rozkládají rukama. Ani jedna u toho nebyla, přesto ví všechno nejlíp!

„Ničeho se neboj,“ povzbudí mě táta, jakmile na roztřesených nohách vejdu do budovy policie. Přímo cítím na svých bedrech tíhu vysokých stropů, sloupy, co vestibul podpírají, jsou tam pouze na okrasu!

V jakési čekárně se setkám tváří v tvář s Liborem a Žanetou, právě odcházejí. Libor mě nepozdraví, uhne očima, a Žanda se na mě i před tátou rozječí: „Máš radost?! O to ti šlo, ne? Zničit ho! Tak to se ti opravdu povedlo!“

Neodpovím, projdu kolem a podám občanský průkaz ženě v uniformě. Požádá nás, ať si sedneme na židle podél stěny, že si mě pan kapitán zavolá. Mě, ne nás.

„Mám jít s tebou?“ nabídne mi taťka.

„Ne,“ odvětím tiše. „I tak… děkuju. Jsem plnoletá, stejně by tě dovnitř asi nepustili… Musím sama…“

Samotný výslech je docela brutální. Ne že by na mě křičeli nebo tak něco, přesto si připadám jako největší zločinec, když překontrolují mou totožnost a chtějí, abych do protokolu vypověděla, co se včera stalo v předzahrádce restaurace Na Růžku v Nížanech mezi 21.35 a 21.50.

„Ale já nic nevím… Ani kolik bylo hodin!“

„Půl desáté a pět minut,“ upozorní mne. „Přesně v tolik hodin přišel do restaurace Benjamin Hádek.“

Nakonec ze mě jakousi zmatenou výpověď dostanou, když mě později požádají, abych si to přečetla a podepsala, připadá mi, že čtu deník šílence, blekotala jsem místy úplně z cesty, vracela se a koktala…

Nejvíc mě rozhodí otázka, zda jsem udržovala milostný poměr s oběma aktéry!! Dodatek, že tak vypověděli ostatní, mě vyloženě dorazí.

„Ne! S Benem… tedy, s Benjaminem, jsem se den předtím rozešla! A s Jarkem… Jaromírem… jsem nikdy ani nechodila, byl to můj kamarád!“ hájím se vehementně.

„Byl je celkem výstižné,“ podotkne mladší z policistů.

„Cože?!“ vyjevím se a celá rozklepu. „On… umřel?!“

„Ne, je v kritickém stavu,“ oznámí mi jeho starší kolega a mladší dodá: „Není to jen tak plést klukům hlavy a bavit se tím, tady jsou následky…“

„Blbec,“ prohodím na jeho adresu cestou na parkoviště.

Pochopitelně se mi ho nepovedlo přesvědčit, že zase taková zábava to z mé strany nebyla! Pak jsem to vzdala, nemá cenu plýtvat energií, zvlášť když mi takřka žádná nezbývá. Tu poslední ze mě vycucnou babčiny řeči. Neváhala vyrazit na výzvědy a řeč „lidu“ je tedy pěkně nemilosrdná!

„Všude se povídá, že jsi táhla s oběma,“ oznámí mi před rodiči. „Starší Hádek vám na to přišel a teď budou navždy nešťastní oni i celé jejich rodiny. Máš na svědomí dva mladý životy – pokud ten kluk Kosů umře, Hádka zavřou na hodně dlouho. A pokud přežije, zavřou ho taky, má na krku napadení a ublížení na zdraví, natož kdyby bylo s následkem smrti! Napořád bude žít s vědomím, že zabil… Kosová je na psychiatrii, no není divu, měla jen jeho a ještě mladší holku… Takovej hodnej kluk, vydělával, pomáhal jí táhnout domácnost… Hádkova se zhroutila, v synech se viděla, ten starší studoval dokonce medicínu… A celou budoucnost má zničenou. Kvůli tobě.“

„Mami,“ požádá jí mamka o trochu ohleduplnosti.

„To jsou ty dnešní holky,“ pokyvuje babička hlavou. „Každá se bez zodpovědnosti válí tu s tím, tu s oním… A pak se stane takový neštěstí!“

Zvednu hlavu, dosud vtaženou mezi ramena, jak jsem se soustředila na šimrání Tomova hebkého kožíšku. „Mockrát jsem už řekla, že Jarek je

můj kamarád, opakuji to naposledy. S Jarkem jsem jenom kamarádila a s Benem sice chodila, ale nic jsem s ním neměla!“

„Cože?“ opáčí mamka nedůvěřivě. „Přece nechceš, abychom ti věřili, že když jste spolu byli ve dne v noci, že to bylo jenom o vodění za ruce?“

Odložím Toma, vstanu a mezi dveřmi pokrčím odevzdaně rameny. „Ano, chtěla bych, abys mi aspoň jednou jedinkrát v životě věřila!! Jak si chceš hrát na mou kamarádku, mami, když mi nevěříš ani slovo? Bez důvěry to prostě nejde…“

Navečer se mi rozehraje mobil. Ačkoli jde o *Nonstop*, v první chvíli, takové té prchavé vteřině, mě prostoupí naděje, jak kdyby někdo rozškrtl zápalku uprostřed temného sklepa… A zase ji hned sfoukl. Nonstop chtějí žít mí přátelé, jak ti z Prahy, tak Ivana, tu jsem k přátelům přiřadila a teď je to právě ona, kdo mi volá.

Vlastně je to od včerejšího večera poprvé, co se mobil probudí ze spánku! Sandra shodou okolností také nepsala a já neměla sílu napsat první. Mlčení aparátu bylo tak příznačné…! Umřel jako moje nížanská existence!

„To je strašný!“ vyhrkne Ivana. „Nemohla jsem dřív, ten můj pitomej mobil se vybil už večer a doteď se odmítal nabíjet… Šárko, to je prostě hrozný!“

Neříká mi nic nového, přesto mě její účast dojme. A to jsem váhala, zda mám hovor přijmout! „Nevíš, co Jarek…?“

„Nic novýho…“ V hlase slyším zaváhání.

„A to staré je co?“

„Že prý hodně špatný,“ odvětí váhavě. „Ale to se může změnit, nevěš hlavu! Odvezli ho na ARO v nemocnici Zahrádkách. Operovali ho… Šárko? Jak jsi na tom ty…?“

Polknu. „Jak myslíš?“

„No právě…,“ lituje mě a váhání v jejím hlase se změní na tichý pláč. „Chtěla jsem za tebou běžet hned ráno, ale ta pitomá ségra se celá osypala, má spalničky, k tomu horečku… Máma si nemohla vzít ošetřování, musím u ní sedět a hlídat ji… Víš, řekla bych ti, ať přijdeš za mnou, protože být sama v takový chvíli je… musí být ještě horší! Ale… raději nechoď…“

„Já vím, nechci chytnout spalničky,“ pokusím se o vtip, ale to už mi tečou slzy taky. Ivana je skvělá holka, jediná z celých Nížan na mě

nezanevřela. Je mi jasné, proč nechce, abych ji navštívila – mohla bych totiž někoho potkat a s největší pravděpodobností bych u hospody potkala!! „Ivčo, všichni si myslí, že za to můžu já…“

„No…“ škytne. „Vojta se přičinil, vždycky měl Bena za poloboha, a teď… Přitom nebýt jeho, nestalo se to!“

Tomu nerozumím. „Jak to?“

„Jak jsi byla u mě, ve čtvrtek večer, Ben se opíjel žalem u Oldy… Byl tam s ním taky Iggy. A Vojta, ten kretén, poslal Benovi esemesku, že randíš v hospodě s Jarkem, že jsi mu zanášela celou dobu… Pak už ho kluci neudrželi, Iggy ani Olda nechtěli, aby šel do hospody za vámi, ale nenechal se zastavit.“

Poslední dílek skládanky zapadne na své místo. Tečka.

„A co na to celkově Olda říká…?“

„No…“ Hledá vhodná slova, kterými by mě tolik neranila. „Znáš je, kluci drží při sobě…“

„A Iggy?“

„Ben je jeho nejlepší kámoš, prý vás oba varoval, tebe i Bena… Říkal, že jsi potížistka…“

Smutně se pousměji. „V tom má pravdu.“

„Chudák Jarek,“ vzlykne. „A chudák Ben… Je ve vazbě.“

„Já vím,“ polknu.

„Tam nemá mobil, nesmí mít…“

Utřu si horké tváře. „Proč mi to říkáš?“

„Protože až nebude ve vazbě, ozve se ti. Určitě. Když někdo někoho miluje, tak se to nemůže jen tak ztratit, vyprchat… Aspoň ne hned. Olda říkal, že ten večer u něj doma mluvil jen o tobě…“

„Přestaň,“ požádám ji sevřeným hlasem.

„Lásku nezastaví ani mříže… A on to udělal z lásky.“

Rozbrečím se nahlas, už se to ani nesnažím zatajit. „Jenže, Ivano… Zabíjet se nesmí. Ani z lásky. Vzpomínáš, jak jsi mi říkala, že vraždit může jen totální úchylák?“

Vybaví si náš hovor poměrně přesně, protože namítne: „A ty jsi říkala, že i zoufalec.“

„Ani sebevětším zoufalstvím přece nemůžeš omluvit –“

„Já to neomlouvám," řekne tiše, „jen jsem chtěla, abys věděla, že jemu musí bejt taky hodně zle… A nejen kvůli Jardovi!"

Chvíli mlčím. Kruci, kruci, kruci!!! „Ivano?"

„Néé, už mi zase pípá mobil, že je vybitej!"

„Díky," rozloučím se s ní.

„Za špatný zprávy?" namítne smutně. „Není zač."

„Nejde o zprávy, ale i –"

O co ještě se už nedozví, hovor vypadne a i když ji po chvíli zkusím vytočit, dozvím se, že volaný účastník je nedostupný.

Sbalím si věci na internát, napakuji jich co nejvíc, protože vím, že se sem hned tak nepodívám, musím využít cesty autem. Ačkoli se o tom nahlas nemluvilo, stejně tak vím, že mě tam naši zavezou. Táta si odskočí do práce místo toho v sobotu, zkontrolovat přípravy na novou linku na betonové skruže či co, a když se vrátí, požádám ho, zda by mě neodvezl na otočku do nemocnice v Zahrádkách.

„O odvoz nejde, beze všeho, ale… Myslíš, že je to dobrý nápad, Šárko? Stejně tě k němu nepustí."

„Aspoň se zeptám… Musím vědět, jak na tom je! Nemůžu odjet a… jen se domýšlet." Nedodám, že nejhorší je nejistota, kdy se děsím každé novinky, se kterou přijde babi z nákupu, každého zazvonění mámina telefonu, aby to nebylo to nejhorší, definitivní!!!

„Nejezděte," varuje nás babi. „Nepřinese to nic dobrého."

„Tati," šeptám prosebně. „Já to *musím* vědět!"

Taťka tedy souhlasí a mamka se k nám připojí. V autě nemluví ani jeden a já také hovory nevyhledávám, je nám těžko všem třem. A nejen nám!

On to skutečně dobrý nápad nebyl. Na chodbě v oddělení jednotky intenzivní péče narazíme na paní Kosovou a Vendulu, sedí na bílé lavici a na první pohled je vidět, že tam sedí už hodně dlouho, možná celé dva dny! Jakmile nás paní Kosová spatří, vyskočí na nohy jako by někdo shora zatahal za šňůrky a začne vřískat: „Ty se odvážíš až sem, doroto jedna?! Hned jak jsem tě uviděla, věděla jsem, že s tebou budou potíže! Proč jsi blbla hlavu i Jarouškovi? Nestačili ti ostatní?! Nejsi holka pro mého chlapečka! Proč jsi mu nedala pokoj, proč jen jsi mu nedala pokoj?!"

Síla výbuchu mě přimrazí k linoleu, jímž je pokrytá podlaha. Mamka se nevzmůže na slovo, pouze táta se snaží: „Paní Kosová, chápu vaši bolest, ale buďte rozumná…“

Do toho přiběhne jakási sestra a vypadá velice rozezleně. „Klid, lidi! Běžte se hádat jinam!“

„Chápete mou bolest?!“ křičí Jarkova máma, až se to rozléhá široko daleko. „Jak ji můžete chápat?? Vám vaše dítě neumírá, vy vůbec nevíte, co to je!“

Předtím mi jen tak kapaly slzičky, teď se hrnou proudem. Máma mě chytne za ruku, aby mě vyvedla ven, tady nemá cenu zůstávat. Na malý moment se jí vysmeknu, využiji chvilky, kdy je paní Kosová zaměstnaná sestřičkou, co ji prosí ve jménu pacientů o ticho, a nakouknu kulatým okénkem ve dveřích do pokoje. Pak už mě mamka čapne znovu a vystrká z chodby do výtahu a následně ven na vzduch. Táta, který dorazí na parkoviště o něco později, nás zastihne uplakané obě. Snažil se získat nějaké zprávy o Jarkově stavu, ale jelikož není rodinný příslušník, žádné informace mu podat nikdo nemohl. Přesto se nakonec dozvěděl, že Jarkův stav je velice vážný, ale aspoň stabilizovaný. Hlavně se nesmí přidat žádné komplikace…!

Babičku samozřejmě zajímá, jak jsme pochodili, a mamka jí to tichým hlasem vypráví.

„Já vám to říkala, neměli jste tam jezdit,“ připomene nám. „Tu Kosovou lituju, neměla to v životě lehký, ten její byl darebák, teď zase tohle… A lituju i Hádkovou, ta o syna přišla taky, i když jinak… A tebe je mi taky líto,“ oznámí mamce. „Jak se jim podíváš do očí?“

Nevím, co mamka odpoví. Ani to vědět nechci. Zavřu se ve svém pokoji a jsem vděčná Báře, že mě přijde otevřeným oknem navštívit, přilehne si a nechá se hladit. Přestože pláču, kožíšek jí nesmáčím. Žmoulám v ruce sušenou hlavičku kopretiny a můj pláč je bez slz, ty už dávno žádné nemám. Cítím strašlivou hořkost a smutek a také prázdno, velké, nekonečné prázdno.

Vzpomenu si na polní žínku Evelínku. Taky nemohla být s Francim, protože ten musel narukovat a zbyla mu pouze chabá naděje, že na něj Evelínka počká, než skončí vojna… Francínek musel kvůli žárlivosti na vojnu, Ben do vězení! Ani všechny pohádky nekončí svatbou!

Pláču pro Ondru, který se nikdy nedozvěděl, proč jsem ho opustila, pro Jarka prošpikovaného hadičkami s popelavě šedou tváří v bílém sterilním prostředí, pro Bena, který je někde zavřený a hlavou se mu honí všechno znovu a znovu… Pláču pro zkaženou budoucnost obou, pro své dítě, které se nemohlo narodit, protože se nemělo ani oplodnit, pláču pro sebe, svoje sny, touhy, naděje… Je to zvláštní, všichni litují oběti – Jardu a Bena, zatímco mně nelituje kromě Ivany nikdo, viníci si lítost nezaslouží… A co na tom, jak to bylo doopravdy?! Koho to zajímá?! Viníci si zaslouží trest… a ti největší parchanti trestu unikají!!

To přece nejde! Nesmí to takhle být!!!

Nedělní odjezd do Prahy je vysvobozením pouze zdánlivým. Dostanu se ze zdejšího prostředí, kde mi všechno připomíná nedávné události, ty krásné, kterých je mi líto, i ty tragické, kterých lituji ještě víc, ale svou bolest si beru s sebou, ta tu nezůstane.

„Tak ať máš tenhle školní rok šťastnější, Šárko," popřeje mi babička a ať je jaká chce, myslí to vážně, v očích má slzy.

To bych si přála, babi, jenže, víš, potížistky asi mít štěstí nemůžou… Ty nosí smůlu. Všem kolem! Jarek mě neposlechl, když jsem ho varovala, ještě se tomu smál…

Dojdu raději otevřít bránu, aby mohl táta vyjet z garáže, a stanu se nechtěným svědkem hádky mezi Nikolou a Kamilem, kteří právě nastupují do sporťáku před sousední vilou. Vůbec netuším, oč jde, zaslechnu pouze naštvaný Kamilův hlas: „Jsi blbá, nebo pitomá?! Jasně jsem říkal –"

Jelikož mě zahlédne, umlkne uprostřed věty a ještě je tak naivní, že si myslí, že jsem ho neslyšela, ačkoli hulákal na celé kolo. S úsměvem mě pozdraví. Pravda, jediný v Nížanech, ale zrovna od něj mě to nenadchne tím spíš, když se odkopal v celé své ubohosti. Přehlédnu ho a očima zakotvím v Nikolině tváři. Přečtu si v ní nenávist. Docela určitě ale jejím důvodem není to, že jsem je slyšela!! Znovu je mi jí líto, tentokrát ještě víc než dřív. Ani krásné dítě Štěstěny to nemá jednoduché! Pizzu se včera péct nenaučila… Jarek se nedočkal vysněného rande… A Nikole nezbývá, než dál sedět ve zlaté kleci.

V autě zavrtím hlavou. Taková hloupost!! Jak, nezbývá nic jiného? *Vždycky* je šance něco změnit! Pokud je odvaha.

Když jsem před půldruhým měsícem přijížděla na prázdniny domů, neměla jsem veselou náladu, ale teď je to stokrát horší. Přesto se už nehodlám litovat.

Sevřu v dlani křížek, co se mi houpe na zlatém řetízku ve výstřihu. Ať se stalo cokoli, s jedním jsem si teď už jistá. Měla jsem to říct! Rodiče, i když starší a nikdy jsem si s nimi nerozuměla, by to určitě pochopili, stáli by při mně. Měla jsem říct všechno a hned! Na učitele, na šikanující spolužačky a hlavně na Marka. Kdybych se nechovala jako oběť, nebylo by to došlo takhle daleko!!!

S těmi starými událostmi už nic neudělám, to jsem jen poučená propříště, ale to, co je aktuální, by se vyřešit mělo. Vždycky jsem se hrozně bála a litovala se, že jsem na všechno sama… Ano, to jsem byla, protože – protože jsem k sobě nikoho nepustila! Nikomu jsem nedovolila, aby mi pomohl! Jarek měl pravdu, radil mi dobře a já mu to dlužím. Viníci přece nemohou ujít trestu jen tak!

„Mami?“ zeptám se, jakmile za drobného deště najedeme dálničním přivaděčem na Dl. „Ta nabídka, že se mám svěřit s tím, co mě trápí, pořád platí?“

Mamka se překvapeně pootočí na předním sedadle. „Jistě! Prosíme tě o to už jak dávno.“

„I kdyby to bylo cokoli…?“

„Ano,“ ujistí mě pevně.

„Dobře,“ pokrčím rameny. „Ale radši se něčeho podrž…“

V kapse mi zavibruje esemeska, předpokládám, že mi píše Ivana nebo Sandra, víc možností není.

„Moment,“ požádám mamku o strpení a rozkliknu symbol obálky. Jméno odesílatele se nezobrazí, pouze číslo, což znamená, že ho nemám v seznamu. Přesto ho okamžitě poznám! Sice jsem ho vymazala z diáře, ale ne z paměti, tam zůstalo uložené nejspíš nadlouho.

AHOJ. KDYBY TE TO TREBA MALICKO ZAJIMALO, NA TU ZURNALISTIKU JSEM SE NAKONEC DOSTAL. PO ODVOLANI, ALE PRECE!

Smutně se pousměji. Někomu se některé sny tu a tam občas i splní… A to je moc dobře!

Je v tom totiž naděje, že se z toho Jarek dostane.

A že se z toho dostane i Ben.

A třeba se pak splní i Benovy sny a plány, ve kterých jsem figurovala…

Přála bych si to. Jak je to v té písničce?

Lidi se od nepaměti zase scházej, doufám, že stihnem těch pár vět, že najdem cestu zpět, tvý oči mi scházej…

A nejen přála – ti milovaní nesmí zmizet ani v paměti, ani v černých dírách.

Pro splnění snů udělám všechno!!!

OBSAH

1. Návrat ztracené dcery 5
2. Vzpomínky vesele neveselé 25
3. Taková divná holka 45
4. Nýmandi a nížanští draci 67
5. Muž železný i zlatý 90
6. Čím voní ticho 111
7. Toulání po hvězdách 130
8. Nebe na dosah 151
9. Masakry citové i jiné 171
10. Mokrá tečka na závěr 193
11. Jízdenka do ráje 213
12. Žárlíš, žárlím, žárlíme 235
13. Mys marných nadějí 255
14. Fox on the run 276
15. Veletrh černých děr 292

Lenka Lanczová

Potížistka

Vydal Mgr. Jiří Černý – Vydavatelství Víkend, 2008
Redaktor Jaroslav Kašpar
Obálka Studio VVG
Sazbu zhotovila Sazba MM, Vimperk
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s. Český Těšín
I. vydání

ISBN 978-80-7222-567-5

© Editor Vydavatelství Víkend

www.vydavatelslvivikend**.tv**

Většina lidí míří na prázdniny někam, kde může prožít nové zážitky, lásky a dobrodružství. Osmnáctiletá Šárka, hlavní hrdinka nové knihy, to má přesně naopak – přijíždí na prázdniny domů s nepříliš radostnou vyhlídkou a nemá jiný cíl než se psychicky zotavit z předešlého vztahu, nasbírat síly, uklidnit se. Do Nížan, rodné vesnice, ji nic netáhne. Poslední tři roky strávila víceméně mimo domov a nemá zde ani žádné staré přátele, proto je dost překvapena, když objeví nové. Díky bývalé spolužačce se seznámí s místní partou, a protože do ní patří i někteří velmi zajímaví kluci, prázdniny se nečekaně rozjedou a Šárce se daří zapomínat na staré křivdy, tím spíš když společně s partou vyrazí na tramp.

Nic ale není jednoduché – a jak se ukáže, nějakého kostlivce ve skříni má kde kdo! Najít ztracenou rovnováhu a nezavařit si další maléry dá dost práce a ne vždycky se zadaří. Natož když potíže jsou venku i uvnitř a jsou typy, které je přímo přitahují.

Román o lásce a přátelství a také o tom, že není dobré být sám – i když mezi lidmi.

9 788072 225675

